

ИК "КАМЕЯ"

ИК "АРГУС"

ФАНТАСТИКА

К. ДЖ. ЧЕРИ

СВЕТЪТ НА ЩЕЛ

РОМАНЪТ Е
НОСИТЕЛ НА
НАГРАДАТА
„ХЮГО“

КНИГА

2

К. ДЖ. ЧЕРИ
СВЕТЪТ НА ПЕЛ
КНИГА ВТОРА

Превод: Емануел Икономов

chitanka.info

Независимата Флота избира Пел за своя основна база. Но Цитиана е предвидила този ход. А и самата станция не е очарована от избора. Предателите също не спят. Въпреки всичко се налага някой да намери изход от сложната обстановка...

Романът е носител на наградата Хюго.

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

ПРИБЛИЖАВАНЕ КЪМ ПЕЛ: 4.10.52 Г., 11:45 Ч.

„Норвегия“ се появи заедно с останалата част от Флотата, като възстанови едновременно с нея масата си в реалното пространство. Комвръзките и сканерите заработиха трескаво, търсейки пращинката, каквато представляваше гигантът „Тибет“. Кръстосвачът бе скочил преди тях като авангард при това отстъпление.

— Всичко е наред — съобщи с успокоителен тон комофицерът на командващия.

„Тибет“ се намираше там, където трябваше да бъде, цял и невредим, и сондата не регистрира никакви враждебни действия. В системата имаше и други кораби, главно търговски, но и на някои самозвани милицейски патрули, чиито шумни заплахи бързо се изпариха. Появата на „Тибет“ бе паникьосала един търгар и той се бе гмурнал в хиперпространството, а това беше неприятно. Нямаха нужда от бегълци, които да разправят всичко на Съюза, макар това да бе последното място, накъдето би се насочил в момента някой търгар.

Миг по-късно пристигна потвърждение от „Европа“, от командния център на флагманския кораб. Намираха се в сигурно пространство без заплаха от възможно нападение.

— Имаме вече комвръзка със самата станция Пел — предаде Граф на Малори, която оставаше нащрек на поста си в командната зала. — Всичко изглежда нормално.

Сигни се пресегна към пулта и въведе съобщение с инструкции до капитаните на корабите-ездачи. Те не се стрелнаха навън, а останаха прилепени като паразити към корпуса на „Норвегия“. Комслужбата продължаваше да получава тревожни идентификационни сигнали от милицейските кораби, които бързаха да се изтеглят от траекторията на кръстосвача, изплувал с опасно висока скорост извън равнината на системата. В движението на Флота се усещаше нервност, макар да си пробиваше компактно път към последната сигурна зона, която се надяваха, че е останала.

Сега бяха само девет. „Либия“ на Ченъл се бе превърнал в отломки и пара, а „Индия“ на Кей бе загубил два от четирите си ездача.

Бяха отстъпили панически след разгрома край Викинг, търсейки място, където да си поемат дъх. Всички имаха поражения — едно от генераторните крила на „Норвегия“ влачеше след себе си облак от изпаднали метални вътрешности, ако изобщо все още бе закрепено към кораба след скока. На борда имаше и мъртви — трима техници от този отсек. Не бяха имали време да ги изхвърлят навън, нито дори да почистят секцията; бяха избягали, бяха спасили кораба, Флотата — това, което бе останало от мощта на Компанията. По пултовете пред Сигни продължаваха да мигат множество червени лампички. Тя нареди на контролната служба по щетите да разчисти трупове или каквото намери там от тях.

Възможно бе и тук да има засада, но се надяваше, че няма, не можеше да има. Беше вперила очи в светлините пред себе си, погледът ѝ обхващаше командния панел. Успокоителните продължаваха да притъпяват сетивата ѝ, не усещаше пръстите си, докато настройваше системата, за да си възвърне управлението на „Норвегия“, оставено на компютърен контрол. Почти не бяха влезли в схватка край Викинг, бяха обърнали гръб и хукнали да бягат — по решение на Мазиан. Тя не бе задала никакъв въпрос, уважаваше стратегическия гений на този човек вече толкова години. Бяха изгубили кораб и той оттегли флотата след продължителна подготовка, след маневри, отнели четири месеца и живота на безброй хора.

Беше ги изтеглил от битка, опънала докрай нервите им, битка, която биха могли да спечелят.

На Сигни не ѝ стигаше кураж да погледне встрани и да срещне очите на Граф или на Дей, нито да погледне останалите на мостика. Нито пък имаше някакъв отговор за тях. Нямахте и за себе си. На Мазиан му бе хрумвало нещо, кой знае какво. Опитваше се да повярва, че е имал основателна причина за бягството.

Да се измъкнат бързо, после да го направят отново. Да го планират пак. Само че този път те бяха изтласкани далеч от всичките им източници на доставка, бяха изоставили станциите, от които по-рано взимаха припасите си.

Възможно бе нервите на Мазиан да не са издържали. Каза си, че не е така, но продължи да мисли какви действия би предприела тя

самата, какво би направила, ако командваше Флотата. Какво всеки от тях би извършил по-добре в сравнение със стореното. Всичко бе вървяло точно по план. А Мазиян го бе прекратил. *Мазиян*, пред когото се прекланяха.

Усети вкус на кръв в устата си. Беше си прехапала устната.

— Получаваме от Пел инструкции за сближаване чрез „Европа“ — съобщи ѝ комофицерът.

— Граф, поеми управлението — нареди Малори.

Насочи вниманието си към екраните и към аварийния комканал, който следеше чрез пъхнатата в ухото ѝ слушалка; директната връзка с Мазиян, ако най-накрая той се реши да я използва. Ако изобщо пожелаеше да се обърне към Флотата, което досега не бе сторил, запазвайки мълчание след заповедта си за изтегляне от битка, която не бяха загубили.

Сближаването бе стандартно, съвсем обичайно. Сигни получи разрешение от комофицера на Мазиян, даде заповед на своите капитани на ездаци и разгърна ятото изстребителите на „Норвегия“. Същото едновременно с нея направиха и останалите кораби от Флотата, като този път ездачите се управляваха от резервните екипажи. Изстребителите щяха да държат под око милицейските кораби и да унищожат всеки, който се опиташе да скочи в хиперпространството, после също щяха да се приберат в доковете на станцията, след като големите кръстосвачи се бяха приютили на сигурно място в гнездата ѝ.

По комвръзката от Пел непрекъснато пристигаха съобщения — намалете скоростта, молеха ги, защото бяха твърде близо до пренаселената станция. От Мазиян нито звук.

ПЕЛ: ДОК НА СИНИЯ СЕКТОР: 12:00 Ч.

Мазиян, самият Мазиян пристигаше, а не Съюза, нито пък друг конвой. Цялата Флота пристигаше.

Новината се разнесе из коридорите на станцията със скоростта на неконтролиран комканал, обиколи офисите и най-малките групи, събрали се по доковете. Стигна и до И-зоната, защото бариерите пропускаха, а екраните показваха положението там. Първоначално се разрази истинска паника, тъй като съществуваше възможност корабите да са на Съюза, но когато се разбра какви са в действителност, вълнението придоби друг характер.

Деймън Константин наблюдаваше екраните и нервно сновеше из командната зала на синия док. Там беше и Елена, седнала на компулта, която със слушалка на ухото си се мръщеше в сериозен спор с някого. Търгарите бяха изпаднали в паника, а военизираните сред тях бяха на косям от решението да скочат в хиперпространството от страх да не попаднат в подчинение на Флотата и да бъдат принудени да ѝ служат. Други се страхуваха от конфискуване на запаси, оръжие, оборудване и персонал. Работата на Деймън бе да се грижи за разсейването на такива страхове и да реагира на оплаквания. Той разговаряше с хората, когато можеше да им вдъхне вяра и да ги успокои. Задача на неговия Правен отдел бе да предотвратява подобни конфискации със съдебни разпореждания, заповеди и наредби. Съдебни разпореждания... срещу Мазан. Търгарите знаеха колко струват те. Деймън продължаваше да крачи напред-назад като се тормозеше, накрая се приближи до компулта и включи друг канал, този път за връзка със службата за сигурност.

— Дийн — обърна се той към командващия, — извикай алтернативната смяна. Ако не можем да ги отклоним от И-зоната, все пак не бива да оставяме тези товарни докове толкова достъпни. Поставете охрана там. Облечете в униформи някои от чиновниците, ако нямате достатъчно хора. Вдигнете обща тревога: подсигурете тези докове и дръжте тамдолците настрана от тях.

— По нареждане на вашата служба.

— По мое нареждане.

Мъжът от другата страна се поколеба — за целта бяха необходими документи, парафирани от главното управление. Това можеше да стори кметът на станцията, но сега той бе твърде зает да проумее какво става и да се ориентира в положението. Баща му държеше връзка с Флотата и се опитваше да я спре с доводите си.

— Дай ми писмена заповед, когато успееш — рече Дийн. — Аз ще ги закарам там.

Деймън въздъхна тихо, изключи връзката, отново закрачи нервно, после спря зад стола на Елена и се подпря на облегалката му. Тя се отпусна за миг назад, полуизвърната, за да докосне ръката му, когато бе влязъл в помещението, лицето ѝ бе бяло като платно, но вече бе успяла да си възвърне самообладанието. Операторите бяха заети да препредават заповедите с по-подробни нареждания към докерските

бригади долу, да подготвят Главния сектор на станцията за разместване на товарните кораби, така че да може да приеме Флотата; Там обаче цареше хаос, защото по доковете имаше не само товарни кораби, но и стотици търгари, на които бяха дадени постоянни орбити около станцията — движещ се с нея облак от търговски кораби, за които не бе имало място. Девет грамадни кръстосвача се приближаваха към това струпване, като в облака се вливаха нови кораби от доковете. Комофицерите на Мазиян бълваха непрекъсната тирада от въпроси и искания към Пел и все така отказваха да обяснят какво иска главнокомандващият на Флотата или къде смята да влезе в док, ако изобщо възнамерява да го стори.

Ние ли сме следващите? Очакваше ги кошмар. Евакуация. Бременността не е състоянието, в което човек може да се впусне като бежанец до Бог знае къде, да прекара скок до някоя отдавна изоставена станция край Старите звезди, към Сол, към Земята... Спомни си за „Хансфорд“. Представи си Елена в такава обстановка.

— Май успяхме — обади се един от операторите.

Деймън примигна, даде си сметка, че това също бе възможност, и все пак бе невъзможно — вътре в себе си винаги бяха знаели, че е невъзможно, че Съюзът бе станал прекалено голям, че Флотата може да им осигури още години, както досега, но не и победа, не, никога. Кръстосвачите нямаше да пристигнат така — всички вкупом, освен ако не отстъпваха.

Помисли си какви са възможностите им, ако Пел откажеше да се евакуира. Помисли си какво би очаквало всеки Константин в ръцете на Съюза. Военните нямаше да му позволят да остане на станцията. Постава ръката си върху рамото на Елена, сърцето му щеше да се пръсне при мисълта, че могат да бъдат разделени, че може да загуби нея и детето. Ако се стигнеше до евакуация, щяха да го качат на борда на някой кораб под стража, както вече се бе случило на други станции. За да измъкнат от ръцете на Съюза жизненоважни за станцията хора, щяха да ги натоварят на който и да е попаднал им кораб. Баща му, майка му — Пел беше техният живот, за майка му дори целият живот. Също за Емилио и Милико. Пронизваше го остра болка като станцист, наследник на поколения станцисти, който никога не е искал война.

Би се борил за Елена, за Пел, за всичките мечти, които бяха имали.

Но не знаеше откъде да започне.

„НОРВЕГИЯ“: 13:00 Ч.

Сигни Малори вече ги виждаше пряко — застаналият по средата пръстен на станцията Пел, отдалечената луна, забулена от облаци планета Тамдолу, подобна на ярък скъпоценен камък. Флотата отдавна бе намалила скоростта и се движеше бавно като на сън в сравнение с предишния си стремглав полет. Гладките очертания на станцията се стопяваха в хаоса от ъгли на повърхността ѝ.

Във всяко гнездо на видимата страна бяха натъпкани товарни кораби, едни в доковете, други чакащи отвън. Сканерът показваше невероятно струпване и Флотата се движеше толкова бавно, защото на тези мудни кораби им бе необходимо много време, докато ѝ освободят път за сближаване. Всички търгари, които не бяха попаднали в ръцете на Съюза, трябваше да са наоколо, на станцията, на орбита около нея или малко по-далеч, или пък увиснали в бездната на пространството отгатък границите на системата. Граф продължаваше да държи управлението, което вече бе досадна работа. Досега не бяха виждали толкова струпване и движение. Истински хаос. Сигни се изплаши, когато най-сетне си даде сметка, че и се свива стомаха. Ядът ѝ бе преминал и сега тя започна да се бои от нарастващото чувство за безпомощност, каквото не бе свикнала да изпитва. Щеше ѝ се да бе имало някой доста по-мъдър, който отдавна да е взел друго решение, така че да не се стига до този момент сега, тук, с възможностите за избор, с каквито разполагаха.

— Кръстосвачите „Северен полюс“ и „Тибет“ да останат извън станцията и да поемат патрулиране — чу се нареждане от „Европа“.

Това бе абсолютно наложително. При подобно приближаване Малори предпочиташе да бяха дали тази задача на нея и нейния екипаж. Защото това, което им оставаше, бе по-неприятно. Не ѝ се искаше да се повтаря станалото на Ръсел, където паниката на цивитата, че военните ще извадят от строя станцията, бе изкарала на доковете тълпи... Всичко това бе достатъчно за екипажа ѝ. На нея също ѝ бе писнало. Ненавиждаше дори мисълта, че ще трябва да пусне свободно войниците си на някоя станция в състоянието на духа, в което се намираха в момента.

Пристигна друго съобщение. Пел ги уведоми, че е преместила известен брой товарни кораби от гнездата им, за да настани военните кораби в една редица, така че да нямат непосредствени съседи на дока. Изкараните оттам кораби щяха да се присъединят към групата, която се намираше на орбита, като поемат в противоположна посока на тази, от която пристигаше Флотата. После се чу гласът на Мазиан, дълбок и суров, който повтори заплахата си, че независимо от разположението на намиращите се на орбита около Пел, всеки товарен кораб, който се опита да изскочи от системата, ще бъде унищожен без предупреждение.

Станцията се съгласи. Не й оставаше нищо друго.

ПЕЛ: И-ЗОНАТА: 13:00 Ч.

Нищо не работеше. В И-зоната изглежда никога нищо не функционираше. Василий Кресич натисна мъртвите бутони, натисна ги още веднъж, после удари с длан комустройството, но така и не получи отговор от централната комслужба на Главния сектор. Закрачи из тясното пространство на апартамента си. Повредите го вбесяваха, докарваха го почти до сълзи. Ставаха всекидневно — водата, вентилаторите, комвръзката, визията, доставките, недостигащи припаси, които отново и отново превръщаха в мъка съществуването му, разложението, натиска на телата, безсмислената грубост на хора, побъркали се от стълпотворението и несигурността. Кресич имаше апартамент. Притежаваше разни неща. Той ги поддържаше старателно в ред, често и вманиачено ги изтъркваше. Смрадта на И-зоната бе полепнала по него, независимо колко се миеше и колко щателно изтъркваше пода и затваряше всички отвори срещу всепроникващото зловоние. Вонята беше на антисептични средства, на евтина стипца и каквито и да е други химикали, които станцията използваше в борбата с болестите и пренаселването, като същевременно запазваше равновесието на жизнеосигуряващите системи.

След като известно време се разхожда напред-назад, Василий възвърна надежда и опита да се свърже отново, но не успя. Можеше да усети вълнението в коридора и вярваше, че Нино Коледи и момчетата му ще поддържат нещата в някакъв ред. Надяваше се. Имаше случаи при периодичните безредици, когато вратите се затваряха и Кресич не успяваше да излезе от И-зоната. Дори неговият пропуск от Съвета не

бе достатъчен, за да се направи изключение. Знаеше къде му е мястото — там, отвън, да въдворява ред, да напътства Коледи, да се опита да възпре някои от ексцесиите на полицията в сектора.

Но не можеше да отиде. Кожата му настръхваше само при мисъл да се срещне с тълпата, с виковете, с омразата и грозотата на И-зоната, да види отново кръв и други неща, които да превърнат нощите му в кошмар. Сънуваше Рединг. И други. Хора, които бе познавал и бяха умрели в коридорите или изхвърлени в космоса. Съзнаваше, че страхът му може да е фатален. Опитваше се да го преодолее, защото знаеше до какво води това — че ако дори веднъж покаже, че не е твърд, е загубен. Даваше си сметка за това в дните, когато му бе трудно да се разхожда навън и чувстваше, че не му достига смелост. Той не беше по-различен от останалите. Не искаше да излезе от подслона си, не желаше да прекоси дори тясното пространство, което го делеше от охраната и вратата.

Щяха да го убият, Коледи или някой от конкурентните групировки. Може и някой без абсолютно никаква причина; просто обзет от лудостта на слух, плъзнал из И-зоната, недоволен от отказ на някаква молба, или мразейки го като символ на властта. Стомахът му се свиваше всеки път, когато отвореше вратата на апартамента си. Отвън го чакаха въпроси без отговор, неизпълними искания, хора, които не можеше да погледне в очите. Ако излезеше днес, щеше да се наложи да се върне в момент, когато безредиците щяха да са още по-големи. Никога не му разрешаваха да остане извън И-зоната повече от една смяна наведнъж. Беше опитал да провери доверието им към него, бе събрал смелост да *попита* за документи, за освобождаване няколко дни след последните размирици. Знаеше, че това може да стигне обратно до Коледи, знаеше, че може да му струва живота. Бяха му отказали. Великият, могъщият съвет, чийто член беше и той, дори не пожела да чуе. Бил твърде ценен там, бе казал Анджелио Константин. На четири очи кметът бе разиграл, театър да го моли да остане, където е. Кресич не повдигна повече въпроса от страх, че други хора могат да научат, а той няма да оцелее дълго след това.

Едно време бе добър и храбър човек. Поне така мислеше за себе си преди пътуването, преди войната, докато бе с Джен и Роми. Тълпата два пъти го бе смачквала в И-зоната, единият път бе пребит до безсъзнание. Рединг, опитал да го убие, нямаше да е последният.

Василий бе уморен и болен, подмладата не му действаше. Съмняваше се в качеството на профилактиката, която му бяха направили, опасяваше се, че натоварването го убива. Забелязваше как по изпитото му лице се появяваха нови бръчки, израз на безнадеждност. Вече не можеше да разпознае в образа си човека, който беше само допреди година. Страхуваше се непрестанно за здравето си, познавайки нивото на медицинските грижи, които се полагаха в И-зоната, където лекарствата се крадяха и можеха да бъдат подменени, а от щедростта на Коледи зависеха медикаментите, виното и приличната храна. Вече не си спомняше за дома, престанал бе да тъгува, не мислеше повече за бъдещето. За него съществуваше само днешният ден — ужасен, колкото и вчерашния. И ако му бе останало едно-единствено желание, то бе да има поне някаква сигурност, че няма да стане по-лошо.

Отново опита да се свърже и този път дори не светна червената лампичка. Вандали разбиваха нещата в И-зоната веднага щом ремонтните им бригади успяваха да ги поправят — това бяха техните собствени хора. Минаваха дни, докато успеят да докарат майстори от Пел, някои неща си оставаха счупени. Василий сънуваше кошмари, че всички тях ги чака ужасен край при саботаж на нещо жизнено необходимо, някой луд можеше да реши, че самоубийството му не е достатъчно, а трябва да изхвърли в космоса цялата секция.

Това бе напълно възможно.

По време на криза.

Или във всеки един момент.

Крачеше из стаята все по-бързо, притиснал с ръце корема си. Болеше го непрекъснато, когато се намираше под напрежение. Болката се засили, измествайки другите страхове.

Най-накрая събра кураж и облече сакото си, в което, за разлика от повечето обитатели на И-зоната, не криеше оръжие — трябваше да мине през сканиращото устройство на пропускател. Потисна повдигането, когато сложи ръка върху дръжката на вратата, и се насили да излезе навън в тъмния, покрит с надписи и рисунки коридор. Заклучи вратата след себе си. Досега не го бяха обирали, но въпреки закрилата на Коледи очакваше, че може да се случи. Всички ги ограбяха. Най-сигурно бе човек да притежава възможно по-малко вещи, но за него се знаеше, че има доста. Ако не го закачаха, то бе защото в очите на неговите хора нещата, с които разполагаше, принадлежаха на Коледи.

Самият *той* му принадлежеше. Разбира се, ако не бяха научили вече за молбата му да се измъкне.

Премина по коридора и покрай охраната — хора на Коледи. Излезе на дока сред тълпата, която вонеше на пот, несменяни дрехи и антисептични спрейове. Хора го познаха и протегнаха зловещо към него ръце, за да научат новините за Главния сектор на станцията.

— Не знам, все още не знам, комвръзката в квартирата ми не работи. Отивам да разбера какво става. Да, ще попитам.

Василий повтаряше все това, отскубвайки се от едни дърпащи го ръце, за да попадне в други, някои от питащите бяха със смахнато втречени очи под въздействието на успокоителните. Той не хукна да се измъква. Бягството му означаваше паника, паниката — тълпа, тълпата — смърт, а междусекционната врата бе пред него, обещаваеше сигурност, бариера, отвъд която И-зоната не можеше да го стигне и никой не можеше да отиде без скъпоценния пропуск, който той носеше.

— Това е Мазиан — носеше се слухът по дока на И-зоната. И още един: — Те се оттеглят. Цялата станция Пел се изтегля и ни изоставя.

— Съветник Кресич! — Някаква ръка го хвана за лакътя и това означаваше нещо сериозно. Дърпането рязко го извъртя назад. Пред очите му се появи лицето на Сакс Чембърс, един от хората на Коледи, и почувства заплахата в стискането, от което го заболя ръката. — *Къде отивате, съветник?*

— Оттатък — отвърна, загубил дъх, Василий. Знаеха. Стомахът го заболя още повече. — Съветът свиква извънредно заседание заради кризата. Кажи на Коледи. Ще е по-добре да присъствам. Иначе кой знае каква съдба ще ни определи Съветът.

Сакс не каза нищо, за момент не направи нищо. Владееше изкуството да сплашва. Просто го изгледа достатъчно дълго, за да напомни на Кресич, че притежава и други умения. После го пусна и Василий се отдръпна от него.

Без да тича. Не трябваше да го обръща на бяг. Не биваше да поглежда назад. Не трябваше да забележат ужаса му. Външно се държеше спокойно, макар стомахът му да се бе свил на топка.

Около вратата се бе събрала тълпа. Проби си път сред нея, нареди на хората да отстъпят. Те мълчаливо се отдръпнаха и Кресич

използва пропускателна си, за да отвори тяхната страна на шлюза, вмъкна се вътре и побърза да го затвори с картата си, преди някой да се осмелил да го последва. За момент остана сам върху издигащата се рампа на тесния шлюз, обгърнат от ярка светлина и следван от неотменната смрад на И-зоната. Облегна се разтреперен на стената, докато стомахът му се бореше с повдигането. После пристъпи по рампата към отсрещната врата и натисна бутона, който трябваше да привлече вниманието на охраната от другата страна на И-границата.

Отвори я му, прие неговата карта и регистрира влизането му в същинската част на Пел. Василий премина през дезинфекцията и един от часовите напусна поста си, за да го съпроводи. Това беше стандартна процедура всеки път, когато съветникът от И-зоната влизаше в станцията и преминаваше пограничната зона. После го оставяха да продължи сам.

Пооправи дрехите си, докато вървеше, като опита да се отърси от смрадта, спомена и мислите за И-зоната. Чуваше се обаче сигнал за тревога, из всички коридори мигаха червени светлини, навсякъде се забелязваха хора от службата за сигурност и полицаи. И от тази страна не бе по-спокойно.

ПЕЛ: КОМЦЕНТРАЛА В ГЛАВНИЯ СЕКТОР: 13:00 Ч.

Светлините върху контролните табла в централната комслужба блестяха от край до край, претоварени от едновременните обаждания от всички части на станцията. Жилищните сектори се бяха затворили автоматично при криза. Навсякъде мигаше червена светлина за тревога, задължаваща станцистите да останат по местата си.

Не всички спазваха тази инструкция. Някои от коридорите, показани на екраните, бяха празни, но други бяха изпълнени с развълнувани обитатели. А това, което сега се виждаше на монитора на И-зоната, бе още по-лошо.

— Свържете ме със Силите за сигурност от трето ниво на синия сектор — заповяда Джон Лукас, наблюдавайки екраните.

Началникът на службата се надвеси и даде нареждания на диспечера. Джон се премести при централния панел зад гърба на притеснения комшеф. Целият съвет бе привикан да работи на каквито може аварийни постове и да дава насоки, а не конкретни заповеди. Лукас се намираще най-близо, беше стигнал бързо до този пост,

преодолявайки хаоса навън. Колкото до Хейл... горещо се надяваше, че Хейл бе изпълнил заръчаното и бе останал в апартамента му с Джесад. Гледаше суматохата в центъра, вълнението в един или друг коридор. Комшефът не можеше да се свърже с офиса на стационарния управител. Опита се да прехвърли обаждането през командния интерком на станцията, но на екрана мигаше съобщение „Каналът е зает“.

Измъчен от кризисната ситуация, шефът изруга, после се извини на подчинените си.

— Какво става? — попита Джон. Изчака, докато мъжът не отговори на някакъв предишен въпрос, и после пак запита: — Какво правите?

— Съветник Лукас, претоварени сме — отвърна той изнемощяло. — Нямаме време.

— Не можете да се свържете.

— Не, сър, не мога да се свържа. Всичко е задръстено от предавания на командно ниво. Извинете ме.

— Да вървят по дяволите — каза Джон, щом началникът понечи да се обърне към контролното табло, и добави след изненадания му поглед: — Включете ме на централно излъчване.

— Трябва ми разрешение за това — каза комшефът. Червените светлини зад гърба му започнаха да мигат и да стават все повече. — Необходимо ми е специално разрешение на стационарния управител.

— *Действай!*

Мъжът се поколеба, огледа се, сякаш можеше да получи съвет от някъде другаде. Джон го хвана за рамото и го извъртя с лице към таблото, където мигащите светлини се увеличаваха.

— Побързай! — нареди му Лукас и комшефът включи един вътрешен канал, после каза в микрофона.

— Освободете първи канал за приоритетно съобщение — миг по-късно получи потвърждение. — Да се предава по визията и интеркома. — Когато се включи камерата главният екран на комцентъра светна.

Джон пое дълбоко въздух и застана пред обектива. Образът му се предаваше навсякъде, не на последно място и в неговия апартамент пред очите на човек, наречен Джесад.

— Аз съм съветник Джон Лукас — обяви той пред цялата станция Пел, включвайки се във всички обществени и служебни канали, предаващи сигнала — от управлението, насочващо приближаващите се кораби, до бараките в И-зоната, от най-малката квартира, до най-големия апартамент на станцията. — Искам да направя едно общо съобщение. Потвърдено бе, че намиращата се в непосредствена близост до нас флота е на Мазуан и тя извършва нормални операции за влизане док. Станцията е в безопасност, но ще остане в състояние на тревога, докато кацането не завърши благополучно. Работата в комцентъра и в другите служби ще може да протече по-гладко, ако всички граждани се въздържат от използване на комуникациите, освен в случай на крайна нужда. Всяка една от секциите на станцията е обезопасена и никъде няма нито повреди, нито кризисни ситуации. Ще се регистрират обажданията и ще се следи за неспазване на това официално изискване. Всички тамдолски работни групи да се приберат веднага в жилищата си в съответните секции и да чакат по-нататъшни нареждания. Стойте встрани от доковете. Всички работници да продължат да изпълняват поставените им задачи. Ако може да разрешите проблеми, без да се обаждате в главното управление, направете го. Засега имаме само оперативна връзка с Флотата, но щом получим повече информация, ще я съобщим на всички. Моля, останете край приемниците си. Те ще са най-бързият и най-точен източник на информация.

Лукас излезе от обсега на камерата, чиято червена предупредителна лампа изгасна. Огледа се и видя, че хаосът по контролните панели е намалял, сякаш за момент цялата станция е била заета с нещо друго. Някои обаждания светнаха отново, явно и спешни, но повечето не се повториха. Джон въздъхна, част от съзнанието му беше заета от мисълта какво става в апартамента му или — което бе по-лошо — навън. Надяваше се, че Джесад бе останал в него и се страхуваше, че ще го открият там. *Мазуан*. Военно присъствие, можеше да започне проверка на записите, задаване на неудобни въпроси. И да разберат, че приютява Джесад...

— Сър — обади се комщепът. Третият екран вляво светеше и показваше Анджело Константин, сърдит и почервенял. Джон прехвърли обаждането.

— Действай по процедурите — сопна се Анджели и изчезна. Екранът потъмня, докато Джон стоеше със скръстени ръце и се чудеше дали причината бе, че Анджели е зает, или няма какво да каже.

„Да видим какво ще стане“ — каза си той в пристъп на омраза, която ускори пулса му. Нека Мазиан евакуира всички, готови да тръгнат. След това ще да дойде Съюзът и той щеше да има нужда от онези, които познаваха станцията. Можеше да се постигне сътрудничество. Разбирателството му с Джесад показваше пътя за това. Сега не беше време за свенливост и скромност. Той беше в играта и вече нямаше на къде да отстъпва.

Първата крачка бе да го познават всички, да се превърне в успокояващ глас и Джесад да наблюдава как го прави. Да бъде известен на цялата станция. Това беше предимство, което родът Константин винаги бе имал — монопол в публичната изява и привлекателност. Анджели приличаше на жизнен патриарх, докато Джон не изглеждаше така. Липсваха му обноските, граденото цял живот самочувствие на власт. Но той притежаваше други способности и когато сърцето му започна да се успокоява след първоначалната уплаха от безредието навън, откри, че размириците, както и всички събития в ущърб на Константин, му дават преимущество.

Единствено Джесад... Спомни си Маринър, който бе загинал, когато Мазиан се бе намесил там. Сега ги предпазваше едно-единствено нещо — фактът, че докато все още нямаше собствена мрежа, Джесад трябваше да разчита на него и на Хейл като на собствени ръце и крака. А в момента Джесад бе добре затворен, *принуден* да му се доверява, защото не би рискувал да излезе в коридорите без документи. Нямаше да посмее да остане навън, когато пристигнеше Мазиан.

Пое глътка въздух, завладян от мисълта за силата, с която разполагаше на практика. Беше в най-добро положение. Джесад можеше да осигури застраховката му... Или какво значение би имало още едно изхвърлено в космическото пространство тяло, още един от трупове без документи, каквито понякога излитаха от И-зоната? Никога по-рано не бе убивал, но от момента, когато прие присъствието на Джесад, знаеше, че бе възможно да го направи.

ГЛАВА ВТОРА

„НОРВЕГИЯ“: 14:00 Ч.

Да се вкарат в док толкова много кораби бе продължителен процес. Най-напред „Пасифик“, после „Африка“, „Атлантик“, „Индия“. „Норвегия“ получи разрешение и от удобното място, което бе заела по средата на мостика, Сигни предаде заповедта си на Граф, в чиито ръце бе управлението. Кръстосвачът се насочи към дока доста експедитивно, след като бе чакал толкова дълго; докерните бригади на Пел отвориха шлюзовете, за да прикачат свързващите ръкави, в същото време, когато „Австралия“ започна операция по кацане. Обезопасяването за престой приключи преди суперкръстосвачът „Европа“ да се плъзне в своя док, пренебрегвайки помощта, която станцията искаше да му окаже.

— Не забелязвам нищо нередно тук — рече Граф. — От управлението на дока ми казват, че всичко е спокойно. Навсякъде е пълно с хора от Службата за сигурност на станционния кмет. Няма и следа от паникьосани цивита. Явно са им забранили да излизат.

Новината бе успокояваща до известна степен. Сигни се отпусна леко, обзета от слаба надежда за ред и разум, поне докато Флотата си върши работата.

— Съобщение — обади се комофицерът. — Общо поздравление от управителя на станцията Пел до Флотата на доковете: „Добре дошли и бихте ли се появили възможно най-рано в станционния съвет?“

— „Европа“ ще отговори — измърмори Малори и миг по-късно комофицерът на флагманския кораб наистина даде отговор, като помоли за известна отсрочка.

— До всички капитани — чу тя най-накрая познатия нисък глас на Мазиян по аварийния канал, който следеше от часове. — Явете се незабавно на закрито съвещание в заседателната зала. Оставете оперативните решения на лейтенантите си и елате веднага тук.

— Граф, поеми командването. — Сигни скочи от стола си. — Дей, прати ми десет души за ескорт, много спешно.

Интеркомът бълваше други заповеди от „Европа“: да се изпратят на доковете по петдесет войници в пълно бойно снаряжение от всеки кораб; временно командването на Флотата се предава на втория по ранг от „Австралия“ — Ян Мейис; ездачите, принадлежащи на кораби в доковете трябва да искат инструкции за приближаване от управлението на станцията преди да се приберат в гнездата си. Да се справи с тези подробности сега бе задача на Граф. Мазиан искаше да им даде дългоочакваното обяснение.

Сигни мина през офиса, където се забави само колкото да пъхне в джоба си един пистолет, после забърза към асансьора и навън по ръкава за достъп. Налетя на забързаните войници, изпратени от Граф на дока. Те бяха в бойно снаряжение още от приближаването към станцията и сега се насочиха към шлюза преди ехото от гласа на Граф да затихне из стоманените коридори на „Норвегия“. С тях беше Дей и ескортът на Малори, който се отдели и пое нататък с нея.

Целият док бе техен. Групата изскочи навън едновременно с войниците от другите кръстосвачи и охраната на станцията отстъпи смутено пред целеустременото настъпление на въоръжените отряди, които съвсем точно знаеха обозначения за покриване периметър и бързо го заеха. Докерните работници се мотаеха насам-натам, без да разбират какво се иска от тях.

— Хващайте се на работа! — викна Дей Джанц. — Докарайте тези маркучи тук!

Това веднага ги извади от двоумението им. Те не бяха опасни, защото се намираха близко и бяха твърде уязвими в сравнение с войниците. Погледът на Сигни обаче бе насочен по-назад, към службата за сигурност, както и към сенчестата мрежа от тръбопроводи и подедни кранове, където можеше да се крие снайперист. Малори бе заобиколена от отделение войници, предвождано от Бихан. Вървяха забързано покрай редицата корабни гнезда, отрупани със свързващи ръкави, рампи и електрокари. Докъдето очите можеха да видят нагоре по възходящата извивка на дока, тази гледка сякаш представляваше поредица от огледални изображения. Нарушаваше я единствено някоя арка на хидравличен портал между секциите и границата на издигащия се хоризонт. Отвъд дока на Флотата бяха кацнали търгари. По пътя

между „Норвегия“ и „Европа“ стена от войници ги отделяше от станцията. Сигни вървеше след Том Едгър и ескорта му от „Австралия“. Другите капитани трябваше да са зад гърба ѝ.

Малори настигна Едгър по рампата на ръкава за достъп към „Европа“ и продължи да върви с него. Когато преминаха набраздения от носещи ребра тунел на ръкава и стигнаха до асансьора, Кеу от „Индия“ се присъедини към тях, а Пори от „Африка“ го следваше по петите. Никой не каза нищо, всички бяха замислени за едно и също. Никакви предположения. Взеха само по двама души от ескортите си, натъпкаха се в кабината на асансьора и се изкачиха все така мълчаливо. До заседателната зала се стигаше по главната алея на основното ниво. Стъпките им отекваха глухо в коридорите, които бяха по-широки отколкото на „Норвегия“. Но бе пусто — само няколко войника на „Европа“ стояха тук-там мирно на пост.

Заседателната зала също бе празна, не се виждаше ни следа от Мазиан. Това, че ги очакват, се разбираше единствено от ярко светещите лампи в помещението.

— Останете навън — нареди Сигни на ескорта си, който излезе заедно с другите войници. Тя и останалите капитани заеха местата си по ранг. Том Едгър бе първи, след него Малори, три празни места, после Кеу и Пори. Появи се Сънг от „Пасифик“ и седна на деветия стол. Пристигна също Крешов от „Атлантик“ и се настани на място номер четири от другата страна на Сигни.

— Къде е той? — запита най-накрая Крешов, чието търпение се бе изчерпало.

Малори вдигна рамене и скръсти ръце на масата, вперила очи насреща в Сънг, без да го вижда. Бързайте... и после чакайте. Изтеглени от битката, държани дълго в неведение, а сега отново оставени да чакат, за да им бъде обяснено защо. Тя фокусира погледа си върху лицето на Сънг, тази класическа, белязана от годините маска, която никога не издаваше нетърпение. Очите му обаче бяха потъмнели. Нерви, припомни си Сигни. Бяха изчерпани, отскубнали се от сражението и преминали през скок, за да се озоват сега тук. Не беше време да се правят задълбочени или крайни заключения.

Накрая Мазиан влезе тихо в залата и спокойно мина покрай тях. Зае председателското си място на масата, навел глава, изтощен като останалите. „Поражение?“ — запита се Сигни и тежестта на този

въпрос се загнезди като несмилаема топка на дъното на стомаха ѝ. После Мазиан вдигна поглед и тя видя онова леко изпъване на кожата около устните, което ѝ подсказа, че не е така. Малори пое дълбоко дъх в изблик на гняв. Познаваше това леко напрежение, тази маска — Конрад Мазиан играеше театър, правеше постановки на появите си, режисираше засадите и битките, влизаше в ролята ту на аристократ, ту на грубиян. Сега изразяваше унижение, което бе най-лошо от всичко — скромно облечен, без нито една от подобаващите значки. Косата му, напълно посребрена от подмладата, бе вчесана безупречно над гладкото лице и тъжния му поглед — очите му лъжеха най-много от всичко, умело като на актьор. Сигни наблюдаваше играта на мимики, чудната лекота в поведението му, с която би съблазнил и светец. Мазиан се подготвяше да отклони вниманието им. Тя сви устни.

— Добре ли сте? — попита ги той. — Всички ли...

— Защо бяхме изтеглени? — веднага запитва Малори, като изненада очите му с открития си поглед и предизвика гневен блясък в отговор. — Какво не може да се предаде по комканала? — Тя никога не бе задавала въпроси, никога не се бе противопоставяла на заповед на Мазиан през цялата си кариера. Сега го направи и видя как изражението му се промени от гняв в нещо подобно на обич.

— Добре, добре — каза той. Обходи с поглед залата, в която все още имаше празни места. Бяха деветима капитани, като навън патрулираха двама. Очите му се спираха последователно върху всеки от тях. — Има нещо, което трябва да научите — рече Мазиан. — Нещо, с което трябва да се съобразяваме.

Той натисна няколко бутона на панела пред себе си и активира екраните на четирите стени. Сигни видя схемата, която бяха разглеждали за последен път в Точка Омикрон, и усети горчив вкус в устата си. Изобразената област се разшири, като с промяната на мащаба познатите звезди се свиха. Сега не се забелязваше никаква територия на Компанията, нищо вече не им принадлежеше с изключение на Пел. При по-нататъшно разширение можеха да видят Старите звезди. Но не и Сол. Вече и това представляваше само един спомен. Малори много добре знаеше къде ще се намира най-старата станция, ако изображението продължеше да се разширява. Но то замръзна, престана да расте.

— Какво е това? — попита Крешов.

Мазиан ги остави просто да гледат.

Дълго.

— Какво е това? — повтори въпроса си Крешов.

Сигни въздъхна. Времето сякаш бе спряло, докато Мазиан сред мъртвешка тишина им показваше това, което вече се бе отпечатало в съзнанието им.

Бяха изгубили. Едно време са били господари тук, но бяха загубили.

— От една планета с живот на нея — каза Мазиан почти шепнешком, — от една населена планета, която бе началото, човечеството достигна толкова надалеч, колкото някога ние сме пътували. Сега ни остава само тясна ивица, далеч назад от пространството, което владее Съюза — Старите звезди. Пел и Старите звезди. Защитима територия, която, особено с персонала, пренаселващ Пел, е напълно възможно да поддържа.

— Отново ли ще правим набези? — запита Пори.

По брадичката на Мазиан трепна мускул. Сигни си даде сметка, че сърцето ѝ бие лудо и че дланите ѝ се потят. Бяха на крачка от пълен крах, от това да загубят абсолютно всичко.

— Слушайте! — изсъска Мазиан, вече свалил маската. — *Слушайте!*

Той натисна друг бутон. Чу се глас, далечен, деформиран от записа. Малори го познаваше, чувала бе този чужд акцент, знаеше чий бе.

— Капитан Конрад Мазиан — започваше записът, — аз съм Сигъст Ейръс, втори секретар на Съвета за сигурност на Земята, код на пълномощията „Омар“ трета категория, и представлявам Съвета и Компанията. Прекратете огъня. Прекратете огъня. Водят се преговори за мир. За да се изрази добрата ни воля в тях, прекратете всякакви военни действия и изчакайте по-нататъшни нареждания. Това е заповед на Компанията. Правят се всички възможни усилия да се гарантира сигурността на служителите на Компанията, цивилни и военни, по време на преговорите. Повтарям: Капитан Конрад Мазиан, аз съм Сигъст Ейръс, втори секретар на...

Гласът млъкна внезапно при натискането на бутон. Последва мълчание. Лицата на капитаните бяха изопнати от смущение.

— Войната свърши — промълви Мазиян. — Войната свърши, разбирате ли?

Кръвта на Сигни изстина. На стените около тях се виждаше картата на това, което бяха загубили, на ситуацията, в която се намираха.

— Компанията най-накрая се реши да стори нещо — каза Мазиян. — Да им предаде всичко. — Той вдигна ръка и посочи екраните с жест, който включваше вселената. — Записах съобщението, което бе предадено от флагманския кораб на Съюза, точно *това съобщение*. От флагманския кораб на Себ Азов. Разбирате ли ме? Кодът на пълномощията е валиден. Онези представители на Компанията, Малори, които искаха да бъдат транспортирани, това направиха те.

Тя затаи дъх.

— Ако съм ги качила на борда...

— Не би могла да ги спреш, както добре знаеш. Хората от Компанията не взимат самостоятелни решения. Решението вече е било взето другаде, по-рано. Дори да ги бе застреляла на място, пак нямаше да го спреш, само щеше да го забавиш.

— Докато не предприемаме друга тактика — отвърна Сигни. Впери поглед в бледите очи на Мазиян и си припомни всяка дума, която бе разменила с Ейърс, всеки жест, всеки намек. Беше го оставила да си върви, да им причини това.

— Значи все пак са намерили кой да ги откара — продължи Мазиян. — Въпросът е какво споразумение са сключили първо на Пел и какво точно са отстъпили после на Съюза. Съществува също така възможност тези тъй наречени дипломати, водещи преговорите, да не са съвсем с всички си. Ако са успели да им промият мозъците, те биха подписали и казали каквото им нареди Съюза, особено като знаят шифрите на Компанията. Може да не съзнават какво друго са издали; шифри, информация, какво и доколко са предали от всичко останало. Не става дума за нашите вътрешни кодове. Не знаем обаче кои от шифрите на Пел са разсекретени, както и всичко, което би позволило на Съюза да пристигне направо тук. Тъкмо *заради това* ви отзовах. Да, планирахме в продължение на месеци, изоставихме станции, изгубихме кораби и приятели, причинихме ужасни страдания на много хора — и всичко това за нищо. Трябваше да взема спешно решение.

Флотата е непокътната, както и Пел — разполагаме поне с тях, за добро или за зло. Можехме да победим край Викинг и да се окажем хванати там като в капан, да загубим Пел и единствения ни източник на суровини и запаси с нея. Ето защо се оттеглихме.

Никой не издаде звук, нито помръдна. Изведнъж всичко изглеждаше съвсем разумно.

— Не исках да ви предам това по комканала — рече Мазиан. — Изборът е ваш. Намираме се на Пел, където имаме избор. Ще приемем ли, че това съобщение е било изпратено от представители на Компанията, и то с пълното им съзнание? Без да бъдат принудени? Ще повярваме ли, че Земята все още ни подкрепя? Но... приятели мои, има ли това някакво значение?

— В какъв смисъл дали има значение? — попита Сънг.

— Погледнете картата, приятели мои, разгледайте я отново. Ето, тук има една планета. Пел. Без нея не можем да оцелеем. Какво представлява Земята, ако не именно това? Предоставя ви се избор: да се подчините на нещо, което би могло да е заповед на Компанията, или да се установим тук, да съберем сили и да предприемем действия. „Европа“ ще остане независимо каква е заповедта. Ако останат достатъчно кораби, ще накараме Съюза два пъти да помисли, преди да си покаже носа. Той не разполага с екипажи, които владеят нашия стил на бой. Имаме източник на доставки, имаме ресурси. Вземете сами решение — аз няма да ви спра — тръгнете, или останете и вършете това, което мисля, че можете. Аз съм направил вече своя избор.

— Аз също оставам — обади се Едгър.

— И аз — рече Сигни заедно с утвърдителното измърморване на останалите. Мазиан бавно ги изгледа един по един и кимна.

— Тогава се установяваме тук и първо завземаме станцията. Скоро ще разберем дали ще срещнем сътрудничество или съпротива. И още: не знаем дали всички сме на това мнение. Сънг, искам лично да отлетиш до „Северен полюс“ и „Тибет“ и да им представиш как стоят нещата. Обясни им ги, както намериш за добре. И ако в някой екипаж или сред войниците има голям брой несъгласни, ще ги благословим и ще ги пуснем да си вървят — на някой от търгарските кораби тук. Оставям този въпрос да бъде решен от всеки капитан.

— Няма да има несъгласие — заяви Кеу.

— В случай че има — отвърна Мазиан. — Колкото до станцията, ще влезем в нея и ще разположим навсякъде собствена охрана на ключовите позиции. За половин час може да уведомите подчинените си. Независимо какво ще решат да направят те, няма никакво съмнение, че трябва да държим Пел здраво в ръцете си. Чак тогава ще предприемем каквито и да било действия; или да освободим кораб за тези, които искат да се махнат, или да подготвим отбраната си тук.

— Да вървим ли? — попита Крешов, когато настъпи мълчание.

— Вървете — каза меко Мазиан.

Сигни стана от стола и излезе след Сънг, мина покрай охраната на Мазиан, повика двамата войници, които бяха неин ескорт, и си тръгна, усещайки другите по петите си. Все още изпитваше несигурност. Беше работила за Компанията през целия си живот — беше я проклнала, мразила нейната политика и късогледство, — но изведнъж се почувства гола, когато трябваше да остане извън нея.

Това е нерешителност, разсъждаваше тя. Обичаше историята и ценеше нейните уроци. Най-големите злини идваха от половинчатите мерки, от извинения, от компромиси с грешна политика, от колебание пред това, което трябваше да се направи. Космосът и неговите изисквания бяха абсолютни величини и компромисите, който Компанията бе решила да направи със Задпредела, нямаше да се спазват по-дълго, отколкото бе изгодно на по-силния — Съюза.

Ще служим на Земята по-добре, убеждаваше се Малори, с това, което правим, отколкото представителите на Компанията с всичко, което отстъпиха.

ГЛАВА ТРЕТА

ПЕЛ: ВТОРО НИВО НА БЕЛИЯ СЕКТОР: 15:30 Ч.

Светлинните сигнали за тревога сигурно продължаваха да мигат навън, в коридора, но работата в центъра за разглобяване на непотребна техника продължаваше да следва своя собствен ритъм. Надзирателят се разхождаше между машините и с приближаването му всички разговори замлъкваха. Джош Тали се стараяше да държи главата си наведена, докато освобождаваше малък, износен двигател от защитния му корпус. Когато успя, пусна пластмасовия кожух в един сандък за по-нататъшно сортиране, клемите в друг и продължи да разглобява компонентите и да ги разделя по категории за повторно използване или рециклиране според износването и вида на материала.

Откакто бяха направили първото съобщение по интеркома, не се бе чуло нищо ново. След смутения шепот в началото не им бяха разрешили да коментират новината. Погледът на Джош отбягваше екрана и станционния полицай край вратата. Беше тук повече от три часа след нормалното приключване на неговата смяна. Трябваше да ги пуснат — всички, които бяха на частично работно време. Трябваше да дойдат други работници. Тали работеше тук повече от шест часа, а нямаше условия да се хранят. Накрая надзирателят поръча да донесат сандвичи и напитки. На пейката пред Джош все още стоеше купичка сладолед. Той не я бе докоснал, стараяйки се да изглежда много зает.

Надзирателят спря за момент зад гърба му. Тали не реагира, не прекъсна ритъма на работа. Чу, че надзирателят се отдалечава, но не вдигна глава да погледне.

Тук не се отнасяха към него по-различно, отколкото към останалите. Просто неговото объркано съзнание го караше да подозира, че е възможно да го подлагат на специално наблюдение. Следяха внимателно всички. Момичето до него, сериозно, бавнореагиращо дете, винаги особено внимателно, вършеше най-сложната работа, която можеше, а природата го бе лишила от доста умения. Много от хората в центъра за разглобяване на непотребна

техника бяха от този тип. Някои идваха тук още съвсем млади, може би за да получат квалификация, да придобият елементарни технически умения и да преминат по-нагоре, на друга техническа работа или в производството. А се срещаха и такива, чието изнервено държание подсказваше, че има по-различни причини да се намират тук. Обхванати от безпокойство те вманиачено се съсредоточаваха в работата. За Джош бе странно да наблюдава тези симптоми у други хора.

Той никога не бе спадал към криминалните престъпници, каквито можеха да са те, и навярно затова не му вярваха. Тали благословеше работата си тук, която ангажираше мислите му и му даваше независимост. Радваше се на мястото си, също както сериозното момиче в съседство, помисли си той. Отначало, в стремежа да покаже своите умения, Джош бе работил с трескава бързина, докато видя, че това разстрои детето до него, защото то не можеше да работи по-бързо. Тогава се реши на компромиса да не проявява толкова очевидно способностите си. Работеше достатъчно, за да преживява. И известно време наистина му се струваше така.

Сега го свиваше стомахът и съжали, че бе изял целия сандвич, но дори и в този случай не искаше да изглежда по-различен от останалите.

Войната бе стигнала до Пел. Хората на Мазиан. Флотата беше тук.

„Норвегия“ и Малори.

Избягваше определени теми. Когато го обхващаха мрачни мисли, започваше да работи по-усилено и успяваше да прогони спомените. Докато... *войната*... Някой около него пошушна, че ще се наложи да евакуират станцията.

Не беше възможно. Това не можеше да се случи.

Деймън! — помисли си, като му се прииска да може да си тръгне, да отиде в неговия офис и да чуе утешителните му думи. Едва ли обаче щеше да намери успокоение пък и не смееше да опита.

Флотата на Мазиан. Военен режим.

Малори беше с тях.

Джош можеше да се срине, ако не внимаваше. Равновесието в съзнанието му бе доста крехко и той го знаеше. Навярно самото решение да забрави всичко бе налудничаво. Страхуваше се от всяка

емоция, която изпитваше, и затова гледаше да се поддава на възможно най-малко чувства.

— Почивка — обяви надзирателят. — Десет минути.

Той продължи да работи, както бе правил и по време на предишните паузи. Същото стори и момичето до него.

„НОРВЕГИЯ“: 15:30 Ч.

— Държим Пел — каза Сигни на екипажа си и на войниците, които бяха около нея на мостика, както и на пръснатите из кораба. — Нашето решение — на Мазиан, мое и на останалите капитани — е да задържим Пел. Представители на Компанията са подписали споразумение със Съюза, отстъпили са му всичко в Задпредела и поискаха от нас да стоим настрана, докато го правят. Те са предали на Съюза шифрите ни за свръзка. Това е причината да се оттеглим и да прекратим нападението. Не знаехме кои от нашите шифри са издадени. — Малори почака да възприемат това, като наблюдаваше мрачните лица навсякъде край себе си. Усещаше огромното вътрешно пространство на кораба и всички в него, които я слушаха. — Пел, Старите звезди, цялата граница със Задпредела — това е, което е останало под наша защита. Няма да изпълним тази заповед на Компанията, няма да приемем поражение, независимо как е замаскирано то, нито да се предадем. Няма да сме повече на нейно подчинение и този път ще водим войната така, както ние смятаме за добре. Имаме си планета и станция, а целият Задпредел започна да се развива от такава изходна база. Можем да възстановим станциите край Старите звезди, всички, които съществуваха между Пел и самото родно Слънце. В състояние сме да го сторим, компанията може да не е достатъчно съобразителна, да поиска буферна зона между нея и Съюза, но ще стигне дотам, повярвайте ми, ще проумее това и ще е достатъчно благоразумна поне да не ни създава неприятности. Сега Пел е *нашият* свят. Разполагаме с девет кръстосвача, които да го бранят. Вече не принадлежим на Компанията. Ние сме Флотата на Мазиан и Пел е *наша*. Някой да е на друго мнение?

Беше възможно, макар да познаваше хората си като собствено семейство. Някои можеха да мислят другояче, да изпитат угризения. Имаше причини да е така.

Внезапно от палубите на войниците се разнесе ликуване, което се повтори от ехото. Всички комканали бяха отворени. Хората на мостика се прегръщаха и радваха. Граф я прегърна, после бойкомперът Тихо и други от офицерите, служещи от дълги години с нея. Някои плачеха. В очите на Граф се виждаха сълзи. Не и в нейните обаче. Можеше, но не при чувството на вина, при вече неоправданата лоялност, която продължаваше да изпитва. Сигни прегърна Граф, пусна го, отстъпи и се огледа.

— Трябва всички да се приготвим — каза тя. Думите ѝ се чуваха из целия кораб по отворения интерком. — Ще излезем бързо ще превземем централния сектор на станцията, преди някой да разбере какво става. Действайте по-бързо, Дей.

Граф започна да издава заповеди. Малори чу, че Дей върши същото долу сред войниците и ясното ехо от гласа му отекваше по коридорите. Мостикът бе обхванат от трескава дейност, техническите оператори се бутаха в тесните секции, за да заемат местата си.

— След десет минути — извика тя — всички годни войници да са в пълно бойно снаряжение навън.

Чуха се нареждания и на други места, а интеркомът свидетелстваше, че войниците се втурнаха да се приготвят още преди официалните заповеди, които се разнесоха по коридорите. Сигни се върна в малкия си офис квартира, сложи си шлем и ризница, но остави непокрити ръцете и краката си, поемайки риск заради свободата на движение. Пет минути. Тя чу Дей да отброява времето по отворения интерком, докато от други места долиташе шум на пълен хаос. Нямаше значение. Този екипаж и тези войници си знаеха работата и можеха да я свършат както на тъмно, така и с главата надолу. Всички тук бяха едно голямо семейство. Несъвместимите ставаха още в самото начало жертви на нещастни случаи и тези, които оставаха, се сближаваха като братя, като деца, като влюбени.

Малори излезе от своята офис квартира, открито пъхна пистолета си в кобура и тръгна надолу с асансьора. Въоръжените войници се носеха по коридора на бегом и с дрънчене. Но щом я разпознаеха, се залепяха за стените, правейки ѝ път, така че тя да излезе по-бързо начело, където ѝ беше мястото.

— Сигни! — викаха те ликуващи след нея. — Браво, Сигни!

Чувстваха, че отново са живи.

— Не! — отсече веднага Анджели. — Не се опитвай да ги спреш. Отстъпи! Незабавно изтегли нашите хора!

От управлението на станцията потвърдиха нареждането и продължиха работата си. По екраните в заседателната зала започна да личи изпълнението на новата заповед още докато приглушеният глас на шефа на службата за сигурност продължаваше доклада. Анджели се облегна назад край масата в центъра на заседателната зала, намираща се между частично заетите редици и тихото, стъписано мърморене съумелите да стигнат дотук през безредиците по коридорите. Той подпря брадичката си с ръка и продължи да следи потока от сведения за стичането на въоръжени войници по доковете. Някои членове на Съвета бяха изчакали твърде дълго и сега не можеха да напуснат секциите, в които работеха, или бяха заели аварийен пост. Деймън и Елена се появиха заедно, останали без дъх, и се засуетиха на вратата. Анджели махна на сина и снаха си да влязат и по негово настояване, те използваха привилегиите си и седнаха на две от празните места край масата.

— Трябваше да напуснем спешно офиса на дока — спокойно каза Деймън. — Качихме се с асансьора.

Минута след тях пристигна Джон Лукас с група приятели, които се разположиха по редиците, а той се настани на масата в центъра. С разчорлени коси и блестящи от пот лица двама от рода Джейкъби също успяха да дойдат. Това не беше съвет, а убежище от ставащото отвън.

На екраните се виждаше как нещата бързо се влошават — войниците се бяха насочили към сърцето на станцията. Службата за сигурност се опиташе да следи за положението от разстояние, превключвайки бързо една към друга камера.

— Охраната пита дали да заключим вратите на центъра за управление — обади се един съветник, застанал на прага.

— Срещу пушки ли? — Анджели навлажни устни и бавно поклати глава, като гледаше смяната на образа от една камера на втора, после на трета.

— Обадете се на Мазиян — каза Дий, един от новодошлите. — Протестирайте срещу това.

— Опитвах, сър. Но не получих отговор. Предполагам, че той е с тях.

„Размирици в И-зоната — появи се надпис на един екран. — Трима със сигурност са мъртви, има множество ранени...“

— Сър — включи се обаждане едновременно със съобщението. — Пред вратите на И-зоната са се събрали тълпи, които се опитват се да ги разбият. Да стреляме ли?

— Не отваряйте — нареди Анджело, докато сърцето ускоряваше ритъма си, заедно с този на разпространяващата се безредица. — Не разрешавам да стреляте. Освен ако не разбият вратите. Какво искате, да ги изпуснете ли?

— Не, сър.

— Тогава недейте. — Връзката прекъсна и той избърса лицето си. Чувстваше се зле.

— Ще отида там — предложи Деймън, почти станал от мястото си.

— Никъде няма да ходиш! — спря го Анджело. — Не искам да попаднеш в ръцете на военните.

— Сър — чу той обезпокоен глас край себе си, някой се бе приближил от редиците. — Сър...

Кресич.

— Сър! — настоя Кресич.

— Интеркомът в И-зоната е повреден — докладва службата за сигурност. — Отново са се докопали до него. Но можем да направим съобщение. Едва ли са стигнали до високоговорителите на дока.

Анджело погледна Кресич, измъчен, пребледнял мъж, който изглеждаше все по-зле през последните месеци.

— Какво ще кажете за това?

— Страхуват се — обясни Кресич, — че ще напуснете станцията, а Флотата ще ги остави в ръцете на Съюза.

— Не знаем какви са намеренията на Флотата, мистър Кресич, но ако тълпата се опита да разбие вратите и да премине в тази част на доковете, няма да ни остане никаква друга възможност, освен да стреляме. Предлагам ви да използвате комвръзката с тази секция, когато я възстановят, ако все още има здрав високоговорител, и да им предадете това, което казах.

— Знаем, че ние ще сме потърпевшите, независимо какво ще се случи — отвърна Василий с треперещи устни. — Помолихме ви толкова пъти да съкратите времето на проверките, да ни оформите редовни документи, да изчистите досиетата ни, при това колкото може по-бързо. Сега е твърде късно, нали?

— Не е точно така, мистър Кресич.

— Вие ще се погрижите най-напред за собствените си хора и ще ги настаните удобно на наличните кораби. После ще вземете и нашите кораби.

— Мистър Кресич...

— Работата напредваше — обади се Джон Лукас. — Някои от вас могат да получат редовни документи. Не бих искал да ги лиша от това, сър.

Василий погледна недоверчиво и замълча, по лицето му бе избил нездрав цвят. Устните му трепереха и този спазъм се предаде на брадичката му. Човекът стискаше здраво преплетените си ръце.

„Удивително е — помисли си горчиво Анджело — с каква лекота успява да сведе проблемите до дреболии и колко умело го прави. Поздравления, Джон.“

Лесно беше да се справят с бежанците от И-зоната. Просто трябваше да осигурят на всичките им предводители валидни документи и да се споразумеят с тях. На практика някои наистина бяха предложили именно това.

— Стигнаха до трето ниво на синия сектор — измърмори Деймън. Анджело проследи погледа му към мониторите. Потокът от въоръжени войници и разполагането им по коридорите се бяха превърнали в бърз, механичен се процес.

— Мазиан — рече Джон. — Самият Мазиан.

Анджело гледаше в сребристокосия мъж начело, докато пресмяташе на ум секундите, необходими на този войнишки прилив да се надигне по спираловидните рампи и да стигне до тяхното ниво, до самата заседателна зала на Съвета.

Поне дотогава щеше все още да управлява станцията.

ПЪРВО НИВО НА СИННИЯ СЕКТОР: НОМЕР 04:75

Картините се сменяха. Лили се размърда нервно, изправи се и започна да снове напред-назад, правейки крачка ту към бутоните на

визора, ту към сънуващата, чиито очи бяха тревожни.

Накрая се реши и посегна към визора, за да смени съня.

— Не — каза остро сънуващата.

Лили се обърна назад и видя мъката в тъмните, красиви очи. Лицето беше бледо сливащо се с тези бели, бели чаршафи, залято от светлина с изключение на очите, които наблюдаваха втрещено изображенията на станционните коридори. Тя се върна при жената и застана между съня и сънуващата, оправи възглавницата.

— Да ви обърна — предложи Лили.

— Не.

— Дал-тес-елан, обичам те, обичам те.

— Това са войници — каза ѝ Слънцето-неин-приятел със собствения ѝ толкова равен и спокоен глас, че предаваше своето спокойствие и на другите. — Хора-с-оръжия, Лили. Това означава неприятности. Не знам какво може да се случи.

— Сънувай, че си отиват — помоли тя.

— Не е във властта ми да го сторя, Лили. Но виж, те не използват оръжията и никой не е пострадал.

Лили потръпна и остана до жената. От време на време по-бързо променящите се екрани се появяваше образът на Слънцето, което им вдъхваше увереност, около него танцуваха звездите и лицето на планетата светеше като сърп на месечина. А колоната хора-в-черупки се удължаваше и изпълваше всички коридори на станцията.

Не срещнаха съпротива. Сигни не бе извадила пистолета си от кобура, макар ръката ѝ да стоеше върху него. Не го бяха направили нито Мазиан, нито Крешов, нито Кеу. Нищо повече от един предупредителен изстрел на доковете. Движеха се бързо, не оставяха време за мислене, нито дори за допускане, че може да им се противопоставят. В секциите видяха съвсем малко хора, забавили се в коридорите. Анджелио Константин навярно им е наредил така, реши Сигни, — единствената разумна политика.

Минаваха от ниво на ниво по рампа в края на централния коридор. Стъпките на ботушите им отекваха в празното пространство, а отсеченият рапорт на войниците зад гърба им, които сами заставаха на пост из станцията на разстояния с директна видимост, звучеше като

ехо. От аварийната рампа се прехвърлиха в секцията, където се намираше управлението на станцията. Тук, под командването на офицери, също сновяха войници, свалили надолу дулата на пушките си, а други взводове се бяха насочили към страничните коридори, за да завземат останалите офиси. Нямаше стрелба, не и тук. Продължиха по главния коридор, като скоро студеният метал и пластмаса се смениха с мека пътека, заглушаваща стъпките. После влязоха в залата със странните дървени скулптури, чиито очи сега изглеждаха не по-малко учудени, отколкото преди.

А човешките лица — тези на малката група хора, събрани в преддверието на заседателната зала — бяха също толкова ококорени.

Войниците отвориха двете крила на украсената врата и застинаха като статуи с лица, към залата и вдигнати дула на пушките. Съветниците, които далеч не изпълваха залата, се изправиха срещу оръжията едновременно с влизането на Мазиан, Малори и останалите. Държанието им изразяваше достойнство, ако не и предизвикателство.

— Капитан Мазиан — рече Анджело Константин, — мога ли да ви предложа да седнете и да обсъдим това, което става, с вас и вашите капитани?

Мазиан остана за миг мълчалив и неподвижен. Сигни стоеше между него и Кеу, Крешов бе застанал от другата му страна, и всички оглеждаха лицата на съветниците. Съветът не бе в пълен състав, липсваха повече от половината му членове.

— Няма да ви отнемем много време — обяви Мазиан. — Поискайте да дойдем и ето ни тук.

Никой не помръдна — нито да седне, нито да промени положението си.

— Бихме искали да чуем обяснение — каза Константин — за тази... операция.

— Обявявам военно положение — отвърна Мазиан, — което ще продължи, докато се намираме в опасност. И имам въпроси, директни въпроси, мистър Константин. Отнася се до споразуменията, които може да сте сключили с представители на Компанията. Става дума за договори... със Съюза и изтичане на поверителна информация към неговото разузнаване. Това е предателство, мистър Константин.

Кръвта се дръпна от лицата на присъстващите в залата.

— Няма такова договаряне — заяви Константин. — Не сме сключвали никакви подобни споразумения, капитане. Тази станция е неутрална. Тя е на Компанията, но няма да позволим да бъдем въввлечени във военни действия или използвани като база.

— А тази... милиция, която сте разпръснали навсякъде?

— Неутралитетът понякога се нуждае от защита, капитане. Самата капитан Малори ни предупреди, че могат да се появят случайни кораби с бежанци.

— Твърдите, че не знаете нищо за информация, която цивилни представители на Компанията са предали на Съюза. И че не участвате в никакви споразумения, договори или концесии, каквито могат да се сключват с врага?

Настъпи гробно мълчание.

— Не знаем за никакви споразумения. Ако е имало намерение да се сключват, Пел не е била информирана за тях. А ако имахме информация, щяхме да се противопоставим.

— Сега вече знаете — каза Мазиан. — Изтекли са сведения, включително шифри и сигнали, които застрашават сигурността на станцията. Предадени сте на Съюза, господин станционен управител, от самата Компания. Земята ограничава интересите си тук. Вие сте една от жертвите. Ние също. Няма да приемем подобно положение. Другите станции бяха загубени, оставени на Съюза. Сега тук е границата. Пел ни е нужна, със силите, с които разполагаме, можем да я задържим. Разбирате ли ме?

— Може да разчитате на пълно сътрудничество от наша страна — заяви Константин.

— Достъп до записите ви. Трябва да се открие всеки проблем, свързан със сигурността, и да се постави под контрол.

Погледът на Константин се премести върху Сигни и после отново към Мазиан.

— Спазвахме всички ваши процедури, с които капитан Малори ни запозна. И то много внимателно.

— Не трябва да има секция от станцията, запис, оборудване, апартамент, ако се наложи, до които хората ми да нямат начаса достъп. Бих предпочел да изтегля повечето от войниците си и да оставя като отговорници ваши хора. Условието е да сме наясно по следния въпрос: ако възникнат проблеми, свързани със сигурността, например изтичане

на информация, ако някой кораб напусне внезапно определената му орбита или се наруши редът където и да е било, ще действваме, както ние намерим за добре, а това не изключва и да стреляме. Ясно ли е?

— Да — отговори Анджели, — отлично го разбираме.

— Хората ми ще идват и ще си отиват, когато пожелаят, мистър Константин, ще стрелят, ако сметнат, че е необходимо. Ако се налага да използваме оръжие, за да си разчистим пътя, всеки мъж и всяка жена от Флотата ще го стори. Надявам се, че няма да се случи и вашата собствена служба за сигурност ще се погрижи да е така. Или вашите хора, но с наша помощ. Просто ми кажете как предпочитате.

Константин бе стиснал зъби.

— И двете страни сме наясно, капитан Мазиан. Разбираме задължението ви да защитавате силите си, както и да защитите тази станция. Ние ще ви сътрудним и очакваме същото от ваша страна. Така че когато изпратя съобщение, то ще бъде *прието*.

— Естествено — отвърна с готовност Мазиан. Огледа се, после тръгна към вратата, а Сигни и останалите капитани продължаваха да стоят изправени пред Съвета. — Капитан Кеу — рече той, — може да продължите да обсъждате нужните въпроси със Съвета. Капитан Малори, поемете центъра за управление. Капитан Крешов, проверете всички записи и процедури на службата за сигурност.

— Държа да ме придружи някой, който познава нещата — обяви Крешов.

— Директорът на службата за сигурност ще е на ваше разположение — отвърна Анджели. — Ще предам веднага тази заповед.

— Аз също — рече Сигни.

Тя впери очи в познато лице край масата в средата на залата, младият Константин. Изражението му се промени, като срещна поглед ѝ, а младата жена до него го хвана за ръката.

— Капитане — отзова се той.

— Вие, Деймън Константин, ако пожелаете може да помогнете.

Мазиан излезе, като взе част от ескорта със себе си, за да направи оглед на обстановката или, което бе по-вероятно, да продължи с операцията по завземането на други секции, например ядрото на станцията и неговите съоръжения. С тази деликатна задача се бе заел Ян Мейс, вторият по ранг от „Австралия“. Кеу придърпа стол край

масата в центъра, превземайки едновременно нея и цялата заседателна зала. Крешов излезе подир Мазиан.

— Да вървим — каза Малори, но младият Деймън се задържа за миг, за да погледне към баща си, който бе свил притеснено устни и да се сбогува с младата жена до себе си. „Нямат особено високо мнение за мен“ — каза си Сигни. Тя го изчака, после тръгнаха заедно към вратата, където взе двама от войниците си да ги съпровождат.

— Към центъра за управление — нареди тя на младия Константин и той й стори път на вратата с неуместна, но естествена галантност, посочвайки към коридора, по който бяха дошли.

Деймън не пророни нито дума, лицето му бе изопнато и сериозно.

— Това жена ви ли беше, там вътре? — попита Сигни. Трябваше й информация за онези, от които зависеха определени неща. — Коя е тя?

— Съпругата ми.

— Как се казва?

— Елена Куен.

Това я изненада.

— От станционен род ли е?

— От фамилията куен. От „Естел“. Омъжи се за мен и не участва в последния полет.

— Загубила е хората си, цялата фамилия. Известно ви е, предполагам.

— Да, знаем.

— Съжалявам. Имате ли деца?

Мина известно време, преди той да отговори на въпроса.

— Очакваме.

— Аха. — Жената й се бе видяла леко пълна в талията. — Константин има двама сина, нали?

— Да, имам брат.

— Къде е той?

— На Тамдолу. — Лицето му изразяваше все по-голямо притеснение.

— Няма за какво да се безпокоите.

— Не се безпокоя.

Тя му се усмихна с нотка на присмех.

— Войниците ви и на Тамдолу ли са? — попита Деймън.

Сигни продължи да се усмихва, без да си направи труда да отвърне.

— Доколкото си спомням, вие сте от Правния отдел.

— Да.

— Сигурно доста от кодовете за достъп до досиетата във вашите компютри, нали?

Той я стрелна с погледа, в който не се забелязваше уплаха. По-скоро гняв. Сигни погледна напред, където войници охраняваха остъкления команден комплекс на Главния сектор.

— Обещахте, че ще ни сътрудничите — напомни му Малори.

— Вярно ли е, че сме били отстъпени?

Все така с усмивка тя си припомни, че ако някой можеше да запази самообладание, да знае цената си и тази на Пел, това бяха хората от рода Константин.

— Повярвайте ми — каза Сигни с ирония в гласа.

УПРАВЛЕНИЕ НА ГЛАВНИЯ СЕКТОР, обявяваше знак, придружен от стрелка; КОМУНИКАЦИОНЕН ЦЕНТЪР, и още един; ПЪРВО НИВО, СИН СЕКТОР, 01-0122.

— Свалете тези обозначения — рече тя. — Навсякъде.

— Не мога.

— И цветните кодове.

— Станцията е твърде объркваща, дори нейни жители могат да се изгубят, коридорите са абсолютно еднакви, а без цветовете ни обозначения...

— Така е и на кораба ми, мистър Константин, но не маркираме коридорите, за да напътстваме нашественици.

— На тази станция има деца. Без цветовете...

— Могат да се научат — прекъсна го тя. — Свалете всички знаци.

Централното управление на станцията беше отворено, но заето от войници. Когато влязоха, към тях нервно се насочиха пушки, после се обърнаха навътре. Сигни огледа командния център, всички контролни панели редица по редица, работещите оператори и офицери. Войниците видимо се отпуснаха в нейно присъствие. Също и цивитата — явно при вида на младия Константин, помисли си тя. Именно с тази цел го бе взела със себе си.

— Всичко е наред — обърна се Малори към войниците и към цивилните. — Успяхме да се споразумеем с кмета на станцията и със Съвета. Няма да евакуираме Пел. Флотата установява база, която няма да изоставим. Не ще допуснем Съюза да проникне тук.

Сред цивилната се разнесе шепот, очите им размениха поуспокоени погледи. От заложници изведнъж се бяха превърнали в съюзници. Войниците наведоха дулата на оръжията си.

— *Малори* — дочу шепота от пост до пост в помещението. — Това е Малори. — С тон, в който нямаше обич, но и без да липсва уважение.

— Разведи ме наоколо — каза тя на Деймън Константин.

Той тръгна из центъра за управление, като тихо назоваваше хората и постове, а тя щеше да запомни много от тях — удаваше ѝ се, когато искаше. Сигни спря за миг и се огледа, после обърна очи към екраните, към въртящия се модел на Тамдолу, осеян със зелени и червени точки.

— Това бази ли са? — попита тя.

— Построихме няколко допълнителни селища — обясни Деймън, — опитваме се да поемем и изхраним тези, които ни оставихте.

— Изолационна зона? — Сигни спря поглед върху монитора, който показваше какво става в тази секция. Скупчена човешка маса блъскаше заключена врата. Пушек. Развалини. — Какво правите с тях?

— Вие не ни казахте какво да правим с тях — отвърна той. Малцина си позволяваха да говорят така с нея. Това я забавляваше.

Тя слушаше, разглеждаше огромния комплекс — редица след редица от екрани, с функции, коренно различни от тези на космически кораб. Тук имаше търговска информация, както и данни за поддържане на орбитата, на която се намираха от векове. Описание и отчет на налични стоки и произвеждани продукти, регистрация на населението на станцията и на планетата, на местните жители и на хората — колония, където капеше ежедневният живот. Сигни наблюдаваше, бавно поемайки дъх си създаваше чувство за собственост. Борили се бяха именно да запазят всичко това.

Централният интерком се включи, за да предаде съобщение от Съвета:

— ... искаме да успокоим жителите на станцията — каза Анджело Константин, зад чийто гръб се виждаше заседателната зала, — че Флотата е тук, за да ни защити...

Техният свят.

Оставаше само да го подредят.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ОСНОВНА БАЗА НА ТАМДОЛУ: 16:00 Ч. ПО СТАНДАРТНОТО ВРЕМЕ НА СТАНЦИЯТА. МЕСТНО УТРО^[1]

Наближаваше утрото, хоризонтът се бе превърнал в червена линия. Емилио стоеше навън, дишайки равномерно под маската си, облечен в дебело палто срещу вечния студ на нощите по тази географска ширина и надморска височина. В мрака тихо се движеха върволиците от прегърбени фигури, забързани с товар подобно на насекоми, спасяващи яйцата си от наводнение.

Хората, които работеха на Тамдолу, още спяха в изолационния и в по-старите жилищни куполи. Само няколко от работниците помагаха в тази задача. Погледът му можеше да ги различи тук-там сред пейзажа от ниски куполи и хълмове, защото сенките им се извисяваха над останалите.

При него дотича малка, пъшкаща фигура, чийто дъх излизаше свободно във въздуха.

— Да? Ти вика мен, Константин-мъж?

— Ти ли си, Скокливец?

— Аз Скокливец — изсъска гласът, докато устата се бе обтегнала в усмивка. — Бързо бяга, Константин-мъж.

Емилио докосна жилавото, покрито с козина рамо, усети как дългите пръсти на паякообразна ръка се преплитат с неговите. Извади сгънат лист хартия от джоба си и го пхна в мазолестата ръка на този хайза.

— Тогава бягай! — каза му той. — Занеси това до всички лагери на хората, нека очите им го видят, разбираш ли ме? И разкажи всичко на хайза. Кажи им го на всички — от реката до равнината. Кажи на всички тях да изпратят свои бегачи, дори до хайза, които никога не са идвали при хората. Кажи им да се пазят от хората, да не вярват на чужденци. Кажи им какво правим тук. Да наблюдават, да наблюдават, но да не се приближават, докато не чуят повикване, което познават. Ще разбере ли хайза?

— Идат Лукаси — рече мъжкарят. — Да. Разбира, Константин-мъж. Аз Скокливец. Аз съм вятър. Никой не хваща.

— Върви! — каза той. — Бягай, Скокливецо!

Прегърнаха го здрави ръце, криещи изненадващата, плашеща сила на хайза. Сянката го остави в тъмното, хукна, *понесе се...*

Вестта полетя. И не можеше да бъде спряна, не толкова лесно.

Емилио продължи да стои на мястото си и да наблюдава другите човешки силуети по склона. Беше дал нареждания на служителите си, но се въздържаше да им се довери, искаше да им спести отговорността. Складовите куполи вече бяха почти празни, а всичките съхранени запаси, бяха скрити навътре в гората. А вестта се понесе надолу по реката така, че да няма нищо общо с модерните комуникации, нищо, което подслушващите да засекат. Вестта се носеше със скоростта на хайза и нямаше да бъде спряна с никаква заповед от станцията или тези, които я държаха. От лагер на лагер, сред хора и хайза, навсякъде, където едни хайза имаха контакт с други от техния вид.

Хрумна му интересна мисъл — че навярно дълго преди Човека хайза са имали достатъчно разум, за да разговарят помежду си по този начин. Доколкото му бе известно, те никога не бяха воювали, нито бе съществувало единство между разпръснатите племена. Но все пак вестта за хората се бе разпростряла от едно място до друго. А сега хората изпращаха съобщение по тази странна мрежа. Представи си как го предават край брега или в гората, при случайни срещи или при нарочни събирания, независимо какви бяха мотивите, които движеха благите, скромни хайза.

И в цялата зона на контакт хайза щяха да започнат да крадат — хайза, които не разбираха какво е кражба — да зарязват работата си, те, които не знаеха какво е заплащане или бунт.

Стана му студено, въпреки че бе добре предпазен от ледения бриз под няколко пласта дрехи. За разлика от Скокливеца той не можеше да избяга отук. Като човек и като Константин той остана да чака, докато надигащото се утро открои колоните от натоварени работници. Докато хората в другите куполи взеха да стават от сън, за да открият систематичното опустошаване на складове и оборудване. Докато неговите служители стояха наоколо и наблюдаваха какво става.

Под прозрачните куполи светнаха лампи, наизлизаха работници, все повече и повече, изпаднали в шок.

Зави сирена. Емилио погледна към небето и забеляза само няколко от последните звезди, но по комканала се получаваше съобщение. Иззад скалите край него се появи някой и го хвана през кръста. Той притисна Милико към себе си, зарадван от близостта ѝ.

Чу се вик от отсрещния склон, вдигнати ръце посочиха нагоре. В избледняващото небе се виждаше светлината на кацащ кораб — по-скоро, отколкото му се искаше.

— Минкс! — извика той при себе си една от върволицата хайза и тя дойде, женска с бял обезкосмен белег от старо изгаряне върху ръката. Приблужи се заедно с товара, който носеше, пъшкайки. — Сега се скрийте! — рече ѝ Константин и Минкс се спусна обратно към колоната и още по пътя започна да бърбори с другарите си.

— Къде отиват? — попита Милико. — Казаха ли?

— Те си знаят — отвърна той. — Само те си знаят. — Притисна я още по-силно под поривите на вятъра. — И ще се върнат тук отново, в зависимост от това кой ги повика.

— Ами ако ни отведат оттук...

— Правим, каквото можем. Но няма да оставим чужденци да им заповядват.

Светлините на кораба станаха по-ярки и наситени. Явно не беше някоя от совалките, а нещо по-голямо и по-застрашително.

Военни, каза си Емилио. Планетната сонда на кръстосвач.

— Мистър Константин — дотича задъхан един от работниците и спря пред тях, разперил от стъписване ръце. — Вярно ли е? Истина ли е, че Мазиан е там горе?

— Беше ни изпратено съобщение, че е така. Не знаем какво става там горе. Всичко показва, че положението е спокойно. Престанете да се тревожите и предайте новината на другите. Ще трябва да запазим самообладание и да посрещнем събитията такива, каквито са. Никой да не казва нищо за липсващите припаси, да не обелва нито дума за тях, разбирате ли ме? Няма да позволим на Флотата да ни вземе всичко, а после да си замине и да остави станцията да гладува. Ето какво става. Съобщете им също и това. И ще изпълнявате само моите заповеди и тези на Милико, ясно ли е?

— Да, сър — въздъхна мъжът и след като бе отпратен, хукна да разнесе вестта.

— По-добре го съобщи на И-купола — рече Милико.

Той кимна и тръгна по склона на хълма, където бяха застанали. От другата страна на възвишението блеснаха ярки светлини, полеви сигнали, които да насочат кацането. Емилио и жена му стигнаха по пътеката до И-купола и попаднаха там на Уей.

— Флотата е горе — обяви Константин. Веднага се разнесе ужасено шушукане. — Опитваме се да запазим храна за станцията и за нас самите. Ще се постареем да предотвратим превземането на всичко от Флотата. Нищо не сте видели. Нищо не сте чули. Вие сте слепи и глухи и не носите отговорност за нищо. Аз я поемам цялата.

Чу мърморене от постоянните работници от И-групата. Обърна се и пое заедно с Милико обратно към площадката за кацане. След него тръгна тълпа от служители и работници. Също и от хора от И-купола, които никой не спря. Вече нямаха охрана, нито тук, нито в другите лагери. И-групите работеха по зададен план и график като всички останали. Съвсем не липсваха спорове и проблеми с тях. Но те представляваха по-малка заплаха от тези, които се спускаха към тях, които щяха да предявят искания за провизии за пълните си с войници кръстосвачи, а възможно бе да поискат и жива сила.

Корабът се спусна с рев, настани се на площадката за кацане и я зае цялата. Спрели на склона, Емилио и Милико запушиха ушите си и извърнаха лица от разнасящия прах и пепел вятър, докато бяха изключени двигателите. Корабът стоеше там, в зората на деня, чужд и грозен, олицетворяващ войната. Люкът се отвори, спусна челюст към повърхността и по нея слязоха войници в защитни брони, за да нагазят с ботушите си земята на тази планета. През това време младият Константин, жена му и хората около тях бяха образували собствена редица, лишена от брони и оръжия. Войниците застанаха готови за бой с вдигнати пушки. По рампата на светло излезе офицер с тъмна кожа, който носеше само маска без шлем.

— Това е Пори — прошепна Милико. — Този трябва да е самият Пори.

Емилио усети тежестта на отговорността, че трябва да слезе в подножието на хълма и да посрещне заплахата. Пусна ръката на Милико, но тя не изпусна неговата. Заслизаха надолу по склона заедно,

за да се изправят лице в лице с легендарния капитан. Спряха на достатъчно разстояние, от което да могат да разговарят, усещайки по-силно близостта на пушките.

— Кой е шеф на тази база? — попита Пори.

— Емилио Константин и Милико Дий, капитане.

— Стоящите пред мен ли?

— Да, капитане.

— Тогава приемете заповед за въвеждане на военно положение.

Всички запаси на тази база се конфискуват. Всички цивилни ръководители, от страна както на хората, така и на местните, се освобождават временно от длъжност. Незабавно трябва да ми предадете всички регистри на наличното оборудване, на персонала и на запасите.

Емилио направи ироничен жест с ръка, предлагайки куполите, изпразнените куполи. Пори нямаше да се зарадва, помисли си той. Някои от водените на ръка счетоводни книги също бяха изчезнали. Страхуваше се — за себе си, за Милико, за мъжете и жените в тази и останалите бази, и не на последно място за всичките хайза, които никога не бяха виждали война.

— Ще останете на планетата — каза Пори, — за да ни помагате във всичко, което е необходимо.

Емилио се усмихна насила и стисна ръката на Милико. Това бе равносилно на арестуване, не можеше да означава нищо друго. Съобщението на баща му, което го събуди от съня, му бе дало време. Около него стояха работници, които никога не бяха се съгласявали да бъдат поставени в такова положение, и доброволно бяха дошли да вършат тази работа. Той разчиташе на мълчанието им по-малко, отколкото на бързината на хайза. Възможно бе военните да му наложат и още по-големи ограничения. Помисли си за семейството на станцията, за вероятността Пел да бъде евакуирана и хората на Мазиян да съсипят умишлено самата планета Тамдолу при изтеглянето си, да унищожат всичко, което не искат да попадне в ръцете на Съюза, да вземат всички здрави мъже и жени във Флотата. Щяха да пъхнат оръжие в ръцете на хайза, ако това означаваше още бойци, които да хвърлят срещу Съюза.

— Ще обсъдим въпроса, капитане — отвърна Емилио.

— Всички оръжия да се предадат на войниците ми. Ще бъдете претърсени до последния човек.

— Предлагам да обсъдим въпроса, капитане.

— Вкарайте ги вътре — направи рязък жест Пори.

Войниците се приближиха към тях. Милико стисна ръката му. Той я поведе сам и двамата пристъпиха доброволно напред, оставиха се да ги претърсят и да ги качат по рампата в бляскавата вътрешност на кораба, където ги чакаше Пори.

Емилио спря в горния край на рампата и Милико застана до него.

— Ние носим отговорността за тази база — рече той. — Не искам този въпрос да става публично достояние. Просто тихо и кротко ще изпълня всички разумни искания от ваша страна.

— Заплашвате ли ни, мистър Константин?

— Само изразявам мнението си, сър. Кажете ни какво искате. Аз познавам тази планета. Да се подчини на военен режим една функционираща система изисква ценно време, докато се въведат новите порядки. В някои случаи подобна намеса може да се окаже разрушителна.

Емилио погледна Пори в очите, обградени от белези, и прочете в тях, че това бе човек, който не обича да го предизвикват, човек, който може да е много опасен за всеки.

— Офицерите ми ще дойдат с вас — каза Пори, — за да вземат регистрите.

[1] Поради това, че продължителността на деня е зависима от годишното време и периода на въртене не съвпада с приетия на станцията стандарт (земно денонощие) се получава увеличаващо се с всеки изминат ден разминаване във времето. Денят и нощта рядко попадат в относителна синхронизация на станцията и планетата. — Б.а. ↑

ГЛАВА ПЕТА

ПЕЛ: ВТОРО НИВО НА БЕЛИЯ СЕКТОР: 17:00 Ч.

В помещението влязоха полицаи, няколко спокойни мъже, които застанаха до вратата и заговориха с надзирателя. Джош ги изгледа изпод веждите си и продължи да държи главата си наведена, докато пръстите му не пропускаха нито едно завъртане на детайла, който разглобяваше. Младото момиче до него веднага спря да работи и го сръга силно в ребрата.

— Хей — викна тя. — Хей, тези са от *полицията*.

Бяха петима. Джош игнорира ударите в ребрата и това само я накара да го заръга още по-силно.

Над тях се включи екрана на интеркома. Светлината привлече вниманието му и той погледна нагоре за миг. Направиха друго съобщение до всички — че отново се дава известна свобода за преминаване през зеления сектор. Наведе глава и подхвана отново работата си.

— Зяпат насам — каза момичето.

Наистина гледаха към тях. Ръкомахаха в тяхна посока. Джош хвърли бърз поглед и сведе отново очи, още веднъж, защото този път бяха влезли войници, и то въоръжени. Войници на Компанията. Хора на Мазиан.

— Виж! — обади се отново момичето.

Той се върна към заниманията си. Кадифеният глас от центъра за управление продължаваше да говори по интеркома, като твърдеше, че всички били в безопасност. Тали престана да му вярва.

Чу стъпки в прохода между машините, които се приближаваха от другата му страна, тежки стъпки на многобройни крака. Стигнаха до него и спряха зад гърба му. Продължи да работи с последна, отчаяна надежда. *Деймън*, помисли си. Искаше да е тук. Деймън!

Ръка докосна рамото му и го накара да се обърне. Погледна нагоре към лицето на надзирателя си с все още премрежен поглед, към

хората от стационарната служба за сигурност и войника в броня със знаци от Флотата на Мазиян.

— Мистър Тали — каза един от полицаите, — ще дойдете ли с нас, ако обичате?

Даде си сметка, че гаечният ключ в ръката му бе един вид оръжие, внимателно го остави на тезгяха, избърса ръката си в комбинезона и се изправи.

— Къде отивате? — попита момичето край него. Така и не бе научил името ѝ. По простоватото ѝ лице се четеше уплаха. — Къде отивате?

Той не отговори, не знаеше. Единият от полицаите го хвана за лакътя и го преведе през прохода към дъното на работилницата, където бе вратата. Всички ги гледаха втренчено.

— Спокойно — рече надзирателят.

Разнесе се всеобщо шушукане. Полицаите и войниците го изведоха навън в коридора и спряха там. Вратата се затвори и военният офицер, който носеше само ризница, го обърна към стената и го претърси.

Мъжът извади документите му от джоба. Обърна се отново с лице към тях, когато го пуснаха, и застана с гръб към стената, докато наблюдаваше как офицерът се рови в документите му. Върху емблемите на униформата му пишеше „Атлантик“. Обзе го кански ужас. В ръцете на войници на Компанията се намираха документите му, а те единствени можеха да удостоверят, че Тали е безобиден, да докажат нещата, които бе преживял. Посегна да си ги вземе и офицерът ги дръпна извън обсега му. Хората на Мазиян. Сянката се върна. Джош побърза да прибере ръката си, като си спомни други срещи с тях и сърцето му заби учестено.

— Имам пропуск — каза той, опитвайки се да потисне израза на лицето си, който се появяваше всеки път, когато бе притеснен. — Той е в документите ми. Може да видите, че работя тук.

— Само сутрин.

— Всички ни задържаха — обясни Джош. — Задържаха ни повече, отколкото трябваше. Попитайте и другите. Ние всички сме от сутрешната смяна.

— Вие ще дойдете с нас — каза един от войниците.

— Попитайте Деймън Константин. Той ще ви каже. Аз го познавам. Той ще потвърди, че всичко е наред.

Това ги забави.

— Ще си го отбележим — рече офицерът.

— Възможно е да е истина — обади се един от станционните полицаи. — Бях дочул нещо подобно. Той е специален случай.

— Ние изпълняваме заповеди. Компютърът ни насочи към него и трябва да вземем мерки. Или вие ще го приберете в някоя от вашите килии, или ние ще го затворим в нашите.

Тали отвори уста да изкаже предпочитанията си.

— Ние ще го приберем — заяви полицаят, преди Тали да успее да каже каквото и да е.

— Документите ми — продума Джош. Започна да заеква и поруменя от срам. Все още нямаше сили да контролира някои реакции. Протегна умоляващо ръка за документите си, която видимо трепереше. — Сър.

Офицерът ги сгъна и внимателно ги пхна в чантичката на колана си.

— Той няма нужда от тях. Никъде няма да ходи. Отведете го и го затворете, дръжте го на разположение, в случай че някой от нас поиска да го види, ясно ти е? Може би по-късно ще бъде прехвърлен в И-зоната, но не преди шефовете да са разгледали случая.

— Разбрано — отвърна сухо полицаят. Хвана Джош за ръката и го поведе надолу по коридора. Войниците вървяха непосредствено зад тях, но най-накрая на едно кръстовище техните пътища се разделиха.

Във всеки коридор, в който погледнеше, виждаше хора на Мазиян. Почувства, че му става студено, сякаш е гол. Испита дълбоко облекчение, когато полицаите спряха пред един асансьор и единствено те се качиха с него в кабината. По време на пътуването нагоре и после към първо ниво на червения сектор бяха сами, без войници.

— Ако обичате, обадете се на Деймън Константин — помоли ги той. — Или на Елена Куен. Или на някого от техните офиси. Знаем номерата.

През повечето време по пътя мълчаха.

— Ще го докладваме по етапен ред — каза накрая един от полицаите, без да го погледне.

Асансьорът спря на първо ниво на червения сектор. В зоната за сигурност. Тали излезе между тях, мина през прозрачната преградна стена и се приближи до бюрото на входа. Вътре също се разхождаха войници с брони и оръжия, а това предизвика вълна на паника у него, защото се бе надявал, че поне на това място ще се намира под властта на станцията.

— Моля ви — обърна се към хората зад бюрото, докато го регистрираха. Познаваше младия офицер, който бе дежурен, още от времето, когато го бяха държали тук като затворник. *Спомняше си* го. Наведе се напред към него и като снижи глас промълви отчаяно: — Моля ви, обадете се на някой Константин. Кажете му, че съм тук.

И този път не получи отговор, само неловко отместване на погледа от него. Всички станцисти се страхуваха, изпитваха ужас от въоръжените войници. Униформени мъже го издърпаха от бюрото и го поведоха по коридора към килиите на ареста, тикнаха го в една; гола, бяла, обзаведена само със санитарен възел и бял нар, подаващ се от стената. Задържаха се, колкото да го претърсят наново, като този път го съблякоха, и го оставиха сред хвърлените на пода дрехи.

Той се облече, после седна на нара, вдигна свитите си крака пред гърдите и подпря глава на коленете си, изтощен от дългата работа и целият скован от страх.

ТЪРГАРСКИ КОРАБ „ЧУКЪТ“ В ДЪЛБОКИЯ КОСМОС: 17:00 Ч.

Виторио Лукас се надигна от мястото си и направи няколко крачки по извития под на мърлявия мостик на „Чука“ и се поколеба при трепването на палката в ръцете на постоянно държащ го под око съюзист. Нямахше да му позволят да се приближи толкова, че някой контролен уред да попадне в ръцете му. В малкия, силно извит въртящ се цилиндър — по-голямата част от грозната маса на „Чука“ представляваше търбух в безтегловност, разположен отзад — имаше очертана линия, маркирана с лента, която определяше границите на неговия затвор. Още не бе разбрал какво ще се случи, ако я пристъпи, без да е извикан, нямаше и намерение да пробва. Позволяваха му да се разхожда из по-голямата част от коридорите на цилиндъра, можеше да отиде до квартирите на екипажа, където спеше, в малката главна зала и донякъде в командната кабина — дотук. От това място можеше да наблюдава един от екраните и да види сканера през рамото на

обслужващия го оператор. Задържа се тук, загледан в центъра за управление на кораба, в гърбовете на мъже и жени, облечени като търгари, без да са такива, докато стомахът му продължаваше да се свива от успокоителните, а нервите му бяха опънати след скока. Беше прекарал по-голямата част от деня в повръщане на всичко, което можеше.

Капитанът наблюдаваше екраните прав и го извика, когато го зърна. Виторио се поколеба, но при втория знак пристъпи напред в забранената командна зона, поглеждайки все пак назад към мъжа с палката. Остави капитана да сложи приятелски ръка на рамото му и погледна сканера по-отблизо. Капитанът имаше преуспяващ вид — можеше да е бил бизнесмен на Пел — и подканваше екипажа си, вместо да кряска заповеди. Всички се отнасяха много добре към Виторио, дори учтиво. Но положението, в което се намираше, го ужасяваше, както и възможните последствия от него. *Страхливец*, би казал презрително баща му. И щеше да е прав. Младият Лукас наистина бе такъв. Нито мястото тук, нито компанията бяха подходящи за него.

— Съвсем скоро ще се върнем — каза мъжът. Името му беше Блас, Ейб Блас. — Не скочихме надалеч, само колкото да се махнем от пътя на Мазиан. Успокойте се, мистър Лукас. Стомахът ви сега по-добре ли е?

Той не отговори. Самото споменаване на неразположението предизвика ново свиване на стомаха.

— Няма никакви проблеми — каза му меко капитанът, все още с ръка върху неговото рамо. — Абсолютно никакви, мистър Лукас. Пристигането на Мазиан не ни обезпокои.

Виторио го изглежда.

— Ами какво ще стане, ако Флотата ни забележи, когато се появим отново?

— Винаги можем да скочим — отвърна Блас. — „Лебедово око“ няма да е напуснал поста си. А Илайко няма да проговори, тя си знае интереса. Просто се отпуснете и починете, мистър Лукас. Изглежда все още изпитвате някакви съмнения в нас.

— Ако жертват баща ми на Пел...

— Това е малко вероятно да стане. Джесад знае какво прави. Повярвайте ми. Всичко е предвидено. Освен това Съюзът се грижи за

приятелите си. — Капитанът го потупа по рамото. — Справихте се много добре като за първи скок, слушайте се в съвета на стар вълк и не се напрягайте. Само се успокойте. Върнете се в главната зала, а аз ще дойда да поговорим веднага след като изчислим новия курс.

— Да, сър — измънка той и направи, каквото му бе казано. Излезе от командната кабина покрай пазача, закрачи по извития под на коридора и се върна обратно в безлюдната главна зала. Седна в края на излятата група маса-скамейка, подпря лакти и тежко преглътна.

Повдигането му не се дължеше единствено на скока. Изпитваше ужас. *Бъди мъж*, можеше да чуе думите на баща си. Измъчваше се от безсилието си. Бе такъв, какъвто си беше, и мястото му не беше тук, сред подобните на Ейб Блас и на онези мрачни, изглеждащи твърде еднакво хора. Баща му го бе жертвал. Ако Виторио бе амбициозен, щеше да се опита да извлече полза за себе си при създадите се обстоятелства, да се подмаже на Съюза. Но той не го стори. Знаеше възможностите и слабостите си и мечтаеше за своята Розина, за удобства, за хубаво питие, каквото не можеше да си позволи сега заради успокоителните, проникнали из цялото му тяло.

Нямаше да успеят, нищо нямаше да излезе от това и щяха да го откарат навътре в Съюза, където всички се движеха в крак. А туй щеше да е краят на света, който познаваше. Страхуваше се от промени. Това, с което разполагаше на Пел, му бе достатъчно. Никога не бе искал нещо повече от живота. Мисълта, че се намира тук, в космоса, в центъра на абсолютно нищо, бе кошмарна.

Но нямаше избор. Баща му се бе погрижил за това.

Най-накрая Блас дойде, седна, разгърна със сериозно изражение на лицето разни карти и взе да обяснява, сякаш младият Лукас бе човек, от когото зависеше нещо в тази мисия. Виторио разгледа диаграмата и се опита да проумее предпоставките за такова преместване насам-натам през нищото, докато в действителност не можеше да разбере къде изобщо се намират, което на практика бе равносилно на никъде.

— Трябва да се чувствате съвсем спокоен — рече Блас. — Уверявам ви, че се намирате на много по-сигурно място, отколкото е станцията сега.

— Вие сте доста високопоставен офицер от Съюза, нали? — попита Виторио. — Иначе не биха ви изпратили просто така.

Капитанът вдигна рамене.

— „Чукът“ и „Лебедово око“, това ли са всичките ви кораби в близост до Пел?

Блас отново вдигна рамене. Вместо отговор.

ГЛАВА ШЕСТА

ТУНЕЛ ЗА ПОДДРЪЖКА В БЕЛИЯ СЕКТОР 9 — 10:42 : 21:00 Ч.

Мъжете идваха и си отиваха от доста време, мъже-в-черупки, носещи пушки. Сатина потрепери и се отдръпна още по-назад в сенките до товарния асансьор. Много от хайза бяха избягали, когато командването поеха Лукасите, други се бяха скрили, когато пристигнаха чужденците, минавайки през проходите, които хайза можеха да използват, тесни коридори, тъмни тунели, където хайза можеха да дишат без маски, но не и хората. Мъжете от Тамгоре знаеха тези коридори, но още не ги бяха показали на чужденците, така че хайза бяха в безопасност. Въпреки това някои от тях плачеха, потънали в мрака, дълбоко навътре, възможно най-надолу, за да не ги чуят хората.

Тук нямаше надежда. Сатина облиза устни и се отпусна назад, приклепнала; изчака, докато въздухът се смени, и се шумгуна обратно в безопасната тъмнина. Нечии пръсти я докоснаха. Усети миризмата на мъжкар. Тя изсъска с укор и подуши, за да намери този, който бе неин. Обгърнаха я здрави ръце. Отпусна уморено глава върху твърдото рамо, успокоявайки другия, както и той я успокояваше. Синия зъб не я попита нищо. Знаеше, че не носи по-добри новини, защото именно това бе казал, когато Сатина бе настояла да излезе навън и да види какво става.

Бяха в беда, в голяма беда. Лукасите говореха и даваха заповеди, а чужденците заплашваха. Стария не беше тук, както нямаше и никой от особените — от тези, които живееха от по-отдавна на станцията. Явно бяха отишли някъде по свои дела, сигурно, за да се погрижат за необходими неща, помисли си Сатина. По работа, която бе заповядана от важни хора, а може би и по работа, която засягаше хайза.

Но те не се бяха подчинили, не бяха отишли при надзирателите, както не го бяха сторили и особените, защото също мразеха Лукасите.

— Да се върнем ли? — запита някой накрая.

Щяха да загазят, ако се предадат, след като бяха избягали. Хората щяха да са ядосани, хората, които носеха оръжие.

— Не — рече Сатина, а когато се чу мърморене в знак на несъгласие с нея, Синия зъб извърна глава, за да изрази по-гневен отказ.

— Помисли! — каза той. — Ако отидем там, сигурно има мъже, голяма беда.

— Гладен съм — възрази друг.

Никой не отговори.

Хората можеха да ги лишат от приятелството си за това, което бяха направили. Сега си дадоха ясна сметка за положението. А без такова приятелство те можеха да си останат завинаги на Тамдолу. Сатина си спомни полята на Тамдолу, пухкавите облаци, за които едно време си бе мислила, че са достатъчно твърди, за да седне на тях, дъжда и синьото небе, сиво-зелено-сините листа, цветята и мекия мъх, и най-вече въздуха, който ухаеше на роден дом. Синия зъб навярно също си мечтаеше за това, особено когато нейната пролетна разгорещеност започна да се изпарява и тя не навлезе — защото бе твърде млада — в първия си зрял период. Синия зъб разсъждаваше върху нещата с по-ясна глава сега. Понякога тъгуваше за планетата. Както и тя. Но да останат там завинаги...

Небето-я-вижда, такова бе името ѝ, а тя бе видяла истината. Синьото бе заблуда, покривало, опънато отгоре като чаршаф. Истината представляваше огромно черно пространство и лицето на великото Слънце, което сияеше сред мрака. Истината винаги щеше да тегне над тях, да виси над главите им. Без благоразположението на хората те щяха да се върнат на Тамдолу без надежда, като през целия си живот щяха да знаят, винаги щяха да помнят, че са откъснати от небето. Вече не можеше да има такъв дом за тях, не и след като бяха видели Слънцето.

— Лукасите си отиват понякога — прошепна в ухото ѝ Синия зъб.

Тя зарови глава в гърдите му, като се опита да забрави, че е гладна и жадна, и не му отговори.

— Имат пушки — рече друг глас близо до тях. — Те ще ни застрелят и ще изгубим живота си завинаги.

— Не и ако останем тук — отвърна Синия зъб — и направим това, което казах.

— Тези не са нашите хора — обади се дълбокият глас на Великанчо. — Те ще наранят нашите хора.

— Това е човешка битка — възрази Синия зъб. — Не засяга хайза.

Осени я мисъл. Сатина вдигна глава.

— Константин. Това е битка на хората Константин. Ще намерим хора Константин и ще ги попитаме какво да правим. Ще открием тези Константин, а също и особените, около Дома на Слънцето.

— Да се обърнем към Слънцето-неин-приятел — възкликна друг. — Тя трябва да знае.

— Къде се намира Слънцето-неин-приятел?

Настъпи мълчание. Никой не знаеше. Особените го бяха запазили в тайна.

— Аз ще я намеря — рече Великанчо. Той пристъпи към тях, протегна ръка в тъмното и я сложи на рамото на Сатина. — Ходил съм на много места. Елате! Елате с мен!

Тя пое въздух, после неуверено докосна с устни бузата на Синия зъб.

— Идваме — съгласи се неочаквано той и я поведе за ръка.

Великанчо потегли бързо пред тях, в мрака се чу трополенето на краката му. Те тръгнаха след него и други също ги последваха, нагоре по тъмните коридори, по стълбите, през тесните проходи, където само понякога бе светло. Някои изостанаха, защото вървяха между тръби, през места, където цареше студ, и други, които изгаряха голите им ходила, покрай машини, които гърмяха със застрашителна сила.

От време на време Синия зъб излизаше начело, като пускаше ръката ѝ, но после Великанчо го изблъскваше встрани и отново повеждаше. Всъщност Сатина се съмняваше, че Синия зъб има и най-малка представа накъде отива или кой път ще ги отведе до Слънцето-неин-приятел. Бяха ходили в Дома на Слънцето и тя смътно изпитваше онова усещане, което имаше на планетата, и то подсказваше на сърцето ѝ къде се намира дадено място... Нагоре беше правилно, после наляво, помисли си тя. Но понякога тунелите не завиваха наляво, често криволичеха. Двамата мъжкарци вървяха напред, ту единият, ту другият начело, докато накрая всички започнаха да се

задъхват и да се препъват. Все повече и повече хайза изоставаха и най-сетне този, който пристъпваше точно зад нея, я хвана умолително за ръката. Но Синия зъб и Великанчо не спираха и Сатина щеше да ги изгуби. Тя заряза последните, които ги следваха, и хукна напред, опитвайки се да догони водачите.

— Стига вече! — примоли им се, когато ги настигна по една метална стълба. — Не можем повече, нека се върнем. Вие сте се изгубили.

Великанчо не ѝ обърна внимание. Изкачваше се нагоре, като пъхтеше. Сатина дръпна Синия зъб, но той изсъска ядосано и продължи след Великанчо. Лудост. Обзела ги бе лудост.

— Нищо няма да намерите! — проплака тя.

Втурна се отчаяно и забърза след тях, дишайки тежко, като се опитваше да ги вразуми. Минаха покрай панели и врати, през които навярно можеха да излязат навън. Но двамата винаги отказваха. Най-накрая стигнаха до място, където бяха изправени пред избор. Място, на което се виждаше да свети синя лампа над една врата, и откъдето тръгваха стълби, водещи навсякъде — нагоре, надолу и в три други посоки.

— Тук е — заяви Великанчо след известно колебание, като опипа бутоните на осветената врата. — Тук има коридор.

— Не — изстена Сатина.

— Не — противопостави се също Синия зъб, възвръщайки навярно здравия си разум.

Но Великанчо натисна първия бутон и се пъхна във въздушния шлюз, когато вратата се отвори.

— Върни се! — викна Синия зъб и те се втурнаха да го спрат, защото бе луд. Полудял бе от ревност и желание да предизвика съперника си, защото бе направил това заради нея, единствено заради нея. Влязоха след него и вратата се затръшна зад гърба им. Втората врата се отвори, задействана от ръката на Великанчо, в момента, в който стигнаха до него. Блесна светлина и ги заслепи.

Изведнъж гръмнаха пушки и Великанчо се срина на прага, като от него се разнесе мирис на изгоряло. Той извика, нададе ужасен писък. Синия зъб се извъртя и натисна бутона на другата врата, а когато тя се отвори и ги духна вятър, яката му ръка пренесе Сатина навън. Чуха се човешки гласове, които надвикваха внезапния вой на

сирени, но те заглъгнаха, след като вратата се затвори. Хукнаха към стълбите и се спуснаха надолу, тичайки сляпо през тъмните коридори, все по-надолу, по-надълбоко в мрака. Смъкнаха дихателите от лицата си, но въздухът миришеше странно, непривично. Накрая спряха своя бяг, изпотени и треперещи. Синия зъб се поклащаше и стенеше в тъмното и Сатина го опипа за рани, попадна на пръстите му, стиснали горната част на ръката. Облиза болното място, което бе пламнало, обгорено, облекчи го, колкото можеше. После притисна Синия зъб до себе си и се опита да успокои яростта, която го караше да трепери. Бяха се изгубили, и двамата се бяха изгубили в тъмните коридори. Ужасна смърт бе застигнала Великанчо и Синия зъб седеше, съскайки от болка и гняв, а мускулите му се бяха стегнали и потръпваха. След малко обаче той се отърси, докосна с устни бузата ѝ, трепна, когато тя го прегърна.

— О, нека си вървим у дома — прошепна той. — Нека си отидем у дома, и да не виждаме повече хора. Нито машини, нито полета, нито човешка работа. Само хайза, единствено хайза. Нека си вървим у дома.

Сатина не каза нищо. Вината за произшествието бе нейна, защото именно тя бе дала предложението. Великанчо я желаше и Синия зъб бе приел предизвикателството да се надпреварват, сякаш се намираха сред хълмовете. Нещастията бе станало заради нея. Сега дори Синия зъб ѝ предлагаше да изостави мечтата си, не искаше да я следва повече. Очите ѝ се напълниха със сълзи, обзеха я съмнения за нея самата и за самотата, за това, че бе отишла твърде далеч. В момента бяха изпаднали в още по-голяма беда, защото за да се приберат, трябваше отново да се качат в зоната на хората, да отворят някоя врата и да помолят за помощ, а вече бяха видели до какво води това. Седяха притиснати един в друг и не помръдваха от мястото си.

Малори изглеждаше уморена, очите ѝ бяха хлътнали, но продължаваше да обикаля безкрайния сякаш лабиринт от редици на центъра за управление, докато войниците ѝ дежуреха край вратата. Деймън я наблюдаваше, облегнат на един пулт. Беше гладен и също уморен, но това сигурно е нищо, помисли си, в сравнение с чувството, което хората от Флотата би трябвало да изпитват, след като веднага след скока, бяха прехвърлени на тази досадна полицейска работа.

Работниците, които не бяха освободени от работа, изглеждаха изтощени и тихо се оплакваха. Но за войниците нямаше да има друга смяна.

— Цяла нощ ли ще останете тук? — попита я той.

Сигни му отвърна със студен поглед и продължи обиколката.

Младият Константин я наблюдаваше от няколко часа, като приемаше присъствието ѝ в центъра за предзнаменование. Имаше особена походка, движеше се безшумно, без да се перчи. Въпреки това навярно приемаше за естествено, че всички ще се отдръпват от пътя и. И те го правеха. Ако на някой оператор му се наложеше да стане от мястото си, той се осмеляваше само когато Малори минаваше покрай друга редица. Тя не бе отправила нито една заплаха — рядко говореше, най-вече с войниците си, за какво — знаеха си само Сигни и те. От време на време, особено в началото, преди да изтекат часове, тя изглеждаше дори приятна. Но нямаше никакво съмнение, че заплаха все пак съществува. Повечето от станцистите никога не бяха виждали отблизо въоръжението, което носеха Малори и нейните войници. Те никога не бяха докосвали пушка със собствените си ръце, така че трудно биха могли дори да опишат това, което виждаха. Деймън забеляза три разновидности само сред малкия набор, който имаше тук — лек пистолет, модели с по-дълга цев и тежки пушки, — всичките от черен пластичен материал и със зловещо симетрична конструкция. Войниците носеха брони, които разсейват изгарящия лъч на подобни оръжия. Те им придаваха смъртоносен вид като на машини, сякаш са част от останалото снаряжение, а не хора. Не бе възможно човек да се отпусне в присъствието им.

Един оператор се изправи в далечния край на залата и погледна през рамо, като че ли да се увери, че нито едно от дулата не се бе отместило. После бавно и внимателно, сякаш пътят му бе миниран, дойде до младия Константин. Подаде му напечатано съобщение и веднага се върна на мястото си. Деймън задържа в ръката си листа хартия, без да го прочете, като си даваше сметка за любопитството на Малори. Тя спря да обикаля. Нямаше как да се скрие от вниманието ѝ, така че разгърна бележката и я прочете.

СП-СС/ПАКПАКОНСТАНТИНДЕЙМЪН/ПЪЛН1-1-1-1-1/1()3()/4/1()/52/2136СВ/()936А/НАЧАЛО/
ДОКУМЕНТИ НА ТАЛИ КОНФИСКУВАНИ И ТАЛИ
АРЕСТУВАН ПО ЗАПОВЕД НА ФЛОТАТА/ДАДЕН
ИЗБОР НА СЛУЖБА СИГ МЕСТЕН АРЕСТ ИЛИ
ВОЕННА НАМЕСА/ТАЛИ ЗАДЪРЖАН АРЕСТ/ИСКАНЕ
НА ТАЛИ ИЗПРАТИ СЪОБЩЕНИЕ ДО СЕМЕЙСТВО
КОНСТАНТИН/ИЗПЪЛНЕНО ТУК/ЧАКА
РАЗПОРЕЖДАНЕ/ЧАКА ИЗЯСНЯВАНЕ ПОЗИЦИЯ/
САУНДЪРСЧЕР1СЛУСИГ/КРАЙКРАЙ-КРАЙ.

Вдигна поглед, пулсът му се ускори. Разкъсваше се между утехата, че не е нещо по-лошо, и тревогата за станалото. Малори гледаше право в него, а на лицето ѝ бе изписано любопитство, определена проява на интерес. Приблужи се до Деймън. Той се поколеба дали да не се измъкне с някоя лъжа, като се надяваше, че тя няма да настоява да прочете съобщението и да направи от това голям въпрос. Но прецени какво знаеше за нея и реши другояче.

— Мой приятел е изпаднал в беда — каза той. — Трябва да изляза и да отида да го видя.

— Неприятности с нас ли?

Отново се подвоуми дали да не излъже.

— Нещо такова.

Сигни протегна ръка. Деймън не ѝ даде бележката.

— Навярно мога да помогна. — Очите ѝ бяха студени и тя продължаваше да държи ръката протегнатата с дланта нагоре. — Да предположим ли — рече тя, като не получи отговор, — че това е нещо злепоставящо станцията. Или трябва да направим други предположения?

Подаде ѝ листа хартия, докато все още имаше някакъв избор. Малори го сканира с поглед, за момент на лицето ѝ се изписа учудване, после постепенно се промени.

— Тали — рече. — Джош Тали ли?

Деймън кимна и тя сви устни.

— Приятел на семейство Константин. Как се променят времената.

— Той мина Пренастройка.

Очите ѝ трепнаха.

— По негово собствено искане — каза Деймън. — Какво друго му оставаше след Ръсел?

Тя не преставаше да го гледа право в очите и на него му се прииска да може да извърне поглед, да се намира някъде другаде. Пренастройката изваждаше наяве неща. Обвързваше Пел и тази жена с интимност, каквато той не желаше, каквато съвсем очевидно и тя не желаше — всичко бе в записите на станцията.

— Как е той? — попита Сигни.

Дори въпросът ѝ му се стори ужасно грозен и Деймън просто продължи да я гледа.

— Приятелство — поде тя. — Приятелство между такива противоположни полюси. Или е настояничество: Той е поискал Пренастройка и вие сте го подложили на нея. Завършили сте това, което е било започнато на Ръсел... Усецам засегната чувствителност, така ли е?

— Тази станция не е Ръсел.

Появи се усмивка, но очите издаваха, че е фалшива.

— Какъв прекрасен свят, мистър Константин, на който все още има такова насилие над личността. И където съществува И-зона — на същата станция. И двете в непосредствена близост помежду им, ръководени от вашата служба. А може би самата И-зона е израз на неуместно състрадание. Подозирам, че сигурно сте създали онзи ад с половинчати мерки. Като проява на вашата чувствителност. Обект на ваше престъпление ли е този съюзист? Ваш компромис с морала? Или ваше отношение към войната, мистър Константин?

— Искам той да бъде освободен. Искам да му бъдат върнати документите. Той няма повече никакво отношение към политиката.

Никой не разговаряше с Малори по такъв начин. Абсолютно никой. След продължително мълчание тя откъсна поглед от очите му — знак, че го освобождава, — и кимна леко.

— На ваша отговорност?

— Аз поемам отговорността.

— Доколкото разбирам... Не, не, мистър Константин, няма вие да ходите. Не е нужно да отидете лично. Ще наредя по комканала на

Флотата да го освободят и да го пратят вкъщи. Въз основа на вашето уверение, че нещата са такива, каквито твърдите.

— Може да прегледате записите, ако желаете.

— Сигурна съм, че няма да съдържат нищо ново за мен.

Сигни махна с ръка, давайки знак на някого, който леко се отмести. Тръпки го полазиха по гърба, когато изведнъж си даде сметка, че отзад е било насочено оръжие. Междувременно тя отиде до компулта, надвеси се над рамото на оператора и въведе код за канал на Флотата.

— Тук е Малори. Върнете документите на Джошуа Тали и го освободете от станционния арест. Предайте нареждането ми на съответните служби на Флотата и на станцията. Край.

Чу се потвърждение, безлично и незаинтересовано.

— Мога ли... — обърна се Деймън към нея, — мога ли да му се обадя? Той ще се нуждае от точни напътствия...

— Сър! — обади се една от седящите наблизо операторки, обърнала лице към него. — Сър...

Константин погледна разсеяно изплашеното ѝ лице.

— Застреляли са тамдонец, сър, на четвърто зелено ниво.

Новината го остави без дъх. За момент съзнанието отказа да възприема.

— *Мъртъв* е, сър.

Той поклати глава, повдигаше му се, обърна се и погледна Малори.

— Те никому не причиняват зло. Досега никой тамдонец не е вдигал ръка срещу човек, освен за да избяга от страх. *Никога*.

Сигни вдигна рамене.

— Вече е непоправимо, мистър Константин. Продължавайте да си вършите работата. Някой се е стреснал и е гръмнал, а имаше заповед да не се стреля. Това е наш проблем, не ваш. Нашите собствени служби ще се занимаят със случая.

— Те са *хора*, капитане.

— Убивали сме също и хора — отвърна невъзмутимо Малори. — Казах ви, че ще е най-добре да си гледате вашата собствена работа. Това е случай за военното правосъдие при извънредно положение и аз ще се погрижа.

Той не помръдна. От целия център погледите на хората се бяха насочили към тях и по панелите мигаха сигнали, на които не се обръщаше внимание.

— Хайде на работа! — нареди той остро и всички се извърнаха.
— Пратете стационарен лекар на местопроизшествието.

— Играете си с търпението ми — каза Малори.

— Те са наши граждани.

— Броят на гражданите ви е голям, мистър Константин.

— Казвам ви, че те се ужасяват от насилието. Ако искате тази станция да изпадне в хаос, капитане, предизвикайте паника у тамдолците.

Тя се замисли над това, накрая кимна, без следа от злоба.

— Ако може да оправите някак положението, мистър Константин, направете каквото е необходимо. И вървете, където пожелаете.

Само толкоз. *Вървете.* Той тръгна към вратата, но изведнъж погледна със страх назад към Малори, която можеше да прекрати открит спор. Беше загубил, беше се оставил на гнева си да го завладее и ръководи, а тя бе казала „*вървете*“, сякаш това не засягаше гордостта ѝ.

Деймън излезе от залата, но чувството, че бе направил нещо изключително опасно, не го напусна.

— *Пуснете Деймън Константин да мине* — прогърмя из коридорите гласът на Малори и войниците, които се бяха приготвили да го спрат, се отдръпнаха от пътя му.

Щом слезе от асансьора на четвърто ниво в зеления сектор, затича като държеше в ръка личната си карта и пропуска. Профуча край ревностно спазващ задълженията си войник, който се опита да му препречи пътя, и успя да се измъкне. Отпред се бяха струпали войници и закриваха всичко. Приблужи забързан, усети, че някой грубо го хвана, показа пропуска и си проправи път покрай тях.

— Деймън!

Той чу гласа на Елена още преди да я види, завъртя се и срещна обятията ѝ между шпалира от войници в брони. Притисна я успокоен.

— Един от сезонните работници — каза тя, — мъжкар на име Великанчо. Мъртъв е.

— Да се махаме оттук — предложи той, като не вярваше на здравия разум на войниците.

Погледна през рамото ѝ. Пред прага на шлюза имаше доста кръв. Бяха пъхнали мъртвия тамдолец в найлонов чувал върху носилка, с която да го изнесат. Елена, държейки го под ръка, сякаш нямаше намерение да си тръгва.

— Вратата го е смачкала — рече тя. — Но преди това може да го е убил изстрелът. — Млад офицер се приближи бързо към тях и Елена пошушна: — Лейтенант Ванърс от „Индия“, който командва този взвод.

— Какво стана? — попита Деймън лейтенанта. — Какво се случи тук?

— Вие сте мистър Константин? Съжаляваме за станалата грешка. Тамдолецът се появи неочаквано.

— Намирате се на *Пел*, лейтенанте, тук е пълно с цивилни. Станцията ще поиска обстоен доклад за произшествието.

— За безопасността на вашата станция, мистър Константин, настойчиво бих ви препоръчал да преразгледате процедурите си за сигурност. Ваши работници разгерметизираха шлюза. Затова се задейства аварийният щит и именно той разряза тамдолеца на две. Някой отвори вътрешната врата не когато трябва. Докъде стигат тези тунели? Навсякъде ли минават?

— Избягали са — вметна бързо Елена, — надолу, далеч от тук. Навярно са от сезонните и не познават добре тунелите. Едва ли ще излязат отново сега, когато ги заплашват пушки. Ще се крият долу, докато умрат.

— Заповядайте им да излязат — каза Ванърс.

— Не разбирате тамдолците — отвърна Деймън.

— Изкарайте ги всичките от тунелите и ги запечатайте.

— В тези тунели се извършва поддръжката на *Пел*, лейтенанте. И нашите тамдолски работници *живеят* в тяхната мрежа; в която циркулира техният въздух. Затова не могат да бъдат затворени. Аз ще вляза там — обърна се той към Елена. — Могат да ми отговорят.

Тя прехапа устна.

— Няма да мръдна оттук — рече, — докато не излезеш обратно.

Искаше да ѝ изложи възраженията си, но мястото не беше подходящо за целта. Погледна към Ванърс.

— Може да ми отнеме време. Тамдолците не са такива, с които можем да се пазарим на Пел. Те са изплашени и могат да се промъкнат на места, където да умрат и да ни причинят истински проблеми. В случай че изпадна в беда, свържете се със станционната управа и не изпращайте вътре войници. Ние можем да се справим с тях. Ако гръмне друга пушка, когато те са наблизо, може да останем без поддръжка на станцията, сър. Нашата и тяхната жизнеосигуряващи системи са свързани и трябва да поддържат помежду си строго определено равновесие.

Ванърс нищо не отвърна. Не реагира. Нямахше как да разберат дали разумните доводи стигаха до съзнанието му. Деймън стисна ръката на Елена, отдръпна се, проби си с рамо път през бронираните войници и се опита да прескочи локвата с кръв, докато отваряше шлюза с картата си.

Вратата се отмести, после се затвори след него, шлюзът автоматично задейства. Протегна ръка да вземе предназначенията за хора дихателна маска, каквато винаги висеше от дясната страна в такива шлюзове, и я нахлузи на лицето, преди чуждата атмосфера да му повлияе сериозно. Дишането му сега се придружаваше от всмукване и изсъскване, които той подсъзнателно асоциираше с присъствието на тамдолци и които прозвучаха твърде силно в металната килия. Отвори вътрешната врата и ехото долетя обратно от голяма дълбочина. Над мястото, където се намираше, светеше бледа синя лампа, но той се спря да отключи вградения до вратата шкаф и извади от него друга. Мощният лъч проряза мрака и разкри плетеница от стомана.

— Тамдолци! — викна той и гласът му прокълтя глухо надолу. Усети студа още щом мина през вратата и я затвори, застанал на свързващата платформа, от която тръгваха стълби във всички посоки. — Тамдолци! Аз съм Деймън Константин! Чувате ли ме? Обадете се, ако ме чувате.

Ехото заглъхна страшно бавно, потъвайки все по-надълбоко.

— Тамдолци?

От мрака се надигна тихо стенание, ехо на плач, което го накара да изтръпне. Стон на гняв?

Продължи надолу, хванал прожектора в едната си ръка, докато с другата се държеше за тънкото перило, спря и се заслуша.

— Тамдолци?

Нещо се размърда в дълбините. Далече долу меки ходила стъпваха леко по метална повърхност.

— Константин? — прошепна чужд глас. — Константин-мъж?

— Аз съм Деймън Константин — извика той отново. — Моля, покажете се. Нямам оръжие. В безопасност сте.

Остана на мястото си, като усети лека вибрация на скелето, когато някъде долу в мрака върху него стъпиха крака. Чу дишане и очите му мярнаха светлина дълбоко под него, проблясване като илюзия. Стори му се, че забеляза козина и присветване на още едни очи, които се качваха по стълбите. Стоеше абсолютно неподвижно, сам човек, уязвим по тези тъмни места. Тамдолците не бяха опасни, но никой досега не ги бе нападал с оръжие.

Идваха, вече се различаваха по-ясно в светлината на преносимата лампа, две раздърпани същества, които с усилие преодоляха последната стълба, задъхани, едното ранено, а другото с широко отворени очи от ужас.

— Константин-мъж — каза изплашената женска с треперещ шепот, — помощ, помощ, помощ!

Протегнаха умоляващо ръце. Деймън постави прожектора долу на решетката, върху която бе застанал, и ги прие като деца. Докосна много внимателно мъжкаря, чиято ръка бе обляна цялата в кръв и който разтегна устни в раздражено ръмжене.

— Всичко е наред — успокои ги той. — В безопасност сте, сега сте в безопасност. Ще ви измъкна оттук.

— Страхува, Константин-мъж. — Женската погали партньора си по рамото и погледна човека с кръглите си, помръкнали очи. — Всички крият няма намира път.

— Не те разбирам.

— Още, много, още ние, ужасно гладни, ужасно страх. Моля, помогни ние!

— Извикай ги.

Тя докосна мъжкаря с красноречив жест на загриженост. Той й избъбри нещо, побутна я, после тя протегна ръка и докосна Деймън.

— Ще чакам — увери я той. — Ще стоя тук. Няма опасност.

— Обичам те — каза тя на един дъх, после заситни обратно надолу с припляскване на ходилата по метала и потъна веднага в мрака.

След известно време долетяха писъци и свирукания някъде далеч под тях, ехото ги усили многократно. Добавиха се гласове от други места, мъжки и женски, ниски и високи, докато в тъмното настана истинска лудница. Внезапно край Деймън избухна рев — мъжкарят викна нещо надолу.

После в настъпилата тишина се чу екота на стъпки върху метал долу в дълбините, викове, чието остро ехо се разнасяше от време на време, стонове, от които на човек му се изправяше косата. Женската се върна на бегом, за да погали партньора си по рамото и да докосне ръцете на Деймън.

— Аз Сатина аз нарича. Направи той здрав, Константин-мъж.

— Трябва да преминавате през шлюза само по няколко наведнъж, разбираш ли, пазете се от шлюза.

— Знам шлюз — каза тя. — Аз внимателна. Върви, върви, аз доведе тях.

После отново забърза надолу. Деймън прегърна мъжкаря през раменете и го вкара в шлюза, постави маската на лицето му вместо него, защото тамдолецът бе замаян от ужас и ръмжеше от болка, но не направи никакъв опит да хапе или да удари. Отсрещната врата се отвори, за да ги изложи на блясъка на светлината и на въоръжените мъже. Тамдолецът подскочи, хванат в обръча на ръката му, изръмжа и плюна, но се укроти под успокояващото притискане на Деймън. Елена беше там, промъкна се между войниците и протегна напред ръце, за да помогне.

— Изтеглете назад войниците! — кресна Деймън, без да може, заслепен от светлината, да различи Ванърс. — Махнете се от пътя! И престанете да размахвате пушки срещу тях!

Накара тамдолеца да седне на пода, подпрян на стената, а Елена извика лекаря.

— Разкарайте войниците по-далеч оттук! — каза отново младият Константин. — Оставете ни сами да се оправяме!

Някой даде заповед. За голямо негово успокоение войниците на „Индия“ започнаха да се оттеглят, а тамдолецът седеше кротко и след известно уговаряне протегна пострадалата си ръка, за да може

приклекналият лекар да я прегледа. Деймън си свали маската, полузадушен и стисна ръката на Елена, когато тя също се наведе до него. Въздухът смърдеше на потен, изплашен тамдонец, изпълнен с остра мускусна миризма.

— Казва се Синия зъб — рече докторът, като провери картата му. Надраска набързо бележките си и започна внимателно да почиства раната. — Изгаряне и кръвоизлив. Дребни, с изключение на шока.

— Пие — примоли се Синия зъб и посегна към докторската чанта. Лекарят я придърпа към себе си и обеща да му даде вода, когато успеят да намерят.

Шлюзът се отвори и пусна около дузина тамдолци. Деймън се изправи, като прочете страха в техните очи.

— Аз съм Константин — рече им той веднага, защото това име означаваше много за тях.

Посрещна ги с протегнати ръце, позволи на потните и гледащи замаяно тамдолци да го прегърнат, да го притиснат нежно с яките си, покрити с козина ръце. Елена ги прие по същия начин, а след малко от шлюза излезе друга група и скоро се струпаха толкова, че изпълниха коридора, по-многобройни от войниците, застанали в края му. Тамдолците хвърляха към тях уплашени погледи, но не се разбягаха. Поредно отваряне на шлюза и този път от него излезе партньорката на Синия зъб, бърборейки угрижено, докато не го откри. Ванърс дойде при тях, не особено уверен сред тази навалица с кафява козина.

— Трябва да ги отведете в някое обезопасено място колкото се може по-бързо — каза той.

— Използвайте интеркома си и ни разчистете пътя по аварийната рампа от четвърто до девето ниво и до доковете — отвърна Деймън, — откъдето могат да влязат в обитаваната от тях зона. Ние ще ги изпратим дотам. Така ще е най-бързо и най-безопасно за всички.

Не изчака мнението на Ванърс по въпроса, а махна с ръка на тамдолците.

— Елате! — рече младият Константин, а те млъкнаха и се приготвиха да потеглят.

Синия зъб, с превързана с бял бинт ръка, скочи, за да не бъде оставен, и измърмори с ниския си глас нещо на останалите. Сатина също се обади и изведнъж тамдолците се ободриха. Деймън тръгна, хванал за ръка Елена, движейки се радостно и бързо край тях и зад тях

закрачиха тамдолците под странния акомпанимент на звуците от маските. Войниците, които срещаха тук-там по пътя си, стояха неподвижно, изведнъж превърнали се в малцинство, докато тамдолците бърбеха помежду си все по-свободно. Стигнаха края на коридора и поеха по широката спираловидна рампа, от която водеха врати към всичките девет нива. Докато се спускаха, нечия ръка се сплете с лявата на Деймън, той се извърна и видя Синия зъб и Сатина, така че направиха блок от четирима, вървящи заедно, странна компания... от петима, тъй като още някой отдясно бе хванал Елена за ръката. Сатина викна нещо. Отвърна ѝ хор. Тя пак заговори, като ехото на гласа ѝ се носеше нагоре и надолу, и отново прогърмя шумен хор, съпроводен от подскачане край тях. Някой друг извика отзад и дружно му отговориха гласове, после втори път. Деймън стисна по-здраво ръката на Елена, едновременно развълнуван и разтревожен от подобно поведение. Но тамдолците бяха доволни, че вървят с него, и викането им започна да наподобява пеене на марш.

Изкачиха се на девето зелено ниво и закрачиха по дългия коридор, после излязоха на доковете със силен вик, който предизвика ехо. Редицата от войници, които пазеха подстъпите към корабите, се размърда заплашително, но не предприе нищо повече.

— Стойте край мен! — нареди Деймън строго на спътниците си и те се подчиниха, докато се изкачваха по извитата платформа, водеща към шлюза на техния жилищен отсек, където трябваше да се разделят. — Вървете! — каза им той. — Вървете и бъдете внимателни. Не се плашете от хората с пушки!

Беше очаквал да хукнат свободни, както бяха започнали да подскачат наоколо му. Но един по един те дойдоха и поискаха да ги прегърнат, него и Елена, нежно и внимателно, така че раздялата отне известно време.

Последни бяха Сатина и Синия зъб, които ги взеха в обятията си и ги притиснаха.

— Обичам ви — каза Синия зъб.

— Обичам ви — рече Сатина на свой ред.

Нито дума, нито въпрос за мъртвия им другар.

— Великанчо си отиде — каза им Деймън, макар да бе сигурен, най-вече заради изгарянето на Синия зъб, че те са били замесени по някакъв начин в случилото си. — Мъртъв е.

Сатина кимна сериозно, потвърждавайки.

— Ти праща него у дома, Константин-мъж.

— Ще го изпратя — обеща той. Хората също умираха, но не заслужаваха да бъдат транспортирани. Те нямаха силна връзка с пръстта на тази планета, пръстта на никоя планета, понякога изпитваха тъжно желание да погребват, но само ако това не представляваше неудобство. Случаят тук представляваше неудобство, но такова бе и да бъдеш убит далеч от дома. — Ще се погрижа за това.

— Обичам ви — заяви сериозно тя и го прегърна отново, после докосна съвсем нежно с ръка корема на Елена и си тръгна със Синия зъб. След малко двамата се затичаха към шлюза, водещ към тунелите на хайза.

Елена изгледа удивено съпруга си, държейки собствената си ръка върху корема.

— Откъде може да знае? — попита тя с учудване и смях. Жестът на Сатина смути и младия Константин.

— Забелязва се леко — рече той.

— При тях също ли?

— Те не наедряват — отвърна Деймън и погледна през рамото ѝ към доковете и войнишките редици. — Да вървим. Обстановката тук не ми се нрави.

Елена също извърна очи, проследявайки погледа му към войниците и към по-пъстрите групи върху издигащия се нагоре хоризонт, близо до баровете и ресторантите. Търгари, които държаха под око военните, отнели им дока.

— Това място е принадлежало на търгарите още от самото създаване на Пел — каза тя, — както и баровете и общежитията за преспиване. Сега заведенията се затварят, което няма да се хареса на войниците на Мазиан. Екипажи на товарни кораби и хора на Мазиан в един бар, в една обществена спалня — станционната служба за сигурност трябва да е нащрек, когато пуснат тези войници да се разхождат свободно.

— Хайде — Деймън я хвана под ръка. — Не искам да стоиш тук. Първо беше в онзи коридор с тамдолците, после тича с нас насам, навън...

— А ти къде се подвизаваше? — сопна се Елена. — *Долу* в тунелите.

— Аз ги познавам.

— Аз пък познавам доковете.

— А какво правеше на четвърто ниво?

— Бях тук долу, когато се получи съобщението. Поисках пропуск от Кеу и той ми даде, накарах лейтенанта му да сътрудничи с доковата управа. Върших си работата, ако искаш да знаеш. А щом чухме новината по интеркома на Флотата, завлякох Ванърс там горе, преди да бъде застрелян още някой.

Деймън я прегърна с чувство на благодарност, поведе я и като подминаха ъгъла се озоваха в девето синьо ниво. Там, докъдето им стигаше погледът, се забелязваха войници, застанали на разстояние един от друг, но освен тях в коридорите нямаше други хора.

— Джош! — рече той внезапно и пусна ръката ѝ.

— Какво има?

Ускори крачка, насочил се към асансьора, извади документите си от джоба, но часовите бяха от „Индия“ и веднага ги пропуснаха.

— Прибрали са Джош. Малори знае, че е тук и къде се намира.

— Какво смяташ да правиш?

— Тя се съгласи да го освободи. Може дори да са го пуснали вече. Трябва да проверя в компютъра и да разбера къде е, дали все още е в ареста или се е прибрал в квартирата си.

— Може да преспи у нас.

Деймън не отговори, обмисляйки предложението ѝ.

— Иначе кой от нас — добави тя — ще може наистина да спи спокойно?

— Няма да ни хване сън и когато той е там. В този апартамент ще сме нагъчкани. Със същия успех можем да го пуснем при нас в леглото.

— Спала съм и при по-пренаселени условия. И то в продължение не само на една нощ. Ако той попадне в ръцете им...

— Елена, положението ще е съвсем друго, ако станцията изрази своя протест. В случая обаче има лични неща, свързани с Джош...

— Тайни?

— Неща, които не бива да излизат наяве. Неща, които Малори сигурно не иска да се разчуют, разбираш ли ме? Тя е опасна. Срещал съм много убийци, които имат далеч по-малко хладнокръвие.

— Капитан от Флотата. Това е особена порода, Деймън. Попитай който и да е търгар. Знаеш, че сред войниците навярно има роднини на търгари, намиращи се на станцията, но те няма да се отделят от строя, за да поздравят собствените си майки, няма да го сторят. Нищо, което Флотата е взела, не се връща. Само не ми казвай, че не познавам Флотата. Ако искаме да направим нещо, трябва да го направим още сега.

— Ако го приютим при нас, рискуваме това да попадне в досиетата на Флотата...

— Мисля, че знам ти какво искаш да сториш.

Елена също беше посвоему твърдоглава. Той прецени нещата, спря пред асансьора и постави ръка върху бутона за повикване.

— Смятам, че ще е по-добре да го вземем — рече Деймън.

— Значи така — отвърна тя. — Предполагах го.

ГЛАВА СЕДМА

ПЕЛ: ЧЕТВЪРТО НИВО НА БЕЛИЯ СЕКТОР: 22:30 Ч.

Джон Лукас вървеше нервно по пустите коридори въпреки пропуска, който Кеу бе дал на всички в заседателната зала на Съвета. Може би щяха да изтеглят постепенно войниците, започвайки от утрото на основния ден — така им бяха обещали. Налагаше им се, помисли си той. Някои от войниците вече бяха изпратени да почиват на смени, на тяхно място на пост заставаха хора от екипажа на Флотата, които не носеха брони. Всичко бе спокойно, не го спряха освен веднъж, на излизане от асансьора, така че той безпрепятствено стигна до вратата на апартамента си и пъкна картата, за да я отвори.

Предната стая бе празна. Сърцето му подскочи от внезапно обзелия го страх, че неканеният му гост бе избягал. Но после в коридора, водещ към кухнята, се появи Бран Хейл, очевидно зарадван и успокоен да го види.

— Всичко е наред — рече Бран и Джесад излезе, последван от други двама от хората на Хейл.

— Време беше — каза Джесад. — Започна да ни доскучава вече.

— Това няма да се промени особено — отвърна Джон раздразнено. — Всички трябва да останат тук тази нощ: Хейл, Дениълс, Клей. Не мога да позволя от вратата на апартамента ми да се изниже цяла върволица посетители тъкмо под носа на войниците. Те ще си отидат на сутринта.

— Флотата ли? — попита Хейл.

— Войниците от коридорите.

Лукас отиде до барчето в кухнята и огледа една бутилка, която бе оставил пълна, преди да излезе, а сега не съдържаше повече от два пръста течност. Наля си питие и отпи от него с въздишка, а очите му смъдяха от умора. Отпусна се на любимото си кресло, а Джесад седна от другата страна на ниската масичка, докато Хейл и хората му тършуваха из барчето за нова бутилка.

— Радвам се, че сте били предпазливи — обърна се той към Джесад. — Безпокоях се.

Джесад се усмихна с лукав поглед.

— Допускам, че сте бил обезпокоен. Че от време на време сте се опитвали да намерите решение. Навярно продължавате да мислите по този проблем. Ще го обсъдим ли?

Джон смръщи лице, хвърли бегъл поглед към групата на Хейл.

— Имам им по-голямо доверие от вас, ако искате да знаете.

— Вероятно сте си мислили да се отървете от мен — каза Джесад. — И няма да съм изненадан, ако в момента се питате повече как, отколкото дали. Може да си избиее всичко това от главата. Навярно бихте успели.

Такава прямота го притесняваше.

— След като сам повдигате въпроса, предполагам, че имате контрапредложение.

Усмивката не слизаше от лицето на госта.

— Първо: аз не представлявам опасност. Може да решите да преразгледате отношението си. Второ: ни най-малко не съм смутен от пристигането на Мазиян.

— Защо?

— Защото този случай е предвиден.

Джон вдигна чашата до устните си и отпи пареща глътка.

— По какъв начин?

— Когато правите скок, мистър Лукас, за да се озовете някъде в бездната, има три безопасни начина, по които може да го сторите. Преди всичко, разбира се, не бива да хвърляте твърде голяма маса в скока. Ако се намирате в област, която познавате изключително добре, като използвате гравитационното поле на звезда, за да се изтеглите; и най-сетне — ако сте особено добър — масата на някоя нулева точка. А в околността на Пел има доста боклуци, знаете ли това? Не много едри, но достатъчно големи.

— За какво говорите?

— За Флотата на Мазиян, мистър Лукас. Мислите ли, че Мазиян е струпал на едно място корабите си за пръв път от десетилетия насам, без да има особена причина за това? Единственото, което им е останало, е Пел. И Съюзистката флота е също там навън. Просто ме изпратиха напред, знаейки къде ще се появи Мазиян.

Хейл и хората му се бяха събрали, седнали на дивана и върху облегалката му. Джон си представи положението — Пел, превърната в бойно поле, най-лошата от всички възможности.

— А какво ще стане с нас, ако се види, че няма начин да се пропъди Мазиан?

— Мазиан може да бъде прогонен. А когато това стане, той ще се окаже без нито една база. Тогава ще е свършено с него и ще настъпи мир, мистър Лукас, с всичките изгоди, които той ще донесе. Ето защо съм тук.

— Слушам.

— Трябва да се отстранят ръководни кадри. Родът *Константин* трябва да бъде отстранен. Вие трябва да заемете техните места. Ще имате ли нужната смелост за това, мистър Лукас, независимо от взаимоотношенията ви? Доколкото разбирам, в случая е замесена роднинска връзка, между вас и съпругата на Анджелио Константин...

Джон стисна устни, изтръпвайки, както винаги, при мисълта за Алисия, за състоянието, в което тя се намираше. Не можеше да го приеме. Никога не бе успял да се примири. Нейното не беше живот — зависимостта ѝ от онези машини. Не беше живот. Избърса лицето си.

— Сестра ми и аз не си говорим. Не сме го правили от години. Тя е инвалид, Дейин трябва да ви е казал.

— Знам това. Говоря за съпруга и синовете ѝ. Ще ви стиска ли да го направите, мистър Лукас?

— Да, ако планът ви е разумен.

— На тази станция има един мъж на име Кресич.

Той пое бавно въздух, като продължаваше да държи чашата в ръката си, подпряна на облегалката на креслото.

— Василий Кресич, съветникът, избран от И-зоната. Откъде го познавате?

— Дейин Джейкъби ни каза, представи го като съветника от тази зона. Освен това имаме досиета. Този човек — Кресич, идва от И-зоната, за да присъства на съвещанията на Съвета. Означавали, че има пропуск, който му позволява да излезе от нея, или го познават само по физиономия?

— И двете. И-зоната се охранява.

— Тези, които извършват проверката, могат ли да се подкупят?

— За определени работи — да. Но станцистите, мистър Който-и-да-сте, изпитват естествено нежелание да извършат нещо във вреда на станцията, на която живеят. Един пазач може да внесе опиати и алкохол в И-зоната, но да пусне човек... Съзнанието му в случая с пиенето и неговият инстинкт за самосъхранение са две различни неща.

— Тогава всяка наша среща с него ще трябва да е кратка, нали?

— Няма да е тук.

— Зависи от вас. Може би като му дадете на заем лична карта и други документи. Убеден съм, че все нещо може да се организира от многобройните ви верни служители. Например някоя квартира близо до И-зоната...

— За каква среща говорите? И какво очаквате от Кресич? Той е толкова безхарактерен.

— С колко служители разполагате — попита Джесад, — които са надеждни и на които може да имате доверие, като на тези мъже тук? Хора, които биха могли да поемат риск и са способни да убият? Тъкмо такива ни трябва.

Останал без дъх, Джон погледна към Брай Хейл, после отново към госта.

— Е, Кресич не е от този тип, това мога да ви кажа.

— Кресич има контакти. Може ли човек да се задържи без тях на неговото място в онзи ад, който представлява И-зоната?

ПЕЛ: ТЪРГАРСКО ОБЩЕЖИТИЕ — СЕДМО НИВО НА ЗЕЛЕНИЯ СЕКТОР: 22:41 Ч.

Интеркомът зажука. Екранът светна, някой се обаждаше. Джош хвърли поглед към него и спря да се разхожда. Бяха го пуснали. *Вървете си у дома*, бяха му казали и той се бе прибрал по коридори, охранявани от полицаи и хора на Мазиян. Знаеха къде се намира в този момент. Сега някой му звънеше в квартирата само секунди след неговото пристигане.

Обаждането бе настоятелно, червената светлина не угасна, продължи да мига. Той не искаше да отговори, но можеха да го търсят от ареста, за да проверят дали наистина се е прибрал. Страхуваше се да не им отговори. Прекоси стаята и натисна бутона за връзка.

— Джош Тали — рече той в микрофона.

— Джош, Джош, тук е Деймън. Радвам се да чуя гласа ти. Добре ли си?

Подпря се на стената, за да си поеме въздух.

— Джош?

— Добре съм, Деймън. Знаеш какво се случи.

— Знам. Съобщението ти стигна до мен. Поех лично отговорността за теб. Довечера ще дойдеш в нашия апартамент. Вземи си всичко, което ти е необходимо. Ще мина да те взема.

— Не, Деймън. *Не*. Не се забърквай в това.

— Вече сме го обсъдили, всичко ще е наред. Не възразявай.

— Не бива, Деймън. Не допускай да го впишат в досиетата си...

— Ние и без друго сме твои официални спонсори, Джош. И вече е вписано в досиетата.

— Недей.

— Елена и аз тръгваме към теб.

Връзката прекъсна. Джош избърса лицето си. Топката, на каквато се бе свил стомахът му, се качи в гърлото му. Не виждаше стени, не виждаше изобщо къде се намира. Наоколо имаше само метал, а сред него Сигни Малори с младо лице и посребрена от възрастта коса, с мъртви очи, които бяха по-стари от всичко. Деймън и Елена с детето, което искаха да имат — готови да рискуват всичко. Заради него.

Тали нямаше оръжие. Не се нуждаеше, ако щяха да са само двамата, той и тя, както бяха в нейната квартира. Тогава се бе чувствал мъртъв, мъртъв отвътре. Съществува бе, мразейки съществуването си. Сега същата парализа заплашваше да го обхване отново — да остави нещата да се случат, да се съгласи, да се скрие, където му предлагаша. Това винаги бе по-лесно. Не бе представлявал никаква заплаха за Малори, защото не бе имал за какво да се бори.

Отблъсна се от стената, опипа джоба си, за да се увери, че документите му бяха там. Излезе в коридора и тръгна към безлюдната рецепция на общежитието, оттам навън, където имаше пазачи. Един мъж от местната служба за сигурност се насочи към него. Джош хвърли бърз поглед надолу по коридора, където стоеше войник.

— *Vue!* — викна той, като наруши тишината на празното помещение. Полицаят и войникът реагираха мигновено. Войникът толкова рязко вдигна пушката си, че сигурно оставаше съвсем малко да натисне и спусъка. Тали преглътна тежко, държейки ръцете си така, че да се виждат. — Искам да говоря с вас.

Движение на пушката го подкани. Той се приближи, разперил широко ръце встрани, към войника в броня и черното дуло.

— Достатъчно! — нареди войникът. — Какво има?

На значките му пишеше „Атлантик“.

— Малори от „Норвегия“ — каза той. — Ние сме добри приятели. Кажете й, че Джош Тали иска да говори с нея. Веднага.

Войникът го изгледа с пълно недоверие, невярващ, после се смръщи. Но закрепил пушката в сгъвката на ръката си и посегнал към преносимия си комапарат.

— Ще предам това на дежурния офицер на „Норвегия“ — рече той. — Тъй или иначе ще ви отведат и в двата случая — при нея, ако ви познава, или при следствената комисия, ако не.

— Тя ще ме приеме — увери го Джош.

Войникът натисна бутон на микрофона и направи съобщение. Това, което му отговориха, стигна само до неговите уши чрез слушалките в шлема, но очите му потрепнаха.

— Тогава проверете — каза той на „Норвегия“, а малко по-късно отвърна: — В Главното управление. Разбрах. Край. — Закачи комапарата отново на колана си и посочи с дулото на пушката. — Вървете надолу по този коридор и се качете по рампата. Намиращият се там войник ще ви поеме и ще ви заведе да говорите с Малори.

Тали тръгна забързано, защото не си даваше сметка, че на Деймън и Елена ще им отнеме доста време, докато стигнат до общежитието.

Претърсиха го. Много добре знаеше, че ще го направят. Изтърпя го за трети път през този ден и този път претърсването не го обезпокои. Беше вътрешно изпразнен и околните неща не го засягаха. Поизпъна дрехите си и се заизкачва с войниците по рампата, покрай часови на всяко ниво. На второто, в зеления сектор, влязоха в асансьор, за да изминат краткия път нагоре и после встрани към първо синьо ниво. Дори не му бяха поискали документите, хвърлиха им бегъл поглед по-скоро да се уверят, че в портфейла му нямаше нищо друго, освен тях.

После повървяха малко в обратна посока по коридора, покрит с пътека. Из въздуха се разнасяше миризма на химически разтворител.

Наоколо работници усърдно отстраняваха всички знаци, указващи посока или местоположение. Остъклената секция по-нататък, натъпкана с техническо оборудване и сновящи оператори, се охраняваше по-сериозно. Войници на „Норвегия“. Те им отвориха вратата и го пуснаха да влезе заедно с пазачите в главното управление на станцията, пълно с редици компютри и зает с обслужването им персонал.

Малори, седнала на ръба на един пулт, стана да го посрещне, усмихна му се студено, с изморено лице.

— Е? — рече тя.

Джош бе мислил, че видът ѝ няма да предизвика никаква реакция у него. Но не беше така. Стомахът му се сви.

— Искам да се върна обратно — заяви той — на „Норвегия“.

— Наистина ли?

— Аз не съм станцист, мястото ми не е там. Друг кой би ме взел?

Сигни го изгледа без да отговори. Лявото му коляно започна да пулсира спазматично и му се прииска да седне. Щяха да го застрелят, ако помръднеш, вярваше, че ще го сторят. Трептенето заплашваше да разбие цялата мобилизация и в ъгълчето на устата му също се появи тик, когато Малори се извърна за миг и после пак го прикова с поглед. Засмя се — сух кикот.

— Константин ли те изпрати?

— Не.

— Преминал си Пренастройка. Така ли е?

Заекване върза езика му. Джош кимна.

— И Константин поема лично отговорността за доброто ти поведение.

Всичко тръгна наопаки.

— Никой не е отговорен за мен — каза той, запъвайки се на всяка дума. — Искам да съм на кораб. Ако „Норвегия“ е единственото място, където мога да отида, ще го приема.

Принуден бе да я гледа право в очите, в които проблясваха познати мисли, неща, които нямаше да бъдат споменати тук, пред войниците.

— Претърсихте ли го? — запита тя пазачите му.

— Да, капитане.

Малори остана известно време замислена, без да се усмихне, без да се засмее.

— Къде живееш?

— В една стая в старото общежитие.

— Константин ли ти я осигури?

— Работя. Плащам си я.

— Какво работиш?

— Дребен демонтаж.

Израз на изненада, на подигравка.

— Затова искам да се махна — рече Тали. — Предполагам, че ми дължите това.

Някой се раздвижи и спря зад гърба му, създавайки пауза. Сигни се изсмя — с отегчен, изморен смях — и даде знак на някого да се приближи.

— Константин! Елате тук! Елате да си приберете приятеля.

Джош се обърна. В залата бяха влезли двамата, Деймън и Елена, почервенели, ядосани и останали без дъх. Явно го бяха последвали.

— Ако е разстроен — рече Деймън, — трябва веднага да бъде изпратен в болницата. — Приблужи се и сложи ръка върху рамото на Тали. — Хайде, Джош, ела!

— Не е разстроен — отвърна Малори. — Дойде тук, за да ме убие. Отведете приятеля си у дома, мистър Константин. И го дръжте под наблюдение, защото в противен случай аз ще уредя нещата, както намеря за добре.

Настъпи гробно мълчание.

— Ще се погрижа за това — обади се след малко Деймън. Пръстите му се забиха в рамото на Джош. — Хайде! *Кла!*

Тали пристъпи, тръгна заедно с него и Елена, мина покрай охраната и излезе навън, в дългия коридор с упорито търкащите работници и миризмата на разтворител. Вратите на главното управление се затвориха зад гърба му. Никой не продума. Деймън премести ръка и го стисна за лакътя. Натикаха го в един асансьор и бързо се спуснаха до пето ниво. В този коридор също имаше войници и станционни полицаи. Минаха, без никой да ги спре, в отклонението към жилищния отсек и стигнаха апартамента на младите Константин. Те го вкараха вътре и затвориха вратата. Джош стоеше в очакване,

докато Деймън и Елена извършиха първите обичайни действия — да запалят лампите и да съблекат връхните си дрехи.

— Ще изпратя някой да вземе нещата ти — каза сухо Деймън. — Хайде, разполагай се като у дома.

Не заслужаваше такова посрещане. Седна на един кожен стол, като си даде сметка за оцапаните с масло работни дрехи. Елена му донесе някаква студена напитка и той близна от нея, без да усети вкуса ѝ.

Младият Константин седна върху страничната облегалка на креслото до него. Личеше, че е вбесен. Джош прие това и намери точка на пода между обувките, в която да гледа.

— Накара ни да те гоним по целия пръстен на станцията — рече Деймън. — Не знам как така се измъкна покрай нас, но успя.

— Поисках да ме отведат.

Каквото и да бе искал да каже, Константин го преглътна. Елена дойде и седна на дивана срещу Джош.

— Какво смяташе да направиш? — попита Деймън с равен глас.

— Не трябваше да допусна да се забъркате в това. Не исках да бъдете замесени.

— Значи избяга от нас?

Той вдигна рамене.

— Джош, наистина ли имаше намерение да я убиеш?

— В крайна сметка. Някога. Някъде.

Не знаеха какво да кажат. Накрая Константин поклати глава и отмести поглед встрани, а Елена се приближи, застана зад стола на Тали и сложи леко ръка върху рамото му.

— Нищо не излезе — рече след малко Джош, като се запъваше. — Всичко, което можеше, се обърка. Опасявам се сега тя да не си мисли, че вие сте ме изпратили. Съжалявам. Наистина съжалявам.

Ръката на Елена поглади косата му, после се върна пак на рамото. Деймън просто го гледаше така, сякаш пред него стоеше някой непознат.

— Не си и помисляй — каза той — да правиш това втори път.

— Не желаех вие двамата да пострадате. Не исках да ме приютявате тук. Помислете си само как изглежда това в техните очи — вие и аз.

— Нима мислиш, че Мазиян е поел изведнъж управлението на тази станция? И смяташ, че един капитан от Флотата ще развали взаимоотношенията си с рода Константин, чието сътрудничество е необходимо заради някаква лична вражда?

Джош размисли върху това. Изглеждаше правдоподобно тъкмо по начин, по който му се искаше, и затова се съмняваше.

— Тя няма да го направи — заяви Деймън. — Така че забрави за случая. В този апартамент няма да влезе войник, може да си сигурен. Просто не им давай основания да ти сторят нещо. А ти за малко да им предоставиш нужното извинение. Разбираш ли? Най-лошото нещо, което можеш да направиш, е да им дадеш повод да се хванат. Джош, ти бе освободен от ареста именно по заповед на Малори. Аз я помолих за това. Преди малко тя те пусна втори път, от доброжелателство. Не разчитай, че ще има трети.

Той кимна потресен.

— Ял ли си днес?

Замисли се, объркан, после си спомни сандвича, реши, че част от неразположението му се дължеше на липсата на храна.

— Изпуснах вечерята — отговори Тали.

— Ще ти намеря някакви мои дрехи, които биха ти станали. Измий се, отпусни се. Утре сутринта ще минем през квартирата ти и ще вземем всичко, което ти трябва.

— Колко време ще остана тук? — попита той, като местеше поглед ту върху Елена, ту върху Константин. Апартаментът бе малък и той си даваше сметка за неудобството. — Не мога да се пренеса при вас.

— Ще останеш тук, докато положението стане безопасно — каза Деймън. — Ако се наложи да уредим още нещо, ще го сторим. Междувременно ще обявя, че правя проверка на документите ти или пък ще скалъпя друго извинение, за да обясня присъствието ти в офиса ми през следващите няколко дни.

— Няма ли да се върна в работилницата?

— Едва след като случаят приключи. Дотогава няма да позволим да ни се изплъзнеш от погледа. Ще им дадем да разберат, че е нужно да стане нещо наистина изключително, за да те докоснат. Ще уведомя също и баща ми за положението, така че никой нито от моя, нито от

неговия офис да не се поддаде на изненадващо действие. Само, моля те, недей да предизвикваш нищо.

— Няма — обеща той.

Деймън кимна в посока на коридора, после се изправи. Тали също стана и го последва, докато Константин избра и измъкна купчина дрехи от шкафа до вратата на банята. Влезе в банята, изкъпа се и се почувства по-добре, отърсен от спомена за ареста. Загърна се в мекия халат, който Деймън му бе заел, и като излезе, усети уханието на пригответената вечеря.

Ядоха, сгъчкани около масата, разказаха си какво бе станало в различните секции, за които всеки от тях отговаряше. Джош най-сетне можеше да говори без притеснение, бе попаднал в кошмар, но вече не бе сам в него.

Избра си единия ъгъл в кухнята, направи си дюшек на пода от учудващото количество одеяла и спално бельо, с които Елена го затрупа. „Утре ще ти вземем походно легло — обеща му тя. — Или поне хамак.“ Настани се, чу, че те също си лягаха във всекидневната, и се почувства в безопасност, най-накрая повярва в това, което му бе казал Деймън — че се намира в убежище, където дори Флотата на Мазиян не можеше да проникне.

ГЛАВА ОСМА

ТАМДОЛУ: ПЛАНЕТНА СОНДА НА „АФРИКА“ КРАЙ ОСНОВНАТА БАЗА: 24:00 Ч. СТАНД.ВР., 12:00 Ч.
АЛТ.ВР., МЕСТНО ПЛАДНЕ

Емилио се облегна назад на стола, взрял упорит поглед в намръщената физиономия на Пори, изчака, докато капитанът с белязаното лице нанесе бележки върху разпечатката пред себе си и я бутне през масата към Константин. Емилио я взе, прелисти искането за провизии и кимна бавно.

— Може да отнеме известно време — каза той.

— За момента просто препредавам изпратената ми информация и действам според указанията — рече Пори. — Вие и вашите работници не ни сътрудничите. Може да се занимавате с това, колкото дълго си искате.

Седяха в малката зала на кораба, с който Пори бе пристигнал. Подът ѝ бе равен, защото планетната сонда не бе предвидена за продължително пътуване в космоса. Пори бе опитал вкуса на въздуха на Тамдолу, на куполите им, на прахта и калта и се бе оттеглил отворен в кораба си, бе извикал Емилио при себе си, вместо да посети главния купол. Това щеше дори да допадне на младия Константин, ако капитанът бе изтеглил и войниците си. Но той не го направи. Те продължаваха да стоят навън, с маски и с оръжия, пръснати навсякъде. Постоянните, както и И-работниците, изпълняваха задълженията си под дулата на пушките им.

— Аз също получавам нареждания — заяви Емилио — и действам според тях. Най-доброто, което можем да направим, капитане, е да признаем, че и двете страни си дават сметка за положението и че разумното ви искане ще бъде уважено. И двамата се подчиняваме на заповеди.

Думите му навярно биха спечелили благоразположението на някой разумен човек. Но Пори не бе такъв. Той просто се намръщи. Вероятно негодуваше срещу назначението, което го бе изпратило на Тамдолу. Възможно бе такова да е обичайното му изражение. Може и да не си бе доспал; кратките интервали, на които се сменяха войниците

отвън, показваха, че те не бяха пристигнали бодри и свежи; за същото свидетелстваше и екипажът на кораба, който вероятно не бе алтернативният.

— Разполагате с толкова време, колкото ви е необходимо — повтори Пори. Беше очевидно, че някой ден щеше да си спомни колко дълго са го размотавали — когато му се удадеше възможност да върши нещата така, както на него му харесваше.

— Тогава довиждане — рече Емилио и като не получи отговор, стана и излезе. Охраната го пусна да си върви, да прекоси късия коридор и да се спусне надолу през огромния търбух на кораба с асансьор, служейки и като шлюз, в атмосферата на Тамдолу. Сложи си маската и заслиза по пуснатата рампа под порива на хладния вятър.

Още не бяха изпратили окупационни войски в другите лагери. Помисли си, че навярно им се искаше да го направят, но силите им бяха ограничени, а освен това в останалите места нямаше площадки за кацане. Колкото до исканите от Пори провизии, пресметна, че ще може да достави заявеното количество. Това щеше да намали техните запаси, определено да ограничи снабдяването на станцията, но реши, че инатенето им и изпразнените куполи все пак бяха свели исканията на Флотата до нещо поносимо.

„Положението се подобрява — главеше последното съобщение от баща му. — Не се предвижда евакуация, Флотата възнамерява да си устрои постоянна база на Пел.“

Новините не бяха от най-добрите, но не бяха и най-лошите. През целия си живот Емилио бе разглеждал войната като един вид дълг, който ще трябва да бъде изплатен някой ден от някое поколение. Даваше си сметка, че Пел няма да успее да запази вечно неутралитета си. Докато представителите на Компанията бяха при тях, той отчаяно се бе надявал, че подготвят някаква външна сила, която да се намеси. Но не беше така. Вместо това разполагаха единствено с Мазиан, губещ войната, която Земята не можеше да финансира. Флотът не можеше да защити станция, дори тя да реши да го обезпечи, изобщо не познаваше Пел и хич не го бе грижа за финото равновесие на Тамдолу.

„Къде са тамдолците?“ — бяха запитали войниците. „Изплашени са от чужденците“ — бе им отговорил Емилио. От тях не се забелязваше ни следа. Точно така и бе предвидил.

Пъхна искането на Пори за провизии в джоба на якето си и закрачи нагоре по пътеката, прехвърляща билото на хълма. Можеше да види тук-там войници между куполите, да забележи пушките им. По-надалеч сред полетата бяха и всичките работници, изкарани да се трудят независимо от графика, възрастта или здравословното им състояние. Войници имаше долу край мелницата, край помпената станция. Задаваха въпроси на работниците относно производствените норми. Досега нищо не бе опровергало основното му твърдение, че станцията просто поглъща всичко, което те произвеждаха. Освен това горе се намираха и множество кораби, всички онези търгари, които стояха на орбита около Пел. Надали Мазиан щеше да започне да си набелязва търгарски кораби и да им отнема запасите — не и когато бяха толкова многобройни.

Продължаваше да го гризе мисълта, че Мазиан, който толкова дълго бе надхитрявал Съюза, едва ли би се оставил сега да бъде измамен от Емилио Константин.

Спусна се надолу по пътеката, мина по моста над дерето, заизкачва се към центъра за управление. Видя, че вратата бе отворена, забеляза Милико да излиза, да го чака отпред, с развяна от вятъра черна коса и свити от студа ръце. Искаше да го придружи на кораба, тъй като се страхуваше да го остави сам в ръцете на Пори, без свидетели. Беше я разубедил. Сега тя се втурна към него надолу по склона и Емилио помахаше, даде ѝ знак, че поне всичко бе толкова наред, колкото можеше да бъде.

Те все още продължаваха да управляват Тамдолу.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ПЪРВО НИВО НА СИНИЯ СЕКТОР: 5.10.52 Г., 09:00 Ч.

Край ъгъла стоеше постови. Джон Лукас се поколеба, но бе сигурно, че тъкмо така ще привлече вниманието му. Войникът направи движение с ръка към пистолета си. Джон пристъпи нервно напред, държейки в ръка карта, подаде я и войникът — едър и набит тъмнокож младеж — я пое и се намръщено започна да я разучава.

— Това е пропуск от Съвета — каза Лукас. — Пропуск на висш съветник.

— Да, сър — отвърна войникът.

Джон си взе обратно картата и тръгна по напречния коридор като имаше усещането, че зад гърба му войникът продължава да го наблюдава.

— Сър!

Той се извърна.

— Мистър Константин е в своя офис, сър.

— Съпругата му е моя сестра.

За момент настъпи мълчание.

— Да, сър — рече меко войникът и отново се превърна в статуя. Джон се обърна и продължи нататък.

Анджело добре се бе подредил, помисли си с горчивина, тук нямаше навалица, не му се налагаше да отстъпва от *своето* жилищно пространство. Целият край на напречен коридор номер четири принадлежеше на Анджело.

И на Алисия.

Спря пред вратата, поколеба се, стомахът му се сви. Стигнал бе вече дотук. Там, отзад, стоеше войник, който щеше да зададе въпроси, да съобщи за странното му поведение. Нямаше връщане назад. Натисна бутона на интеркома. Почака.

— Кой? — попита го писклив глас, като го стресна. — Вие кой?

— Лукас — отговори той. — Джон Лукас.

Вратата се отвори. Слаба, посивяла тамдолка вдигна учудено към него очи, заобиколени от бръчки.

— Аз Лили — каза тя.

Джон се промъкна край нея, влезе в тъмната всекидневна, огледа скъпата ѝ мебелировка, нейния лукс и простор. Тамдолката Лили остана закована на мястото си и притеснена затвори вратата. Погледът му бе привлечен от светлина, той се извърна и видя, че отгатык има друга стая с бял под, с илюзия за прозорци, отворени към космоса.

— Вие идва види нея? — запита Лили.

— Кажи ѝ, че съм тук.

— Аз каже.

Старата тамдолка се поклони и се оттегли с бързи ситни стъпки. Апартаментът беше тих, мъртвешки тъмен и глух. Лукас изчака в мрака на всекидневната стая, без да знае какво да прави с ръцете си, а стомахът му се свиваше все повече и повече.

От другата стая се разнесоха гласове.

— Джон! — чу той повикване сред тях.

Гласът на Алисия. Поне той беше все още човешки. Потрепери, почувства се физически неразположен. Никога не бе идвал в този апартамент. Никога. Бе виждал Алисия само на екрана на интеркома, дребна, сбръчкана, жалка останка, която машините поддържаха жива. Сега дойде. Не знаеше защо, но вече го осъзна. За да научи каква е истината, да разбере дали ще може да понесе срещата си с Алисия, дали животът ѝ заслужаваше да бъде живян. През всичките тези години бе успявал някак да приеме образа на екрана, предавано студено изображение, но да се озове тук, в нейната стая, да я погледне в лицето и да бъде принуден да разговаря с нея...

Лили се върна, скръсти ръце, поклони се.

— Вие ела. Вие сега ела.

Той пристъпи. Стигна до средата на пътя към покритата с бели плочки стая, стерилна, тиха, и стомахът му сякаш се преобърна.

Изведнъж Джон се обърна и тръгна към външната врата.

— Вие идва? — настигна го озадаченият глас на тамдолката. — Вие идва, сър?

Натисна бутона и излезе навън, изчака вратата зад него да се затвори и пое дълбоко дъх в по-хладната, свободна атмосфера на коридора.

Отдалечи се оттук, от това място, от семейството на Константин.

— Мистър Лукас — обърна се към него войникът на ъгъла, като в очите му изпод маската на учтивостта прозираха любопитни въпроси.

— Тя беше заспала — отвърна той, преглътна, продължи да върви, като с всяка измината крачка се опитваше да пропъди от съзнанието си онзи апартамент и бялата стая в него. Спомняше си дете, момиче, друг образ. Нека останеше така в мислите му.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ПЕЛ: ЗАЛА НА СЪВЕТА — ПЪРВО НИВО НА СИННИЯ СЕКТОР: 6.10.52 Г., 14:00 Ч.

Съветът привърши рано работата и гласува всички предложени мерки. Кеу от „Индия“ седеше като мрачен свидетел на казаното и стореното и каменното му присъствие хвърляше сянка върху дискусиите. На третия ден от нахлуването Мазиян представи исканията си и получи каквото му трябваше.

Кресич събра бележките си и слезе от най-горната редица до центъра на залата, при заседателната маса. Забави се там въпреки натиска на потока излизаци хора, загледан нервно в Анджело Константин, който обсъждаше нещо с Нгуен, Ландграф и още неколцина представители. Кеу продължаваше да седи на масата и да слуша, а бронзовото му лице приличаше на маска. Кресич се боеше да повдигне въпроса си пред него.

Въпреки това пристъпи към масата, като се опитваше да стигне кръга от приближени около Константин. Знаеше, че е нежелан там. Като представител на И-зоната им напомняше за проблеми, които никой нямаше време да разреши. Изчака, докато Константин свърши разговора си с другите. Беше се втренил в него така настойчиво, че Анджело да му обърне внимание.

Накрая Константин го забеляза, задържа се за момент, преценявайки дали да се откаже от очевидното си намерение да тръгне заедно с вече изправилия се Кеу.

— Сър — рече Кресич, — мистър Константин! — Той извади от папката си с документи един приготвен лист и го подаде на Анджело. — Възможностите ми са ограничени, мистър Константин, там, където живея, нямам достъп до компютри и принтери. Сигурно го знаете. Положението там... — Навлажни устните си като видя, че Анджело свъси вежди. — Снощи офисът ми бе почти превзет от тълпата. Моля ви, сър. Мога ли да уверя избирателите си, че назначенията на Тамдолу ще продължат?

— Преговаряме за това, мистър Кресич. Станцията прави всички усилия, за да приведе отново процедурата в нормален ред. Но програмите се обсъждат. Политиката и насоките се преразглеждат.

— Това е единствената ни надежда — Василий избягваше погледа на Кеу, беше вперил очи в Константин. — Ако не е Тамдолу... нямаме друга перспектива. Хората ни са готови да слязат на планетата. Да отидат във Флотата. Където и да е, стига някой да ги вземе. Само трябва да се приемат молбите им. Трябва да видят, че има надежда да се измъкнат оттук. Моля ви, сър.

— Какво представлява това? — попита Анджелио, като повдигна нагоре листа.

— Законопроект, но не разполагам с необходимата техника, за да го раздам на Съвета за обсъждане. Надявах се, че вашите служители...

— Засягащ молбите.

— Да, сър, именно.

— Програмата ще продължи да се обсъжда — намеси се сурово Кеу.

— Ще направим, каквото е по силите ни — рече Константин, като прибра документа при останалите. — Не мога да повдигна този въпрос пред Съвета, мистър Кресич. Сигурно ме разбирате. Не преди засяганите от него проблеми да бъдат решени на друго равнище. Ще трябва да задържа законопроекта ви и съвсем сериозно ви моля да не повдигате въпроса утре, въпреки че, естествено, *можете* да го сторите. Има вероятност публичното разискване да навреди на преговорите. Вие сте човек с опит в управленската практика, така че сте наясно. Но бих склонил, ако отложим обсъждането за някое заседание по-нататък, да наредя на помощниците си да размножат този или други законопроекти. Надявам се, че ми влизате в положението, сър.

— Да, сър — отвърна той със свито сърце. — Благодаря ви.

Отмести поглед встрани. Бе хранил надежда, макар и малка. Беше се надявал, че ще има възможност да апелира пред станционния Съвет за помощ, сигурност, защита. Не желаше да бъде защитаван по начина, организиран от Кеу. Не смееше да поиска. Бяха видели милосърдието на Флотата в лицето на хора като Малори, Сънг и Крешов. Щяха да дойдат войници и като начало да разпердушинят

групата на Коледи, да го лишат от неговата сигурност, от единствената защита, с която разполагаше.

Излезе в преддверието на заседателната зала, мина покрай подигравателните, удивени погледи на тамдолските статуи, после през стъклената врата в коридора и не обезпокояван от охраната, се насочи към асансьора, за девето синьо ниво в И-зоната.

Движението по коридорите на главния отсек на станцията сега като че ли бе по-нормално, по-малко от обикновено. Станцистите се бяха върнали към работа и се движеха свободно, макар и предпазливо. Някой сякаш не смееше да се задържи където и да е било повече от необходимото.

Някой се блъсна в него при разминаване. Нечия ръка срещна неговата и пъкна в нея някаква карта. Кресич спря, останал с беглото впечатление за някакъв мъж, чието лице не си бе направил труда да види. Обхванат от ужас, той потисна импулса си да се обърне и да погледне. Направи се, че намества документите в папката си, продължи, без да спира, и едва по-нататък по коридора погледна картата: пропуск за достъп с тясна лента върху повърхността: Зелен сектор, Девето ниво, 0434. Адрес. Вървейки, отпусна край тялото си ръката, в която държеше картата, докато в същото време сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

Можеше да не ѝ обърне внимание, да се прибере в И-зоната. Можеше да върне картата, като заяви, че я бе намерил, или като разкаже истината — че някой искаше да установи контакт с него, без другите да разберат. Политика. Трябваше да е свързано с политиката. Някой, който бе готов да се изложи на риск, искаше нещо от представителя на И-зоната. Капан... или може би надежда, търговия на влияния. Някой, който вероятно бе в състояние да преодолява пречки.

Василий можеше да стигне до девето зелено ниво — просто като натисне грешен бутон на асансьора. Спря пред панела за повикване на асансьора, самичък, въведе зелено и застана пред таблото, така че никой минаващ да не забележи светещата зелена лампичка. Кабината дойде, вратата се отвори. Той влезе в нея и в последния момент, втурвайки се, вътре влетя някаква жена, която се обърна към вътрешния панел, за да въведе кода за второ зелено ниво. Вратата се затвори и когато асансьорът потегли, Кресич хвърли бегъл поглед към жената, после бързо го отмести в друга посока. Кабината се придвижи

встрани към съседния сектор, после се спусна надолу. Жената слезе на второ ниво, той остана вътре, докато се качиха други пътници, но между тях нямаше познати. Асансьорът спря на шесто, на седмо ниво, поемайки още хора. На осмо слязоха двама, стигнаха девето. Василий излезе с четирима други, тръгна към доковете; пръстите му, стискащи картата, се бяха изпотили. От време на време минаваше покрай войници, които наблюдаваха общия поток на движение. Но едва ли някой от тях щеше да обърне внимание на обикновен мъж, който върви по коридора, спира пред врата и използва картата си, за да влезе. Действията му бяха съвсем естествени. Приближаваше разклонението към четвърти напречен коридор. На него не стоеше часовой. Кресич забави ход, като разсъждаваше объркано, а сърцето му биеше лудо. Започна да си мисли дали да не подмине.

Минувач, който изскочи иззад гърба му, го хвана за ръкава и рязко го повлече напред.

— Елате! — рече мъжът и сви с него зад ъгъла.

Василий не оказа съпротива, страх го бе от ножове, инстинкт, какъвто се развиваше в И-зоната. Очевидно доставчикът на картата също бе слязъл тук долу или имаше съучастник. Кресич се движеше като марионетка, мина по напречния коридор и стигна вратата. Минувачът го пусна и продължи нататък, остави го да използва картата.

Кресич влезе и се озова в малък апартамент с неоправено легло, цялото покрито с разхвърляни дрехи. От нишата, която служеше за кухня, се появи незабележителен мъж на около трийсет и пет години.

— Кой сте вие? — попита го той.

Това го извади от равновесие. Василий понечи да пъкне в джоба си картата, но мъжът протегна ръка, за да я поиска. Той му я даде.

— Име? — запита непознатият.

— Кресич — и добави отчаяно: — Трябва да се прибирам, всеки момент ще забележат липсата ми.

— Тогава няма да ви задържам твърде дълго. Вие сте от Ръсел, мистър Кресич, нали?

— Мислех, че не ме познавате.

— Съпругата ви се казва Джен Джъстин, а синът ви — Роми.

Опипа наоколо за някаква опора, подпря се на облегалката на едно кресло, сърцето му щеше да се пръсне.

— За какво говорите?

— Прав ли съм, Василий Кресич?

Той кимна.

— Съгражданите ви от И-зоната са ви гласували доверие да представлявате интересите им. Вие, естествено, сте човек, към когото те се отнасят с уважение и когото биха послушали, когато става въпрос за техните интереси.

— Говорете по същество.

— Вашите избиратели се намират в критично положение, бавят им документи. А когато военните вземат по-строги мерки за сигурност, което неминуемо ще направят под управлението на Мазиан, питам се, мистър Кресич, какви ли действия биха могли да се предприемат. Всички вие сте се противопоставяли на Съюза по един или друг начин, разбира се, някои от истинска неприязън, други от собствен интерес, трети — заради удобството. А вие, вие от кои бяхте?

— Откъде получавате информация?

— От официални източници. Знам доста неща за вас, които вие досега не сте споменали тук и ги няма в местните компютри. Извърших известни проучвания. Да ви кажа направо, видях жена ви и сина ви, мистър Кресич. Това интересува ли ви?

Василий кимна, не беше в състояние да направи нищо друго, освен да кимне. Облегна се на гърба на креслото, като се опитваше да си поеме дъх.

— Добре са. Намират се на една станция и аз знам името ѝ — именно там ги видях. Или може би вече са преместени. Съюзът си даде сметка за тяхната висока стойност, като знаеше името на човека, който представлява такъв огромен брой хора на Пел. Открихме ги, като ги потърсихме в компютъра, и повече няма да ги изгубим. Бихте ли искали да ги видите отново, мистър Кресич?

— Какво искате от мен?

— Немного от вашето време. Малка подготовка за бъдещето. Можете да защитите себе си, семейството си, избирателите си, които са парии под властта на Мазиан. Каква помощ би могъл да ви окаже Мазиан, за да намерите семейството си? Или как би могъл той да ви отведе при тях? А навярно има и други разделени роднини и близки, които сега могат да поправят своето прибързано решение, наложено

им от Мазиан и да разберат, че единственото, представляващо интерес за хората от Задпредела, е самият Задпредел.

— Вие сте Съюзист — каза Василий, за да изключи всякакво съмнение.

— Аз съм човек от Задпредела, мистър Кресич. Вие не сте ли?

Седна на страничната облегалка на креслото, защото краката му се подкосяваха.

— Какво желаете?

— В И-зоната сигурно има някаква структура на властта, нещо, което вие добре трябва да познавате. Не може човек като вас да не е във връзка с нея.

— Имам контакти.

— А влияние?

— И влияние.

— Рано или късно ще попаднете в ръцете на Съюза, давате си сметка за това... ако Мазиан не предприеме специални мерки. Представяте ли си какво би могъл да направи той, ако реши, че желае да остане тук? Смятате, че би искал близо до корабите му да има И-зона? Не, мистър Кресич. От една страна, вие сте евтина работна ръка, от друга — неудобство. В зависимост от ситуацията. Натам, накъде са тръгнали нещата, съвсем скоро ще се превърнете в пречка за него. Какви средства мога да използвам, за да се свържа с вас, мистър Кресич?

— Днес успяхте да се свържете с мен.

— Къде е офисът ви?

— На девето оранжево ниво, 1001.

— Имате ли в него интерком?

— Станционният. По него могат да ми се обаждат единствено от управата на станцията. А и той се поврежда. Всеки път, когато искам да се свържа с някого, трябва най-напред да се обадя в комцентралата, така е настроена системата. Вие няма как... не може да я използвате, за да ми се обадите. Освен това винаги е развалена.

— В И-зоната често се вдигат бунтове, нали? Той кимна.

— Може ли съветникът от И-зоната... да организира такъв?

Кимна отново. Пот се стичаше по челото му, по страните му.

— Можете ли да ме измъкнете от Пел?

— Щом направите за мен каквото можете, имате гарантиран билет за навън, мистър Кресич. Съберете хората си. Дори не искам да знам кои са те. Но вие ще сте във връзка с мен. Съобщение, което идва от мен, ще съдържа думата „Василий“. Туй е всичко. Просто тази дума. И ако получите такова обаждане, трябва да се погрижите да настъпят незабавно общи размирици. В замяна на това може да почнете да си мислите за събиране на семейството.

— Кой сте вие?

— Сега си вървете. Не сме отнели повече от десет минути от времето ви. Може да намерите обяснение за по-голямата част от него. Не бих се бавил повече, мистър Кресич.

Изправи се, озърна се, излезе забързано и студеният въздух на коридора го лъхна в лицето. Никой не го спря, никой не го забеляза. Влезе в крак с ритъма в главния коридор и реши, че ако вземат да му държат сметка за времето, може да каже, че е говорил с Константин, разговарял е с хора в преддверието, че му бе прилошало и се е отбил в някоя тоалетна. Самият Константин щеше да потвърди, че си бе тръгнал разстроен. Избърса лицето си с ръка, зрението му започваше да се замъглява, зави покрай ъгъла на зеления док и продължи да върви напред към синия сектор, към границата.

На вратата се почука. Хейл отиде да отвори и Джон, застанал пред барчето в кухнята, се обърна нервно, после изпусна дълбока въздишка на облекчение, когато влезе Джесад и вратата се затвори след него.

— Нямаше проблеми — каза Джесад. — Навсякъде заличават обозначенията, както знаете. Подготвят се за операция вътре в станцията. Малко трудно се намират посоките.

— Ами Кресич, дявол да ви вземе!

— Нямаше проблеми.

Джесад съблече сакото си и го хвърли на Кийфър — един от хората на Хейл, който се появи от спалнята. Кийфър веднага опипа джоба на сакото и извади оттам документите си с разбираемо облекчение.

— Не са ви спирали — предположи той.

— Не — отвърна Джесад. — Просто стигнах безпрепятствено до апартамента ви, влязох, изпратих партньора ви с картата — всичко мина много гладко.

— Той съгласи ли се? — попита Джон.

— Разбира се, че се съгласи.

Джесад беше в необичайно настроение, в което се забелязваха остатъци от възбуда, дори безизразните му очи бяха живнали от веселие. Отиде до барчето и си наля питие.

— Дрехите ми — каза Кийфър.

Джесад се засмя, сръбна от напитката, после я остави на масата и започна да си съблича ризата.

— Трябва вече да се е върнал в И-зоната. И тя е под наш контрол.

СЪЮЗИСТКИ КРЪСТОСВАЧ „ЕДИНСТВО“, ФЛОТАТА НА СЪЮЗА В ДЪЛБОКИЯ КОСМОС

Ейърс седна на масата в главната зала, без да обръща внимание на пазачите, подпря глава на ръцете си и опита да си възвърне равновесието. (Застана така, докато успокои дъха си, после стана, отиде до машината за вода на стената, краката му се подкосяваха. Навлажни пръстите си и си изми лицето със студената вода, взе хартиена чашка, напълни я и я изпи, за да успокои стомаха си.

Още някой влезе в помещението. Обърна се и се намръщи, защото влезлият бе Дейин Джейкъби, който седна на единствената маса. Ейърс предпочиташе да не се връща на мястото си край нея, но едва се държеше на краката си, за да стои дълго време прав. Не беше понесъл добре втория скок. Джейкъби изглеждаше по-добре и това също го настройваше срещу него.

— Наблизо е — рече Дейин. — Добре се ориентирам къде се намираме.

Ейърс седна, с усилие фокусира отново погледа си. Успокоителните правеха всичко да изглежда някак си далечно.

— Трябва да се гордееш със себе си.

— Мазиан ще е там.

— Не са ме посветили в това. Но изглежда логично да се намира там... Разговорът ни записва ли се?

— Нямам представа. Дори да е така, какво значение има? Факт е, мистър Ейърс, че не можете да задържите Пел за Компанията, не

можете да я защитите. Имаште шанс, но го проиграхте. А Пел не иска Мазиан. Ще предпочете реда на Съюза пред Мазиан.

— Кажете го на спътниците ми.

— Пел — рече Джейкъби, като се наведе напред, — заслужава много повече, отколкото може да й даде Компанията. Със сигурност нещо по-добро от това, което ще й даде Мазиан. Аз защитавам нашите интереси, мистър Ейръс, и ще се споразумеem с този, с когото трябва.

— Можехте да се споразумеете с нас.

— Опитвали сме — в продължение на векове.

Ейръс прехапа устни, отказвайки да бъде въввлечен в такъв спор. Успокоителните, които трябваше да погълне за скока, замъгляваха съзнанието му. Вече бе проговорил, а бе решил да не го прави. Искане нещо от него, иначе нямаше да го измъкнат от затвора му и да го докарат на кораб от такъв ранг. Подпря отново глава и се опита да преодолее размиването на съзнанието си, докато все още имаше време.

— Готвим се за нов скок — не го остави на мира Дейин. — Знаете го.

Джейкъби се опитваше да го сплаши. Ейръс бе съсипан от ужас по време на последната маневра. Вече бе понесъл два последователни скока, имаше усещането, че всичко вътре в него бе обърнато наопаки. Не искаше да мисли за още един скок.

— Предполагам, че ще искат да поговорят с вас — каза Дейин — относно съобщение до Пел, което да потвърждава, че Земята е сключила споразумение и поддържа правото на гражданите на Пел сами да изберат кой да ги управлява. Нещо подобно.

Сигъст гледаше Джейкъби, обзет за пръв път от съмнение кое бе право и кое не. Дейин произхождаше от Пел. Каквито и да бяха интересите на Земята, нямаше как да ги защитава, ако се скара с човек, който в края на краищата би могъл — дори да не иска — да заеме висок пост в правителството на Пел.

— За вас сигурно ще представляват интерес — продължи Джейкъби — споразумения, които включват самата Пел. Ако Земята не желае да остане откъсната — а вие твърдите, че тя се интересува от търговия, — контактите й ще трябва да минават през Пел, мистър Ейръс. Така че ние сме важни за вас.

— Много добре си давам сметка за този факт. Ще разговарям с вас, когато станете представител на властта на Пел. За момента обаче

такъв е Анджелио Константин и трябва да чуя от него, дали няма да каже нещо различно.

— Преговаряйте сега — каза Дейин — и може да очаквате споразумение. Партията, която представлявам, гарантира запазване на вашите интереси. Ние сме отправна точка за скок, мистър Ейрърс, към Земята и към дома. Имате избор: мирно предаване на Пел, спокойно пребиваване за вас, докато изчаквате спътниците да ви настигнат, за да продължите пътуването си към дома с кораб, който лесно ще наемете на Пел. Или проблеми, безкрайни затруднения, които ще са последствие от дълга и тежка обсада. Възможно е станцията да понесе щети, дори да бъде разрушена. Не желая това и не мисля, че вие го искате. Вие сте благороден човек, мистър Ейрърс. Затова ви умолявам — не създавайте проблеми на Пел. Просто кажете истината. Накарайте ги да разберат, че е постигнато споразумение, че трябва да изберат Съюза. Че Земята ги е оставила на свобода.

— Работите за Съюза. И то старателно.

— Искам станцията ми да оцелее, мистър Ейрърс. Хиляди, десетки хиляди хора могат да загинат. Представяте ли си какво ще стане, ако Мазиан я използва за убежище? Няма да е по силите му да я държи вечно, но може да я съсипе.

Сигърст гледаше ръката си, знаеше, че няма смислени възражения в сегашното му състояние, даваше си сметка, че повечето неща, които му бяха казали, докато беше тук, са лъжа.

— Навярно би трябвало да си сътрудничим, мистър Джейкъби, ако по този начин можем да сложим край на всичко, без да се пролива още кръв.

Дейин мигна, като че ли от изненада.

— Може би — рече Ейрърс. — Ние и двамата сме реалисти, мистър Джейкъби. Предполагам, че сте такъв. Самоопределението е красив термин за единствения останал избор, нали? Разбирам доводите ви. Пел няма защита. Станцията пази неутралитет — което означава, че ще застане на страната на победителя.

— Правилно сте разбрали, мистър Ейрърс.

— Точно така е — потвърди той. — Редът в Задпредела благоприятства търговията, а това е в интерес на Компанията. Беше неизбежно, че там ще се породи и желание за независимост. Просто това стана по-скоро, отколкото Земята бе готова да го разбере. Отдавна

щяхме да сме я признали, ако не беше късогледството на идеолозите ни. Възможно е да настъпят по-добри времена, мистър Джейкъби. Дано доживеем да ги видим.

Това бе най-хладнокръвно изречената лъжа, която някога бе казал. Облегна се назад на стола с пристъп на повдигане от последствията на скока и от истински ужас.

— Мистър Ейрърс.

Той погледна към вратата. На прага беше Азов. Съюзисткият офицер влезе, великолепен в своята униформа в черно и сребърно.

— Наблюдават ни — забеляза ядно Сигърст.

— Не ме интересуват емоциите ви, мистър Ейрърс, а само здравият ви разум.

— Ще направя записа, който искате.

Азов поклати глава.

— Ще се появим с предизвестие — каза той, — само че друг тип предупреждение. Не можем да се надаваме, че всички кораби на Мазиан ще са по доковете. Взехме ви с нас първо, заради сподвижниците на Мазиан, и второ, защото когато превземем станцията Пел, ще е полезно да се чуе гласът на представител на бившата власт.

Сигърст кимна уморено в знак на съгласие.

— Ако това ще спаси живота на хората, сър.

Азов го изгледа продължително. Накрая вдигна вежди.

— Имате време да си възвърнете равновесието, господа. Както и да помислите какво може да сторите за доброто на Пел.

След като Азов си тръгна, Ейрърс погледна към Джейкъби и видя, че той също може да бъде угрижен.

— Съмняваш ли се? — попита го кисело.

— Имам близки на тази станция — отвърна Джейкъби.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ГЛАВА ПЪРВА

ПЕЛ: 10.10.52 Г., 11:00 Ч.

Станцията се бе успокоила. Хората отново започнаха да отправят запитвания към Правния отдел, а това бе сигурен признак, че напрежението на Пел намаляваше. Папката с входящи документи бе пълна с въпроси относно военните действия, заплахи за даване под съд, възмутени протести от търгарите в станцията, които смятаха, че трябва да получат обезщетение за продължаващия полицейски час на доковете. Имаше сигнал от търгарския кораб „Крайт на предела“ за изчезнал младеж — нещо, което предизвикваше особено безпокойство поради предположението, че някой военен екипаж на кръстосвач може да го е вербувал принудително. Но по-вероятно беше младежът да се намери някъде из станционните общежития, изпаднал във временно увлечение по някого. Компютърът безшумно претърсваше данните за следа от използване на картата му, което никак не бе лесно, защото търгарските пропуски не влизаха в употреба толкова често, колкото личните карти на станцистите.

Деймън хранеше надежда да го намери жив и здрав, въздържаше се да вдигне тревога, преди да е получил резултатите от проучването. Когато в офиса му бяха постъпвали подобни оплаквания, в повечето случаи бе откривал, че става дума за млад търгар, скаран с рода си или прекалено пиян, за да обърне внимание на визията. Цялата тази работа бе задължение по-скоро на службата за сигурност на съответното ниво, но в момента полицията бе затрупана от множество други проблеми, а нейните служители стояха на пост в коридорите. Правният отдел можеше да натисне поне няколко клавиша на компютъра и да свърши част от чиновническата работа. Още едно убийство в И-зоната. Беше потискащо, а те не можеха да направят нищо друго, освен да отбележат факта. Имаше докладна записка за временното отстраняване от длъжност на полицай, обвинен, че е внесъл контрабандно кашон тамдолско вино в И-зоната. Някой офицер бе решил, че проблемът не търпи отлагане, понеже се предполагаше, че навсякъде се върти дребна

контрабанда от щъкащите наоколо търгари. Наказанието трябваше да послужи за пример.

Деймън имаше насрочени за следобед три отложени дела. Очакваше пак да ги отложат заради заседанието на станционния съвет по същото време, на което трябваше да са и представителите на съдебната комисия. Реши да се споразумее за това с адвокатите на защитата и изпрати съобщение. По този начин си освободи следобеда за разглеждане на запитвания, на които по-нискостоящите служители в офиса не можеха да отговорят.

Уреди въпроса и се завъртя на стола да погледне към Джош, който четеше някаква книга на спомагателния монитор, опитвайки се да не изглежда толкова отегчен, колкото навярно се чувстваше.

— Хей! — рече Константин и Тали вдигна поглед към него. — Ще обядваме ли? Можем да направим по-голяма почивка и да потренираме в спортната зала.

— Можем ли да отидем там?

— Тя е отворена. Джош изключи монитора.

Деймън се изправи, оставяйки всичко както беше, прекоси стаята, провери дали картите и документите са в сакото му. Все още безпричинно, както и преди, тук-там стояха на пост войници на Мазиан.

Джош също си облече сакото — двамата с Деймън бяха почти еднакви на ръст и Константин му го бе дал на заем. Тали се съгласяваше да приеме неща на заем, но не и като подарък, обогатявайки малкия си гардероб, така че да може да стои в офиса, без да привлича ненужно внимание. Деймън натисна бутона до вратата, мина в другата стая и даде наставления на служителите си да отлагат всякакви обаждания с два часа.

— Значи ще се върнете в един — потвърди секретарката и се обърна, за да отговори на ново обаждане.

Деймън преведе Тали през помещението и двамата излязоха в коридора навън.

— Половин час тренировка — рече той, — после сандвич в голямата зала. Гладен съм.

— Добре — отвърна Джош.

Озърна се нервно наоколо. Константин го последва и се почувства неловко. По коридорите все още движението бе твърде

слабо. Хората просто не изпитваха доверие към създалото се положение. По-надалеч се виждаха няколко войника на пост.

— Цялото военно присъствие трябва да бъде изтеглено до края на седмицата — каза той на Джош. — Нашата собствена служба за сигурност вече пое целия бял сектор. Сигурно след два дни и зеления. Имай търпение. Действаме по въпроса.

— Те ще продължат да правят каквото си поискат — заяви мрачно Тали.

— Хм. Малори направи ли го?

По лицето на Джош премина сянка.

— Нямам представа. Дори когато си мисля за това, все още не знам.

— Повярвай ми. — Бяха сами, когато стигнаха до асансьора. На ъгъла на съседен коридор стоеше войник, на практика в самия край на полезрението. Деймън въведе кода за ядрото. — Тази сутрин пристигнаха и добри новини. Брат ми се обади и каза, че нещата долу се оправят.

— Радвам се — промърмори Джош.

Внезапно войникът се раздвижи. Тръгна към тях, беше жена. Константин се огледа. Всички, които се намираха по-нататък по коридора, също се приближаваха, почти на бегом.

— Анулирайте повикването! — тросна се жената в униформа, когато стигна до тях. После сама посегна към панела. — Викат ни по тревога.

— Мога да ви осигуря приоритет — предложи Деймън, просто за да се отърве от тях. Припряността им означаваше неприятности. Помисли си, че на други нива може би разблъскаха станцистите.

— Направете го.

Извади картата си от джоба, пъкна я в прореза и набра кода на своя ранг. Светна червена лампа. Останалите войници пристигнаха едновременно с асансьора и рамената в брони изблъскаха Константин и Тали встрани, оставяйки ги отвън, докато всички се натикаха в кабината. Асансьорът се понесе без да спира по пътя на въведената цел. В коридора не остана нито един войник. Деймън погледна към преbledнелия и изтръпнал Джош.

— Ще се качим на следващия — каза Константин, като вдигна рамене. Самият той бе разстроен и мълчаливо въведе кода на девето

синьо ниво.

— Елена ли? — попита Джош.

— Искам да сляза там — отвърна Деймън. — Ще дойдеш с мен. Ако има някакви размирици, твърде вероятно е да стигнат и до доковете. Трябва да отида долу.

Асансьорът се забави. Той почака още известно време и отново използва картата си за второ приоритетно повикване. Червената лампа светна, после замига, което означаваше, че няма свободна кабина. Деймън удари с юмрук по стената, отново хвърли поглед към Джош. Беше далече, за да отидат пеш, в крайна сметка щеше да е по-бързо да се изчака асансьора.

Отиде до най-близкия интерком и зададе приоритетно обаждане, докато Тали остана да чака край вратата на асансьора.

— Задръж кабината, ако дойде — рече той на Джош и набра номера. — Комцентрала, тук е Деймън Константин, обаждам се по спешност. Видяхме войници да се изтеглят на бегом. Какво се е случило?

Последва дълга пауза.

— Мистър Константин — отвърна глас, — това е обществен интерком.

— В момента не е такъв. Какво става?

— Обща тревога. Заемете аварийните постове, моля.

— Какво се е случило?

Връзката прекъсна. Зави глухо сирена. По тавана замигаха червени светлини. От офисите наизлизаха хора и се спогледаха, сякаш се надяваха това да е тренировка или грешка. Собствената секретарка на Деймън също беше навън, по-надолу по коридора.

— Влизайте обратно вътре! — викна той. — Затворете вратите!

Хората отстъпиха назад, прибраха се в офисите. Червената лампа до рамото на Тали продължаваше да мига, сигнализирайки, че няма свободен асансьор. Всички кабинни на транспортната система сигурно бяха струпани долу на доковете.

— Ела! — рече Деймън на Джош, като махна с ръка към другия край на коридора. Тали изглеждаше смутен и той се приближи до него и хвана ръката му. — Хайде!

В отдалечената част на коридора стояха още хора. Той им нареди да се приберат, без да ги вини — освен Константин имаше хора, чиито

близки и любими бяха пръснати из станцията, деца на училище или в детска градина, роднини в болница. Някои хукнаха напред, отказвайки да се подчинят на заповедта. Служител на станционната служба за сигурност също им викна да спрат и когато те не обърнаха внимание на заповедта, посегна към пистолета си.

— Пуснете ги да вървят — възпря го Деймън. — Оставете ги.

— Слушам, сър. — Изразът на ужас се стопи от лицето на полицая. — Сър, никой не отговаря по интеркома.

— Дръжте си пистолета в кобура! От войниците ли заимствате тези реакции? Застанете на поста си. Успокойте хората. Помогнете им, ако можете. Готви се спешно излитане. Възможно е да е тренировка. Отпуснете се.

— Да, сър.

Продължиха нататък към аварийната рампа, прекосиха смълчания коридор, без да тичат — един Константин не можеше да всява паника. Деймън вървеше, като се опитваше да се успокои.

— Няма време — измърмори Джош под носа си. — Докато се предаде сигналът за тревога, корабите вече ще са стигнали тук. Ако Мазиан е бил изненадан, докато стои на док...

— Извън станцията има милицейски кораби и два кръстосвача — каза Деймън и внезапно си припомни кой бе Тали. Притаи дъх, погледна ужасено към Джош и видя лице, което бе също толкова угрижено, колкото и неговото. — Да вървим! — подкани го той.

Стигнаха аварийната рампа, чуха викове, които станаха по-силни, когато отвориха вратата. От другите нива надолу се спускаха тичащи хора.

— Не бягайте! — извика Константин на тези, които минаха покрай него.

Някои намалиха темпото, неколцина се обърнаха, но това не помогна, тъй като изведнъж заприиждаха още хора, повечето тичащи и шумът се усили. Транспортната система бе блокирала навсякъде и потоците от хора от всички нива се изливаха в кладенеца със спиралната рампа.

— Успокойте се! — викна Деймън, хвана този-онзи за рамото и се опита да ги задържи, но приливът се увеличаваше, тела се блъскаха едно в друго, мъже, жени, деца, вече бе невъзможно дори да се

измъкне оттук. Вратите бяха задръстени от хора, които се опитваха да слязат надолу.

— Към доковете! — чу той викове.

Те подействаха като искра на фона на червените лампи за тревога и на предположението, което тревожеше духовете из Пел, откакто бяха дошли войниците — че някой ден ще се стигне дотам, че станцията бе нападната, че се извършваше евакуация. Масите напиреха надолу и нямаше как да бъдат спрени.

„НОРВЕГИЯ“: 11:05 Ч.

КФХ/РИЦАР/189-8989-687/
СПОКОЙНОСПОКОЙНОСПОКОЙНО/
СКОРПИОНДВАНАДЕСЕТ/НУЛАНУЛАНУЛА/КРАЙ.

Малори потвърди и махна широко с ръка към Граф.

— Действайте! — препредаде Граф и сигнал „Старт“ се разнесе из кораба. Замигаха предупредителни светлини, видими и от доковете. Войниците отвън свършиха с разкачването на свързващите ръкави.

— Не можем да ги вземем — каза Сигни, когато Дей Джанц се обади развълнувано по интеркома. Никой не очакваше от нея да зареже хората си. — Ще се оправят.

— Ръкавите са чисти — провикна се Граф, без да използва интеркома.

От „Европа“, която бе зарязала войниците си и вече излизаше навън, бяха дали сигнал „старт при готовност“. „Пасифик“ се откъсна. Ездачът на „Тибет“ все още се носеше насам, догонващ изпратеното съобщение и потвърждавайки го с присъствието си. А това, което ставаше в покрайнините на планетната система на Пел, вече бе толкова остаряло, колкото и светлинният сигнал на съобщението — кораби бяха навлезли в системата преди повече от час. Лампичките по главния контролен панел на „Норвегия“ образуваха непрестанни светлинни вълни, мигайки в зелено. Сигни освободи захвата и откачи кораба от дока още докато войниците, успели да се качат на борда, бързаха да се приберат на безопасно място. За момент „Норвегия“ остана в безтегловност, придвижвайки се под леките тласъци на насочващите

двигатели и доковите изтласквачи, продължи да се върти заедно с външната си рама и включи главния двигател на такова близко разстояние, че направо обра клиренса на „Австралия“ и навярно вдигна тревога из цялата Пел. Кръстосвачът придоби по-голямо ускорение, когато вътрешният му цилиндър влезе в синхронизация за бойно положение, въртейки се, за да компенсира натоварванията — тежестта се стовари върху хората, за миг намаля и отново рязко ги притисна към пода.

„Норвегия“ се насочи навън, докато на по-ниска равнина се намираха струпани търгарски кораби, „Европа“ и „Пасифик“ бяха пред нея, „Австралия“ се откъсна отзад. „Атлантик“ тръгваше всеки момент, докато Кеу от „Индия“ все още бе на станцията, придвижвайки се към кораба си. Пори от „Африка“ се намираше долу на планетата и „Африка“ щеше да излети под командването на лейтенанта си, да се срещне със сондата на Пори, издигаща се от Тамдолу. В най-добрия случай щеше да пази тила им.

Очакваше ги неизбежното. Онзи ездач се носеше само на няколко минути след съобщението на „Тибет“, просто за подсигуряване. Сега до тях стигаха неговите сигнали и по-нататъшни предавания от самия „Тибет“. Едновременно с тревогата, вдигната от безпомощните милицейски кораби, се чу и гласът на „Северен полюс“. „Тибет“ се опитваше да накара пристигащата флота да намали скоростта си, за да се занимае с него. „Северен полюс“ правеше маневра. Търгарските кораби, изпълняващи ролята на милицейски патрули, променяха курса си, но бяха бавни, предназначени за пренасяне на товари на къси разстояния и изглеждаха замръзнали на място в сравнение със скоростта на влетялата в системата флота. Но те можеха да я забавят, ако им стискаше. Ако.

— Ездачът се връща обратно — рече в ухото ѝ гласът на сканоператора.

Видя го на екрана. Ездачът бе получил сигнала им преди минути и бе променил посоката. Сега върху дългообхватния сканер виждаха маневрата му. Компютърът му бе допълнил останалите точки от кривата, а обслужващият го оператор бе предугадал останалото, преценявайки човешките намерения. Размитата жълта лента, която се отдалечаваше от червената крива на приближаване, беше новата оценка на далекообхватния сканер за позицията на ездача. Старата

предполагаема траектория изсветля до бледосиньо, остана като предупреждение за всеки случай да се провери този курс на приближаване. Кръстосвачите се носеха в изходна равнина под тази крива, а навлизаният в системата ездач трябваше да се насочи към надира. Корабите се движеха един след друг по еднакъв маршрут.

Сигни хапеше устни пред мониторите на сканера и комсистемата, докато следеше актуалната информация за събитията в сферата на обхват, недоволна, че Мазиан ги бе изкарал навън само по един вектор. „Хайде — помисли си тя, усещайки в устата си горчивината на вече преживяна катастрофа, — не прави пак като край Викинг. Дай ни няколко възможности, човече.“

КФХ/РИЦАР/189-9090-687/
ДЕВЕТИДЕВЕТИДЕВЕТИ/СФИНКС/ДВЕДВЕДВЕ
ТРОЙКА/ДВОЙКА/ЧЕТВОРКА/ ЯТО/КРАЙ.

Нова заповед. На последните кораби бяха дадени други вектори. „Пасифик“, „Атлантик“ и „Австралия“ се насочиха по нови курсове, формацията се разтвори бавно като цвете, за да изгради щит на системата.

ПЕЛ: ОФИС НА СТАНЦИОННИЯ УПРАВИТЕЛ

ТЪРГАРСКИ КОРАБ ЧУКЪТ ДО ВСИЧКИ КЗК В
БЛИЗОСТ/ПОМОЩПОМОЩПОМОЩПОМОЩ/
ПРИСТИГАТ КРЪСТОСВАЧИ НА СЪЮЗА/
ДВАНАДЕСЕТ
СВЕТЪТ НА ПЕЛ КРЪСТОСВАЧИ КРАЙ НАС/
ПРАВИМ СКОК/ПОМОЩПОМОЩПОМОЩПОМОЩ...
ЛЕБЕДОВО ОКО ДО ВСИЧКИ КОРАБИ/
БЯГАЙБЯГАЙБЯГАЙБЯГАЙ...
КЗК ТИБЕТ ДО ВСИЧКИ КОРАБИ/ПРЕПРЕДАЙ/...

Съобщението бе от преди повече от час, разпространяваше се из системата, препредавано от комстанциите на всеки кораб, и

продължаваше да се носи като ехо в лудница. Анджели се наведе над клавиатурата и се свърза с доковете, където изненадата от масираното изтегляне все още изкарваше по тревога обслужващите бригади. Но военните екипажи се бяха справили сами, по своя собствена процедура, осигурявайки незабавно напускане на доковете. В центъра за управление цареше хаос, все още имаше опасност да се наруши равновесието на станцията, ако системите не успеяха да компенсират едновременното отлитане. Липсата на стабилност се усещаше. Комвръзките бяха задръстени. А по периферията на слънчевата им система събитията се бяха развивали в продължение на почти два часа, докато съобщението се носеше към тях със скоростта на светлината.

По доковете се забелязваха останали войници. По-голямата част се бяха качили и барикадирали на корабите, но някои не бяха успели. Военните канали, минаващи през станцията, ехтяха от неразбираеми съобщения и сърдити гласове.

Емилио, помисли си той разсеяно. На картата на Тамдолу върху екрана на лявата стена мигаше точка, която представляваше планетната сонда на Пори. Анджели не можеше да се обади, никой не можеше — заповед на Мазиан за мълчание по комканалите. „Не напускайте строя“ — бе нареждането, с което от станционното управление на полетите се обърнаха към висящите на орбита търгарски кораби. Единственото, което можеха да им кажат. От търгарите, намиращи се в док, идваше поток от запитвания по интеркома — по-голям, отколкото операторите успяваха да отклонят.

Трябваше да е заради Съюза. „Както се очакваше“ — му бе отговорил Мазиан в рамките на пряката връзка, която Константин успя да осъществи с него. От няколко дни капитаните стояха близо до корабите си, войниците бяха нагъчкани в неудобните бордови условия. Не от уважение към станцията, не и в отговор на исканията ѝ да се изтеглят войниците от коридорите.

Готови за изтегляне. Готови за изтегляне, въпреки всички обещания.

Посегна към бутона на интеркома, за да се обади на Алисия, която може би следеше всичко на екраните...

— Сър — обади се по интеркома секретарката му Милс. — Службата за сигурност ви моли да отидете в комцентралата. Долу в зеления сектор се е създала тежка ситуация.

— Каква ситуация?

— Тълпи, сър.

Скочи от стола и грабна сакото си.

Константин се обърна. Вратата на офиса му се отвори без искане на разрешение, докато Милс възразяваше срещу нахълтването на Джон Лукас, съпроводен от още един мъж.

— Съжалявам, сър — извини се секретарката му. — Мистър Лукас настояваше. Казах му...

Анджело се намръщи, обиден от такова нахълтване, но същевременно се надяваше на съдействие. Джон бе способен, макар и интересния.

— Имам нужда от помощ — рече Константин.

В очите му обаче се изписа тревога, когато видя лекото движение на ръката на влезлия с Лукас мъж към якето, внезапното проблясване на метал. Но Милс не го забеляза. Анджело извика в мига, в който непознатият срязва гърлото на секретарката му, после отстъпи назад, когато мъжът се хвърли към него. Хейл, разпозна той лицето изведнъж.

Милс изстена, облята в кръв, сринала се на прага на отворената врата. От другата стая на офиса се чува писъци. Ударът застигна Константин и той изпита вцепеняваща болка. Посегна към нападащата ръка и напипа стърчащия от гърдите му нож, погледна невярващо Джон, видя омразата. На вратата имаше и други.

В него се надигна шок — едновременно с кръвта.

И-ЗОНАТА

— *Василий* — рече гласът по интеркома, — Василий, чуваш ли ме?

Кресич седеше парализиран на бюрото си. Вместо него Коледи — един от тези, които седяха наоколо скупчени и чакащи — се пресегна и натисна бутона за връзка.

— Слушам — отвърна Кресич въпреки буцата в гърлото си. Погледна към Коледи. В ушите му бучаха гласовете отвън на дока, на хора, вече изплашени, готови да се разбунтуват.

— Пази го! — нареди Коледи на Джеймс, който бе най-старши от петимата, застанали отвън. — Пази го много внимателно!

И излезе. Бяха чакали, бяха висели над интеркома, край него винаги имаше един от тях — от събралите се тук в суматохата. Вече бе

започнало. След малко шумът на тълпата се засили, превърна се в зловещ животински звук, който разтрепери стените.

Кресич зари лице в ръцете си и остана така дълго, като не искаше да знае какво става.

— Вратите! — дочу той най-накрая вик отвън. — Вратите са отворени!

ДЕВЕТО НИВО НА ЗЕЛЕНИЯ СЕКТОР

Тичаха, препъвайки се и останали без дъх, блъскаха се в коридора — море от паникьосани хора, с почервенели от светлините за тревога очи. Продължаваше да вие сирена. Чувстваше се нестабилността на притеглянето, докато системите на станцията се опитваха да запазят равновесието.

— От доковете е — рече Деймън с въздишка, погледът му бе замъглен. Той отблъсна удара на тичащото тяло и си запробива път към края на рампата, излизащ на девето ниво, следван по петите от Джош. — Мазиан е отлетял — това бе единственото разумно обяснение.

Отекнаха викове и тълпата се дръпна назад, което спря цялото движение. Изведнъж потокът тръгна в обратна посока, хората отстъпваха. Чуваха се ужасени писъци в тях, се притискаха тела.

— Деймън! — извика Джош зад гърба на Константин.

Но нямаше смисъл. Бяха изтласкани и притиснати от напиралците отзад. Над главите им просвистяха изстрели, огромната скупчена маса потрепери и побягна с пищене. Деймън протегна напред ръце, за да не бъде удушен и смачкан.

После задните редици в гъчканицата се обърнаха, обзети от паника, към някакъв изход на спасение и мачкането се превърна в помитащ прилив. Константин опита да се задържи срещу него, решен да върви в собствена посока. Нечия ръка го хвана за рамото — Джош го достигна, олюлявайки се, докато тълпата блъскаше и тъпчеше, а те се опитваха да се преборят с този поток.

Долетяха още изстрели. Някакъв мъж падна, после още един улучен. Стреляше се по тълпата.

— Спрете стрелбата! — кресна Деймън, все още изправен срещу стена от хора пред себе си, стена, която намаляваше, сякаш я подрязваше коса. — Прекратете огъня!

Някой зад гърба му го хвана и го дръпна, докато профучаваха нови изстрели. Единият от тях го парна и той се сви от болка, като се опитваше да запази равновесие сред отстъплението, тичайки сега с него. Тали го следваше в бягството им. Тилът на мъж само на ръка разстояние пред тях се пръсна и човекът падна под краката на другите.

— Насам! — викна Джош и го дръпна наляво към страничен коридор, през който се изнасяше част от тълпата. Константин пое нататък, тъй като тази посока не бе по-лоша от другата и видя път, по който можеше да се върне назад. Удвоил усилията си, за да се добере до доковете, хукна през лабиринт от второстепенни коридори обратно към девето ниво.

Успяха да минат цели три кръстовища, навсякъде сновяха обезумели хора, изскачаха на кръстовищата, препъвайки се от приливите и отливите на гравитацията. После писъци огласиха лабиринта пред тях.

— Виж там! — викна Джош, като го настигна. Деймън пое въздух, извърна се и се втурна към ъгъла на страничен коридор, който вървеше нагоре, за да стигне до сляпа стена — границата между секторите.

Тук обаче имаше проход. Тали изкрещя и се опита да го издърпа назад, когато видя задъненото разклонение.

— Ела! — изсъска Константин и хвана Джош за ръкава.

Продължиха да тичат, докато стената с изрисуван стенопис се спусна от хоризонта и се изправи пред тях; в десния ѝ долен ъгъл обаче имаше шлюз за тамдолски проход.

Деймън се подпря, измъкна с треперещи пръсти картата си и я натика в прореза. Люкът се отвори, като вдигна облаче прах, и той издърпа Тали след себе си, в истински мрак и в сковаващ студ.

Механизмът се затвори. Започна процедура за смяна на въздуха и Джош се огледа уплашено. Деймън взе маските от нишата — едната за Тали, а другата за него и пое глътка въздух, като толкова трепереше, че едва успя да намести ластичната ѝ лента.

— Какво ще правим? — попита Джош с променен от маската глас. — Сега накъде?

В нишата имаше прожектор. Константин го взе и включи светлината. Протегна ръка към вътрешната врата, отвори я и звукът проехтя далеч нагоре. В лъча на прожектора видяха, че са стъпили

върху решетка и от нея тръгва стълба, която влиза в кръгла тръба. Притеглянето намаля изведнъж. Той се хвана за металното перило.

Елена. Елена сигурно бе излязла да търси убежище, заключила бе вратите на офиса и е попаднала сред блъсканицата. Оттук Деймън не можеше да излезе на доковете. Трябваше да доведе помощ, да стигне до място, откъдето да организира силите за сигурност, които да спрат всичко това. Нагоре. Да се изкачи на по-високите нива. От другата страна на тази преграда се намираше белият сектор. Опита се да намери проход към него, но лъчът не откриваше нищо подобно. Нямаше пряка връзка между секторите, освен на доковете и на първо ниво, спомни си той. Съществуваха сложна система от шлюзове, тамдолците знаеха къде са, но не и той. Реши, че трябва да се обади в главното управление, да излезе в някой по-горен коридор и да се добере до интерком. Нищо не беше наред. Станцията беше нестабилна — Флотата бе заминала, навярно и търгарите, нарушавайки равновесието, а главното управление не го компенсирало. Там горе ставаше нещо много, много *лошо*.

Обърна се, залитна при внезапния подкосяващ прилив на гравитация, хвана водещото нагоре перило и започна да се катери.

Джош го последва.

ДОК НА ЗЕЛЕНИЯ СЕКТОР

От централата не отговаряха. Ръчното комустройство даваше само сигнал за изчакване, придружен от пращане. Елена го изключи и хвърли нервен поглед към редицата войници, преграждайки входа на девето зелено ниво.

— Вестоносец! — извика тя. При нея пристигна на бегом един младеж. Какво друго им оставаше да използват, след като интеркомът бе изключен? — Мини по всички кораби на пръстена, докъдето можеш да стигнеш, кажи им да предадат съобщението по собствените си комвръзки, ако могат. „*Стойте си по местата!*“ — гласи то. Обясни им... знаеш какво да им говориш: че навън има неприятности и те ще налетят право на тях, ако изскочат от доковете. Върви!

Възможно бе да не работи и сканерът. Спомни си комуникационното затъмнение, което налагаше Флотата. Но „Индия“ и „Африка“ си бяха тръгнали като оставиха войници да пазят дока. Връзките все още бяха прекъснати. Нямаше как да разбере каква

информация имаха търгарите, нито какви нареждания може да са получили войниците по техните собствени комвръзки. Не знаеше кой ръководеше тези изоставени войници — дали висш офицер или някой отчаян и объркан сержант. Те образуваха стена пред входовете на девето ниво от синия и зеления док, обърнати с лице към извитите хоризонти, които отделяха доковете от всяка страна. Вдигнати пушки, готови да защитават периметъра. Елена се страхуваше от тях не помалко, отколкото от приближаващия се враг. Те бяха стреляли, бяха отблъснали една тълпа, бяха убили хора. Продължаваха да се разнасят откъслечни изстрели. Шест от нейните дванадесет служители липсваха — отрязани от прекъснатите комвръзки. Другите ръководеха докерните бригади в проверка на зарязаните свързващи ръкави — търсеха дали няма критична повреда в някой шлюз. Като предпазна мярка трябваше да се изолира цялата секция. Само ако хората ѝ в управлението на синия док успеяха да оправят нещата. Контролните им панели бяха блокирали, тъй като цялата система бе запушена от централно прекъсване. Колебанията на гравитацията продължаваха да се усещат от време на време. Течността в резервоарите трябваше да се преразпредели възможно най-бързо, като натовари пълния капацитет на тръбите, за да се компенсира промяната. Станцията разполагаше и с двигатели за коригиране на орбитата, можеха да използват и тях. Подобно увеличаване и намаляване на теглото бе ужасяващо в огромно празно пространство на доковете, неприятното предусещане, че всеки момент може да се появи по-голямо колебание.

— Мис Куен!

Извърна се. Вестоносецът не бе успял да премине, някой идиот от редицата войници трябваше да го е върнал. Елена тръгна забързано към него, към редицата, която внезапно и необяснимо се разлюля и се обърна с вдигнати пушки към тях.

Вик проехтя зад гърба ѝ. Тя погледна към извиващия се нагоре хоризонт, видя неясна вълна от бягащи хора, които се спускаха по тази мнима стена към тях, но бяха все още оттатък спускащата преграда на секционната арка. *Бунт.*

— *Хидравличният портал!* — извика в безполезния ръчен ком, който продължаваше да е все така блокирал.

Войниците се приближаваха, а Елена се намираше между тях и мишените им. Затича се към външната страна, към плетеницата от

подемни кранове и електрокари, сърцето ѝ биеше лудо. Хвърли отново поглед назад, докато редицата войници напредваше, стесняваше периметъра си. Те я подминаха, няколко от тях заеха позиции под прикритието на машините. Елена натисна бутона на ръчното комустройство и отчаяно се опита да се свърже с офиса си, викайки: „*Затворете го!*“ Но тълпата вече бе подминала управлението на синия док, можеше дори да е *вътре* в него. Шумът от навалищата се засилваше, разливаше се като прилив, а от хоризонта продължаваха да слизат още хора, безкрайна маса. Изведнъж тя успя да определи изражението на далечните лица — на тях бе изписана не паника, а омраза, и оръжията им бяха парчета тръби, палки...

Войниците стреляха. Разнесоха се писъци, когато първата редица падна. Елена стоеше като вкаменена на не повече от двайсетина метра по-назад от войниците и видя към тях да се стича все по-голяма и по-голяма тълпа, прегазвайки собствените си мъртъвци.

И-зоната. И-зоната бе на свобода. Хората прииждаха, като размахваха оръжия и крещяха, шумът се превърна от далечно боботене в оглушителен рев, а броят им сякаш нямаше край.

Елена се обърна и побягна, като се препъваше от промяната в притеглянето, следвайки собствените си докерни бригади, които бяха хукнали да се спасяват пред нея, и пръснатите тамдолци, които бяха надушили хорските неприятности и търсеха убежище.

Шумът зад гърба ѝ нарасна.

Тя ускори крачка, притиснала с ръка корема си, като се опитваше да намали сътресението от собствения си бяг. Зад нея се чуваха кръсъци, почти заглушени от тътена. Тълпата щеше да прегази и тези войници, да им вземе пушките — да надделее благодарение на своята многочисленост. Погледна назад и видя от девето зелено ниво да се измъкват четирима бегълци, които минаха покрай войниците. По лицата им се четеше паника. Елена пое дълбоко въздух и продължи да тича въпреки тъпата болка в таза, преминавайки в лек тръс, когато ѝ се налагаше, клатушкайки се под приливите на гравитацията. Започнаха да я задминават други тичащи, отначало само неколцина, после повече, помитаща лавина. Мина под арката на границата с белия сектор и видя на хоризонта пред себе си вълна от хиляди и хиляди хора нагоре по извивката на хоризонта, тичащи към търгарските кораби на доковете.

Чу писъци, сливащи се с крясъците отзад, на мъже и жени, които викаха и се блъскаха.

Подминаваха я, все по-многобройни, окървавени, смърдящи, размахващи оръжия, крещящи хора. Някакъв мъж я удари в гърба, накрая я да се подпре на едно коляно, а той продължи да бяга. Друг я блъсна, препъна се, но не спря да тича. Елена се изправи, залитайки, с изтръпнала от болка ръка, и се насочи към електрокарите встрани, под заслона на крановете и захранващите тръби. От входа за достъп до кораба пред нея прогърмяха изстрели.

— Куен! — извика някой. Не можа да определи откъде, озърна се, опита се да се пребори с човешката вълна и се препъна под натиска.

— Куен!

Огледа се. Някаква ръка я хвана за лакътя и я дръпна, покрай главата ѝ профуча куршум. Други двама я подеха, повлякоха я. Удар закачи главата ѝ и тя се олюля, после отпусна тялото си в посоката, в която се опитваха да я изтеглят мъжете, към плетеницата от тръби и въжета. Ехтяха викове и гърмежи, други ръце се протегнаха да я хванат и Елена се стегна за борба, като ги сметна за някои от тълпата, но стена от тела я ограда заедно с носещите я мъже с вид на търгари.

— Връщайте се! — провикна се някой. — Връщайте се! Те успяха да се измъкнат.

Изкачваха се по рампа към отворен люк, към лъхация хлад на набразден тунел, облян в жълто-бяла светлина — ръкав водещ към кораб.

— Не искам да се качвам на борда! — опита се да възрази Елена, но не ѝ бяха останали сили да протестира и вече нямаше къде да отиде, освен сред тълпата. Повлякоха я нагоре по тунела и тези, които стояха край входа, тръгнаха веднага подир тях, след като прекрачиха прага. Всички се натикаха навътре, притиснати до болка, щом последните отчаяно затичали се, нахълтаха в ръкава. Люкът се затвори със съскане и трясък и тя потрепери — по някакво чудо вратата не бе откъснала ничия ръка или крак.

Вътрешният люк ги пусна в коридор, водещ към асансьора. Двама едри мъже изблъскаха останалите и я подкрепиха, за да се задържи на краката си, докато гръмовен глас даваше заповеди по интеркома. Свиваше я коремът, болки пронизваха бедрата ѝ. Елена се

подпря на стената и се отпусна да почине, докато единият от тях — огромен мъж с нежни ръце — не я докосна по рамото.

— Добре съм — рече тя. — Нищо ми няма.

Напрежението от лудия бяг се стопяваше. Елена придърпа назад косата си и погледна мъжете — двамата, които се бяха добрали до нея навън, бяха я извлекли от навалищата, разблъсквайки бунтовниците от пътя си. Разпозна ги, както и емблемата, която носеха — черна, само от плат, без бронзова значка: „Крайт на предела“. Корабът, който бе изгубил син на станцията, мъжете, с които се бе разправяла тази сутрин. Навярно бяха тръгнали да се прибират на кораба и се бяха отклонили от пътя си, за да изтеглят от тълпата една жена като тях, една Куен.

— Благодаря ви — промълви тя. — Вашият капитан... Моля ви, трябва да говоря с него, и то спешно.

Те не възразиха. Едрият мъж — Том, спомни си името му — я обгърна с ръка през раменете и ѝ помогна да върви. Братовчед му отвори вратата на асансьора и натисна бутона. От кабината излязоха в просторен централен коридор, който сега, при липсата на ротация, бе претрупан. В края му се намираха главната зала и мостикът, който бе по-напред, и двамата мъже я поведоха натам. Вече се чувстваше по-добре, значително по-добре. Елена влезе сама, без подкрепа, в натъпкана с оборудване командна кабина, където се бе събрал целият пилотски състав. Нейхарт. Фамилията на кораба се казваше Нейхарт. Базата им бе на Викинг. Възрастните бяха на мостика, по-младите от екипажа, децата, сигурно бяха прибрани някъде горе, далеч от тук. Тя разпозна Уес Нейхарт, капитана на семейството, със сребриста коса и покрито с бръчки тъжно лице.

— Куен — приветства я той.

— Сър — прие тя протегнатата му ръка, отказа да седне на предложения ѝ стол, но се подпря на облегалката му, застанала с лице към него. — И-зоната е на свобода, интеркомът е изключен. Моля ви, свържете се с другите кораби, предайте им... Не знам какво става в главното управление, но Пел е в голяма беда.

— Няма да вземем пътници — каза Нейхарт. — Вече видяхме до какво води това. Както и вие. Не отправяйте такова искане.

— Чуйте ме! Там отвън е Съюзът. Ние сме като обвивка на тази станция. Трябва да си останем на мястото. Ще ми осигурите ли

комвръзка?

Елена защитаваше Пел, беше го правила пред този капитан, пред всички останали. Но сега се намираще на борда на неговия кораб, не на Пел, а без собствен кораб тя не бе повече от просяк.

— Шефът на дока е добре дошъл — изненадващо прие той и вдигна ръка към пултовете. — Комстанцията е ваша.

Куен кимна в знак на благодарност, приближи до най-близкия панел, който ѝ посочиха, седна на мекото кресло. Остър спазъм я сряза в долната част на корема, тя сложи ръката си там и се примоли: „Само не бебето!“ Ръката ѝ бе безчувствена, гърбът я болеше там, където я бяха ударили. Инструментите на таблото се размиха пред очите и, когато посегна да вземе слушалката, и тя с усилие фокусира погледа си, опитвайки се едновременно с това да избистри съзнанието си. Натисна бутона за връзка между корабите.

— До всички кораби, запишете и препредайте! Говори управлението на доковете на Пел, аз съм Елена Куен, офицер за свръзка, предавам от борда на „Крайт на предела“ на фамилия Нейхарт, намиращ се белия док. Нарещам на всички търгарски кораби в док да затворят люковете си и да не пускат, повтарям: *да не пускат* никакви станцисти на борда. Пел няма да бъде евакуирана. Съобщете това по външните си високоговорители, ако смятате, че може да се чуе по доковете. Комвръзките на станцията са блокирани. Тези кораби в док, които са в състояние да освободят безопасно захватите отвътре, да се откачат, но да не напускат дока! Корабите на орбита да останат на нея и да не се отклоняват от орбитата си! Станцията ще извърши компенсаторни операции и ще си възвърне стабилността. Повтарям: Пел няма да бъде евакуирана. В момента в системата се извършват военни действия. Чрез евакуиране на станцията няма да се постигне нищо. Моля, препредайте, ако е възможно, следното съобщение по външните си високоговорители: Внимание! От управата на доковете до всички, упълномощени да въдворяват ред на станцията: направете всичко, което е възможно, за да осигурите ред в зоните, където се намирате! Не се опитвайте да отидете в главното управление! Оставете там, където сте! Граждани на Пел, намирате се в голяма опасност поради бунт. Издигнете барикади на всички входове на девето ниво и на всички граници между сектори и се пригответе да ги отбранявате, за да попречите на движението на разрушителните тълпи. Хората от

изолационната зона са излезли навън. Ако има паника, само ще помогнете на бунта и ще застрашите собственото си оцеляване. Защиатавайте барикадите! Ще може да отбранявате станцията секция по секция. Станционният интерком е изключен заради военните действия, а приливите и отливите на гравитация се дължат на това, че военните кораби напуснаха доковете без разрешение. Стабилността ще бъде възстановена възможно най-бързо. До всички бежанци извън И-зоната: призовавам ви да съдействате за издигането на отбранителни линии и барикади заедно с гражданите на Пел. Станцията ще се споразумее с вас. Вашето сътрудничество при тази криза ще бъде отбелязано с благодарност от Пел и може да разчитате на благоприятни решения, когато условията се нормализират. Моля, останете там, където сте, защитавайте зоните, в които се намирате, и не забравяйте, че тази станция поддържа също и вашия живот. До всички търгари: моля, помогнете ми при тези кризисни обстоятелства! Ако разполагате с някаква информация, моля да ми я предадете на „Края на предела“. Този кораб ще изпълнява ролята на щаб на доковете по време на аварийната ситуация. Моля, препредайте съобщението от кораб на кораб, както и съответните части от него по външните си високоговорители! Аз съм на ваше разположение при нужда.

Мигновено пристигнаха обратни съобщения, тревожни запитвания за допълнителна информация, груби искания, заплахи, че незабавно ще напуснат дока. Около самата Елена екипажът на „Края на предела“ извършваше необходимата подготовка за отлитане.

Всеки момент, надяваше се тя, комвръзката можеше да се възстанови, от комцентралата на станцията можеха да се обадят ясно и разумно, да възстановят контакта с главното управление — с Деймън, който сигурно се намираше там. Дано не се намира, примоли се Елена, в онези коридори сред полуделите хора от И-зоната. Беше обедната почивка на основния ден — възможно най-лошото време, когато голяма част от жителите на Пел бяха излезли от офисите и работилниците навън в коридорите...

Неговото назначение при аварийна ситуация бе на синия док. Навярно се бе опитал да стигне дотам, сигурно го бе направил. Тя го познаваше. Сълзи напълниха очите ѝ. Стисна юмрука си върху страничната облегалка на креслото, като се опита да не мисли за затихващата болка в корема си.

— Току-що се активира хидравличният портал на белия сектор — пристигна съобщение от „Сайта“, който се намираше в изгодна позиция. Други кораби докладваха за задействането на останалите хидравлични портали. Пел се раздели на изолирани зони в положение на отбрана — първият знак, че станцията все още имаше някакви сили да се защитава.

— Сканерът засече нещо — чу се изплашеният глас на член от екипажа зад гърба на Елена. — Може да е търгарски кораб, напуснал орбитата. Не е ясно.

Тя избърса лицето си и се опита да се съсредоточи върху всички неща, които изискваха вниманието ѝ.

— Не напускайте дока — каза Елена. — Ако се отскубнем от свързващите ръкави, там навън ще загинат хиляди. Извършете запечатването ръчно. Не прекъсвайте, не откачайте тези връзки.

— Ще ни е нужно време — рече някой. — А може да не разполагаме с него.

— Тогава започвайте — подкани ги тя.

ПЕЛ: ГЛАВНО УПРАВЛЕНИЕ — ПЪРВО НИВО НА СИНИЯ СЕКТОР

Червените светлини, които бяха залели панелите, намаляха. Джон Лукас се местеше от пулт към пулт и наблюдаваше операторите, сканера, всички действия, които изискваха контрол. Хейл и Дениълс пазеха от другата страна на остъклената преграда на комцентралата, тук в единия и другия край на помещението бяха Клей и Лий Куейл още хора от службата за сигурност на фирма „Лукас“, докато от собствената охрана на станцията нямаше никой. Операторите и техниците не задаваха въпроси, работеха изцяло погълнати от аварийните ситуации.

Залата бе изпълнена с друг страх, по-голям от този, който предизвикваше нападението отвън. Присъствието на хора с оръжие, дълго липсващата комвръзка... Те разбираха, помисли си Джон, даваха си сметка, че нещо не бе наред при такова мълчание от страна на Анджело Константин и при факта, че никой от рода Константин и от неговите помощници не бе успял да стигне дотук.

Един оператор му връчи съобщение и хукна обратно към мястото си, без дори да срещне погледа му. Беше повторно запитване от основната база на Тамдолу. Но то бе проблем, който можеше да

игнорират. За момента държаха службите на управлението и Лукас нямаше намерение да отговаря на запитването. Нека Емилио си мисли, че комцентралата на станцията мълчи по заповед на военните.

Картината по екраните на сканера показваше злокобна липса на действие. Онези стояха отвън. Чакаха. Джон направи още една обиколка на залата, вдигна рязко поглед към вратата, когато тя се отвори. Всички оператори в централата застинаха като вцепенени по местата си с ръце, замръзнали по средата на движение, забравили за своите задължения, когато видяха групата на вратата — мъже в цивилни дрехи и вдигнати дула на пушки, и още други зад гърба им.

Джесад, двама от хората на Хейл и окървавен агент от службата за сигурност, който бе от техните доверени.

— Зоната е обезопасена — докладва Джесад.

— Сър — един от техниците стана от поста си. — Съветник Лукас, какво става?

— Накарайте го седне! — кресна Джесад и техникът се хвана за облегалката на стола си, като погледна Джон с изпаряваща се надежда.

— Анджело Константин е *мъртъв* — обяви Джон, оглеждайки изплашените лица. — Убит по време на бунта, както и целият му екип. Убийци са нахълтали в офиса. Продължавайте да си вършите работата. Опасността още не е преминала.

Лицата се обърнаха към панелите, виждаха се само гърбове, докато операторите се опитваха да станат невидими, отдали се изцяло на задълженията си. Никой не обели ни дума. Лукас бе разчувстван от такова покорство. Обиколи още веднъж помещението и после застана по средата му.

— Слушайте ме, без да спирате да работите! — каза той на висок глас. — Персоналът на фирма „Лукас“ осигурява безопасността на тази секция. Навсякъде другаде положението е такова, каквото го виждате на екраните. Ще възстановим връзката само за съобщения от това управление, но такива, каквито аз разреша. За момента фирма „Лукас“ представлява единственото ръководство на тази станция и за да спестя на Пел щети, ще наредя да се стреля по всеки, който го предизвика. Имам на разположение хора, готови да го сторят без колебание. Ясно ли е?

Беше посрещнато с мълчание, никой дори не извърна глава. Навярно това временно ги устройваше, докато системите на Пел се

опитваха да запазят крехкото равновесие и И-зоната се бунтуваше по доковете.

Пое по-спокойно въздух и погледна към Джесад, който кимна с увереност и задоволство.

Плетеницата от стълби се простираше наоколо, над тях имаше мрежа от тръби и бе ужасно студено. Деймън освети с лампата двете посоки, хвана се за едно перило и седна на металната решетка, Джош последва примера му. Звуците от дихателите бяха силни, показваха напрежение. Главата му бучеше. Нямаше достатъчно въздух, недостатъчно за такива физически усилия. А лабиринтът, в който бяха попаднали, се разклоняваше. В него имаше логика, ъглите винаги бяха едни и същи, просто трябваше да брои стълбите. Опитваше се да не ги обърка.

— Изгубили ли сме се? — попита Джош между две глътки въздух.

Поклати глава, вдигна нагоре лъча на прожектора, накъдето трябваше да вървят. Чиста лудост бе да тръгнат така, но все още бяха живи, цели-целенички.

— Следващото ниво... трябва да е второ — каза той задъхан. — Предлагам... да се покажем навън... да видим как са там нещата...

Джош кимна. Гравитационните колебания бяха престанали. Продължаваха да дочуват шум, но сред този лабиринт не бяха сигурни откъде идва. Далечни викове. По едно време се разнесе мощен трясък и Константин помисли, че може да са хидравличните портали. Нещата изглеждаха по-добре, поне така се надяваше. Стана и пристъпи напред, металът изтрака. Хвана се отново за перилото и започна да се изкачва по последната стълба. Чувстваше се ужасно притеснен за Елена, за всичко, от което се бе откъснал, тръгвайки отгук... Независимо от опасността, трябваше да излезе навън.

Чу се пукот от статично електричество. То прогърмя из тунелите и ехото му се върна.

— Интеркомът — рече Деймън.

— Съобщение до всички! Притеглянето скоро ще се стабилизира. Умоляваме всички граждани да останат в зоните, където се намират в момента, и да не се опитват да преминат границите на

секторите. Все още няма никакво съобщение от Флотата, но такава не се и очаква. Сканерите не показват нищо. Не очакваме военни действия в близост до станцията... С най-голямо съжаление трябва да ви съобщим, че Анджелио Константин е бил убит от бунтовници и останалите членове от семейството му навярно са изчезнали насилствено. Ако някой от тях е намерил убежище, моля, да се свърже с главното управление на станцията колкото се може по-скоро. Умоляваме който и да е роднина на Константин или всеки, който знае къде се намират, да се обади незабавно в комцентралата. Временно изпълняващ длъжността станционен управител, докато трае кризата, е съветник Джон Лукас. Моля оказвайте пълно съдействие на служителите на фирма „Лукас“, които изпълняват задълженията на служба за сигурност в тази кризисна ситуация.

Деймън се отпусна на стълбите. Почувства, че отвътре го обзема по-голям хлад, отколкото бе студът на метала, върху който седеше. Не можеше да диша. Даде си сметка, че плаче, сълзите замъгляваха погледа и задавяха дишането му.

— ... до всички! — започна да повтаря интеркомът. — Притеглянето скоро ще се стабилизира. Умоляваме всички граждани да...

Усети ръка да го хваща за рамото и да го разтърсва.

— Деймън? — каза Джош през шума.

Беше обзет от вцепенение. Нищо нямаше смисъл.

— Мъртъв! — рече той и потрепери. — О, Боже...

Тали го изгледа, после взе лампата от ръката му. Константин скочи на крака и се втурна за последно изкачване, към прохода, за който бе сигурен, че ще намери.

Джош го дръпна силно, обърна го с гръб към стената в единия край на площадката.

— Не отивай! — помоли го той. — Деймън, не излизай там сега!

Налудничавите кошмари на Тали! На лицето му отново бе онова изражение. Константин се облегна на стената, мислите му хвърчаха на всички посоки и нито една от тях не беше ясна. *Елена*.

— Баща ми... майка ми... Това е първо синьо ниво. На него е нашата охрана. Нашите собствени хора.

Джош нищо не отвърна.

Деймън се опита да мисли. Нещата продължаваха да не изглеждат както трябва. Войниците се бяха оттеглили, Флотата бе отлетяла. На тяхно място убийци, и то в най-охраняваната зона на Пел...

Обърна се и тръгна в посоката, от която тъкмо бяха дошли. Ръцете му така трепереха, че едва успяваше да се държи за перилата. Тали освети пътя му с лампата, хвана го за лакътя, за да го спре. Деймън се извърна на стъпалото и погледна захлупеното му от маската, изкривено от светлината лице.

— Накъде? — попита Джош.

— Не знам кой държи положението горе. *Казват*, че е чичо ми. Не съм сигурен.

Посегна към прожектора, за да го вземе. Джош с нежелание го отстъпи и Константин отново се насочи надолу. Започна толкова бързо да се спуска по стълбата, плъзгайки се по стъпалата й, че Тали с мъка успяваше да го следва.

Вървяха пак надолу. Надолу бе лесно. Носеше се забързан на границата на дъха и равновесието си, докато главата му не се замая и лъчът на прожектора не тръгна да се разхожда като побеснял по металното скеле и тунелите. Подхлъзна се, изправи се, продължи да слиза.

— Деймън! — опита се да го укроти Джош.

Не му стигаше въздух, за да спори. Не спря докато почти престана да вижда от липсата на въздух. Седна на стъпалата и се опита да изсмуче достатъчно от дихателя си, така че да не припадне. Усети, че Тали се наведе над него, че също се задъхва и не се чувства по-добре.

— Доковете — рече Деймън. — Трябва да слезем на тях... да стигнем до корабите. Елена навярно би отишла там.

— Не можем да минем.

Той изгледа Джош, даде си сметка, че въвлича още един живот в това. Но нямаше друг избор. Изправи се, потегли пак надолу, почувства трептенето от стъпките на Тали зад гърба му.

Корабите щяха да са затворили люковете. Елена може да беше там или се бе заключила в офиса. Или бе мъртва. Ако войниците го бяха ударили... ако по някаква налудничава причина някой обезвреждаше станцията още преди да бъде превзета от Съюза...

Напълно логично бе обаче Джон Лукас да се намира в главното управление.

Пропаднала ли беше някоя акция? Наистина ли Джон бе успял по някакъв начин да предотврати превземането на станционното управление?

Деймън загуби представа колко пъти спираха за поемане на дъх, за нивата, които бяха минали. *Надолу*. Най-накрая стигна дъното — изведнъж се озова на по-широка метална решетка, не си даде сметка какво е това, докато не я претърси с лампата и не откри, че нямаше повече стълби надолу. Прекоси площадката по дължина, забеляза слабото мъждукане на синя лампа над шлюз. Приблужи се, натисна бутона, вратата се отвори със съскане и Джош го последва в осветената кабина на шлюза. Вратата се затвори и въздухът започна да се сменя. Константин смъкна маската си и пое с пълни гърди ледения и малко прашен въздух. Главата му бучеше. Обърна премрежени очи към изпотеното лице на Джош, върху което личаха следите от впиване на маската, и забеляза смущението му.

— Остани тук — каза той. — Стой тук. Ще се върна веднага щом разбере какво става. Ако не успея, решавай сам какво да правиш.

Тали се облегна на стената с празен поглед.

Деймън насочи вниманието си към вратата, успокои дишането, потърка очите си, за да ги проясни, сетне натисна бутона и задейства вратата. Светлината го заслепи. Отвън се чуваха викове и пищене, носеше се мирис на изгоряло. *Жизнеосигуряващите системи*, помисли си Константин с ужас. Вратата водеше към един от второстепенните коридори и той тръгна по него, затича се, чу бягащи стъпки си и погледна назад.

— Върни се! — рече той на Джош. — Върни се и стой вътре!

Нямаше време да спори с него. Хукна надолу по коридора — това трябваше да е зеленият сектор и посоката към девето ниво, но всички обозначения бяха заличени. Видя бунт пред себе си, хората тичаха, някои от тях държаха парчета тръби. Насред коридора лежеше проснато тяло, Деймън го прескочи и продължи нататък. Бунтовниците, които забелязваше, не приличаха на хора от Пел — бяха небръснати, несресани. Изведнъж проумя кои бяха те и вложи всички сили в своя бяг. Сви, насочвайки се колкото се може по-близо до доковете, като избягваше на главната алея. Накрая трябваше все пак да

излезе на нея, да се шмугне се сред всички тичащи. По пода се търкаляха тела и навсякъде беснееха разбойници, търсеци плячка. Проби си път сред мъже, които стискаха тръби и ножове, а някои от тях дори пушки...

Входът към дока бе затворен, залостен. Видя това и се дръпна встрани, тъй като насреща му се хвърли вандал, размахващ парче тръба, по единствената причина че се намираще на пътя му.

Нападателят продължи да се носи, направи полукръг около него и се заби в стената, а там бе Джош, който удари главата му в нея и измъкна тръбата от ръцете му.

Деймън се завъртя и се хвърли напред, към затворената врата, бръкна в джоба си за картата за отваряне на шлюза.

— *Константин!* — извика някой зад гърба му.

Извърна се и видя мъж, вдигнал към него дулото на пушка. Изневиделица над главата му се появи парче тръба и го удари, а мародерите се хвърлиха, за да му вземат пушката — цяла тълпа. Обзет от ужас, Деймън се обърна отново и пхна картата в прореза. Вратата задейства, а зад нея видя обширното пространство на доковете и други грабители. Затича се, вдишвайки студения въздух, надолу по дока към белия сектор. Веднага забеляза, че големият хидравличен портал на дока, който бе висок две нива и херметически изолиращ, бе затворен. Препъна се от изтощение и едва не падна, после се засили по издигацията се док нагоре към портала. Чуваше как някой бяга по петите му и се надяваше това да е Джош. Леките бодежи, който бе започнал да усеща в хълбока си, се превърнаха в прерязваща болка. Мина покрай плячкосани работилници със зеещи тъмни врати, стигна до стената край огромния хидравличен портал, до затворената врата на малкия шлюз за персонала и тикна картата си в прореза.

Не последва нищо. Константин я натисна навътре, решил, че не е направила контакт, пхна я втори път. Беше блокирана. Поне бутоните трябваше да светнат, да му дадат шанс да въведе приоритетен код за достъп или да замига сигнал за повреда.

— Деймън! — Джош стигна до вратата, хвана го за рамото и го извърна. Зад тях се приближаваха хора — трийсетина, петдесетина, от всички страни на доковете, най-вече от девето зелено ниво, откъдето прииждаше все и по-голям брой.

— Знаят, че си отворил врата — рече Тали. — Разбират, че имаш такова право на достъп.

Погледна към тях. Извади картата си от прореза. Беше безполезна, мъртва. Управлението бе блокирало картата му.

— Деймън!

Хвана Джош за рамото и побягна, а тълпата тръгна напред с вой. Насочи се към отворените врати на работилниците, вмъкна се в тъмното преддверие на първата от тях. Вътре се извъртя и натисна бутона да затвори вратата. Той поне работеше.

Първите от тълпата се добраха до вратата и започнаха да блъскат по нея. Паникьосани лица се притискаха близо до прозрачната пластмаса, от която бе направена, парчета тръби я удряха и драскаха. Но тя бе специално обезопасена, като вратите на всички помещения, гледащи към дока — херметически затварящи си, без прозорци, но затова пък два пъти по-дебели.

— Ще издържи — рече Джош.

— Не мисля, че ще можем пак да излезем — отвърна Деймън. — Не мисля, че можем да излезем оттук, докато не дойдат да ни измъкнат.

Джош се обърна към него, застанал пред прозореца малко по-встрани от вратата, на светлината, която струеше през него, лицето му изглеждаше преbledняло.

— Блокирали са картата ми — каза Константин. — Престана да работи. Който и да се намира в главното управление на станцията, той току-що забрани нейното използване. — Погледна пластмасовата врата, върху която вдлъбнатините ставаха все по-дълбоки. — Май попаднахме в капан.

Блъскането продължи. Навън бушуваше ярост — това не бяха убийци, нито хора, водени от разумно желание да хванат заложници, просто обзети от лудостта на своето отчаяние люде. Бежанци от Изоната, в чийто обсег бяха попаднали двама станцисти. Драскотините по пластмасата ставаха по-дълбоки и почти забулваха лицата, ръцете и оръжията. Съществуваха малка възможност те все пак да успеят да я пробият.

И ако това се случеше, нямаше да има нужда от убийци.

ГЛАВА ВТОРА

„НОРВЕГИЯ“: 13:00 Ч.

Сега си играеха на изчакване, на появи се и изчезни. На призраци с достатъчно твърди тела, чакащи там навън, някъде извън границите на системата. „Тибет“ и „Северен полюс“ бяха изгубили контакт с приближаващия противник. Съюзът веднага бе изчезнал обратно с цената на един от ездачите на „Тибет“, но и с цената на един от своите. С това обаче нямаше да се свърши. По комканалите течеше непрекъснат поток от информация, спокоен и тих, идващ от двата поотдалечени кръстосвача. Сигни хапеше устната си и наблюдаваше екраните пред себе си, докато Граф бе поел управлението. „Норвегия“ зае позиция заедно с останалата Флота — след намаляване на скоростта корабите се носеха по инерция недалеч от масата на Пел IV и Пел III, както и на самата звезда. Бяха спрели на място. Не бяха позволили да ги примамят навън. Сега можеха да използват масата, която да ги защити при близко изплуване на врага. Малко вероятно беше Съюзът да е толкова дързък, че да влезе със скок — стилът му не беше такъв. Но те бяха взели предпазни мерки, макар да приличаха на неподвижни мишени. Ако изчакването продължеше твърде дълго, дори консервативните съюзистки командири щяха да заобиколят по границата на обхвата на техните сканери и да открият нови вектори на нападение. Като вълци, обикалящи огън, докато те самите седяха под светлината му — видими, неподвижни и уязвими. Съюзът разполагаше с *пространство* там навън, можеше да се засили за атака, която да е твърде бърза, за да се справят с нея.

А от известно време от Пел пристигаха лоши новини, беше нарушено мълчанието, носеха се слухове за сериозни безредици.

Самият Мазиан продължаваше да мълчи и един от корабите се осмели да наруши мълчанието, за да зададе въпрос. „Хайде — примоли се мислено Сигни на Мазиан, — пусни някои от нас на лов!“ Ездачите висяха край „Норвегия“, разгърнати най-широко както и при другите кораби — двайсет и седем ездачи, седем кръстосвача. И

трийсет и два милицейски кораба, опитващи се да попълнят формацията им, като някои от тях не можеха да се различат на далекообхватните сканери от ездачи, а два дори от кръстосвачи. Докато Флотата беше неподвижна и не се издаваше с резки маневри и скорост, всеки погледнал сканера, щеше да се запита дали някои от тези бавни, носещи се с постоянна скорост космически съдове не бяха бойни кораби, опитващи се да маскират движенията си. Ездачът на „Тибет“ се бе прибрал при кораба-майка. „Тибет“ и „Северен полюс“ разполагаха със седем ездача и единайсет милицейски кораба в района им, влекачи на къси разстояния, които нямаха възможност да избягат и по принуда бяха станали смели. След като не можеха да се отстранят от пътя, те се превърнаха в част от общата картина. Все пак не се очакваше нападение от тази посока. Съюзът просто ги боднал и бе изчезнал от полезрението. Навярно Азов се намираше отвън. Един от най-старите командири на Съюза и един от най-добрите. Докосни с перце и бягай. Така бе привлякъл не един капитан, който бе твърде добър, за да умре по друг начин.

Нервите бяха опънати. Операторите на мостика поглеждаха от време на време към Малори. Мълчание се бе възцарило както между корабите, така и в тях, издавайки всеобщото чувство на неудобство.

— Положението на Пел се влошава — каза тя, без да използва интеркома.

От другите пултове се надигна мърморене.

— Гледайте си работата! — сопна се Сигни, обръщайки се към всички. — Възможно е да връхлетят върху нас от всяка посока. Така че забравете Пел или ще ни ударят право в лицето, чувате ли ме? Ще изхвърля в космоса всеки, който се разкисне.

После към Граф:

— Приведи ги в състояние на готовност.

На тавана замига синя лампа. Това щеше да ги разбуди. Пред Сигни светна сигнал, че бойкомперът и всичките му помощници бяха готови.

Малори протегна ръка към клавиатурата и въведе кода на предварително програмирана задача, компютърното око на „Норвегия“ започна да търси указаната отправна звезда, идентифицира я и се закова на нея. За всеки случай. Ако станеше нещо, което не бе предвидено в плановете им, Мазиан, който също получаваше

съобщенията от Пел, смяташе да избягат. Лъчът за права връзка на „Норвегия“ бе насочен към „Европа“, но флагманският кораб мълчеше. Мазиан обмисляше. Или вече имаше решение и разчиташе, че капитаните му сами ще вземат предпазни мерки. Сигни изпрати сигнал на програмиста на скока, който трябваше вече да е забелязал предишната операция. Пултът оживя, от екраните за контрол на генераторните крила, които им предлагаха възможност и за друг избор — извън реалното пространство. Ако Флотата се оттеглеше от Пел, не бе сигурно, че всички ще пристигнат, където им бе наредено — край най-близката нулева точка. Възможност никога вече да няма Флота, нищо между Съюза и станция Сол.

А потокът информация от Пел стана наистина зловец.

ТУНЕЛ ЗА ДОСТЪП НА ТАМДОЛЦИ

Мъже-с-пушки. Острият им слух продължаваше да долавя виковете отвън, ужасната битка. Сатина се сепна от удар по стената, затрепери, защото не можеше да разбере причината за това, което ставаше. Единствено това, че го бяха направили Лукасите, а Лукасите бяха поели властта и даваха заповеди в Тамгоре. Синия зъб я прегърна, зашепна ѝ, подкани я и тя тръгна, тихо като останалите. Шумоленето на боси крака на хайза се чуваше над и под тях. Движеха се като поток в мрака. Не смееха да запалят лампи, които биха помогнали на хората да ги намерят.

Бяха някъде по средата, а ги водеше Стария — от особените хайза, които бяха слезли долу от високите места и ги командваха, без да им кажат защо. Някои изоставаха, бояха се от особените. Но отзад имаше пушки и луди хора, така че съвсем скоро и те щяха да дотичат.

Някъде далеч долу в тунелите прокънтя човешки глас и ехото му се издигна нагоре. Синия зъб изсъска и започна да се катери по-бързо, разгорещена Сатина го следваше с всички сили, козината ѝ бе влажна и ръцете ѝ се хлъзгаха по металните перила там, където други ги бяха хващали.

— Побързайте! — прошепна изведнъж глас на хайза някъде високо сред тъмните места на Тамгоре. Ръце ги подтикнаха да изкачат още едни стълби до площадка, осветена от бледа лампа, където се виждаха силуетите на чакащи хайза. Шлюз. Сатина си сложи маската

на лицето и забърза към вратата, хванала ръката на Синия зъб от страх да не го загуби там, където отиваха.

Шлюзът ги пое. Натъпкаха се вътре и втората врата се отвори към кафява маса от тела на хайза, към ръце, които се протегнаха и ги издърпаха набързо. Имаше още хайза, които стояха с лице, обърнато в обратна посока, закривайки ги от това, което се намираще по-нататък.

Те държаха оръжия, каквито носеха и хората. Сатина бе зашеметена, опипа назад, за да се увери, че Синия зъб е там. В този коридор имаше само хайза и те го изпълваха чак до вратата в края му. По една от стените бе размазана кръв, но не можеха да доловят мирисът ѝ през маските. Сатина погледна уплашено в посоката, в която ги тласкаше навалищата, усети как мека ръка, която не бе на Синия зъб, я хвана за лакътя и я поведе. Минаха през врата, която ги изведе на място, принадлежащо на хората, широко и полузатъмнено, и се затвори зад тях, възцарявайки тишина.

— Шшт! — прошепнаха водачите.

Сатина се огледа паникьосано, потърси Синия зъб и той протегна ръка към нейната. Техните по-възрастни водачи ги преведоха през това просторно човешко място — съвсем внимателно, изпитвайки страх и респект пред оръжията и гнева отвън. Други хайза — Стари, се надигнаха от сенките и ги посрещнаха.

— Разказвачо — обърна се към нея един от Старите, като я докосна за добре дошла.

Притиснаха я ръце, други хайза излязоха от голяма стая и прегърнаха нея и Синия зъб, а Сатина бе смаяна от оказаната ѝ чест.

— Ела! — поведоха я те.

Отидоха на онова широко място — стая без граници с бяло легло по средата, в което спеше човек и край което бе клекнала много стара хайза. Навсякъде наоколо се виждаха мрак и звезди, стени, които бяха и не бяха там, и неочаквано великото Слънце надникна в стаята, блесна над тях и над Сънуващата.

— Ах! — възкликна Сатина смутено, но старата хайза се изправи и протегна ръце да я приветства.

— Разказвача — представи я един от Старите и най-възрастната от всички хайза остави за момент Сънуващата, за да я прегърне.

— Добре, добре — рече нежно Най-старата.

— Лили — обади се Сънуващата и Най-старата се обърна, коленичи край леглото, за да се погрижи за нея, да погали посивялата глава. Чудни очи се обърнаха към тях, живи върху лице, което бе бяло и неподвижно. Цялото ѝ тяло бе покрито с бели завивки, всичко бе бяло с изключение на старата хайза, наречена Лили, и простиращата се около тях чернота, осяна със звезди. Слънцето изчезна. Останаха само те.

— Лили — каза отново Сънуващата, — кои са те?

Сънуващата гледаше *нея*, Сатина, и Най-старата ѝ махна с ръка да се приближи. Тя коленичи, Синия зъб направи същото до нея, потопили с преклонение поглед в топлите очи на Сънуващата от Тамгоре, приятелката на Великото Слънце.

— Обичам те — прошепна Сатина. — Обичам те, Слънцето-неин-приятел.

— Обичам те — отвърна с шепот Сънуващата. — Как е отвън? Има ли опасност?

— Ние пази — заяви твърдо Стария. — Всички, всички хайза пази това място. Мъже-с-пушки стоят надалеч.

— Те са мъртви. — Чудните очи се изпълниха със сълзи и потърсиха Лили. — Работа на Джон. Анджелио... Деймън... може би и Емилио... Но не и аз, още не. Лили, не ме оставяй!

Лили обгърна Сънуващата нежно, съвсем леко, положи сивата си буза до нейната посивяла коса.

— Няма — каза Лили. — Обичам те, оставя никое време, не, не. Сънувай те отиват, мъже-с-пушки. Тамдолци всички пазят твоето място. Сънувай великото Слънце. Ние твои ръце и крака, ние много, ние силни, ние бързи.

Стените представиха друга картина. Сега показваха насилие, биещи се мъже и хайза се скупчиха заедно от уплаха. Изображението отново се смени, но само Сънуващата остана спокойна.

— Лили, Тамгоре е застрашена от загиване. Ще има нужда от хайза, когато всичко свърши, разбирате ли? Бъдете силни. Защиатавайте това място. Останете с мен.

— Ние бори, бори мъже идва тук.

— *Живейте!* Те няма да посмеят да ви убият, разбирате ли? Хората се нуждаят от хайза. Те няма да дойдат тук.

Искрящите ѝ очи потъмняха и пак се изпълниха с обич и нежност. Слънцето се върна и величественото му лице изпълни цялата стена, изтласка гнева и се отрази в очите на Сънуващата.

— Ах! — въздъхна Сатина и се залюля наляво-надясно. Други също се присъединиха към нея, като нададоха тих стон на страхопочитание.

— Тя е Сатина — рече Най-старата. — Синия зъб неин приятел. Приятел на Бенет-мъж, вижда той умира.

— От Тамдолу — каза Сънуващата: — Емилио ви е изпратил Тамгоре.

— Константин-мъж твой приятел? Той обича всички, всички тамдолци. Той приятел Бенет-мъж.

— Да. Беше.

— Тя говори — обади се Стария и после се обърна към Сатина на езика на хайза: — Разказвачо, Небето-я-вижда, разкажи историята пред Сънуващата, накарай очите ѝ да грейнат и стопли сънищата ѝ. Изпей разказа в Съня.

Лицето ѝ запламтя и гърлото ѝ се стегна от страх, защото тя не бе голям певец, измисляше само малки песни. А да разкаже историята с човешки думи, в присъствието на Сънуващата и на великото Слънце, заобиколени от всички звезди, да стане част от Съня...

— Направи го — подкани я Синия зъб. Неговата вяра стопли сърцето ѝ.

— Аз Небето-я-вижда — започна Сатина. — Идва от Тамдолу, разказва вас Бенет-мъж, разказва вас Константин, пее вас неща на хайза. Ти сънува неща на хайза, Слънцето-неин-приятел, както Бенет прави сънува. Той прави живее, прави върви с хайза, ти обича, той обича. Слънце усмихва гледа него. Дълго, дълго ние сънува сън на хайза. Бенет прави ние вижда сън на хора, показва неща истина, казва Слънце държи цяла Тамгоре, държи цяла Тамдолу в ръце. А Тамгоре тя широка и прегръща Слънце. Казва ние кораби идва и отива, големи, големи, идва и отива, води хора от мрак далече. Прави ние широки очи, прави ние широк сън, прави ние сънува също като хора, Слънцето-неин-приятел. Бенет дава ние това нещо и той дава негов живот. Ние идва. Ние вижда. Толкова широко, толкова голям мрак, ние вижда Слънце усмихва в мрака, прави сън на Тамдолу, синьо небе. Бенет прави ние вижда, прави ние идва, прави ние нови сънища. Ах! Аз

Сатина, аз разказва време хора идват. Преди хора време няма, само сън. Ние чака, не знае ние чака. Ние вижда хора и идва, идва Тамгоре. Ах! Време Бенет идва, студено време, стара река тя спокойна...

Тъмните, красиви очи я гледаха с интерес, вникваха в думите ѝ, сякаш Сатина притежаваше умение като старите певци. Тя описваше истината колкото можеше по-добре, превръщаше в истински нещата от разказа си, а не ужасиите, които ставаха навсякъде. Думите ѝ звучаха все по-точни, така че Сънуващата да може да ги превърне в действителност, следвайки кръговрата, пак да се върне истината, както отново се появяваха цветята, дъждовете и всички трайни неща.

ГЛАВНО УПРАВЛЕНИЕ НА СТАНЦИЯТА

Работата по пултовете бе придобила стабилен ритъм. Главното управление се бе приспособило към паниката като към естествено състояние и това се забелязваше по вманиаченото задълбочаване в подробности и отказа на операторите да забележат нарастващия брой въоръжени хора, които влизаха и излизаха от командния център.

Джон патрулираше между редиците и не позволяваше никакво излишно движение.

— Ново запитване от търгарския кораб „Крайт на предела“ — докладва му една операторка. — Обажда се Елена Куен, иска информация.

— Не разрешавам.

— Сър...

— Не разрешавам. Кажете им да си стоят на мястото и да изчакат всичко да свърши. Да не се обаждат повече без разрешение. Да не си въобразявате, че ще предадем по интеркома информация, която би могла да помогне на врага?

Операторката насочи вниманието си към своята работа, като се опитваше да вижда пушките.

Куен. Съпругата на младия Деймън беше при търгарите и вече създаваше проблеми, отправяше искания, отказваше да излезе. Информацията вече се бе разпространила и Флотата сигурно я получаваше от търгарите, намиращи се на орбита около станцията. Мазан вече знаеше какво се бе случило. Куен бе с търгарите, а Деймън на дока на зеления сектор. Тамдолци се бяха струпали около апартамента на Алисия и блокираха напречен коридор номер четири в

тази зона. Нека си държи своята тамдолска охрана — тъй или иначе вратата на сектора бе залостена. Лукас сплете ръце зад гърба си и се опита да изглежда спокоен.

Очите му забелязаха движение край вратата. Там стоеше Джесад, върнал се след кратко отсъствие, и му даваше знак да се приближи. Джон се запъти натам, изпълнен с ненавист към злоещата невъзмутимост на Джесад.

— Някакво развитие? — попита го Лукас, като излезе навън.

— Открехме мистър Кресич — каза Джесад. — Той е дошъл тук с придружители, иска преговори.

Джон се намръщи, погледна към края на коридора, където Василий чакаше, заобиколен от група пазачи и същия брой хора от собствената им служба за сигурност.

— Положението в четвъртата пряка на първо синьо ниво е все същото — рече Джесад. — Районът продължава да е блокиран от тамдолците. Държим вратата, можем да декомпресираме зоната.

— Имаме нужда от тях — отвърна нервно Джон. — Оставете ги.

— Заради нея ли? Половинчатите мерки, мистър Лукас...

— Тамдолците са ни необходими, а тя ги държи. Казах ви: зарежете това! Деймън и Куен са тези, които ни създават неприятности. Как ще решите проблемът с тях?

— Никой не може да се промъкне на онзи кораб, тя не иска да излезе и те не отварят люка. Колкото до него, знаем къде се намира. Работим по въпроса.

— Какво имате предвид под „работим по въпроса“?

— Хората на Кресич — просъска Джесад. — Трябва да стигнем дотам, разбирате ли ме? Стегнете се и говорете с него, обещавайте му всичко. Той държи тълпите в ръцете си. Може да дърпа конците. Направете го.

Джон изгледа групата в коридора, докато мислите му блуждаеха в различни посоки — Кресич, Мазиан, проблема с търгарите... Съюза. Съюзистката флота трябваше да пристигне скоро, налагаше се.

— Какво искате да кажете с туй „трябва да стигнем дотам“? Знаете ли къде е, или не?

— Не сме напълно уверени — призна Джесад. — Ако оставим тази сган да се саморазправи с него, после няма да има какво да

идентифицираме. А трябва да сме сигурни. Повярвайте ми. Говорете с Кресич. Трябва да побързате, мистър Лукас.

Джон се обърна, улови погледа на Василий, кимна и групата се приближи. Кресич изглеждаше посивял и по-съсипан от когато и да е било. Но останалите около него бяха нещо съвсем друго — млади, арогантни, с наперено държание.

— Съветникът иска своя пай от това — каза един от тях — дребен тъмнокос мъж с белег върху лицето.

— Вие от негово име ли говорите?

— Мистър Нино Коледи — представи го Кресич и изненада Джон с директен отговор и по-твърд поглед, отколкото някога бе демонстрирал в Съвета. — Съветвам ви да го изслушате, мистър Лукас, мистър Джесад. Той оглавява службата за сигурност в И-зоната. Ние разполагаме със собствени сили и можем да въдворим ред, когато пожелаем. Имате ли нужда от такъв?

Джон погледна притеснено към Джесад, без да получи никакъв отговор. Той се въздържа от всякаква реакция.

— Ако можете да спрете тълпите, действайте.

— Да — добави спокойно Джесад. — Омиротворяването ще ни е от полза на този етап. Добре дошли в нашия съвет, господа.

— Искам достъп до интеркома — рече Коледи. — За обръщение.

— Дайте му микрофон — нареди Джесад.

Лукас пое дълбоко дъх, изведнъж обзет от желание да зададе парливи въпроси на Джесад относно това каква игра играеше с него. Какво целеше Джесад, вкарвайки тези двамата във вътрешния кръг — да разполага със *собствени* хора, както той с Хейл? Потисна яда си, като си спомни какво ставаше навън, колко лабилно бе всичко.

— Елате с мен — той ги вкара в залата и заведе Коледи до най-близкия компют.

Оттам се виждаше екранът на сканера. Мазиян продължаваше да си стои на мястото. Излишно бе да се надяват, че лесно ще се отърват от него. Нямаше такива изгледи. Флотата държеше зоната в обръч и корабите на Мазиян се забелязваха като точки в многопластовия ореол, какъвто представляваше орбитата на търгарите край Пел.

— Станете! — отпрати Джон един оператор, постави Коледи на мястото му и лично се свърза с комцентралата.

На екрана се появи лицето на Бран Хейл.

— Имам съобщение, което ще предадеш — рече му Джон. — До всички.

— Добре — отвърна Хейл.

— Мистър Лукас! — извика някой, нарушавайки наложеното мълчание в главното управление.

Той се огледа. По екраните на сканера мигаше тревога — опасност от сблъскване.

— Къде е? — кресна той.

Сканерът не показваше нищо определено. Беше изпъстрен с жълта мъгла, която предупреждаваше за нещо бързо приближаващо се. Компютърът включи сирените за тревога. Чуха се тихи възклицания и проклетия, когато операторите се надвесиха над панелите.

— *Мистър Лукас!* — изкрещя някой отчаяно.

„КРАЯТ НА ПРЕДЕЛА“

— Сканерът!

Елена видя мигащата точка на екрана и погледна стреснато Нейхарт.

— Пусни захвата! — нареди той, избягвайки погледа ѝ.

— *Старт!*

Командата се предаде светкавично от кораб на кораб. Елена се стегна, за да поеме тласъка на излитането. Нямаше вече време да хукне навън на дока, беше твърде късно. Ръкавите отдавна бяха откачени, корабите бяха останали само на захват.

Втори тласък. Освободиха се, отделиха се от станцията, а цялата редица търгари ги последва, един по един по целия пръстен обратно на часовниковата стрелка. Всяка грешка при откачането от вътрешната страна можеше да означава откъснат ръкав и цели сектори на дока можеха да се декомпресират. Елена седеше неподвижно, изпитвайки усещания, които си мислеше, че вече никога няма да почувства; свободна, необвързана като на кораба, насочил се навън, надалеч от това, което се приближаваше към тях. И в същото време имаше чувството, че сякаш част от нея се откъсва.

Появи се втори нашественик, прекоси зенита и побърка сканера, задейства аларми, после отмина, насочен към Флотата. Бяха живи, излязоха, следвайки съгласувания курс и се понесоха безпомощно с бавната си скорост. Елена скръсти ръце върху корема и загледа

екраните в командната кабина на „Крайт на предела“, като си мислеше за Деймън, за всичко, което оставаше там отзад.

Може би бе мъртъв; бяха казали, че Анджели е мъртъв; навярно и Алисия е мъртва; възможно бе и Деймън... Елена се опитваше да приеме мисълта със здрав разум — ако трябваше да бъде приета, ако се налагаше да отмъсти. Пое няколко пъти дълбоко въздух, като си спомни за „Естел“, за целия си род. Значи за втори път се разминаваше със смъртта. Имаше късмета да избягва нещастията. В себе си носеше живот, който беше едновременно Куен и Константин — имена, които означаваха нещо в Задпредела. Имена, от които Съюзът щеше да изтръпва в бъдеще, защото тя щеше да го накара да ги помни.

— Измъкни ни отгук — каза Елена, обзета от хлад и гняв. Нейхарт я изгледа, удивен от такава промяна в намеренията ѝ. — Изведи ни. Засили се за скок. Предай и на останалите. Към Точката на Матео. Разпратете съобщението из цялата система. Ще скочим през формацията на Флотата.

Тя бе Куен и Константин, така че Нейхарт се задейства. „Крайт на предела“ излезе извън орбитата на станцията и продължи, като предаваше нареждания до всички търгари по-близо или по-далеч из системата. Мазиан, Съюзът, Пел — никой от тях не можеше да ги спре.

Уредите се замъглиха пред очите ѝ, проясниха се след като премигна.

— От Точката на Матео — обърна се тя към Нейхарт — ще скочим още веднъж. В дълбокия космос ще има и други. Наши хора, на които им е писнало и не са пожелали да дойдат край Пел. Ние ще ги открием.

— Няма надежда да намерим някой от твоите, Куен.

— Не — поклати глава Елена в знак на съгласие. — Никой от моите. Те са мъртви. Но аз знам координати. Аз ви помагах, оставях складовете ви пълни и никога ви не създавах проблеми с митническите декларации.

— Търгарите го знаят.

— Флотата сигурно също знае тези места. Затова всички ще се държим един за друг, капитане. Ще се движим заедно.

Нейхарт смръщи лице. За търгарите не бе типично да правят нещо заедно, освен да участват в някоя разпра по доковете.

— Имам син на един от корабите на Мазиан — рече той.

— Аз имам съпруг на Пел — отвърна тя. — Какво друго ни остава, ако не да си уредим сметките за това?

Капитанът поразмисли за момент, накрая кимна.

— Всички Нейхарт ще се подчинят на нарежданията ти.

Елена се облегна назад, вдигна поглед към монитора пред себе си. Сканерът показваше, че Съюзът бе влязъл в системата. Призраци препускаха по екрана. Истински кошмар. Като край Маринър, където „Естел“ и всички други Куен бяха загинали, задържали се твърде дълго на обречена станция. Където Флотата бе допуснала нещо да навлезе в системата, а може би ги бе застигнало от нейната вътрешност. Сега бе същото, но този път търгарите нямаше да стоят кротко и да го чакат.

Наблюдаваше екрана, решена да следи сканера до последния миг, да види всичко, докато станцията не умре или не стигнат точката на скока — което и да се случи по-напред.

Деймън, помисли си тя, и прокле Мазиан, повече него, отколкото Съюза.

ЗЕЛЕНИЯТ ДОК

За втори път равновесието на гравитацията беше нарушено. Сепнат, Деймън протегна ръка да се хване за стената, а Джош — за него, но приливът бе слаб, въпреки ужасените викове от другата страна на изподрасканата врата. Константин подпря гръб на стената и поклати уморено глава.

Джош не попита нищо. Нямаше нужда от въпроси. От другата част на пръстена бяха отлетели кораби. Дори тук можеха да дочуят сирените — възможно бе да има пробив. Фактът, че чуваха сирените, бе обнадеждаващ — на дока все още имаше въздух.

— Отиват си — каза дрезгаво Деймън.

Елена сигурно отлиташе с тези кораби, искаше му се да е така. Това бе разумното, което можеше да направи. Елена би трябвало да е постъпила разумно — имаше приятели, хора, които я познаваха, които биха ѝ помогнали, когато той не можеше. Бе заминала, навярно за да се върне обратно, когато нещата се оправеха. Ако се оправеха. Ако той бе жив. Не мислеше, че ще оцелее. Възможно бе всичко на Тамдолу да е наред. И ако Елена бе на онези кораби... Надеждата му беше в тях. Ако грешеше... не искаше да мисли за това.

Притеглянето започна отново да се колебае. Виковете и ударите по вратата бяха престанали. Широкият док не бе място, където човек да стои по време на гравитационна криза. Който имаше здрав разум би се скрил в някое по-малко убежище.

— Ако търгарите са побягнали — каза тихо Джош, — значи са видели нещо, научили са нещо. Смятам, че Мазиан трябва да е затънал до гуша.

Деймън го изглежда, като си помисли за корабите на Съюза, за това, че Тали бе летял на един от тях.

— Какво става там отвън? *Ти* можеш ли да си представиш?

Лицето на Джош бе обляно в пот и блестеше на светлината идваща от набраздената врата. Той се облегна на стената и вдигна поглед към тавана.

— От Мазиан може да се очаква всичко, той е непредсказуем. Съюзът няма да спечели нищо, ако разруши тази станция. Трябва да се страхуваме по-скоро от някой случаен, заблуден изстрел.

— Можем да поемем доста такива. Възможно е да загубим цели сектори, но докато имаме енергия и не е засегнато ядрото, ще сме в състояние да се справим с щетите.

— С И-зоната на свобода? — попита Джош с прегракнал глас.

Усетиха ново колебание в притеглянето, от което стомасите им се свиха. Деймън преглътна, усещайки, че му се повдига.

— Докато това продължава, няма защо да се безпокоим за И-зоната. Трябва да рискуваме, да опитаме да се измъкнем от тази дупка.

— И къде ще отидем? Какво ще направим?

Издаде глух, дълбок гърлен звук от вцепенение. Изчака следващата приливна вълна, но тя нямаше силата на предишната. Станцията отново бе започнала да си възвръща равновесието. Претоварените помпи бяха издържали, двигателите продължаваха да работят. Деймън пое дъх.

— Поне една утеха — че няма повече кораби, които да предизвикват това. Не знам колко пъти още можем да го понесем.

— Могат да ни причакват отвън — предупреди го Тали.

Даваше си сметка за тази възможност. Вдигна ръка, натисна бутона. Нищо не стана. Със затварянето си вратата се бе заключила. Извади картата си от джоба, поколеба се, пхна я в прореза, но бутоните така и не светнаха. Ако някой в главното управление бе имал

желание да разбере къде се намира младият Константин, той току-що му бе дал тази информация. Знаеше го.

— Изглежда ще останем тук — рече Джош.

Воят на сирените бе спрял. Деймън се приближи до одрания прозорец и се осмели да погледне през него, опитвайки се да различи нещо през непрозрачните драскотини, които пречупваха светлината. Нещо се раздвижи от другата страна на дока, пробяга силует, после друг. Интеркомът над главите им изстреля залп от пукот, като че ли се мъчеше да предаде нещо, после отново замлъкна.

„НОРВЕГИЯ“

Милицейските товарни кораби стояха разпръснати и неподвижни като в кошмар. Един от тях избухна подобно на миниатюрно слънце, проблесна на визора и изгасна, докато от комканала се разнасяше пращане. Град от частици заискри в траекторията на „Норвегия“, някои от по-големите дори се удариха в корпуса му и проехтяха с писък на загиваща материя.

Нямаше бързи извъртания — те бяха неподвижни мишени, в които бойните компютри се прицелваха и стреляха. Съюзисткият ездач си отиде по начина, по който бе загинал търгаря. Четирите ездача на „Норвегия“ се спуснаха, подравниха се по вектор, съгласуван с корабамайка, и откриха огън — непрестанен обстрел, който парна и един кръстосвач на Съюза, изравнил се за миг видимо с тях.

— Стреляй по него! — кресна Сигни на своя бойкомпер, когато стрелбата прекъсна.

Огънят изригна едновременно с думите ѝ и попадна тъкмо на мястото, което се оказа, че заема бягащият кръстосвач. Принудиха съюзиста да маневрира, да намали скоростта, за да оцелее. Надигнаха се възторжени викове, които бяха удавени във воя на сирените, когато насрещен щит разстрои управлението и отклони внезапно собствената им маса — компютър реагираше на компютър по-бързо, отколкото можеше човешкият мозък при такива скорости. Малори върна „Норвегия“ отново в курса и застана успоредно на жертвата. Бойкомпът включи нов продължителен обстрел точно по търбуха на кораба и по всичко, което излизаше от него. Сканерът започна да показва поле, осеяно с мъгла.

— Добре! — провикна се съгледвачът в общия интерком. — Попадение право в целта...

Чуха се стонове, когато „Норвегия“ се превъртя и отново зави рязко. Покрай него прелетяха търгарски кораби, насочили се навън, сякаш минаваха през замръзнала в космоса картина. Именно търгарите се движеха, промъквайки се през пролуките във формацията на Флотата. После се спуснаха подир корабите на Съюза, като ги караха да маневрират, пречеха им да намерят достатъчно място, за да се ускорят.

Подлъгване и удар, точно като тяхната поява — кораб, който да ги привлече, докато атаката идваше от друг вектор. „Тибет“ и „Северен полюс“ се бяха впуснали навътре в системата, за да ги пресрещнат, движеха се насам от първия момент, в който изображението на сканера ги бе достигнало. Далекобхватният сканер току-що преизчисли позицията им, показва ги много по-наблизо, като прецени, че сигурно се движеха с максимална скорост.

Картината на сканера стигна до тях едновременно, Съюзът побягна — промени вектора право под огъня, който бълваха „Норвегия“, „Атлантик“ и „Австралия“. Съюзът изгуби ездаци, понесе щети, но продължи да се носи към периферията на системата въпреки обстрела, насочил се към „Тибет“ и „Северен полюс“. По интеркома долетя страхотна клетва, гласът на Мазиан изля поток от ругатни. Дванайсет кръстосвача от четиринайсетте, влезли в системата, заедно с облак от ездаци и кораби-стрели, се отдалечаваха от станцията и се отправяха към двата далечни патрула на Флотата, които бяха сами и слепи заради разстоянието.

— Следвай ги по петите! — чу се дълбокият глас на Пори.

— Не! В никакъв случай! — отвърна бързо Мазиан. — Стойте на позиция!

Компютърът още ги управляваше синхронизирано, командният сигнал идваше от „Европа“ на Мазиан. Наблюдаваха как Съюзистката флота премина през тяхната зона на обстрел и продължи към „Тибет“ и „Северен полюс“. Отзад ги застигна отгласът на енергийна вълна — шум, който скоро се разчисти.

— Уцелихме! — проехтя по кома.

„Пасифик“ трябваше да е унищожил онзи съюзистки кръстосвач преди няколко минути. Възможно бе в системата да се случват и други

неща, които не можеха да разберат веднага, можеха да загубят Пел. Един удар щеше да е достатъчен, ако това бе намерението на Съюза.

Сигни сви ръка да избърше челото си, даде знак на Граф и той пое управлението на секундата. Отново намаляваха скоростта, правеха маневра заедно с Мазиан. По комканала се разнесоха кодирани възражения.

— Не разрешавам — повтори Мазиан.

— Няма шанс — промълви Граф — Трябваше да навлязат навътре в системата по-рано... да се приближат...

— Това е минало, мистър Граф! Приемете го такова, каквото е. Малори превключи на общия интерком.

— Не можем да мръднем оттук. Ако е подлъгване, достатъчно е да изникне един техен кораб и да унищожи Пел. Не можем да им помогнем, не можем да рискуваме повече, отколкото предстои да загубим. Имат и друга възможност. Все още разполагат с пространство, за да избягат.

Биха могли, помисли си тя, биха успели, ако се обърнаха и скочеха в мига, в който Съюза попаднеше в сканерите им. Ако сканерните оператори на „Тибет“ и на „Северен полюс“ въвеждаха верните данни за далекообхватните изчисления, ако картината на техните екрани не показваше, че Мазиан и компания са по петите на Съюза, преценявайки грешно маневрата им като преследване...

Флотата продължи да забавя скоростта. Сканерът показва, че търгарите започнаха да изчезват, когато бавният им полет бе достигнал скоростта на скока. Те изтичаха като кръв — животът на Пел, изнасяйки се в дълбокия космос.

Сигни преценяваше като компютър фактора време, скоростта на Съюза, разпространението на тяхното изображение, насрещната скорост на „Тибет“ и „Северен полюс“. Сега, време беше. „Тибет“ трябваше да си дава вече сметка, да проумява, че Съюзът се бе насочил към тях. Ако техните сканери им казваха истината...

Нейният собствен продължаваше да показва развитие, влязло вече в историята, после спря неподвижен, след като не останаха варианти, които компютърът на далекообхватния сканер да изчислява.

Все по-близо. Червената линия стигна до критичната точка за решение, продължи нататък. Малори седеше и наблюдаваше, както и

всички останали бяха принудени да гледат. Юмрукът ѝ се сви и тя едва се въздържа да не удари нещо — панела, креслото, каквото и да е.

Случи се, виждаха какво се бе случило вече — безползната отбрана, масовото нападение. Два кръстосвача. Седем ездача. Всички до един. За четирийсет и повече години Флотата никога не бе губила кораби тъй безпомощно.

„Тибет“ отвърна с атака. Кант хвърли кораба си в скок близо до масата на противниците си и отнесе със себе си в небитието собствените си ездачи и един съюзистки кръстосвач. Внезапно в картината на сканера се появи празно петно. Това предизвика мрачни възгласи на възторг, които се повториха, когато „Северен полюс“ и ездачите му се втурнаха през редиците на съюзистите.

Почти успяха да минат през дупката, направена от Кант. После картината се превърна в хаос. Компютърният сигнал, който „Северен полюс“ бе започнал да предава, рязко прекъсна.

Сигни не бе споделила възторга, бе кимвала всеки път, мислейки си за мъжете и жените на борда, хора, които познаваше, хипнотизирана от ситуацията, в която бяха изпаднали. Далекообхватният сканер възстанови картината, отговори на въпросите. Оцелелите изображения — тези на Съюза — продължиха да се придвижват напред, минаха в скок, изчезнаха от екрана. Съюзистите щяха в крайна сметка да се върнат, и то с подкрепления — просто щяха да извикат повече кораби.

А следващия път, или по-следващия, щеше да се случи. Съюзът можеше да жертва кораби. Съюзистки кораби се прокрадваха по периферията на системата, но Флотата не смееше да излезе навън да ги гони. „Загубихме — обърна се Сигни мислено към Мазиан. — Ясно ли ти е това? Ние загубихме.“

— На Пел има бунт — дойде спокойният глас на Мазиан по комканала. — Не знаем какво е положението там. Изправени сме пред безредици. Не напускайте формацията. Не изключваме възможността за ново нападение.

Но изведнъж контролните панели на „Норвегия“ светнаха. Цяла секция си възвърна отново независимостта. Корабът бе изключен от компютърната синхронизация. На екрана се появи заповед, изпратена от компютъра.

... ЗАЩИТАВАЙТЕ БАЗАТА.

Малори бе освободена. „Африка“ също. Два кораба, които да се върнат и да превземат размирната станция, докато другите оставаха да пазят периметъра си и пространство за маневриране.

Сигни включи общия интерком.

— Дей, с оръжие и скафандри. Ще трябва сами да си осигурим база, като всички до един се включат в операцията. Изкарай алтернативния екипаж със скафандри да охранява дока. Ще влезем вътре след войниците, които се наложи да оставим.

От комканала избухна рев, многогласен и гневен, когато отчаяните войници изведнъж се почувстваха отново нужни за нещо и изгаряха от желание да го направят.

— Граф! — рече тя.

„Норвегия“ включи червен алармен сигнал, въпреки че войниците долу се подготвяха за бой, пое огромното натоварване, докато се обръщаше в обратна посока, и се насочи право към станцията. „Африка“ на Пори също напусна формацията, следвайки я по петите.

ГЛАВНО УПРАВЛЕНИЕ НА ПЕЛ

— ... осигурете ни влизане в док — чу се по комканала гласът на Малори — и отворете вратите към главното управление, защото иначе ще направим станцията само на сектори.

Сблъскване, замигаха екраните. Пребледнели оператори се свиха на пултовете си, Джон се хвана за облегалката на креслото пред компанела, вцепенен от мисълта, че кръстосвачи се приближават право към Пел.

— Сър! — извика някой.

Виждаха се на визора, бляскави тела, изпълващи целия екран, чудовища, насочили се точно срещу тях, после се превърнаха в стена от мрак, която се разцепи и мина покрай камерите над и под станцията. Панелите заискриха от статично електричество и сирените завиха, когато кръстосвачите прелетяха, сякаш плъзгайки се по повърхността.

Един от визорите изгасна и се включи аварийният сигнал за повреда, както и воят на тревогата при декомпресиране.

Лукас се извърна, потърси Джесад, който преди бе застанал близо до вратата. Сега там стоеше само Кресич, отворил уста под писъка на сирените.

— Чакаме отговор — донесе се по комвръзката друг, по-нисък глас.

Джесад бе изчезнал. Джесад или някой друг се бе провалил на Маринър и станцията бе загинала.

— Намерете Джесад! — кресна Джон на един от хората на Хейл. — Хванете го! Изхвърлете го навън!

— Идват отново! — изпищя операторка.

Джон рязко се обърна, погледна екраните, понечи да каже нещо, после замаха припряно с ръка.

— Комвръзка! — изрева той и един оператор му подаде микрофон. Преглътна, наблюдавайки приближаващите се гиганти на визора. — Можете да влезете в док! — викна в микрофона, като се опита да контролира гласа си. — Повтарям: тук е Лукас — станционният управител на Пел. Осигурено е влизането ви в док.

— Повторете! — отвърна му гласът на Малори. — Кой сте вие?

— Джон Лукас, временно изпълняващ функцията на станционен управител. Анджелио Константин е мъртъв. Моля ви, помогнете ни.

От другата страна настъпи мълчание. Картината на сканера започна да се променя, големите кораби се отклониха от близкия до сблъскване курс, като забележимо намалиха скоростта.

— Първи в док ще влязат ездачите ни — обяви гласът на Малори. — Ясно ли е, станция Пел? Най-напред ще кацнат ездачите, за да действат като докерни бригади за кръстосвачите. Ще им помогнете при влизането и после ще се отстраните от пътя им или те ще стрелят по вас. За всеки проблем, който срещнем, ще ви направим по една дупка.

— Станцията се намира в условия на бунт — отправи апел Джон. — И-зоната изскочи навън.

— Приехте ли нарежданията ми, мистър Лукас?

— Пел ги прие ясно. Разбирате ли какъв е нашият проблем? Не можем да гарантираме, че няма да има неприятности. Някои от

доковете ни са изолирани. Приемаме войниците ви като помощ. Опустошени сме от бунта. Може да разчитате на сътрудничеството ни.

Последва дълго колебание. На сканера се бяха появили още мигащи точки — ездачите, които съпровождаха кръстосвачите.

— Разбираме — каза Малори. — Пристигаме с войници. Погрижете се първият ми ездач да влезе безопасно в док с ваша помощ или ще пробием сами път за войниците и ще разбиваме сектор след сектор без шанс за оцеляване. Избирайте.

— Ясно. — Джон избърса лицето си. Виенето на сирените бе замряло. В центъра за управление бе настъпило гробно мълчание. — Дайте ми време да осигуря каквато мога охрана за най-надеждните докове. Край.

— Разполагате с половин час, мистър Лукас.

Джон отмести поглед от компулта и привика с ръка един пазач от собствената си охрана край вратата.

— Пел разбра. Половин час. Ще ви разчистим док.

— Синият и зеленият, мистър Лукас. Погрижете се.

— Синият и зеленият док — повтори той дрезгаво. — Ще направим всичко, което можем.

Малори прекъсна връзката. Джон превключи на канала към главната комцентрала.

— Хейл! — викна той. — Хейл!

Появи се лицето на Бран.

— Предайте до всички. Цялата служба за сигурност да отиде на доковете. Да освободи синия и зеления за предстоящо кацане.

— Разбрано — отвърна Хейл и изключи.

Лукас прекоси залата до вратата, където продължаваше да стои Кресич.

— Вземете отново микрофона. Включете интеркома и кажете на онези хора, за които твърдите, че може да ги контролирате, да стоят мирно. Чувате ли?

Василий кимна. Очите му блуждаеха, сякаш не бе съвсем с всичкия си. Джон го хвана за ръката и го завлече до компулта, където операторът веднага му освободи мястото. Настани Кресич на стола, връчи му микрофона и остана да го слуша, докато той се обръщаше към помощниците си по име, като ги призова да разчистят нужните докове. В коридорите продължаваше да цари паника, доколкото

можеха да видят местата, където все още работеха камерите. На девето зелено ниво се забелязваше дим и блъскаща се навалица. Обезумелите тълпи се втурваха във всяко пространство, което успяваха да освободят, като въздух във вакуум.

— Обща тревога! — нареди Лукас на шефката на контролен пулт номер едно. — Включете предупреждението за нулева гравитация.

Жената се обърна, повдигна защитния капак и натисна бутона под него. Запищя сирена, по-различна и по-натрапчива от всички други аларми, които виеха из коридорите на Пел.

— Потърсете сигурно място! — прекъсваше я периодично глас. — Избягвайте големи открити пространства! Отидете в най-близкото изолационно помещение и се огледайте за аварийни скоби. Ако притеглянето излезе напълно, запомнете показанията на стрелките в датчиците за ориентация и ги следете, докато станцията се стабилизира... Потърсете сигурно място...

Паниката в коридорите се обърна в бягство през глава, блъскане на врати, писъци.

— Намалете гравитацията! — предаде Джон на оперативния координатор. — Искам промяна, която могат да почувстват.

Получаваха заповеди. За трети път станцията се дестабилизира. Коридорът на девето зелено ниво започна да се опразва, щом хората се втурнаха към по-малки помещения, дори към по-малки странични коридори. Лукас се свърза отново с Хейл.

— Изкарай хората си там! Очистете тези докове! Дал съм ви тази възможност, дявол да ви вземе!

— Слушам, сър! — отзова се Бран и отново изчезна от екрана.

Джон се извъртя и направи пълен оборот, като гледаше разсеяно операторите, видя Лий Куейл, който се държеше до вратата. Направи му знак, хвана го за ръкава, когато се приближи, и го дръпна настрана.

— Онази недовършена работа на зеления док — рече той. — Слез там и се погрижи за нея, разбираш ли? *Свърши я!*

— Да, сър — отвърна Лий и хукна, като явно имаше достатъчно разум да си даде сметка, че животът им зависеше от това.

Съюзът би могъл да победи. Дотогава щяха да претендират за неутралитет на станцията, да лавират както могат. Джон се разхождаше между редиците, хващаше се за облегалките и за пултовете при по-силните колебания на гравитацията, от време на

време и се опитваше да предотвратява надигащата се в управлението паника. Държеше Пел. Вече бе получил това, което Съюзът му бе обещал. Можеше да го запази както при Мазиан, така и при Съюза, ако бъде внимателен. Досега Лукас бе действал много по-предпазливо, отколкото бе изисквал от него Джесад. Не бе оставен жив свидетел в офиса на Анджели, нито в Правния отдел, макар нападението там да не бе постигнало нищо. Единствено Алисия, която не знаеше нищо, която никому не бе навредила, която нямаше глас, и нейните синове...

Деймън представляваше опасност. Деймън и съпругата му. Нямаше как да контролира Куен... Обаче ако младият Константин започнеше да отправя обвинения...

Хвърли поглед през рамо и изведнъж забеляза отсъствието на Кресич *плюс* двамата, които трябваше да го пазят. Бягството на неговите собствени хора го вбеси, докато от това на Кресич му олекна. Василий щеше да изчезне отново сред тълпите на И-зоната, изплашен и недостижим.

Само Джесад... Ако не бяха успели да го хванат, ако *той* бе на свобода, в близост до нещо жизненоважно...

Сканерът показваше приближаването на ездачите. На Пел й оставаше още малко време, преди да нахлуят войниците на Мазиан. Една операторка му съобщи положителната идентификация на корабите, които чакаха отвън — Малори и Пори, двамата палачи на Мазиан. Всеки от тези капитани си имаше слава — единият за своята безскрупулност, а другият — за насладата, която изпитваше от нея. Значи Пори бе вторият. Новината не беше добра.

Стоеше, плувнал в пот, и чакаше.

ЗЕЛЕНИЯТ ДОК

Нещо ставаше отвън. Деймън прекоси разхвърляната тъмна работилница и се приближи до прозореца, като отново се опита да погледне през обезобразената му повърхност, отскочи, когато червеното проблясване на изстрел се пречупи в драскотините. Чу се вик, смесен с бръмченето на включена машина.

— Които и да са сега отвън, идват насам и носят пушки.

Отстъпи назад от вратата, като се движеше предпазливо при отслабналото притегляне. Джош приклезна, вдигна от пода една метална пръчка, доскоро поддържала счупена витрина, и му я подаде.

Деймън я пое, Тали взе и друга за себе си. Константин се приближи до вратата, а Джош застана отсреща му, залепен до стената. Отвън не се чуваше никакъв звук близо до тях, но в далечината се носеха викове. Деймън се осмели пак да надникне, тъй като светлината идваше от друга посока, но се отдръпна бързо при вида на човешки сенки до изподрания прозорец.

Вратата рязко се разтвори, задействана от външната страна, от някой, който имаше необходимия приоритет. През нея се втурнаха двама мъже с насочени напред пушки. Деймън стовари стоманената пръчка върху главата на първия, като погледа му се замъгли от ужаса на извършеното, а Джош удари другия. Мъжете паднаха неестествено при ниската гравитация, изпусвайки пушките. Тали грабна пушката на единия и стреля два пъти, за да е сигурен. Тялото потрепери в предсмъртна агония.

— Вземи му оръжието! — изсъска Джош.

Константин се наведе и побутна леко трупа, мъртвата му ръка стискаше приклада на пушката от необичайна пластмаса. Тали коленичи, претърколи другия и започна да го съблича.

— Дрехите — каза той. — И пропуските. Лични карти, които функционират.

Деймън остави пушката настрана и преглътна отвращението си, съблече безчувственото тяло, свали собствения си костюм и нахлузи окървавения комбинезон. В коридорите щеше да е пълно с хора с кървави петна по дрехите. Претърси джобовете, откри документи в тях, после намери картата на пода, където лявата ръка на мъжа я бе изпуснала. Наклони я към светлината. *Лий Антон Куейл... Фирма „Лукас“...*

Куейл. Куейл от размириците на Тамдолу. Значи бе служител на Джон Лукас. Изпълняваше поръчения на Джон, а Лукас държеше в ръцете си управлението на компютрите... Именно в момент, когато И-зоната бе успяла да отвори вратите. Когато хора от рода Константин са били убити в най-строгото охраняваната зона на Пел... Когато картата му престана да функционира и убийците знаеха как да го намерят... Всичко това бе работа на Джон.

Почувствува ръка на рамото си.

— *Хайде, Деймън!*

Той се изправи, трепна, когато Джош използва пушката, за да изгори лицето на Куейл, така че да стане неузнаваемо, после на другия труп. Лицето на самия Тали бе обляно в пот и блестеше застинало в ужас на светлината от вратата. Реакциите му обаче бяха нормални — на човек, който инстинктивно знае какво да прави. Той се спусна към дока и Деймън хукна след него, навън на светло. Но веднага намалиха темпо, защото доковете бяха на практика празни. Хидравличният портал на белия док бе спуснат, този на зеления бе скрит зад хоризонта. Прекосиха нащрек пространството край огромния портал на белия сектор, стигнаха до крановете от другата страна, после продължиха да се движат надолу под тяхното прикритие. Тогава видяха група мъже, работещи по съоръженията за обслужване на кораби, които се движеха бавно и внимателно при намаленото притегляне. Навсякъде по доковете се валяха трупове, хартии и отломки. Бяха сред широко отворено пространство, където бе трудно човек да остане незабелязан.

— Там лежат достатъчно карти — рече Джош, — които да ни скрият.

— За всяка врата, която не се задейства с глас — измърмори Деймън.

Без да изпуска от очи заетите с работа мъже и постовете край входа на девето зелено ниво, той се прокрадна до най-близкия труп. Надяваше се, че бе тялото на мъртвец, а не на някой зашеметен или преструващ се. Приклезна, като продължи да наблюдава работниците, претърси джобовете и измъкна от тях карта и други документи. Прибра ги и мина на следващия, докато Джош мародерстваше други. После нервите му не издържах и той притича назад към прикритието. Тали веднага се присъедини към него. Тръгнаха нагоре по дока.

— Хидравличният портал на синия док е отворен — каза той, когато на хоризонта се появи арката на сектора.

За момент лудо му се прииска да се скрие, да се добере до синия сектор, и когато движението по коридорите се успокои, да се изкачи на първо ниво и да зададе няколко въпроса под прицела на пушката. Но това бе напразна надежда. Нямахше да живеят толкова дълго. Не мислеше, че ще оцелеят.

— Деймън!

Вдигна поглед в посоката, която сочеше Джош, нагоре към първото гнездо на зеления док. Там блестеше зелена светлина. Приближаваше се кораб, но нямаше как да се разбере дали бе на Мазиян или на Съюза. Интеркомът прогърмя в празното пространство, разнесе ехото инструкции. Корабът бързо се приближаваше с помощта на направляващия конус.

— Ела! — Джош дръпна ръката му и го подкани да притичат към входа на девето зелено ниво.

— Притеглянето не намалява — парира Деймън настояването на Тали. — Не виждаш ли, че е трик? Главното управление разчисти коридорите, за да могат собствените им хора да минат по тях. Този кораб не би влязъл в док, ако гравитационното равновесие е напълно нарушено. Нямаше да рискуват с голям кораб. Просто малко нестабилност, за да потушат бунта. Но това няма да разчисти тълпите. Ако отидем в онези коридори, ще налетим тъкмо на тях. Така че останни тук.

— КЗК 501 — чу да съобщават високоговорителите и сърцето му трепна.

— Един от ездачите на Малори — промърмори край него Джош. — Малори. Съюзът е отстъпил.

Константин го изгледа, видя омразата, която пламтеше върху разстроеното ангелско лице — край на надеждата.

Минутите минаваха. Корабът пъкна нос в гнездото. Докерната бригада се затича да подсигури връзките. Ръкавът за достъп се залепи върху вратата на корабния шлюз с шиптене, което се разнесе в празното пространство. Отдолу се чу свистене, щракване на люк и докерната бригада хукна да бяга.

Невъоръжени хора изскочиха от затъмнения район под крановете. Други двама се втурнаха напъряно към отсрещната страна, за да заемат позиция с вдигнати пушки. Разнесе се тропот на още тичащи крака и интеркомът се включи отново, за да предупреди за пристигането на кръстосвача „Норвегия“.

— Наведи си главата — изсъска Джош.

Деймън се приведе леко, клекна край тръбите на един от подвижните резервоари, където Тали бе заел по-добро прикритие. Опита се да види какво става по-нататък, но плетеница от свързващи ръкави му закриваше гледката. Малори използваше свои собствени

хора за докерни бригади. Обаче Джон Лукас се намираше все още горе, в главното управление, и сътрудничеса на Мазян, който, притиснат от Съюза, щеше да предпочете конкретни ефикасни действия пред правосъдие. Да излезе, да се приближи до въоръжени и нервни войници на Компанията, да повдигне обвинение в убийство и съзаклятничество, докато Джон Лукас физически владееше главното управление и станцията, а умът на Мазян бе зает със Съюза?

— Бих могъл да отида там — рече той, без да е сигурен в решението си.

— Жив ще те разкъсат — отвърна Джош. — *Нищо* не можеш да им предложиш.

Погледна Джош в лицето. От кроткия човек, какъвто го бе направила Пренастройката, не бе останала и следа, може би с изключение на болката. Поставете ме пред клавиатурата на компютър, бе казал веднъж Тали, и навярно ще си спомня как работи. Пуснаха го на война и в него заработиха други инстинкти. Тънките ръце на Джош стискаха пушката между колене, а очите му бяха впити в гнездото на дока, в което влизаше „Норвегия“. Омраза. Лицето му бе бледо и напрегнато. Кой знае какво можеше да стори. Деймън усети приклада на пушката в собствената си ръка, премести захвата си върху него, постави показалец върху спуська. Пренастроен съюзист, чиято Пренастройка се изпаряваше, който можеше да мрази и да побеснее при срыв. Беше ден на убийства, мъртвите навън бяха прекалено много, за да бъдат преброени, не важаха повече никакви закони, никакви родства, никакви приятелства. Войната бе застигнала Пел, а младият Константин бе гледал нещата прекалено наивно. Джош бе обучен да бъде опасен — и нищо от това, което бяха сторили на съзнанието му, не можеше да го промени.

Интеркомът обяви кацането. Чу се трясък при контакта с дока. Тали видимо преглътна, втренчил очи. Деймън протегна лявата си ръка, хвана го за рамото.

— Недей! Не прави нищо, чуваш ли ме? Не можеш да я стигнеш.

— Нямам и намерение — отвърна Джош, без да го погледне. — Стига и ти да имаш толкова здрав разум.

Константин остави пушката настрана, като внимателно отдръпна пръст от спуська. В устата му горчеше. „Норвегия“ стоеше вече

стабилно в гнездото, разнесе се шум от скачване на ръкави и връзки, съскане на шлюзове.

На дока се юрнаха войници, строиха се под заповедни крясъци и смениха въоръжените членове на екипажа на постовете им. Силуети в брони, еднакво непреклонни. Доста по-нагоре по извивката към хоризонта се появи друга фигура, извика и още войници изскочиха от скривалища в работилниците и офисите в тази част на дока, от барове и общежития. Изоставените войници, които се връщаха при другарите си от Флотата, носейки със себе си своите ранени или убити. Отново бяха заедно и това предизвика вълнение и възторжени викове сред строените редици, които ги приеха и запрегръщаха. Деймън се притисна колкото се може по-плътно до закриващата го машинария, а Джош се сви на земята край него.

Офицер изрева някакви заповеди и войниците тръгнаха под строй към входа на девето зелено ниво. Едни от тях го взеха на прицел с вдигнатите пушки, останалите се вмъкнаха през него.

Константин започна да отстъпва назад, все по-навътре сред сенките, следван от Тали. До тях стигнаха викове, ехо на високоговорител: *Освободете коридора!* Внезапно се чува крясъци, писъци, стрелба. Деймън залепи глава до корпуса на някаква машина, затворил очи, усети веднъж или два пъти как Джош потрепера при познатите звуци и не знаеше дали самият той не бе разтърсван от тях.

Тя умира, помисли, странно спокоен от изтощение, почувства, че сълзи се стичат от очите му. Накрая затрепери, каквото и да разправят, Мазан *не* бе спечелил. Не беше възможно далеч по-малобройните кораби на Компанията да са победили веднъж завинаги Съюза. Това бе само малка схватка, отлагане на решението. Щеше да има още такива, докато Флотата и Компанията не изчезнеха напълно, а това, което останеше от Пел, щеше да попадне в чужди ръце. Скокът бе пратил в историята времето на големите звездни станции. Сега имаше живи планети и редът, както и приоритетите се бяха променили. Военните го бяха разбрали. Единствено родът Константин не си бе дал сметка. Баща му не го бе проумял, бе вярвал, че има път на развитие, който не бе нито на Компанията, нито на Съюза, а на Пел. Път, който се базираше на самата планета подстанцията, презираше предпазните мерки в собствената си система, ценеше доверието повече от

сигурността и се самозалъгваше с вярата, че ценностите на Пел ще се запазят дори в такива времена.

Имаше хора, които можеха да минават от едната страна на противниковата, да се приспособяват към всякаква наложена политика. Джон Лукас бе способен на това и очевидно го бе сторил. Ако Мазиян имаше усет да преценява хората, сигурно щеше да разбере какъв бе Джон Лукас и да го накаже, както заслужаваше. Но Мазиян не се нуждаеше от честни хора, а от такива, които щяха да му се подчиняват и да налагат неговите закони.

Джон щеше да бъде сред оцелелите и в двата случая, помисли си Деймън. Заради упоритостта на майка му, заради отказа ѝ да умре. Може би заради неговата собствена твърдоглавост, че не се бе опитал да се сближи с чичо си, независимо какво бе сторил той. Навярно Пел се нуждаеше в последно време от управител, който умееше да сменя страните и да оцелее, да прави необходимите компромиси с нещата.

Деймън обаче не можеше. Само ако Джон беше пред него в този момент... Не бе изпитвал толкова силна омраза. Безпомощна омраза, като тази на Джош. Но ако оцелееше, щеше да има отмъщение. Не за да навреди на Пел. За да направи съня на Джон Лукас по-неспокоен. Докато имаше на свобода дори един-единствен Константин, никой владетел на Пел нямаше да се чувства в пълна безопасност. Мазиян, Съюзът, Джон Лукас — никой от тях нямаше да притежава Пел, докато не го хванат. А Деймън щеше да им се изплъзва толкова дълго, колкото бе възможно.

ГЛАВА ТРЕТА

ОСНОВНА БАЗА НА ТАМДОЛУ: 13:00 Ч., МЕСТНА НОЩ

Все още нямаше отговор. Емилио притисна ръката на Милико към рамото си и продължи да стои надвесен над Ернст, седнал на компулта, а другите служители се бяха събрали наоколо. От станцията не идваше нито дума, нищо не се чуваше и от Флотата. Пори и цялата му дружина бяха напуснали с гръм и трясък планетата и изчезнали в информационно затъмнение, което продължаваше часове.

— Откажи се — рече Емилио на Ернст, а когато чу останалите да мърморят, добави: — Дори не знаем кой сега управлява станцията. Без истерии, чувате ли ме? Не искам никакви глупости. Ако желаете да останете около основната база и да чакате Съюза да кацне, добре. Не възразявам. Но не знаем какво става. Ако Мазиан загуби, би могъл да унищожи всичко тук, разбирате ли? Да разруши базата, така че да не е използвана. Стойте тук, ако искате. Аз имам други планове.

— Не можем да избягаме твърде надалеч — обади се една жена. — Не можем да живеем навън.

— Шансовете ни тук не са по-добри — отвърна Милико.

В мърморенето се усети паникьосване.

— Чуйте ме — каза Емилио. — Мисля, че ще им е трудно да кацнат в гората, освен ако не разполагат с оборудване, за каквото не съм чул. По-вероятно е да вдигнат във въздуха тази база. Навярно ще го сторят, така че предпочитам да се скрия някъде. Милико и аз ще поемем надолу по пътя. Не желаем да работим за Съюза, ако нещата горе в крайна сметка опрат до това. Нито да стоим тук и да се разправяме с Пори, в случай че той се върне.

Този път уплашеният шепот бе по-тих и без нотки на паника.

— Сър — попита го Джим Ернст, — искате ли да остана край комстанцията?

— Ти искаш ли да останеш?

— Не — отговори Ернст.

Емилио кимна бавно, като огледа всички наоколо.

— Ще вземем преносимите компресори, полевия купол, ще се окопаем, когато стигнем на безопасно място. Можем да преживеем навън. Новите ни бази го правят. Значи ще успеем и ние.

Хората поклатиха глава объркано. Твърде трудно бе да си представят какво ги очакваше. Самият той не знаеше.

— Предайте съобщението и на другите бази по пътя — нареди Константин. — Да се включат в операцията или да си останат по местата — както решат. Не принуждавам никого да се втурне в гората, ако не смята, че може да се справи. Това, за което вече сме се погрижили, е Съюзът да не хване тамдолците. Сега е ред да предпазим и себе си. Ще се снабдяваме с храна от резервните складове, за които не съобщихме на Пори. Ще вземем преносимата комстанция, ще извадим някои основни части на машините, които не можем да отнесем. Просто ще се спуснем малко надолу по пътя и ще свърнем в горите. Камионите ще използваме дотам, докдето могат да ни закарат, по-тежките неща ще пренесем едно по едно до мястото, където ще изкопаем ново селище. Онези могат да взривят шосето и камионите, но ще им необходимо време, докато разрешат всички останали въпроси. Ако някой иска да остане тук и да работи за новото ръководство... или за Пори, в случай че се върне, може да го направи. Аз нямам намерение да ви принуждавам.

Настъпи почти пълно мълчание. После един се отдели от групата и започна да прибира личните си вещи. Все повече и повече хора го последваха. Сърцето на Емилио биеше лудо. Повече Милико към тяхната квартира в ъгъла, за да съберат малкото вещи, които можеха да вземат. Събитията можеха да се развият и по друг начин. Можеха да ги предадат, него и Милико, на новите собственици, ако се стигнеше дотам, за да спечелят благоразположението им. Имаше достатъчно сред тях, които бяха способни да го сторят, както сред хората от И-купола и работниците навън...

От семейството му нямаше никаква вест. Баща му би изпратил някакво съобщение, ако можеше. Ако беше в състояние.

— Побързай — подкани той Милико. — Новината за това вече се разнася навсякъде.

Пъхна един от малкото налични в базата пистолети в джоба си, когато взе най-тежкото си палто. Напълни една кутия с цилиндри за дихателите, грабна манерка и късата брадва. Милико взе ножа и чифт

навити одеяла и двамата излязоха отново в общото помещение на купола, сред бъркотията на служителите, които навиваха одеяла по средата на пода. Опитаха се да въведат ред.

— Изключи помпата — каза Емилио на един мъж. — Прекъсни захранването.

Даде нареждания, мъжете и жените се раздвижиха, някои към камионите, други — за да извършат саботаж.

— Действайте по-живо — викна той след тях. — Тръгваме след петнайсет минути.

— И-хората — рече Милико, — какво ще правим с тях?

— Ще им дадем същия избор. Обиколи наред, съобщи го на редовните работници, ако все още не са чули.

Минаха през първата врата на шлюза, излязоха през другата и се заизкачваха по дървените стъпала сред нощния хаос, в който хората се движеха толкова бързо, колкото им позволяваше недостатъчното количество въздух. Чу се шум от стартер, докато двигателят на един транспортър запали.

— Внимавай! — обърна се Емилио на жена си, когато пътищата им се разделиха.

Спусна се по пътеката от трошен камък, после пак се изкачи по склона на хълма, където се намираше И-купола — с кръпки и неправилна форма, пропускащ бледа жълта светлина през пластмасата. Пред него стоеше група И-хора, които изглеждаха така, сякаш не бяха спали повече от останалите през тази нощ.

— Константин! — провикна се един от тях, за да предупреди останалите, и вестта се разнесе из купола със скоростта на тресната врата.

Той продължи да върви и стигна сред тях, като сърцето му щеше да изхвъркне.

— Елате, изкарайте всички оттам! — извика той и те започнаха да излизат навън с усилващо се мърморене, като още си закопчаваха палтата и нагласяха маските.

След миг куполът започна да се свива и с въздишка шлюзът изпусна въздуха навън, топъл полъх заедно с вълната от тела, която започна да го обгражда. Бяха почти притихнали, дочуваше се шепот, нищо повече. Мълчанието им не успокои Емилио.

— Изнасяме се оттук — обяви той. — Не получаваме никакъв отговор от станцията и е възможно тя да е под управлението на Съюза. Нямаме представа. — Чуха се вопли на отчаяние и някой от собствените им редици нареди да се пази тишина. — Както казах, нищо не знаем. Ние имаме по-голям късмет от станцията, защото се намираме на жива планета, разполагаме с храна, и ако сме внимателни с въздуха за дишане. Тези от нас, които са живели тук, знаят как да се справят, за да оцелеят — дори на открито. Вие сте изправени пред същия избор като нас: да останете тук и да работите за Съюза или да тръгнете. Навън няма да е лесно и не бих го препоръчал на по-възрастните и на най-младите, но и не съм сигурен, че тук ще се намират в безопасност. Имаме шанс онези да си помислят, че не си заслужава усилието да ни преследват. Това е. Няма да повредим нито една машина, която ви е необходима, за да оцелеете. Базата тук е ваша, ако я желаете. Но и при нас сте добре дошли. Ще отидем... за вас няма никакво значение къде ще идем, освен ако не поискате да дойдете. И ако го направите, ще сте напълно равноправни. Още сега, от този момент.

Възцари се гробно мълчание. Емилио изпитваше ужас. Беше луд да дойде сам при тях. Целият лагер не би могъл да ги спре, ако изпаднат в паника.

Някой от задните редици на тълпата отвори вратата на купола и изведнъж се разнесе шушукане на множество гласове, отлив назад към купола, нечии викове, че ще са им нужни одеялата, че ще трябва да вземат всички цилиндри, вайкането на жена, че не може да върви. Емилио постоя, докато всички И-хора го зарязаха, за да се върнат в купола. После се обърна с гръб към склона и погледна към сградите отсреща, където мъже и жени излизаха делово забързани от жилищните помещения, носеха одеяла и други вещи. Те образуваха поток надолу към подножието на хълмовете, където виеха мотори и светеха фарове. Камионите вече бяха готови. Константин тръгна натам, ускори крачка и навлезе сред неразборията около машините. Товареха полевия купол и резервни пластмасови сегменти. Някакъв служител му показа списък на материалите с такова професионално спокойствие, сякаш подготвяха обикновено транспортиране на доставки. Хора се опитваха да качат личния си багаж на камионите и надзирателите спореха с тях. В това време започнаха да пристигат И-

хората, някои от които носеха повече, отколкото бе допустимо на Тамдолу.

— Камионите са за по-важното оборудване и материали — извика Емилио. — Всички, които могат, ще вървят; който е твърде стар или болен, ще седи върху багажа. Ако остане място, може да натоварите по-тежките предмети. Но ще си разпределите товара, чувате ли? Никой няма да върви с празни ръце. Кой не може да ходи?

Чуха се провиквания от групи И-хора, които току-що бяха успели да пристигнат. Част от по-малките деца бяха избутани напред, както и най-възрастните. Разкрещяха се, че има и други, слизащи по-бавно — викове, в които се прокрадваше паника.

— Спокойно! Ще ги качим всичките. Няма да се движим бързо. На около километър по пътя започва гората и едва ли войници в брони биха навлезли в нея, за да ни гонят.

Милико се приближи до него. Почувства ръката ѝ на рамото си и я прегърна, притисна я до себе си. Продължаваше да се чувства малко зашеметен — сигурно нормално усещане за човек, когато настъпваше краят на неговия свят. Хората горе на станцията бяха затворници. Или мъртви. Започна да си мисли и за тази възможност, насилвайки се да я допусне. Усети, че стомахът му се свива от гнева, който Емилио пазеше далеч от мисловните си процеси. Искаше му се да удари някого, но нямаше никого под ръка.

Взеха и подвижната комстанция. Ернст ръководеше натоварването ѝ върху платформата на камиона, наред с аварийното хранване и преносимия генератор разполагаха и с нея, за да получават информация — ако дойдеше такава.

Качиха последни хората, които щяха да се возят, имаше и достатъчно място за завивки и раници, образуващи защитено гнездо. Всички се движеха бегом, задъхани, но изглежда паниката бе намалала. До зората оставаха още два часа. Лампите продължаваха да светят на акумулаторно хранване, куполите все още сияеха в жълто. Но сред целия шум, вдиган от двигателите на транспортъорите, липсваше един звук. Компресорите мълчаха. Пулсът им бе спрял.

— Потегляйте! — викна той, когато му се стори, че е създаден някакъв ред. Машините се отлепиха от местата си и тръгнаха търпеливо по пътя.

Оформи се колона, когато шосето тръгна успоредно на реката. Подминаха мелницата и навлязоха в гората, а хълмовете и дърветата закриха нощния пейзаж от дясната им страна. Цялото шествие беше нереално, фаровете на камионите осветяваха тръстиките и връхчетата на тревата, хълмовете и стволите на дърветата, а край тях бавно и упорито крачеха силуетите на хората, чиито дихатели съскаха и пукаха в учудващ синхрон сред боботенето на двигателите. Нямаше оплаквания — това бе най-странното нещо, нямаше възражения, сякаш всички бяха обхванати от обща лудост и се бяха примирили с положението. Вече познаваха вкуса на управлението в ръцете на Мазиан.

От време на време тревата се поклащаше край шосето, което се виеше сред високите до кръста тръстики. Листата потрепваха по дърветата и храстите край пътя нагоре по хълмовете. Милико обърна внимание на това, бяха забелязали и други, сочеха и шушукаха с безпокойство.

Сърцето на Емилио се сви. Той стисна ръката на Милико, после я пусна и се отклони от пътя, за да навлезе между тръстиките и под дърветата, докато камионите и колоната продължаваха да вървят.

— Хайза! — викна силно той. — Хайза, аз съм Емилио Константин! Виждате ли ни?

Те изскочиха от мрака — малка група, която плахо се приближи към светлината на фаровете. Един от тях излезе напред с разперени ръце и Емилио също разтвори своите. Тамдолецът се затича към него и го прегърна силно.

— Обичам те — рече младият мъжкар. — Вие ходи разходка, Константин-мъж?

— Скокливец? Ти ли си, Скокливец?

— Аз Скокливец, Константин-мъж. — Той вдигна скритото си в сянката лице и на бледата светлина от спрелите вече камиони блесна острозъба усмивка. — Аз тича, тича, тича идва обратно пак гледа вас. Ние всички очи на вас, прави вие няма опасност.

— Обичам те, Скокливец, обичам те.

Мъжкарят подскочи с почти танцова стъпка от удоволствие.

— Вие ходи разходка?

— Ние бягаме от базата. На Тамгоре има неприятности, Скокливец, мъже-с-пушки. Навярно ще дойдат и на Тамдолу. Ние

бягаме също като хайза, млади, стари, някои от нас не са толкова силни, Скокливецо. Търсим сигурно място.

Мъжкарят се обърна към спътниците си, викна им нещо, което премина нагоре и надолу по октавите, отекна между дърветата и сред клоните. Странната, силна ръка на Скокливеца обхвана тази на Емилио и всички хайза го поведоха обратно към шосето, където цялата колона бе спряла и последните се бяха струпали напред, за да видят какво става.

— Мистър Константин — извика един от служителите му, седнал до шофьора в камион, като в гласа му се усещаше нервност, — няма ли да създадат проблеми, ако дойдат с нас?

— Всичко ще е наред — рече той и се обърна към останалите: — Радвайте се, че са тук, че хайза се върнаха при нас. Тамдолците знаят кой е добре дошъл на планетата им и кой не е, нали? Наблюдавали са ни през цялото време, изчаквали са да видят дали всичко при нас е добре. Слушайте, хора! — нададе по-силно глас Емилио към невидимите маси отзад. — Те дойдоха отново при нас, разбирате ли? Хайза познават всички места, където можем да се скрием, и са готови да ни помогнат, чувате ли?

Отвърна му неспокойно мърморене.

— Нито един тамдолец досега не е наранил човек! — провикна се той в мрака над търпеливото мъркане на двигателите. Стисна още по-здраво дланта на Скокливеца и слезе на шосето. Милико го хвана под ръка от другата страна.

Камионите потеглиха отново и всички тръгнаха със същата крачка. Към колоната започнаха да се присъединяват хайза, като вървяха през тръстиките успоредно с нея. Някои хора се отдръпнаха по-надалеч от тях. Други не се възпротивиха на плахото докосване на протегнатата ръка, дори И-хора, следвайки примера на тези, които бяха по-отдавна на планетата и не се смуцаваха чак толкова от това.

— Тамдолците не представляват опасност — чу Емилио един от работниците си да се обръща към редиците по-назад. — Оставете ги да ходят където желаят.

— Скокливецо — каза той, — ние търсим място, където да сме в безопасност. Ще съберем всички хора от всички лагери и ще ги отведем на много такива сигурни места.

— Вие иска сигурно място, иска помощ, ела, ела.

Силната ръка на хайза не изпусна неговата, която бе по-малка, сякаш бяха баща и син. Но по отношение на ръст и младост нещата изглеждаха сякаш обърнати. Сега хората вървяха като деца, надолу по познато шосе към познато място. Но може би никога нямаше да се върнат. Емилио си даваше сметка за тази възможност — че може би никога нямаше да се върнат.

— Ела наш място — рече Скокливеца. — Ние прави вие сигурно. Ние сънува лоши мъже отива и те отива. Вие идва сега, ние сънува. Не хайза сън, не човек сън, заедно сън. Ела сънува място.

Константин не разбра бръщолевенето. Съществуваха далечни места, където хората никога не бяха ходили заедно с хайза. Места от някакъв сън — те вече бяха попаднали в сън, напомнящ туй смесено бягство на хора и хайза в мрака, изоставяйки всичко, което бе представлявало за тях Тамдолу.

Те бяха спасили тамдолците. През дългите години на управление на Съюза, когато щяха да дойдат хора, не даващи пет пари за хайза, сред тамдолците щеше да има мъже и жени, способни да ги предупредят и предпазят. Нищо друго не им оставаше да направят.

— Някой ден те ще пристигнат — каза Емилио на Милико — и ще решат да изсекат дърветата, да построят заводи, да преградят реката, какво ли не още. Натам вървят нещата, нали? Ако им позволим да го сторят безнаказано. — Той подръпна ръката на Скокливеца, обърна поглед към озадаченото малко лице от другата си страна. — Ще отидем да предупредим другите лагери, искаме да доведем всички хора с нас в гората, ще се наложи да вървим дълго, много дълго. Ще имаме нужда от добра вода и добра храна.

— Хайза намери — усмихна се Скокливеца, предполагайки явно, че става дума за голямата игра, която разиграваха помежду си хората и хайза. — Няма крие добра вас храна.

Тамдолците не можеха да задържат мислите се дълго върху едно нещо, така поне твърдяха някои хора. Навярно играта щеше да свърши, когато хората нямаше да разполагат с повече подаръци, които да им дават. Вероятно щяха да загубят страхопочитанието си към хората и да тръгнат по свой собствен път. А може би не. Хайза вече не бяха същите, каквито бяха преди пристигането на хората.

Нито хората, дошли на Тамдолу.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ПЕЛ: 10.10.52 Г., 19:00 Ч.

Виторио си наля питие — второто, откакто пространството около тях се бе изпълнило с корабите на уморена от битката флота. Нещата не се бяха развил и според очакванията: Тишина бе завладяла „Чука“, горчивото мълчание на екипаж, почувствал присъствието на враг сред тях, който стана свидетел на унижаването на тяхната нация. Виторио не ги гледаше в очите, не изразяваше своето мнение. Единственото му желание бе да се упои по възможно най-бързия начин, така че да не могат да го обвиняват по никакви политически въпроси. Не искаше да дава съвети или становища.

Очевидно бе заложник — баща му бе подредил така нещата. Накрая си бе дал сметка, че е възможно баща му да ги е изиграл всичките. Положението му сега можеше да се окаже по-лошо от това на бесполезен заложник — да бъде тази карта, чийто ред идваше да бъде изиграна.

Баща ми ме мрази, се бе опитал да им каже той. Но те отхвърлиха това като несъществуващо. Не те взимаха решенията. Това явно бе работа на Джесад. А къде ли се намираше той сега?

На кораба се очакваше да пристигне някакъв тръгнал към тях посетител, важна личност.

Самият Джесад, за да докладва за провала и да се отърве от парче ненужен човешки багаж?

Младият Лукас успя да довърши втората си чаша, преди припрените действия на екипажа и последвалото трепване на корпуса да известят за установяването на контакт. Чу се силен шум от блъскане на метал и звукът при потеглянето на асансьора, сетне трясък, когато кабината се синхронизира с въртящия се цилиндър. Някой се качваше. Виторио продължи да седи над чашата си и съжали, че не бе малко по-пиян, отколкото се чувстваше. Изпъкналата крива на пода закриваше изхода на асансьора, намиращ се отгъток мостика. Не можеше да види какво става, забеляза само отсъствието на някои от екипажа на „Чука“

от постове им. После вдигна сепната глава, когато изведнъж ги чу да идват откъм гърба му, явно преминали към главната зала през квартирите на екипажа.

Блас от „Чука“. Двама от екипажа. А зад тях куп непознати във военни униформи и няколко цивилни. Виторио се изправи, поклащайки се, на крака и ги изгледа. Сред тях беше посивял от подмладата офицер, респектиращ със сребристите си коси и бляскави значки на високия ранг. И Дейин. Дейин Джейкъби.

— Виторио Лукас — представи го Блас. — Капитан Себ Азов, главнокомандващ флотата, мистър Джейкъби от вашата станция и мистър Сигъст Ейръс от земната компания.

— От Съвета за сигурност — поправи го последният.

Азов зае място на масата, а останалите се разположиха на скамейките наоколо. Виторио също седна, усещайки пръстите на ръцете си изтръпнали. Чувстваше се потопен в алкохолен залив, в който настъпваха приливи и отливи. Опита се да се държи нормално. Бяха дошли да го видят, именно него, но той не можеше да им окаже абсолютно никаква помощ — нито на тях, нито на когото и да е било.

— Операцията започна, мистър Лукас — каза Азов. — Унищожихме два от кръстосвачите на Мазиан. Няма да е лесно да измъкнем останалите, както стоят близо до станцията. Извикахме още кораби, но прогонихме навън търгарите, всички далекообхватни товарни кораби. Тези, които са все още край Пел, са влекачи на къси разстояния, служещи за камуфлаж.

— Какво искате от мен? — запита Виторио.

— Мистър Лукас, познавате търгарите, които използват станцията за своя база. Вие сте *управлявали* фирма „Лукас“, поне до известна степен, така че знаете корабите.

Той кимна в знак на съгласие.

— Вашият кораб „Чукът“, мистър Лукас, ще се върне в комобсега на Пел и когато се свързва с други търгари, вие ще се явявате в ролята на комператор. Не под истинското ви име, разбира се, ще ви бъде предоставена информация за фамилията на „Чука“, която ще разучите много старателно. Ще се представяте като някой от нейните членове. Ако към „Чука“ бъде проявен интерес от милицейски патрули на търгарите или от Мазиан, животът ви ще зависи единствено от вашето въображение и умение да го използвате. „Чукът“ ще подскаже на

останалите търгари, че най-добрият начин да оцелеят е да се изнесат в периферията на системата и изобщо да не се замесват в тази история. Не трябва да застават на пътя на абсолютно никого и да прекратят търговията си с Пел. Искаме онези кораби да се разкарат от там, мистър Лукас, и ще е голяма политическа грешка, ако се разбере, че сме завзели „Чука“ и „Лебедово око“ и използвали тяхното прикритие. Нямаме намерение това да се разчуе, разбирате ли ме?

Екипажите на тези кораби, помисли си Виторио, никога няма да бъдат освободени, не и без Пренастройка. Даде си също сметка, че неговата собствена памет щеше да представлява заплаха за съюзистите, защото никога нямаше да им е политически изгодно търгарите да разберат, че Съюзът е злоупотребил с техния неутралитет — грях, който досега приписваха единствено на Мазиан. Бяха отвлекли с принуда не само хора от екипажа, но и цели кораби, бяха отнели имената им — най-вече имената, доверието, самоличността на тези хора. Прокара пръсти по чашата пред себе си, осъзна какво прави и веднага престана, като се опита да изглежда трезв и разумен.

— Това е и в мой собствен интерес — рече той. — Бъдещето ми на Пел съвсем не е сигурно.

— Как така, мистър Лукас?

— Храня известни надежди за кариера под управлението на Съюза, капитан Азов. — Вдигна очи към мрачното лице на Азов, надявайки се, че гласът му звучи толкова спокойно, колкото му се искаше. — Взаимоотношенията между мен и баща ми... не са топли, така че той ме предаде на вас без никакви угризения. Сега имах време да поразмишлявам. Предостатъчно време. Предпочитам да сключа собствени споразумения със Съюза.

— Изглежда Пел няма много приятели — забеляза меко Азов, като погледна тъжното изражение на ЕйрЪс. — Вече я изоставят и тези, на които им е все едно. Както пожелаят управляваните, господин посланик.

Сигът извърна очи настрани към Азов.

— Ние се съгласихме с това. В намеренията на мисията никога не е влизало да се противопоставяме на желанието на хората, които живеят в тези райони. Безпокоя се единствено за сигурността на станция Пел. Говорим за живота на хиляди хора, сър.

— Това е обсада, мистър Ейрърс. Ще отрежем снабдяването и ще прекъснем работата им, докато не започнат да се чувстват все по-зле. — Азов се обърна отново към Виторио и го изгледа продължително. — Мистър Лукас, трябва да ги лишим от достъп до ресурсите в мините и до самата Тамдолу. Възможно е да нанесем удар там, но от военна гледна точка ще ни струва скъпо, а и последствията няма да са изгодни. Затова ще започнем разнищването на ситуацията от другаде. Мазиан държи Пел в смъртен захват. Той ще остави само развалини, ако бъде победен, ще вдигне във въздуха Тамдолу и ще взриви самата станция, после ще отстъпи към Старите звезди, към Земята. Искате ли скъпоценната ви родна планета да бъде използвана като база на Мазиан, мистър Ейрърс?

Сигърст го стрелна с уплашен поглед.

— О, той е напълно способен на това — каза Азов, като не преставаше да гледа Виторио със студените си, пронизващи очи. — Мистър Лукас, задълженията ви няма да включват нищо повече, освен да съберете информация и да убедите търгарите, че не трябва да търгуват с Пел. Ясно ли ви е? Смятате ли, че това е по силите ви?

— Да, сър.

Азов кимна.

— Ще ни разберете, мистър Лукас, ако освободим вас и мистър Джейкъби за момента, нали?

Виторио се поколеба, малко замаян, осъзна смъртно, че това бе заповед и че сивият поглед на Азов не допускаше никакви контрапредложения. Стана от масата. Дейин си проправи път навън, покрай Сигърст, и да се съвещават останаха Ейрърс, Блас и Азов. Капитанът на „Чука“ очакваше да получи заповеди, като много му се искаше да разбере от какво естество ще са те.

Бяха загубили кораби. Азов не бе представил истината такава, каквато бе. Виторио го бе научил от екипажа. Липсваха цели кръстосвачи. Щяха да изпратят техния кораб именно в такава ситуация.

Спря за малко в другия край на коридора, откъдето заради извивката не се виждаше съвещанието в залата, погледна назад към Дейин и седна на пейка в помещението, отредено за почивка на екипажа.

— Добре ли си? — попита той Дейин, към когото никога не бе изпитвал особено топли чувства. Но всяко лице от дома бе добре дошло при създалите се обстоятелства сред тези студени стени.

Джейкъби кимна.

— А ти? — Такова внимание бе по-голямо от обичайното за чичо му Дейин.

— Добре съм.

Джейкъби седна насреща му.

— Каква е истината? — запита го Виторио. — Колко кораба загубиха?

— Понесоха големи щети — отвърна Дейин. — Виждам, че липсват кораби. Мисля, че ги няма кръстосвачите „Победа“ и „Издържливост“.

— Съюзът обаче може да построи нови. Извикали са подкрепление. Колко време ще продължава това?

Дейин поклати глава, като вдигна многозначително поглед към тавана. Вентилаторите бръмчаха и заглушаваха достатъчно разговорите, така че да не се чуват по-надалеч, но не ги изолираха от подслушване.

— Притиснали са го от всички страни — рече Дейин след малко. — Те могат да получават провизии безкрайно, докато Мазиан е хванат в капан. Това, което каза Азов, е истина. Той им струва скъпо, твърде скъпо, но неговите загуби са по-големи.

— А нас какво ни чака?

— Честно казано, предпочитам да съм тук, вместо на Пел.

Виторио се засмя горчиво. Очите му се замъглиха, изведнъж почувства болка в гърлото, която на практика никога не бе изчезвала, и поклати глава.

— Говорех сериозно — заяви той за тези, които може би ги подслушваха в момента. — Ще дам на Съюза най-доброто от себе си. Това е най-хубавото, което някога ми се е случвало.

Джейкъби го изгледа учудено, смръщи се и навярно разбра какво имаше предвид. За пръв път през двайсет и петте години на своя живот Виторио изпита роднинска привързаност към някого. Фактът, че този някой се случи да бъде Дейин — който бе с трийсет години по-възрастен от него и преживял съвсем други неща, — го изненада. Но малко време, прекарано в дълбокия космос, можеше да направи

приятели коренно различни хора. Навярно Дейин, помисли си той, също бе направил вече подобен избор и Пел бе престанала да бъде дом и за двамата.

ГЛАВА ПЕТА

ПЕЛ: ЗЕЛЕНИЯТ ДОК: 20:00 Ч. СТАНД.ВР., 08:00 Ч. АЛТ.ВР.

Изстрели се забиха в стената. Деймън се сви още повече в ъгъла, в който се бяха сгушили, за миг отблъсна опита на Джош да го сграбчи, после скочи и побягна. Хукнаха след останалите, спуснаха се на зигзаг през паникьосаната и пищяща тълпа, която изскочи от девето зелено ниво на доковете. Някой падна застрелян и се търколи на пода пред краката им, но те прескочиха тялото и продължиха да бягат в посоката, в която войниците искаха да ги насочат.

Станцисти, бегълци от И-зоната — не се правеше никакво разграничение. Тичаха под изстрелите, които раздробяваха подпорните стени и фасадите на магазините с безшумни взривове сред какофония от викове — изстрели, насочени към временни конструкции, но не и към уязвимата обвивка на самата станция. Сега, когато тълпата се бе понесла, стрелбата се вдигна над главите им и всички продължиха да бягат, докато най-слабите не изнемосяха. Деймън намали темпото едновременно с Джош, установи, че се намира на белия док. Дватама криволичеха между разпръснатите тичащи хора, които в ужаса си изглежда мислеха, че все още ги преследват изстрели. Константин забеляза удобно убежище сред работилниците покрай вътрешната стена, насочи се натам и Тали го последва. То представляваше ниша към входа на бар, който бе здраво залостен срещу бунтовниците — място, където да поседят спокойно, без опасност да ги застигне блуждаещ куршум.

Пред тях на дока лежаха няколко трупа, не бе ясно дали са нови или стари. През последните часове тази гледка се бе превърнала в нормален пейзаж. Присъстваха на няколко акта на насилие, докато седяха пред вратата в нишата — боеве между станцисти и такива, които приличаха на бегълци от И-зоната. Повечето хора просто минаваха, като от време на време викаха имена, родители, издирващи деца, приятели или съпрузи, търсещи се един друг. Понякога бяха свидетели на щастливи срещи, а веднъж... веднъж един мъж разпозна

някой от убитите, завайка се и се разрида. Деймън скри в шепи лицето си. После други хора отведоха нещастния роднина.

В крайна сметка военните изпратиха отделения бронирани войници по доковете, за да надзирават работните групи. Те наредиха да се съберат трупите и да се изхвърлят в космоса. Деймън и Джош се отдръпнаха колкото се може по-навътре в нишата и се спасиха от изпълнението на тази заповед. Войниците хванаха за целта мотаещите се неспокойни хора.

Най-накрая от скривалищата си излязоха тамдолци, плахи, с леки стъпки и боязливи погледи. Те се захванаха да изчистят доковете, да изтъркат всички следи на смъртта, като уставно изпълняваха обичайните си задължения да поддържат чистота и ред. Деймън ги погледна с искра на надежда, първото хубаво нещо, което виждаше от часове насам — благите тамдолци се върнаха към обслужването на Пел.

Поспа малко, както и другите, които седяха на отсрещната страна на дока. Джош стори същото край него, подпрян на рамката на вратата. От време на време Константин се надигаше да чуе общите съобщения по интеркома за възстановени графици или обещания, че ще бъде разпратена храна във всички райони.

Храна. Тази мисъл започна да го преследва натрапчиво. Деймън обаче не я сподели, обгърнал с ръце омекналите си колене, усещащ безсилие във всички свои крайници. Слабост, помисли си той и съжали за пренебрегнатата закуска, след което не бе обядвал и вечерял. Не бе свикнал да изпитва глад. Туй, което понякога му се случваше, бе да пропусне обяда, когато имаше твърде много работа. Малко неудобство. Дребно лишение. Но уж подобното усещане сега прерасна в нещо различно. То придаде съвсем нов оттенък на издръжливостта, взе да си играе със съзнанието му, да предсказва нови измерения на страданието. Ако ги заловяха и разпознаеха, навярно щяха да ги зачислят към някой пункт за раздаване на храна. Но за целта те трябваше да излязат навън. Или да умрат от глад. Оставането им тук заизглежда още по-съмнително, когато уханието на храна се разнесе из доковете, а по тях се затъркаляха колички, тикани от тамдолци. Хората нападаха масово количките, започнаха да грабят и да викат. Войниците обаче започнаха да ги съпровождат и бързо успокоиха положението. Количките с храна, с вече намалели запаси, се

приблжиха към тях. Деймън и Джош се изправиха, подпряха се на стените на нишата.

— Ще изляза навън — рече накрая Тали. — Остани тук. Ще кажа, че си ранен. Ще взема достатъчно за двама ни.

Константин поклати глава. Обзе го безразсъдна смелост да провери дали би оцелял така — запотен, разчорлен, облечен в мръсен, окървавен комбинезон. Щеше да полудее, ако не можеше да прекоси дока от страх, че някой убиец ще го застреля или някой войник ще го разпознае. Най-малкото не се виждаше някой да иска лични карти при раздаването на храната. Деймън имаше три такива плюс собствената си, която не смееше да използва, Джош разполагаше с още две, но лицата и на двамата не приличаха на никоя от снимките върху чуждите карти.

Беше съвсем просто — да излязат от прикритието си под погледа на пазач, да вземат студен сандвич и хартиена чаша с хладна плодова напитка, да се върнат обратно. Но Константин се прибра в убежището на прохода с победоносно чувство, носейки плячката и приклепна до стената, за да хапне, последван от Джош. Яде и пи, като при това обикновено действие бе обхванат от усещането, че голяма част от кошмара бе преминала и сега се намираще в някаква нова странна действителност, в която не се изискваха човешки чувства, а само животински инстинкт.

Изведнъж се разнесе остър брътвеж на тамдолски език — тамдолецът, който стоеше до количката с храна, се обърна към другите от своя вид, пръснати по доковете. Деймън беше изненадан, тъй като тамдолците обикновено се държаха тихо, дори когато обстановката около тях бе спокойна. Войникът, съпровождащ количката, се стресна и се огледа с вдигнато дуло на пушката. Но не забеляза нищо, освен мълчаливи, уплашени хора и сериозни тамдолци с ококорени очи, които за миг бяха спрели и сега продължаваха да си вършат работата. Константин довърши сандвича си, докато количката с храна отмина нагоре по издигащата се повърхност на дока в посока зеления сектор.

До тях се приближи тамдолец, влачейки кашон, в който събираше найлоновите пликчета от сандвичите. Джош потръпна от притеснение, когато дребната фигура протегна към него ръка, после даде пликчето си. Деймън хвърли своето в кашона и вдигна изплашено глава, когато тамдолецът докосна леко ръката му.

— Ти Константин-мъж.

— Върви си! — прошепна той дрезгаво. — Не споменавай името ми, тамдолецо! Ще ме убият, ако ме намерят. Мълчи и бързо изчезвай оттук!

— Аз Синия зъб. Синия зъб, Константин-мъж.

— Синия зъб — спомни си той. Тунелите, тамдолецът, който бе ранен. Яките тамдолски пръсти го стиснаха по-здраво.

— Тамдолка нарича Лили праща от Слънцето-неин-приятел, вие нарича 'Лисия. Тя праща ние, прави Лукасите спокойно, не идва нейно място. Обичам те, Константин-мъж. 'Лисия тя сигурно, тамдолци всички около нея, пази. Ние води теб, ти иска?

За момент просто не можеше да си поеме дъх.

— Жива ли е? Тя жива ли е?

— 'Лисия тя сигурно. Праща ти идва, прави теб сигурно с нея.

Опита се да разсъждава, хванат от покритата с козина ръка, погледна в кръглите кафяви очи, като му се искаше да научи много повече неща, отколкото тамдолският жаргон можеше да изрази.

— Не, не! Ще е опасно за нея, ако отида там. Мъже-с-пушки, разбираш ли, Сини зъбе? Мъжете ме преследват. Кажи й... кажи й, че съм на сигурно място. Кажи й, че сам мога да се крия, кажи й, че Елена се е измъкнала с корабите. Ние сме добре. Тя има ли нужда от мен, Сини зъбе? Нуждае ли се от нещо?

— Тя сигурно нейно място. Тамдолци седят с нея, всички тамдолци на Тамгоре. Лили с нея. Сатина с нея. Всички. Всички.

— Кажи й... кажи й, че я обичам. Кажи й, че аз съм добре, Елена също. Обичам те, Сини зъбе.

Кафявите ръце го обгърнаха. Той притисна силно тамдолеца, после Синия зъб го пусна и се изниза като сянка, събра набързо разхвърляните наоколо отпадъци и се отдалечи. Деймън се огледа, обзет от страх някой да не ги бе наблюдавал, срещна обаче единствено любопитството в израза на Джош. Отмести поглед встрани и избърса очи в ръкава, подпрял ръка на коляното си. Вцепенението поотмина. Започна отново да чувства уплаха, имаше нещо, за което да се страхува, някой, който все още можеше да бъде ранен.

— За твоята майка — рече Джош, — за нея ли говореше той?

Кимна, без да отвърне нищо.

— Радвам се — каза сериозно Тали.

Кимна пак. Примигна, опита се да разсъждава, като изпитваше усещане, че мозъкът му бе подложен на последователни удари, докато стане напълно безчувствен.

— Деймън!

Вдигна очи, проследи посоката, в която гледаше Джош. От хоризонта на зеления док се спускаха взводове войници, под строй и целенасочено. Константин се изправи спокойно, невъзмутимо, изтупа дрехите си, обърна гръб към дока, за да прикрие ставането на Джош. Двамата се отпавиха небрежно в обратната посока.

— Изглежда имат намерение да въдворят малко ред тук — рече Тали.

— Нас едва ли ни засяга — отвърна Деймън.

Не бяха единствените, тръгнали да отстъпват. Входят към девето бяло ниво се намираше недалеч от тях. Насочиха се към него заедно с други, водени изглежда от същата мисъл. Намериха обществена тоалетна до един от баровете, който се намираше на ъгъла преди девето бяло ниво, Джош сви в нея, последван от Константин. След като я използваша, излязоха отново и се отпавиха по-нататък с нормална походка. На кръстопътя на коридора с дока стояха пазачи, но те не правеха нищо, само наблюдаваха. Деймън продължи да върви надолу по коридора на девето ниво, после спря пред обществен апарат на интеркома.

— Прикривай ме! — каза той и Джош послушно се облегна на стената между апарата и входа към коридора, където се намираше охраната. — Да видим с какви карти разполагаме, с колко кредита, откъде са дошли предишните им притежатели. Не е нужно да използвам собствените си приоритети, за да го науча — просто код на регистратурата.

— Едно ми е ясно — отвърна Тали с тих глас. — Аз не приличам на жител на Пел. А твоето лице...

— Никой не иска да бъде забелязан, а никой не може да ни предаде, без да привлече вниманието към самия себе си. В това е най-голямата ни надежда — хората не желаят да се набиват в очи.

Пъхна първата карта и въведе кода за проверка. Алтенър, Лесли: 789,90 кредита в компютъра; женен, едно дете. Чиновник, фабрика за дрехи. Пъхна тази карта в левия си джоб, за да не я използва, не искаше да краде от оцелелите. Лий Антон Куйл, ерген, служебна

карта от фирма „Лукас“, ограничени права за достъп, 8967,89 кредита — удивителна сума за такъв човек. Уилям Тийл, женен, без деца, шеф по товаренето, 4567,67 кредита, право за достъп до складове.

— Дай да видим твоите — обърна се той към Джош.

Тали му подаде и двете заедно. Деймън пъкна първата доста припряно, като се запита дали толкова много последователни запитвания от обществен терминал няма да предизвикат включването на някаква тревога в главния компютър. Сесил Сазони, ерген, 456,78 кредита, машинен техник и сезонен товарач, достъп до бараките. Луис Дибан, приключен петгодишен брак, без близки на издръжка, 3421,56, ръководител на докерна бригада. Пъкна картите в джоба си и се придвижи нататък, Джош тръгна малко след него и го настигна. Свиха край ъгъла в един напречен коридор, после още веднъж надясно зад следващия ъгъл. Там стигнаха до едно хранилище — всички докове бяха като огледални образи по отношение на инфраструктурата на главните коридори и неизбежно трябваше да има склад за поддръжка на околния район. Константин намери съответната необозначена врата, послужи си с картата на докерния ръководител, за да я отвори, и запали осветлението. Помещението бе вентилирано и в него бяха складирани хартия, материали и инструменти за чистене. Прекрачи прага, пусна Джош да влезе и затвори вратата.

— Дупка, в която да се скрием — рече той и прибра обратно в джоба си използваната карта, оценявайки я като най-добрия ключ, с който разполагаха. — Ще изчакаме тук, ще излезем навън с алтернативната смяна следващия или по-следващия път. Две от картите ни са на хора от алтернативната смяна, ергени, с достъп до доковете, бедни. Лампите тук ще угаснат всеки момент. Не можем да ги оставим да светят. Компютърът ще установи, че е запалено осветлението в склад и ще го изключи — много икономично.

— В безопасност ли сме тук?

Деймън се засмя горчиво, отпусна се на пода, опрял гръб в стената и свил крака в тясното пространство, за да остави място на Джош да седне срещу него. Попипа пистолета в джоба си, за да се увери, че е там. Пое дъх.

— Никъде не е безопасно.

Ангелското лице на Тали бе уморено, изцапано и мазно, косата му бе сплъстена. Джош изглеждаше обзет от ужас, въпреки че именно

неговите инстинкти ги бяха спасили под обстрела. Двамата в комбина — единият познаващ отлично обстановката, а другият притежаващ необходимите рефлексии — представляваха сериозен проблем за Мазиан.

— И по-рано са стреляли по теб — каза той. — Не само в кораб, ами от по-близо. Знаеш ли това?

— Не си спомням.

— Наистина ли?

— Казах, че не помня.

— Познавам станцията. Всяка дупка, всеки проход. Ако совалките отново започнат да летят, ако има някакво движение на кораби от и към мините, просто можем да използваме картите си, за да се приближим достатъчно към доковете, да се присъединим към бригада товарачи, да се качим на някой кораб...

— И къде ще отидем?

— На Тамдолу. Или в мините навън — из планетната система. И на двете места не задават въпроси. — Това беше мечта. Беше я измислил, за да успокои и двамата. — Има също вероятност Мазиан да реши, че не е в състояние да се задържи по-дълго тук. Може би вече дори се е изтеглил.

— Ако го направи, ще унищожи всичко. Ще взриви станцията, ще вдигне във въздуха съоръженията на Тамдолу. Нима би желал да остави на Съюза база, която да се използва срещу него при отстъплението му?

Деймън се смръщи, като чу истина, която знаеше.

— Имаш ли по-добро предложение какво да направим?

— Не.

— Мога да се предам, да се споразумея, за да се върна на власт, да евакуирам станцията...

— Вярваш ли го?

— Не — отвърна той. Беше си дал вече сметка и за това. — Не.

Лампите угаснаха. Компютърът бе изключил осветлението. Единствено вентилацията продължи да работи.

ПЕЛ: ГЛАВНО УПРАВЛЕНИЕ: 21:30 Ч. СТАНД.ВР., 09:30 Ч. АЛТ.ВР.

— Няма нужда — рече меко Пори, като тъмното му, покрито с белези лице изразяваше непреклонност, — няма повече никаква нужда

от присъствието ви, мистър Лукас. Изпълнили сте гражданския си дълг. Сега се приберете в жилището си. Един от подчинените ми ще се погрижи да стигнете в безопасност до него.

Джон огледа центъра за управление, няколкото войници, които се намираха в него, вдигнали предпазители на пушките, с очи, следящи бодрата смяна оператори пред пултовете. Другите бяха поставени под охрана за нощта. Понечи да даде нареждания на шефа на компютърния отдел, но замръзна на място, когато един войник реагира с добре премерено движение, с глухо стържене на броня и вдигната пушка.

— Мистър Лукас — обади се Пори, — хората, неспазващи заповеди, ги разстрелват.

— Уморен съм — отвърна нервно той. — Радвам се, че мога да си вървя. Нямам нужда от ескорт.

Пори посочи с ръка вратата. Един от охраната отстъпи леко встрани и застана в очакване. Джон излезе и войникът тръгна подире му, после се изравни с него в коридора — нежелан спътник. Минаха покрай други войници, които стояха на пост из тихото, изплашено от бунта първо синьо ниво.

Още кораби от Флотата влязоха в док. Бяха се приближили, свивайки периметъра, накрая бяха решили да кацнат на станцията. Това му се струваше военно безумие, риск, който не разбираше. Риск на Мазиан. Вече и негов, риск на Пел, тъй като Мазиан се бе върнал.

Може би — установи, че му е трудно да го повярва — Съюзът наистина бе претърпял голямо поражение. Навярно имаше неща, които се пазеха в тайна. Вероятно превземането от страна на Съюза щеше да се забави. Но Лукас се безпокоеше най-вече от мисълта, че Мазиан би могъл да продължи да властва тук дълго.

Изведнъж от асансьора на първо синьо ниво пред тях излязоха войници, които носеха други отличителни знаци. Те го пресрещнаха, подадоха лист хартия на съпровождащия го войник.

— Идвате с нас — нареди един от тях.

— Имам нареждане от капитан Пори... — възрази Джон, но друг го сръга с дулото на пушката си и го насочи към асансьора.

„Европа“, пишеше на емблемите им. Войници от „Европа“. Мазиан бе пристигнал.

— Къде отиваме? — попита той изплашено, когато изоставиха войника от „Африка“. — Къде отиваме?

Не получи отговор. Тормозеха го умишлено. Знаеше къде отиват. Опасенията му се оправдаха, когато излязоха от асансьора и го поведоха по коридора на девето синьо ниво към осветения ръкав за достъп до кораб, намиращ се в док.

Никога не се бе качвал на борда на боен кораб. Въпреки огромните си външни размери, отвътре изглеждаше претъпкан като товарен съд. Предизвикваше у него клаустрофобия. Пушките в ръцете на войниците не действаха по-успокояващо и всеки път, когато се поколебаеше — да свие наляво или да влезе в асансьора — беше побутван с дулата им. Умираще от страх.

Те знаеха, продължаваше да си мисли Джон. Опитваше се да се убеди, че това бе военна учтивост, че Мазиан иска да се срещне с него като нов управител на станцията или блъфтира, за да го принуди нещо. Но тук можеха да направят с Лукас каквото си поискат. Можеха да го изхвърлят в космоса през някой канал за отпадъци и той щеше да стане едно от стотиците останали тела, които сега се носеха замръзнали около станцията, като създаваха проблеми на почистващите кораби да ги съберат и отстранят по-надалеч. Нямаше да има никакво значение. Опита се да възвърне присъствие на духа, като си даде сметка, че или щеше да оцелее благодарение на него, или изобщо нямаше да го бъде.

От кабината на асансьора го тласнаха в коридор, пазен от войници, после в помещение, доста по-широко от другите, в което имаше празна кръгла маса. Накараха го да седне на един от столовете и останаха да чакат, подпрели пушките в сгъвките на ръцете си.

Мазиан влезе в залата, облечен в тъмносиня униформа без никакви знаци, с измъчено лице. Лукас се изправи на крака в знак на уважение. Конрад Мазиан му махна с ръка да седне отново. Пристигнаха и други, които заеха местата си около масата — офицери от „Европа“, но никой от капитаните. Погледът на Джон се местеше от един на друг.

— Изпълняващ длъжността станционен управител — рече спокойно Мазиан. — Какво, мистър Лукас, се случи с Анджело Константин?

— Мъртъв е — отвърна Джон, като се опита да потисне всякаква подозрителна реакция. — Бунтовници са нападнали офисите на

станцията. Убили са него и целия му персонал.

Мазиан просто го гледаше абсолютно безучастно. Лукас се изпоти.

— Смятаме, че може да е имало заговор — продължи Джон, като се опитваше да отгатне мислите на капитана. — Нападението на други офиси, отварянето на вратата на И-зоната, съвпадането по време на всичко. Правим разследване.

— И какво открихте?

— Все още нищо. Подозираме, че на станцията има агенти на Съюза, които са се промъкнали при обработването на бежанците. Някои са били пуснати навън, може да са имали приятели или близки, останали в И-зоната. Чудим се как са могли да установят контакт. Допускаме, че може някои от пазачите да са им били съучастници... замесени в контрабанда.

— Но досега не сте открили нищо.

— Засега не.

— И скоро няма да откриете, така ли, мистър Лукас?

Сърцебиенето му се ускори. Опитваше се да не проличи страха върху лицето му, надяваше се, че успява.

— Извинявам се за положението, капитане, но имахме доста работа, за да се справим с бунта, с щетите, нанесени на станцията... Накрая изпълнявахме заповедите на вашите капитани Малори и...

— Да. Хитро решение — начинът, който използвахте, за да изчистите коридорите от бунтовници. Но по това време нещата се бяха поуспокоили вече, нали? Доколкото разбрах, хора от И-зоната са били допуснати в Главния сектор.

На Лукас му бе трудно да диша. Настъпи продължително мълчание. Не намираще думи. Мазиан даде знак на един от пазачите край вратата.

— Намираме се в криза — рече Джон, просто за да запълни ужасното мълчание. — Може да съм действал своеволно, но ни се удаде възможност да овладеем опасното положение. Да, споразумях се със съветника от тази зона, който — мисля — не бе замесен в нещата, но чийто глас можеше да ги успокои... Нямахме друг, който...

— Къде е синът ви, мистър Лукас?

Той опули очи.

— Къде е синът ви?

— Навън в мините. Изпратих го с един влекач на къси разстояния да направи обиколка на мините. Той добре ли е? Чували ли сте нещо за него?

— Защо го изпратихте там, мистър Лукас?

— Честно казано, за да го махна от станцията.

— Защо?

— Защото в последно време бе поел управлението на офисите на станцията, докато аз се намирах на Тамдолу. След три такива години предаността, подчинението и комуникациите в офисите на фирмата тук бяха поставени под въпрос. Помислих, че краткото му отсъствие може да пооправи нещата. Освен това исках в офисите на мините да има някой, който да поеме управлението, ако се прекъснат комуникациите. Така че беше част от фирмената политика. По вътрешни причини, както и от гледна точка на сигурността.

— А не за да се компенсира присъствието на станцията на човек на име Джесад?

Сърцето му за малко да спре. Поклати спокойно глава.

— Не знам за какво говорите, капитан Мазиан. Ако бъдете така добър да ми кажете източника на тази ваша информация...

Мазиан направи знак и някой влезе в залата. Джон вдигна очи и видя Бран Хейл, който избягваше погледа му.

— Познавате ли се? — попита Мазиан.

— Този мъж бе уволнен от Тамдолу за лошо управление и метеж — каза Лукас. — Проучих досието му и го наех. Опасявам се, че може погрешно да съм му оказал доверие.

— Мистър Хейл се обърна към „Африка“ с намерение да се запише доброволец. Твърдеше, че разполага с определена информация. Но вие напълно отричате да сте познавали мъж на име Джесад.

— Нека мистър Хейл говори само за своите собствени познати. Това е скалъпена история.

— А някой си Кресич, съветник от И-зоната?

— Както вече ви обясних, мистър Кресич беше в главното управление.

— Както и въпросният Джесад.

— Може да е бил някой от охраната на Кресич. Не съм се интересувал от имената им.

— Мистър Хейл?

Бран Хейл погледна мрачно.

— Поддържам версията си, сър.

Мазиан кимна бавно, внимателно извади пистолета си. Джон се дръпна назад от масата, но пазачите зад гърба му го натиснаха обратно на стола му.

— Къде е Джесад? Как установихте контакт с него? Къде може да е отишъл?

— Тази измислица на Хейл...

Съвсем ясно се чу свалянето на предпазителя на пистолета.

— Бях заплашен — въздъхна Джон. — Принуден бях да сътруднича. Те бяха хванали човек от семейството ми.

— Затова им дадохте сина си.

— Нямах избор.

— Хейл — обърна се Мазиан, — вие, вашите спътници и мистър Лукас може да отидете в съседното помещение. Ще запишем разговора ви. Ще ви оставим да уредите насаме спора с мистър Лукас и когато свършите, доведете го обратно.

— Не! — възрази Джон. — Не. Аз ще ви дам информацията, ще ви кажа всичко, което знам.

Мазиан махна с ръка да излязат. Лукас се опита да се задържи за масата, мъжете зад гърба му го изправиха на крака. Той се съпротивляваше, но те го изведоха навън в коридора. Там беше целият екип на Хейл.

— Добре ще ви служат и на вас — извика Джон към залата, в която офицерите от „Европа“ продължаваха да седят. — Вземете го и той ще ви служи по същия начин. Той лъже!

Хейл го хвана за ръката и го тикна в стаята, подготвена за тях. Другите също се набутаха вътре. Вратата се затвори.

— Ти си луд — рече Лукас. — Ти си луд, Хейл.

— Вие загубихте — отвърна Бран.

ТЪРГАРСКИ КОРАБ „КРАЯТ НА ПРЕДЕЛА“ В ДЪЛБОКИЯ КОСМОС: 22:00 Ч. СТАНД.ВР., 10:00 Ч. АЛТ.ВР.

Мигането на светлините, шумът на вентилаторите, включването от време на време на комсъобщения от други кораби — всичко това й се струваше познато като в сън, сякаш Пел никога не бе съществувала, сякаш се намираще отново на „Естел“ и хората около нея можеха да се обърнат и да види познати лица, които знаеше от детинство. Елена си

проправи път през затрупаната с работа кабина за управление на „Крайт на предела“ и се пхна в нишата под висящ отгоре пулт, за да вижда по-добре сканера. Усещанията ѝ бяха все още замъглени от успокоителните. Притисна с ръка корема си, чувствайки непривично повдигане. Скокът не бе причинил нищо на бебето, не би трябвало. Търгарите бяха доказали това неведнъж — търгарските жени бяха със здраво телосложение и привикнали към натоварвания от самото си раждане. Девет десети се дължеше на нерви, а хапчетата не бяха толкоз силни. Нямаше да изгуби детето, дори не си го помисляше. Пулсът ѝ се успокои след кратката разходка от главната зала дотук, вълните на повдигане утихнаха. Забеляза, че на сканера се появи още една мигаща точка. Търгарите пристигаха в нулевата точка по инерция, така, както бяха напуснали Пел, после се опитваха да наберат цялата възможна скорост в реалното пространство, за да се изпреварят новопристигащите, които прииждаха като прилив на плаж. Достатъчно бе само някой да надвиши минимума, някое забързано говедо да се появи в реалното пространство твърде близо до нулевата точка, за да престанат всички — те и новодошлият — да съществуват по какъвто и да е начин, разпръснати на парчета тук и там. Елена винаги бе смятала мисълта за подобна съдба за особено неприятна. Щяха да продължат да се носят още няколко минути, изправени пред действителната възможност за такъв край.

Все повече и повече търгари пристигаха, като си намираха по разумен начин място в това убежище. Възможно бе да са изгубили неколцина при преминаването през зоната на битката, но Елена не можеше да прецени.

Обзе я нов пристъп на повдигане. Дойде и отмина. Тя преглътна няколко пъти, твърдо решила да го пренебрегне, хвърли завистлив поглед към Нейхарт, който бе оставил управлението на кораба на сина си и се приближи до нея.

— Имам предложение — каза Елена между преглъщанията. — Дайте ми отново комканал. Няма да бягаме отгук. Погледнете само какво ни следва, капитане. Голяма част от търгарите, които някога са правили товарни курсове между станции на Компанията. А ние сме много, нали? И ако пожелаем, можем да станем още повече.

— Какво имате намерение да направите?

— Да се противопоставим и да защитим собствените си интереси. Да започнем да си задаваме не особено приятни въпроси, преди да се пръснем отгук. Загубихме станциите, които обслужвахме. Така че няма ще се оставим на Съюза да ни погълне, да ни командва, защото сме по-старомодни в сравнение с техните чисти нови кораби на централизирано подчинение? А тази мисъл може да се загнезди в главите им, ако отидем за лиценз да обслужваме техните станции. Но докато положението не е ясно и сигурно, все още имаме право и на глас и се обзалагам, че някои от тъй наречените съюзистки търгари могат да разберат не по-зле от нас какво ги очаква. Ние можем да спрем търговията, можем да изолираме всички планети, всички станции. Половин век ни лашкат насам-натам, Нейхарт, половин век представляваме лесна плячка за всеки военен кораб, който не е в настроение да съблюдава нашия неутралитет. И какво ще получим, след като военните заграбят всичко? Ще ми предоставите ли комканал?

Нейхарт остана замислен известно време.

— Ако тази работа се вкисне, Куен, вестта кой кораб е вдигнал глас ще се разнесе надлъж и нашир. Ще си имаме неприятности.

— Знам — рече тя. — Но искам да го направя.

— Може да използвате комстанцията, ако желаете.

ПЕЛ: СИНИЯТ ДОК, НА БОРДА НА „НОРВЕГИЯ“: 24:00 Ч. СТАНД.ВР., 12:00 Ч. АЛТ.ВР.

Сигни се обърна, без да може да намери покой, и се натъкна на спящо тяло, на рамо, на неподвижна ръка. В полусънното си объркване за момент не можа да си спомни кой беше това. Граф, реши тя накрая. Граф. Намести се удобно до него. Заедно бяха излезли в почивка. Задържа известно време очите си отворени към тъмната стена отсреща, към редицата шкафове, видими под приглушената светлина на лампата отгоре — не й харесваха картините, които виждаше под клепачите си, нито останалата в ноздрите ѝ смрад на смъртта, която не можеше да измие.

Държаха Пел. „Атлантик“ и „Пасифик“ обикаляха самотно, патрулирайки заедно с всички ездачи на Флотата, така че можеха да си позволят да поспят. Искрено ѝ се искаше „Норвегия“ да бе избрана за патрул. Горкият Дей Джанц беше поел командването на доковете и спеше в предния проход, ако изобщо можеше да заспи. Войниците ѝ бяха пръснати из доковете, обзети от мрачни мисли и чувства.

Равносметката от седемнайсет ранени и девет убити в бунта на И-зоната не подобри настроението им. Щяха да стоят на пост една смяна, после да почиват, и да продължават да се въртят така. За по-нататък Сигни не правеше планове. Корабите на Съюза щяха да дойдат, щом като решат, и Флотата щеше да реагира, както и друг път, когато шансовете ѝ не са били по-добри от сега — щеше да стреля по достижимите цели и да си запазва свобода за други варианти на действие колкото се може по-дълго. Решението бе на Мазиян, не нейно.

Накрая склопи очи, застави се да поеме спокойно дъх. Граф се размърда до нея, притихна отново — приятелско присъствие в мрака.

ПЕЛ: ПЪРВО НИВО НА СИНИЯ СЕКТОР, НОМЕР 0475: 24:00 Ч. СТАНД.ВР., 12:00 Ч. АЛТ.ВР.

— Тя спи — рече Лили.

Сатина пое дъх и обгърна с ръце коленете си. Бяха доставили удоволствие на Слънцето-неин-приятел. Сънуващата бе плакала от радост, когато бе чула новините, донесени от Синия зъб — че Константин-мъж и неговият приятел са в безопасност. Толкова, толкова страхопочитателна бе гледката на сълзите върху това спокойно лице. Сърцата на всички хайза бяха свити от болка, докато разберат, че сълзите са от радост. Такава топлина бе изпълнила тези тъмни и красиви очи, че всички се бяха приближили да я видят. „Обичам ви — бе прошепнала Сънуващата. — Обичам ви всичките.“ После беше добавила: „Пазете го!“ Накрая се бе усмихнала и заспала.

— Блясък-на-слънце-през-облаци! — Сатина побутна Синия зъб, който през това време старателно се чистеше, като напразно се опитваше да приведе в по-добър вид козината си от уважение към туй място. Обърна се към нея. — Ти връща там, отива и държи очи върху този млад Константин-мъж. Хайза от Тамгоре са други, но ти си много бърз, много умен ловец от Тамдолу. Ти гледа него, идва и отива.

Синия зъб хвърли неуверен поглед към Стария и Лили.

— Добре — съгласи се Лили. — Добри, силни ръце. Върви.

Той се изправи скромно като млад мъжкар, но другите му сториха път. Сатина го изгледа с гордост, че дори особените стари го оценяваха така. И наистина имаше защо — нейният приятел имаше доста трезв и здрав разум. Той докосна Стария, Лили, докосна нея, после тихо се отдалечи.

А Сънуващата продължаваше да спи в безопасност, обградена от хайза, въпреки че за втори път хора се бяха били с хора и стабилният свят на Тамгоре се бе разлюлял като листо върху вълните на реката. Слънцето бдеше над нея и звездите все така светеха около тях.

ГЛАВА ШЕСТА

ТАМДОЛУ: 11.10.52 Г., МЕСТЕН ДЕН

Камионите се придвижваха бавно и тромаво през откритото пространство, край напуснати, пропаднали куполи, празни кошари и най-вече в тишината на компресорите, която разказваше историята на изоставянето. База номер едно. Първият от лагерите след основната база. Вратите на шлюзовете се люлееха свободно, без да са закрепени, под слабия вятър. Изморената колона поизостана като всички оглеждаха този пейзаж на отчаянието. Емилио също го наблюдаваше с болка в сърцето — място, където с негова помощ бяха изградили база. Нямахше следа някой да е останал тук. Запита се докъде ли бяха стигнали по пътя хората от лагера и как се чувстваха.

— Хайза и тук ли наблюдава? — попита той Скокливеца, който почти единствен от всички хайза все още вървеше с колоната, край него и Милико.

— Ние очи вижда — отвърна Скокливеца, което му каза по-малко, отколкото му се искаше да разбере.

— Мистър Константин — приближи се изотзад някакъв мъж, един от И-работниците, настигна го и тръгна редом с него. — Мистър Константин, трябва да починем.

— Като отминем лагера — обеща той. — Не трябва да оставаме на открито по-дълго, отколкото е необходимо, нали така? Нека подминем базата.

Мъжът се отдръпна и дочака собствената му група да се изравни с него. Емилио потупа уморено Милико по рамото, ускори крачка, за да настигне двата транспортъора начело на колоната. Задмина единия наскред поляната, застигна другия, когато излязоха на пътя към следващия лагер, привлече вниманието на шофъора и му направи знак да спре след половин километър. Тогава остана на място и пропусти движещата се колона, докато Милико не стигна до него. Даде си сметка, че някои от по-възрастните работници и децата сигурно са на края на силите си. Дори вървенето с дихатели доближаваше границата

на усилията, които можеха да направят в продължение на толкова много часове. Те непрестанно спираха за почивка и молбите станаха все по-чести и по-чести.

Някои започнаха да изостават, Емилио дръпна съпругата си настрана и взе да следи движението на върволицата от хора.

— Още малко и спираме за почивка — каза той на всяка група при преминаването ѝ. — Вървете, докато стигнете там.

След време се видя краят на колоната, влачеща се нишка от пешеходци. По-възрастните крачеха бавно, търпеливо, с твърдоглава упоритост. Последни бяха двама от служителите.

— Има ли някой изостанал? — попита Емилио и те поклатиха глави.

Изведнъж видя, че от началото на колоната към него се приближаваше по лъкатушещия път друг служител, като притичваше и разбутваше хората, от чиито редици се изля порой от въпроси. Емилио следван по петите от Милико, хукна напред да пресрещне човека.

— Установиха комвръзка — рече задъхано бягащият и Константин продължи да тича нататък по скосения край на шосето, следвайки закритите от дървета извивки, докато не видя камионите и струпалите се около тях хора. Заобиколи последните стволоче и си пробди път през тълпата, която се раздели, за да го пропусне до челния камион, където край комстанцията и генератора седеше Джим Ернст. Покатери се на платформата между багажа, балите и най-възрастните, които не бяха вървели, промъкна се до мястото, където се намираще Ернст. Замръзна на място, когато Джим се обърна към него, все така притискайки до ухото си слушалката, и го погледна с очи, които не обещаваха друго, освен болка.

— Мъртъв е — рече Ернст. — Баща ти... Има бунт на станцията.

— А майка ми и брат ми?

— Нито дума за тях. Не се споменава нищо за други жертви. Това е военно съобщение. От Флотата на Мазиан. Искат да се свържат с нас. Да им отговоря ли?

Потресен, той пое дъх като долови мълчанието на струпаната наоколо тълпа, вперила поглед в него, както и на неколцината възрастни жители от И-купола върху самия камион, които го гледаха със сериозни като на тамдолски статуи очи.

Още някой се качи върху каросерията на камиона и се приближи със залитане, обгърна го с ръка. Милико. Беше ѝ благодарен — потръпна леко от изтощение и със закъснял ужас. Беше го очаквал. Това бе само потвърждение.

— Не — каза той. — *Недей* да отговаряш.

Сред тълпата се разнесе мърморене.

— Не се споменава нищо за други жертви — извика Емилио, като гласът му бързо затихна. — Ернст, кажи им какво си чул.

Джим се изправи и им разказа. Константин притисна Милико до себе си. Родителите и сестра ѝ се намираха горе на станцията, братовчеди, чичовци и лели. Хората от рода Дий можеха да оцелеят или със същия успех да умрат, без това да се отбележи в новините. За тази фамилия имаше по-голяма надежда. Тя не бе на прицел като рода Константин.

Флотата бе завзела властта, бе наложила военен режим, И-зоната... Ернст се поколеба и побърза да продължи, застанал пред вдигнатите погледи на събралите се наоколо — ... И-зоната се бе разбунтувала и бе пресякла бариерите с цената на масова разруха и жертви както от страна на станцистите, така и на бежанците.

Един от старците от И-купола плачеше. Навярно, замисли се с болка Емилио, те също имаха близки, за които да се безпокоят.

Огледа долу застаналите редица след редица сериозни лица, собствените си служители, работниците, И-хората, групичката хайза. Никой не помръдна. Никой не каза нищо. Чуваше се само вятърът в листата над главите им и ромонът на реката отвъд дърветата.

— Така че те ще дойдат тук — каза той, като се опита да задържи гласа си равен, — ще се върнат тук и ще поискат от нас да им отгледаме нови реколти, да обслужваме мелниците и кладенците. Компанията и Съюзът ще се нападат и отстъпват, но вече няма да има Пел, не и в техните ръце; всичко, което произведем, може да бъде иззето за напълване на складовете им. Ако нашата собствена Флота слиза тук и ни кара да работим под дулата на пушките, какво ще правим, когато се появи Съюзът? Ами ако поиска да работим повече, после още повече, и никой от нас да няма думата за нищо, което става на Тамдолу? Върнете се, ако желаете, работете за Пори, докато не го измести Съюзът. Аз обаче ще продължа нататък.

— Накъде, сър? — обади се момчето, чието име бе забравил — същото, което Хейл бе тормозил в деня на метежа. Майка му беше до него. Не беше предизвикателство, а само въпрос.

— Не знам — призна Константин. — Където хайза ни покажат, че може да сме в безопасност, ако изобщо съществува такова място. Където да живеем. Където да се окопаем и да живеем. И да отглеждаме реколти за себе си.

Из редиците плъзна шепот. Страх — страхът винаги представляваше обратната страна на нещата за тези, които не познаваха Тамдолу. Страх от обстановката, от местата, където хората бяха малцинство. Хора, които не се смущаваха от хайза на станцията, започваха да се плашат от тях из свободните земи, защото ставаха зависими, а хайза — не. Изгубен дихател, повреда — от такива неща на Тамдолу се умираше. Гробището край основната база се бе разширило заедно с разрастването на лагера.

— Нито един тамдолец досега не е наранил човек! — повтори той. — И то въпреки нещата, които сме им направили, въпреки факта, че тук ние сме чужденците.

Слезе от камиона, стъпи в оформилите се коловози на пътя, обърна се, за да поеме Милико, знаейки, че тя поне ще е с него. Тя скочи и не попита нищо.

— Можем да ви настаним в лагера, който подминахме — рече Емилио. — Поне това можем да сторим за вас, за онези, които желаят да опитат късмета си с Пори. Ще ви включим компресорите.

— Мистър Константин!

Вдигна поглед и видя една от най-възрастните жени, която седеше отзад на камиона.

— Мистър Константин, аз съм твърде стара, за да работя така, както ни караха. Не искам да остана тук.

— Някой желае ли да се върне? — попита един от Ирководителите. — Трябва ли да пращаме обратно камионите с някои от вас?

Настъпи мълчание. Поклащане на глави. Емилио ги изгледа, повечето бяха просто уморени.

— Скокливецо! — викна той, като насочи поглед към хайза, застанали в края на гората. — Къде е Скокливеца? Имам нужда от него.

Тамдолецът изскочи между дърветата и се спусна по склона на хълма.

— Вие идва — извика Скокливеца, посочвайки нагоре към хълма и дърветата. — Всички идва сега.

— Уморени сме, Скокливецо. И нещата в камионите са ни необходими. Ако отидем натам, няма да можем да вземем камионите, а някои от нас не могат да вървят. Някои са болни, Скокливецо.

— Ние носи болни, много, много хайза. Ние краде добри неща от камиони, учи нас добре, Константин-мъж. Ние краде за вас. Вие идва.

Емилио погледна назад към останалите, към смаяните и изразяващи съмнение лица.

Хайза ги заобиколиха. От гората заизлизаха все повече от тях, дори някои заедно с малките, които хората рядко виждаха. Това бе израз на доверие — че те ги доведоха сред тях. Цялата група го усети, защото никой не възрази. Помогнаха на възрастните и неразположените да слязат от камионите. Яки млади хайза направиха носилки за тях, сплели ръце. Други започнаха да разтоварват запасите и оборудването.

— Какво ще правим, ако ни проследят със сканер? — измърмори недоволно Милико. — Трябва да намерим по-дълбоко прикритие, и то бързо.

— Ще им е нужен доста чувствителен сканер, за да различат хора от хайза. Може би няма да решат, че си заслужава да тръгнат подир нас, поне засега.

Скокливеца се приближи до него, хвана го за ръката и сбръчка нос в тамдолското съответствие на смигване.

— Ти идва заедно.

Не бяха в състояние да изминат дълъг път, независимо, че новините им вдъхнаха силата на страха. След леко изкачване нагоре по хълма и последвало спускане в горите и папратите всички започнаха да се задъхват, а някои, тръгнали сами, вече се налагаше да ги носят. Скоро самите хайза започнаха да намаляват ход. Когато броят на хората, които трябваше да пренасят, стана по-голям, отколкото можеха да се поемат, тамдолците решиха да спрат и се излегнаха в папратите да спят.

— Намери прикритие, Скокливецо! — настоя Емилио. — Корабите ще ни видят, а това не е хубаво.

— Спи сега — рече Скокливеца, като се сви на кълбо и нищо повече не можеше да помръдне нито него, нито останалите.

Константин остана да го гледа безпомощно, после вдигна очи към склона на хълма, по който хора и хайза бяха налягали там, където бяха оставили вързопите си. Някои се бяха завили в одеялата, други бяха твърде изморени, за да ги разопаковат. Самият той използва своето за възглавница и легна върху това на Милико заедно с нея, притисна я до себе си под косите лъчи на слънцето, процеждащи се през листата. Скокливеца се сгуши до тях, сложил ръка върху него. Емилио си позволи да заспи и потъна в непробуден, здрав сън.

Събуди се, разтърсван от Скокливеца, а Милико клечеше край него, подпряла ръце на коленете си. Лека мъгла бе навлажнила листата, денят вече преваляше, виждаха се облаци, можеше да завали дъжд.

— Емилио, трябва да се събудиш. Мисля, че са дошли някои много важни хайза.

Той се претърколи на другата страна, подпря се на ръка и се изправи на колене, през студената мъгла се виждаха другите хора, които се надигаха навсякъде около него. Между дърветата се бяха появили някои от Старите — трима хайза, чиито козини бяха доста побелели. Константин се изправи и им се поклони, което му се стори подходящо на тяхна земя и сред тяхната гора.

Скокливеца се поклони и подскочи, изглеждаше по-сериозен, отколкото обичайно.

— Те не говори език на хора — рече Скокливеца. — Те казва идва заедно.

— Идваме — отвърна той. — Милико, разбуди всички.

Тя отиде да събуди внимателно спящите и новината обиколи надолу по хълма, където уморени, леко намокрени хора се разсънваха и си събираха багажа. Пристигнаха още хайза. Гората изглеждаше като жива, изпълнена с тях, сякаш всеки ствол криеше по някое кафяво тяло.

Старите се стопиха в сянката на дърветата. Скокливеца изчака, докато всички се приготвиха, после потегли. Емилио праметна през рамо навитото одеяло на Милико и тръгна след него.

При най-малкото накуцване на човек по пътя през влажните листа и капещи клони се появяваха хайза, готови да помогнат, хайза, които да ги хванат за ръка и да им бърбят съчувствено, дори онези, които не разбираха човешка реч. След тях дойдоха други, крадци хайза, които носеха надуваемия купол, компресорите, генераторите, храната им и всичко останало, каквото бяха успели да свалят от камионите, независимо дали разбираха полезността му или не, просто като кафява върволица от насекоми грабителите.

Нощта ги застигна и през по-голямата част от нея продължиха да вървят, почиваха, когато се налагаше, точейки се през гората — хайза ги насочваха, така че никой да не се изгуби, — сгушваха се близо един до друг при спиранията, за да не усещат толкова силно студа.

А веднъж в небето се разнесе гръм, който нямаше нищо общо с дъжда.

— Кацат — предаде се вестта от човек на човек. Хайза не зададоха въпроси. Острият им слух навярно бе доловил още по-рано.

Пори се връщаше. Навярно бе Пори. Щяха да изследват известно време опустошената база и да изпратят сърдити съобщения до Мазиан. Щяха да поискат информация от сканера, да решат въз основа на нея какво да предприемат и да изчакат Мазиан да си каже думата — а всичкото изгубено време бе в тяхна полза.

Почивка и ходене, почивка и ходене, а когато започнеха да примаяват, благите хайза веднага се появяваха на място да ги докоснат, да ги подтикнат, да ги придумат. Когато спираха, беше студено и влажно, макар така и да не заваля нито веднъж. Зарадваха се на утрото, на блясъка на първите лъчи, процеждащи се през дърветата, които тамдолците приветстваха с извиване на трели, бърбене и подновено въодушевление.

Внезапно дърветата започнаха да оредяват и дневната светлина да става все по-ярка и по-ярка, излязоха на склона на хълм, който се спускаше към широка равнина. Далечният хоризонт се разгърна пред тях, когато стигнаха билото на малко възвишение. Хайза продължаваха напред, излизаха от гората и се спускаха в широката долина — в това убежище, даде си сметка Емилио, обхванат изведнъж от притеснение, в област, която хайза винаги бяха искали да остане тяхна, да не идват хора, широка открита площ, която да принадлежи единствено и завинаги на тях.

— Не бива — възпротиви се Константин, като се огледа за Скокливеца. Направи умотителен жест, докато тамдолецът подскачаше весело край него. — Не, Скокливецо, не трябва да слизаме в тази гола равнина. Не можем, чуваш ли? Мъже-с-пушки, те ще дойдат с кораби и техните очи ще ни видят.

— Старите казват идва — заяви Скокливеца, без да спре нито за миг, сякаш това решаваше нещата без спор. Спускането вече бе започнало, всички хайза се изливаха като кафява вълна от гората, носейки със себе си хора и техния багаж, последвани от други — хора и тамдолци, насочили се към примамливата, огряна от слънцето, бледа равнина.

— Скокливецо! — Емилио спря, Милико застана до него. — Мъже-с-пушки ще ни намерят тук. Разбираш ли ме, Скокливецо?

— Аз разбира. Вижда нас всички, хайза, хора. Ние вижда тях също.

— Не можем да слезем долу. Те ще ни убият, чуваш ли?

— Те казват идва.

Старите. Скокливеца му обърна гръб и продължи надолу по склона, извърна се отново, докато вървеше, и подкани Емилио и Милико.

Константин направи крачка, после още една, като осъзнаваше, че това бе лудост, като знаеше, че хайза вършеха нещата по свой начин, различен от човешкия. Тамдолците никога не бяха вдигали ръка срещу нашествениците в техния свят, бяха стояли, наблюдавали, това щяха да сторят и сега. Хората бяха поискали помощ от хайза и те им я бяха предложили по техния си начин.

— Ще поприказвам с тях — рече той на Милико. — Ще говоря с техните Стари, ще им обясня. Не можем да ги обидим, но те трябва да ни чуят... Скокливецо, Скокливецо, чакай!

Скокливеца обаче не спря, вървейки начело. Хайза продължаваха да се движат като се спускаха по широкия тревист склон към равнината. По средата ѝ, където изглежда течеше река, се забелязваше нещо като стърчаща нагоре скала и отъпкан кръг около нея, сянка, която Емилио най-накрая различи, че бе обръч от живи тела, събрани около странния обект.

— Там сигурно са всички хайза по реката — каза Милико. — Това, изглежда, е някакво място за среща. Някакъв вид светилище.

— Мазиан няма да го уважи, нито пък Съюзът.

Привидя му се клане, унищожение, безпомощността на хайза пред нападението. Именно тамдолците, помисли си Константин, самите тамдолци със своя благ начин на действие бяха превърнали Пел в това, което бе. На времето хората на Земята се бяха ужасили, когато пристигна новината за откриването на извънземни същества. Още тогава бяха заговорили за закриване на колониите от страх да не се намерят и други. Но на Тамдолу никога не бе имало страх — хайза идваха с голи ръце да посрещнат хората и ги заразяваха с доверие.

— Трябва да ги убедим да се махнат оттам — обърна се той към Милико.

— Аз съм с теб — отвърна тя.

— Помага вас? — запита един тамдолец, докосвайки ръката на Милико.

Тя бе започнала да куца, облегна се на Емилио. И двамата поклатиха глави и продължиха да вървят заедно, вече в самия край на потока, тъй като повечето бяха отминали напред, обзети от общата лудост, дори възрастните, носени на ръце от хайза.

От време на време през дългото спускане си почиваха, докато слънцето премина зенита; вървяха, отдъхваха и пак вървяха, накрая слънцето се изтърколи надолу по небосклона и засвети отвъд ниските обли възвишения. В маската на Константин се развали цилиндър, съсипан от влагата и горската плесен, лошо предзнаменование в очите на останалите. Той се задави от прекратеното подаване на въздух, затършува за друг цилиндър, задържа дъх, докато го смени, и си постави отново маската. Продължиха да вървят, вече по-бавно, през равнината.

В далечината се издигаше онзи неясен обект с форма на риба, на колона с неправилни очертания, надвиснал над море от тела на хайза — и не само на хайза. Там имаше и хора, които станаха от местата, където бяха седели, и се насочиха към групата да я посрещнат. Сред тях беше Ито от втора база заедно с нейните служители и работници, също и Джонс от първа база с неговите хора. Те протегнаха ръце да ги поздравят като изглеждаха не по-малко удивени от младите Константин.

— Казаха да дойдем тук — рече Ито. — Казаха, че и вие ще дойдете.

— Станцията падна — отвърна Емилио, докато потокът се придвижваше напред, приближаваше се към центъра и хайза го подканяха да върви, най-вече него и Милико. — Нямаме избор, Ито. Властта е в ръцете на Мазиан, поне тази седмица. Не мога да съм сигурен за следващата.

Ито и Джонс се разделиха с тях, останаха заедно със собствените си хора. Наоколо имаше още стотици и стотици събрани, които стояха някак особено сериозни, сякаш вцепенени. Константин срещна Дийкън от бригадата на кладенците, Макдоналд от трета база, Хебърт и Тауш от четвърта. Но хайза го тласкаха напред и той държеше ръката на Милико, за да не бъдат разделени сред огромното гъмжило. Сега бяха заобиколени от хайза, само от хайза. Колоната се издигаше вече доста по-близко и тя съвсем не беше колона, а грамаден куп от образи като онези, които тамдолците бяха подарили на станцията, приклепнали закръглени фигури и други по-високи, тела с множество лица на хайза с учудени уста и широко отворени, тържествуващи очи, загледани в небето завинаги.

Странната скулптура бе направена от хайза и изглеждаше стара. Обзе го страхопочитание. Милико забави крачка, втрепенена мълчаливо нагоре като него. Двата бяха заобиколени от всички страни от хайза и Емилио се почувства изгубен, дребен и чужд пред тази величествена, древна скала.

— Ти идва — помоли го тамдолски глас и нечии пръсти хванаха ръката му — на Скокливеца, който ги заведе до самото подножие на паметника.

Там седяха Старите, най-старите измежду всички хайза, чиито лица и рамене бяха посребрени, седяха, обградени от малки пръчки, забити в земята, пръчки с инкрустирани лица и окичени с мъниста. Константин се поколеба, нямаше желание да навлиза в този кръг, но Скокливеца ги въведе вътре, сред самата групичка на Старите.

— Сяда — покани ги Скокливеца.

Емилио и Милико се поклониха и седнаха със скръстени крака пред четиримата старейшини. Скокливеца заприказва на цвърчащия език на хайза и най-крехкия от четиримата му отвърна.

После същият този от Старите се пресегна внимателно като се подпря на едната си ръка, за да докосне най-напред Милико, сетне него, сякаш благославяйки ги.

— Вие добре идва тук — каза Скокливеца, навярно за да преведе думите му. — Вие топло идва тук.

— Скокливецо, благодари им. Изкажи им нашата най-голяма благодарност. Но им кажи, че има опасност от Тамгоре. Че очите на Тамгоре гледат надолу към това място и че мъже-с-пушки могат да дойдат тук и да причинят болка.

Скокливеца заговори. Четири чифта очи ги гледаха с все същото абсолютно спокойствие. Един от тях отговори.

— Кораб идва Тамгоре ние глави тук — рече Скокливеца. — Идва, гледа, отива.

— Вие сте в опасност. Моля те, накарай ги да го разберат.

Скокливеца преведе. Най-старият вдигна ръка към изображенията, които се издигаха над тях, и каза нещо в отговор.

— Място на хайза. Нощ идва. Ние спи, сънува те отиват, ние сънува те отиват.

Обади се друг от Старите. Сред думите му се чу човешко име — Бенет, и още едно — Лукас.

— Бенет — повториха като ехо най-близките. — Бенет. Бенет. Бенет.

Мълвенето излезе извън рамките на кръга, понесе се като вятър сред събралото се множество.

— Ние краде храна — заяви Скокливеца с тамдоска усмивка. — Ние учи краде добре. Ние краде вас, прави вас сигурно.

— Пушки, Скокливецо! — възрази Милико. — Пушки!

— Вие сигурно. — Скокливеца замълча, за да изслуша нещо, което един от Старите каза. — Прави вас име, нарича теб Той-идва-отново, нарича теб Тя-протяга-ръце. То-хе-ме, Михан-тисар. Ваш дух добре. Вие сигурно идва тук. Обичам ви. Бенет-мъж, той учи ние сънува човешки сънища. Сега вие идва, ние учи вие хайза сънища. Ние обича вас, обича вас, То-хе-ме, Михан-тисар.

Емилио не намираше какво да каже, само гледаше нагоре към огромните образи, които бяха вперили кръглите си очи към небесата. Озърна се наоколо, където струпалите се хайза се простираха сякаш до хоризонта, и за момент осъзна, че е повярвал, че е възможно това свръхвеличаво място да всее страх у всеки враг, който се приближи до него.

Старите започнаха да припяват, песента се подхвана от близкостоящите и премина към по-далечни и по-далечни редици. Телата взеха да се поклащат в ритъм с нея.

— Бенет... — чуваше се отново и отново.

— Той учи ние сънува човешки сънища... Нарича теб Той-идва-отново.

Константин потрепери, протегна ръка и прегърна Милико, заливан от този притъпяващ съзнанието шепот, който беше като лекото плъзване на чук по бронз, като въздишката на някакъв великански инструмент, изпълваща цялото небе на здрача.

Слънцето се скри изцяло. Изчезването на светлината предизвика студ и вопъл от безброй гласове, които прекъснаха песента. После появата на звездите бе съпроводена от сочене нагоре с ръка, от тихи викове на радост.

— Нарича нея Тя-идва-първа — каза им Скокливеца и им представи по име една по една звездите, които острото зрение на хайза бързо забелязваше и всички ги поздравяваха като завръщащи се приятели. — Върви-заедно, Идва-през-пролетта, Тя-винаги-танцува...

Песента отново оживя, звучейки по-ниско, и телата се заклатиха.

Преумората си каза думата. Погледът на Милико потъмня и Емилио се опита да я задържи, да остане буден самият той, но хайза също клюмаха и Скокливеца ги потупа, за да им покаже, че бе прието сега да се почива.

Заспа, след известно време се събуди и видя, че около тях бяха оставени храна и напитки. Константин си свали маската, за да хапне и пийне, като редуваше ядене и дишане. Малцината будни на други места се раздвижиха сред спящото множество и макар ранният час да бе по-подходящ за сън, се посветиха на естествените си нужди. Самият той почувства необходимост да стори същото, промъкна се надалеч през огромната, гигантска тълпа към краищата ѝ, където спяха още хора, и по-нататък, където хайза старателно бяха изкопали санитарни дупки. Остана известно време там, по края на лагера, докато не започнаха да идват други. Едва тогава си възвърна чувството за време и погледна назад към каменните изображения, звездното-небе и спящата навалица.

Такъв бе отговорът на хайза. Те се бяха събрали тук, бяха застанали под слънцето и звездите, казвайки на небето и на техните

богове: „Вижте ни! Ние имаме надежда.“ Разбра, че се бе побъркал, и престана да се страхува за себе си, дори не и за Милико. Те очакваха някакъв сън, всички наоколо, и ако хората насочеха оръжията си към благите сънуващи на Тамдолу, нямаше да остане повече никаква надежда. Така хайза ги бяха обезоръжили в самото начало — с празни ръце.

Върна се обратно, при Милико, при Скокливеца и при Старите, като странно защо вярваше, че са в безопасност, по начин, който нямаше нищо общо с живота и смъртта, че това място тук съществува от векове и чака много по-отдавна, още преди да дойдат хората, загледано в небесата.

Настани се до Милико, легна и погледна звездите като разсъждаваше върху шансовете си.

А на сутринта от небето се спусна кораб.

Сред десетките хиляди хайза не настъпи паника. Тя не обхвана и хората, които седяха сред тях. Емилио се изправи, хванал Милико за ръка, и проследи приближаването на кораба — планетна сонда, която кацна доста по-нататък в равнината, където успя да намери свободно пространство.

— Трябва да отида да говоря с тях — предаде той на Старите с помощта на Скокливеца.

— Не говори — отвърна му по същия начин Най-стария. — Чака. Сънува.

— Чудя се — забеляза спокойно Милико, — дали наистина биха искали да завладеят цялата планета, като се има предвид положението им горе на станцията.

Други хора също се бяха надигнали на крака. Константин седна отново със съпругата си и постепенно всички събрали се се настаниха пак на земята, седнаха и зачакаха.

След доста дълго време се чу далечният звук на високоговорител.

— Тук има хора — прогърмя през равнината металният глас. — *Ние сме от кръстосвача „Африка“.* Молим този, който е поел командването, да излезе напред и да се представи.

— Недей! — помоли го Милико, когато Емилио се размърда да стане. — Могат да те застрелят.

— Могат да стрелят и ако не отида да говоря с тях. Право в тълпата наоколо. Държат ни в ръцете си.

— *Емилио Константин там ли е? Имам новини за него.*

— Знаем новините ти — измънка той и хвана ръцете на съпругата си, когато тя се опита да се изправи. — Милико, имам една молба към теб.

— Не.

— Остани тук. Аз ще отида. Знам какво ще поискат — базата да заработи отново. Ще оставя тук онези, които няма да се чувстват добре под режима на Пори, а това са повечето от нас. Имам нужда от теб — да бъдеш с тях, за да ги ръководиш.

— Просто извинение.

— И да, и не. За да движиш нещата тук. Да водиш война, ако се стигне дотам. Да останеш с хайза и да ги предупреждаваш, да държиш чужденците настрана от този свят. На кого друго бих могъл да поверя всичко това? Кого друго ще разберат хайза така, както теб и мен? Някой от работниците ли? — Поклати глава, погледна я в тъмните очи. — Има начин да се борим. Както го правят тамдолците. Аз ще се върна с Пори, ако поискат именно това. Нима мислиш, че мога да те зарежа така? Кой друг обаче би могъл да върши работата тук? Направи го заради мен.

— Разбирам те — отвърна тя дрезгаво.

Константин се изправи, Милико го последва, прегърна го и го целуна толкова продължително, че му стана още по-трудно да я остави. Но сетне тя го пусна. Той извади пистолета от джоба си и ѝ го подаде. Можеше да дочуе отново рева на високоговорителя. Призоваваха ги, повтаряха съобщението.

— *Всички служители при мен!* — извика Емилио към струпалите се. — Предайте нататък. Търся няколко доброволци.

Викът му се повтори надалеч. Служителите започнаха да се приближават, идвайки от далечните краища на тълпата — от управата на първа база, от следващата, от основната. Отне им време да се съберат. Войниците, които бяха доближили от другата страна на разстояние, от което да се чуват, изчакаха, сигурно защото можеха да видят раздвижването, а времето и силата бяха на тяхна страна.

Константин накара служителите си да обърнат гръб в тази посока и да се скупчат по-наблизо като си даваше сметка, че може би

ги държаха на прицел. Намиращите се наоколо хайза вдигнаха погледи, в кръглите им очи се забелязваше любопитство.

— Искат работна ръка — рече той меко. — И да се поправи саботажът. Единствено затова са дошли тук. Яки гърбове. Някой, който да се грижи за доставките. Навярно ги интересува само основната база, защото не могат да използват останалите. Не мисля, че можем да поискаме от И-хора да се върнат и да понесат още от работата, която ни възложи Пори, преди да си тръгнем. Всичко е въпрос на време, на издръжливост, на присъствието на достатъчно хора от нас; така че да можем да възпрем всякакво посегателство на Тамдолу. Или може би е просто въпрос на оцеляване. Вие ме разбирате. Предполагам, че искат да попълнят запасите на корабите си, както и да вземат доставки за станцията. И докато ги получават, печелим нещо. Ще изчакаме нещата да се оправят горе на станцията и ще пестим, каквото можем. Искам най-едрите мъже от всяка група, най-силните, които могат да работят най-много и да носят най-много и които да съдържат нервите си. За да се трудят из полята и кой знае още за какво. Може би и за принудителна военна служба. Нямаме представа. Смятам, че ще имам нужда приблизително от по шейсет души от всяка база, които да вземат всичко, което могат да носят със себе си.

— Вие ще отидете ли?

Кимна. С нежелание кимнаха на свой ред Джонс и други служители.

— И аз ще дойда — обади се Ито. Всички други офицери от базите отиваха доброволци.

Емилио поклати глава при думите ѝ.

— Не и за това — каза той. — Всички жени ще останат тук под ръководството на Милико. Всички. Без възражения. Пръснете се и препредайте съобщението ми. Искам по около шейсет доброволци от всяка база. И побързайте. Онези там няма да ни чакат вечно.

Разпръснаха се, отдалечавайки се на бегом.

— *Константин* — рече отново металният глас. Той погледна в негова посока и различи фигурите в брони в далечината отгъткъ насядалото множество. — *Търпението ни се изчерпва.*

Забави се, за да целуне още веднъж Милико, чу неспирния брътвеж на Скокливеца край него, който превеждаше на Старите.

Потегли през лагера в посока към войниците. Други тръгнаха покрай седналите хайза, за да се присъединят към него.

Не бяха само служители и постоянни работници. Дойдоха и мъже от И-купола, не по-малко от останалите. Емилио стигна до края на тълпата и забеляза, че Скокливеца беше до него заедно с група от най-силните мъжкарите на хайза.

— Вие не е нужно да идвате — рече им.

— Приятел — отвърна Скокливеца. И-хората не казаха нищо, но и не изразиха намерение да се върнат.

— Благодаря — продума той.

Оттук, от самия край на лагера, можеха ясно да видят войниците. Наистина бяха от „Африка“, доколкото се различаваше надписа на емблемите им.

— *Константин!* — обърна се по мегафона офицерът към него.
— *Кой извърши саботаж в базата?*

— Аз го наредих — извика той обратно. — Откъде да знам дали Съюзът няма да дойде тук долу? Но той е поправим. Частите са в нас. Предполагам, че ще поискате да се върнем.

— *Какво става, какво правите тук, Константин?*

— Свещено място. Убежище. На картите ще видите, че е обозначено като „забранено“. Събрах екип. Готови сме да се върнем, да поправим машините. Ще оставим болните при хайза. Ще възстановим работата на основната база само ако сме сигурни, че в момента там горе наистина няма опасност от нападение. Останалите бази са просто опитни в областта на селското стопанство и не произвеждат нищо, което да ви е от полза. Екипът е достатъчен да се справи с работата в основната база.

— *Пак ли ще поставяте условия, Константин?*

— Закарайте ни пак в основната база и си пригответе списъците с необходимите ви провизии. Ще се погрижим да получите каквото ви е нужно, бързо и без много шум. По този начин ще бъдат защитени интересите на всеки от нас. Ще ни помагат също тамдолски работници. Ще ви дадем всичко, каквото искате.

От другата страна настъпи мълчание. Известно време никой не помръдна.

— *Вземете липсващите части от машините, мистър Константин.*

Емилио се обърна, направи знак с ръка. Един от неговия персонал — Хейнс, се запъти обратно като взе със себе си още четирима от мъжете.

— *Ако нещо липсва, не очаквайте да бъдем търпеливи, мистър Константин.*

Не помръдна. Служителите му бяха чули заканата. Това беше достатъчно. Беше застанал с лице срещу десетината войници с пушки, а отвъд тях стоеше планетната сонда, отрупана с оръжия, някои от които насочени насам; до отворения ѝ люк се виждаха други войници. Мълчанието продължи доста дълго. Навярно се очакваше от него да попита за новини, да бъде сломен от шока като разбере за убийството, за смъртта на семейството си. Изгаряше от желание да научи нещо, но нямаше да зададе въпрос. Дори не шавна.

— *Мистър Константин, баща ви е мъртъв, за брат ви се предполага, че е мъртъв. Майка ви е все още жива и се намира в охранявана изолирана зона, където е в безопасност и се грижат за нея. Капитан Мазан ви изпраща своите съболезнования.*

Гняв пламна по лицето му, ярост от мъчението. Беше поискал от хората, които щяха да отидат с него, да се владеят. Остана непоклатим като скала, докато чакаше връщането на Хейнс и останалите.

— *Разбрахте ли ме, мистър Константин?*

— Благодаря — отвърна той — на капитан Мазан и на капитан Пори.

Отново се възцари мълчание. Чакаха. Накрая Хейнс и другите с него се върнаха като донесоха голям куп оборудване.

— Скокливецо! — рече спокойно Емилио и погледна тамдолеца, който стоеше наблизко с приятелите си. — Ако ще идвате, ще е по-добре да стигнете пеш до базата. Тук има мъже-с-пушки. Хайза може да върви.

— Ходи бързо — съгласи се Скокливеца.

— *Елате насам, мистър Константин.*

Пристъпи напред, без да бърза, излезе пред останалите. Войниците се отдръпнаха настрани, за да охраняват приближаването им с вдигнати пушки. Отначало тихо, като лек повей, от множеството около паметника се надигна песнопение.

Усили се, докато не разтреса въздуха. Емилио погледна назад, изплашен от реакцията на войниците. Те стояха неподвижно с пушки в

ръце. Навярно изведнъж се бяха почувствали нищожни въпреки броните и многото оръжия.

Пеенето продължи, среда, в която се движеха. Хиляди тела на хайза се люлееха в такт с песента така, както се бяха клатили под нощното небе.

Той-идва-отново. Той-идва-отново.

Чуваха го, като приближаваха кораба, чийто трюм бе зейнал, и бяха обградени от още повече войници. Този звук би разклатил дори Тамгоре, когато предадяха съобщението — нещо, което на новите собственици нямаше да се хареса да чуят. Емилио се люлееше от силата му като си мислеше за Милико, за избитото си семейство... Каквото беше загубил, беше невъзвратимо, и сега отиваше с голи ръце, както правеха хайза, при нашествениците.

ЧАСТ ПЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

ПЕЛ: СИНИЯТ ДОК, НА БОРДА НА КЗК 1 „ЕВРОПА“: 29.11.52 Г.

Сигни се облегна назад на стола в заседателната зала на „Европа“, затвори за миг очи, качи краката си върху седалката на стола до нея. Спокойствието бе кратковременно. Появиха се Том Едгър и Едо Пори и заеха места край масата. Малори отвори едното си око, после и другото, докато ръцете ѝ останаха скръстени върху гърдите. Едгър бе седнал зад гърба ѝ, Пори през един стол от заетия. Тя вяло се извини, смъкна крака на пода и се подпря на масата, като се загледа тъпо в отсрещната стена, без желание да води какъвто и да е разговор. Кей влезе и се настани, по петите му пристигна Мика Крешов и седна на мястото между нея и Пори. „Пасифик“ на Сънг продължаваше да патрулира навън, нещастните капитани на ездачи от всички кораби бяха под негово командване в непрекъснато дежурство и влизаха на смени в доковете, за да подменят екипажите. Колкото и дълго да се проточеше обсадата, нямаше да отслабят вниманието и готовността си. Кръстосвачите на Съюза бяха наблизко, но не показваха признаци на присъствие. Забелязваше се като прашинка един-единствен кораб, „Чукът“, търгар, за когото бяха сигурни, че не е никакъв търгар. Той висеше в края на системата и излъчваше съюзистка пропаганда. Беше далекообхватен влекач и можеше да скочи по-бързо, отколкото техен кораб да го доближи и да го поразии. Наблюдател. Знаеха, че е такъв. Вероятно имаше и друг кораб — „Лебедово око“, търгар като „Чука“, който изобщо не се занимаваше с търговия, и още един, чието име не знаеха, призрак, който се появяваше на далекообхватния сканер и после пак изчезваше. Би могъл да е съюзистки боен кораб — един или няколко. Влекачите на къси разстояния, останали в системата, поддържаха работата в мините, стояха далеч от Пел и от това, което ставаше в периферията. Те бяха отчаяни търгари, загрижени за своите собствени проблеми, без да обръщат внимание на цялата мрачна обстановка, на отсъствието на далекообхватните влекачи, на Флотата,

призрачно появяваща се по границата на системата, на корабите наблюдатели, които ги държаха под око, на ситуацията наоколо.

Същото правеше и станцията като се опитваше да нормализира положението в някои от секторите, из които се разхождаха както дежурни, така и свободни войници. Командването на Флотата беше принудено да даде отпуски. Не можеха да държат войниците или екипажите затворени на доковете в продължение на месеци, когато бяха само на ръка разстояние от лукса на Пел, а жилищното пространство в кръстосвачите бе спартанско и претъпкано при продължителния престой в док.

А това водеше до особени затруднения.

Мазиан влезе, безупречен както винаги. Седна. Разстла пред себе си документи на масата. Огледа се. Последно и най-дълго спря погледа си върху Сигни.

— Капитан Малори, мисля, че ще е най-добре първо да прочетете доклада си.

Тя посегна, без да бърза, към листовите и се изправи на мястото си по собствено желание.

— На 28.11.52 г. в 23:14 часа влязох в номер 0878 на тази станция, който е жилище в район с ограничен достъп, като действях въз основа на слух, сигнал до офиса ми, съпроводвана от майор Дейсън Джанц и двамайт вѡрѡжени войници на мое подчинение. Там намерих военнослужещите лейтенант Бенджамин Гофърт и сержант Байла Майсъс, и двамата от „Европа“, и още четиринайсет други войници, които живееха в този четиристаен апартамент. Налице бяха наркотици и алкохол. Войниците и офицерите в апартамента изразиха устно своя протест срещу влизането и намесата ни, но гражданите Майла Ертън и Томас Сентия бяха упоени до такава степен, че не бяха в състояние да се подчинят на властта. Наредих да се претърси жилището, при което бяха открити още четирима души — мъж на двамайт и четири години, мъж на трийсет и една, мъж на двамайт и девет и жена на деветнайсет години, всичките цивилни, в разсъблечено състояние и със следи от изгаряния и други малтретирания, затворени в една стая. В друга стая имаше кашони, които съдържаха алкохол и лекарства, взети от станционна аптека и съответно обозначени, както и кутия, съдържаща сто и тринайсет скъпоценни предмета, и втора, съдържаща сто петдесет и осем броя лични и кредитни карти от Пел.

Намерени бяха също опис, който съм прикрепила към този доклад, обхващащ по-ценните предмети, и списък на петдесет и двама членове от екипажи и военнослужещи от Флотата, освен онези, заварени в апартамента, край чиито имена стоят записани определени скъпоценни предмети. Запознах с тези открития лейтенант Бенджамин Гофърт и поисках от него обяснение на случая. Той отговори: „Ако си искате вашия пай, няма нужда от такъв шум. Какъв дял би ви задоволил?“ Аз казах: „Мистър Гофърт, вие сте арестуван. Вие и вашите съучастници ще бъдете предадени на капитаните ви за определяне на наказание. На разговора ни се прави запис, който ще бъде използван при разследването.“ Лейт. Гофърт: „Мръсна кучка! Мръсна копелдашка кучка! Кажки какво искаш!“ На този етап престанах да споря с лейтенант Гофърт и стрелях в корема му. Записът ще покаже, че оплакванията на другарите му престанаха още в същия момент. Моите войници ги арестуваха и ги отведоха без по-нататъшни инциденти на кръстосвача „Европа“, където те останаха под арест. Лейтенант Гофърт почина в апартамента, след като направи пълни самопризнания, които са добавени към доклада. Наредих вещите от апартамента да бъдат пренесени на „Европа“, което бе изпълнено. Разреших цивилните граждани на Пел да бъдат пуснати след щателно извършена идентификация, като им отправих сериозно предупреждение, че ще бъдат арестувани, ако на станцията се разчуят подробности около случая. Предадох обратно апартамента на станционната управа, след като бе напълно освободен и почистен. Край на доклада. Следват приложения.

Мазиан не преставаше да се мръщи.

— Според вашите наблюдения лейтенант Гофърт беше ли упоен?

— Според моите наблюдения той пиеше.

Той махна леко с ръка, давайки й знак да седне. Сигни зае мястото си и се облегна назад с навъсено изражение на лицето.

— Пропуснахте да обясните какви са били по-специално вашите основания за тази екзекуция. Бих искал да ги чуем, за да имаме яснота.

— Отказ да се подчини при арестуване не само на майор от войската, но и на капитан от Флотата. Отказът му бе направен публично. Моят отговор също.

Мазиан кимна леко, все още мрачен.

— Ценях високо лейтенант Гофърт. В нормалната практика на Флотата, капитан Малори, има известно разбиране, че войниците не са задължени да спазват по-строгата дисциплина на екипажите. Тази... екзекуция представлява голяма тежест за другите капитани, които сега трябва да вземат собствени решения, като следват това най-тежко наказание. Вие ги принуждавате да се съобразяват с вашата суровост срещу собствените си войници и екипажи. Или открито да не се съгласят с нея като пуснат войниците с порицание, каквото заслужава обикновено подобна дейност, и по този начин да изглеждат мекушави.

— Провинението, сър, е неподчинение на заповед.

— Така е отбелязано и именно такава ще бъде обвинението. На онези войници, за които военният съд реши, че са участвали в неподчинението, ще бъдат наложени най-строги наказания. Другите задържани ще отговарят за по-дребни провинения и ще бъдат освободени.

— Също и по обвинение в съзнателно и умишлено нарушаване на сигурността и спомагане да се създаде опасна ситуация. Аз напредвам с новата идентификационна система, сър, но старите карти все още са валидни в големи райони от станцията. Лицата в този апартамент бяха пряко замесени в контрабанда на лични карти в ущърб на моите старания.

Другите възразиха с мърморене и смръщено лице на Мазиан помръкна още повече.

— Били сте изправени пред положение, в което може да не е имало друг изход, освен използвания от вас. Но искам да ви обърна внимание, капитан Малори, че съществуват и други гледни точки, от които се тълкува моралът в тази Флота. Например фактът, че сред арестуваните и в онзи злополучен списък няма нито един от „Норвегия“. Може да се допусне, че въпросният слух ви е бил предаден преднамерено заради определени конкурентни интереси на вашите собствени войници.

— В случая не бяха замесени мои подчинени от „Норвегия“.

— Действали сте извън периметъра на вашите собствени правомощия. За вътрешната сигурност отговаря капитан Кеу. Защо той не е бил предупреден преди нахълтването?

— Защото бяха замесени войници от „Индия“. — Тя погледна Кеу право в навъсеното лице, после другите и пак Мазиан. — Случаят

не изискваше особено голяма акция.

— И все пак вашите войници са се изплъзнали от мрежата.

— Те не са били замесени, сър.

За момент настъпи гробно мълчание.

— Вашите са по-добродетелни, така ли?

Сигни се наведе напред, опряла лакти на масата, и впи очи в Мазиан.

— Аз не разрешавам на моите войници да преспиват на станцията и строго следя къде се намират. Така че знаех къде са те. Никой от „Норвегия“ не е замесен в контрабанда. И докато ми се държи сметка, биха искала също да направя една забележка. Не одобрих дадената свобода на войниците в отпуск, още когато тя бе предложена, и настоявам да се преразгледа този въпрос. Дисциплинирани войници се съсипват от работа, докато от друга страна им се дава твърде голяма свобода. Държите ги на пост, докато припаднат от умора, и ги пускате да си развяват байрака, докато изпопаднат от пиене — такава е сегашната политика, каквато аз не разрешавам на моите подчинени. Дежурствата се сменят през разумни периоди и свободното движение на войниците е ограничено до тясната ивица на доковете под прякото наблюдение на собствените ми офицери — за краткото време, което изобщо им е разрешено. Освен това никой от „Норвегия“ не е замесен в онзи случай.

Мазиан я гледаше изпитателно. Тя наблюдаваше равномерното свиване и отпускане на ноздрите му.

— Отдавна се познаваме, Малори. Винаги сте била кървав тиран. Така ви наричат. Известно ви е.

— Напълно е възможно.

— Застреляли сте някои от собствените си войници на Ериду. Наредили сте на един взвод да открие огън по друг.

— „Норвегия“ си има норми.

Мазиан пое дълбоко дъх.

— Другите кораби също имат такива, капитане. Вашата политика може да се възприема на „Норвегия“, но отделните командвания имат различни изисквания. Да действаме самостоятелно е нещо, което владеем отлично, което правим от много отдавна. Сега обаче аз нося отговорността да се обедини отново Флотата и да заработи като едно цяло. Вече видях резултата от независимото упорство, което накара

„Северен полюс“ и „Тибет“ да висят навън, вместо да навлязат в системата, както трябваше да им е подсказал здравият разум. Два кораба са *мъртви*, Малори. И ето че ми представяте ситуация, когато един кораб се държи по-различно от останалите, после извършва самостоятелно разследване на очевидно незаконна дейност, в която са замесени другите екипажи от Флотата. Говори се също, че в онзи списък е имало втори лист, знаете ли? И че е бил унищожен. Това е морален проблем. Давайте ли си сметка?

— Осъзнавам проблема и съжалявам, че е възникнал. Отричам да е унищожавана страница и съм възмутена от извода, че моите войници са били водени от завист като са докладвали за случая. Отказвам да приема положението, в което ги поставяте по този начин.

— Войниците на „Норвегия“ ще спазват отсега нататък същия график, както и останалата част от Флотата.

Сигни се облегна назад.

— Свидетел съм на политика, която ни води към метеж, а сега ми се заповядва и аз да я следвам?

— Дребната контрабанда е естествено да се зароди всеки път, когато войниците се намират извън кораба, Малори, но проблемът сега е допускането, че има офицери и кораби, които могат да вършат, каквото си поискат, и си съперничат. Не можем да си позволим такова разделение, Малори, и аз няма да го допусна, независимо под какво име се представя. Тази Флота има един главнокомандващ. Или вие ще основете опозиционна партия?

— Приемам заповедта — промърмори тя.

Гордостта на Мазиан. Свръхчувствителната му гордост. Когато очите му добиеха онова особено изражение, значи са стигнали до границата, която не биваше да се преминава. Стомахът я присви, смилайки лудото желание да счупи нещо. Но Сигни остана спокойно на мястото си.

— Моралният проблем съществува — продължи Мазиан спокойно и се отпусна назад с един от онези театрални жестове, които изразяваха пренебрежението му към нещата, за които няма смисъл да се спори. — Не е справедливо да го свързвам единствено с „Норвегия“. Извинете ме. Давам си сметка, че до голяма степен сте права. Но всички действаме при трудни обстоятелства. И ние и Пел знаем, че Съюзът е там навън. Сигурно нервите на войниците са опънати,

защото не им е известно всичко. Отдават се на удоволствия доколкото могат. Виждат, че станцията е изпаднала в тежка ситуация — недостиг, развихряща се контрабанда, най-вече враждебност от страна на цивилните. Не са наясно с действията, които предприемаме, за да пооправим положението. Известно е, че има наблюдател на Съюза, срещу който не можем да направим нищо. Дори движението по доковете на тази станция не е нормално. Готови сме да се хванем гуша за гуша, а не е ли точно това, на което Съюзът се надява? Да продължи да ни държи тук без възможност за измъкване, ние да се скапем сами. Те не желаят да се изправят срещу нас в открита схватка — ще им струва скъпо, дори ако успеят да ни изтласкат. Но не искат и да рискуват, като ни оставят да се разпръснем и да се върнем към партизанската война, защото имат Цитиана, нали? Там е столицата им, която е доста уязвима, ако някой от нас реши да я порази на всяка цена. Те знаят какво може да ги сполети, ако ние се измъкнем оттук. Затова изчакват. Държат ни в несигурност. Надяват се, че ще се подлъжем да останем тук като ни предлагат достатъчно спокойствие, за да не мръднем. Те спекулират, вероятно събират сили. И са прави — ние се нуждаем от почивка и от убежище. Това е най-лошото нещо за войниците, но как иначе да се справим? Изправени сме пред проблем. И предлагам да накараме съгрешилите войници да почувстват опасността, нещо, което да ги стресне и убеди, че обстановката е напечена. Ще отидем да потърсим някои от суровините, от които има недостиг на Пел. Влекачите на къси разстояния така се стараят да останат встрани от пътя ни, но не могат да се движат надалеч, нито бързо. А в мините има още неща, провизии, които ги обезпечават. Ще изпратим втори кръстосвач да патрулира навън.

— След това, което се случи със „Северен полюс“... — промълви Крешов.

— С необходимите предпазни мерки. Ще държим корабите на станцията в готовност и няма да се отдалечаваме. Има курс, който би отвел един кръстосвач близо до мините, без да излиза особено надалеч от прикритието. Крешов, вие имате забележително чувство за предпазливост, нека това е вашата задача. Съберете доставките, които са ни необходими, и им дайте някой и друг урок, ако се наложи. Малко агресия ще разтовари напрежението от войниците и ще повиши самочувствието.

Сигни прехапа долната си устна, загриза я, накрая се наведе напред.

— Аз поемам доброволно тази задача. Нека Крешов остане тук.

— Не — рече Мазиан и бързо вдигна ръка да ги усмири. — Не ви подценявам, съвсем не. Вашата работа тук е жизнено необходима и вие я вършите чудесно. „Атлантик“ ще отиде да патрулира. Ще вкара в конвой няколко товарни кораба и ще възстанови транспорта до станцията. Ако трябва, взривете някой от тях, Мика. Вие знаете как да се справите. И им платете с книжни пари на Компанията.

Разнесе се всеобщ смях. Само Сигни остана кисела.

— Изглеждате недоволна, капитан Малори — обърна се към нея Мазиан.

— Стрелбата ме потиска — отговори тя цинично. — Както и пиратството.

— Сега спор за политиката ни ли ще водим?

— Преди да предприемем каквато и да е широкомащабна операция от този вид, бих искала да видя, че се прави усилие да се привлекат на наша страна влекачите на къси разстояния, а не да се унищожават. Те ни подкрепиха срещу Съюза.

— Те не можеха да се махнат от пътя. Разликата е голяма, Малори.

— Би трябвало да се запомни — кои от тях са били навън с нас. Към тези кораби трябва да се подходи по друг начин.

Мазиан не беше в настроение да слуша доводите ѝ, не и днес: Бузите му бяха доста зачервени, а очите — потъмнели.

— Нека да свърша с нарежданията си, стара приятелко. Всичко това е взето предвид. Търгарите от тази категория ще получат специални предимства при кацане на станцията и предполагаме, че никой търгар от същата категория няма да попадне в групата на неподчинилите се да се придвижат насам.

Тя кимна и се постара да заличи укорителния си израз. Опасно бе да се противопоставя на Мазиан. Самомнението му бе ненадминато. Понякога дори надделяваше над по-добрите му качества. Той щеше да *стори* каквото бе разумно. Винаги го правеше. Но понякога ядът му траеше дълго.

— Бих искал да спомена — намеси се дълбокият глас на Пори, — че, противно на очакванията на капитан Малори да получим помощ

на място, срещаме проблеми в операцията на Тамдолу. Емилио Константин щраква с пръсти и получава каквото поиска от своите работници там. Това ни осигурява нужното снабдяване и ние се примиряваме. Но той изчаква. Просто изчаква и знае, че тъкмо сега ни е необходим. Ако докараме онези влекачи на къси разстояния на станцията, ще си имаме евентуално работа с още типове като Константин, само че ще са тук с нас, в съседно гнездо до нашите кораби.

— От тях не може да се очаква да навредят на Пел — обади се Кей.

— Ами какво ще стане, ако някой от тях е съюзист? Много добре знаем, че те са проникнали в средите на търгарите.

— Тази възможност заслужава да се вземе под внимание — каза Мазиан. — Разсъждавах върху нея, което е една от причините, капитан Малори, да нямам сериозно желание за вербуването на онези влекачи. Те представляват потенциален проблем. Ние се нуждаем от суровините и някои от тях не могат да се доставят от никъде другаде. Трябва да приемем нещата такива, каквито са.

— Така че да дадем пример — рече Крешов. — Да застреляме копелдака. Той е като бомба със закъснител.

— Сега обаче — заяви бавно Мазиан — Константин и екипа му работят по осемнайсет часа на ден — действат ефикасно, бързо, умело и тихо. Не можем да постигнем такова нещо с други методи. Ще се занимаем с Константин, когато можем да минем и без него.

— Той знае ли го?

Пори вдигна рамене.

— Ще ви кажа с какво държим мистър Емилио Константин. Открихме място, на което са се събрал множество тамдолци и останалите хора на планетата, всички заедно, накуп. Една цел. И той го знае.

Мазиан кимна.

— Константин е дребен проблем. Имаме си по-големи грижи. И те са втората точка за обсъждане. Ако можем да се въздържим от друго нападение върху собствените си войници, бих искал да съсредоточим повече внимание върху местонахождението в самата станция на хора, способни на подривна дейност, и на бегълци от персонала.

Лицето на Сигни пламна, но гласът ѝ остана спокоен.

— Новата система ще влезе изцяло в действие колкото се може по-скоро. До тази сутрин сме идентифицирали и картотекирали 14 947 души. Системата използва съвсем нови карти и нови персонални шифри с гласов ключ за определен достъп. Бих желала да е нещо още по-добро, но устройствата на Пел не са проектирани за повече. Ако бяха, още от самото начало нямаше да имат с такива проблеми със сигурността.

— Възможно ли е да сте дали карта на онзи тип Джесад?

— Не. Няма особена вероятност. Повечето от бегълците се движат в зоните, където не се използват карти и където все още действат техните стари или крадени — поне засега. Ние ще ги открием. Разполагаме с рисунка на Джесад и със снимки на останалите. Предполагам, че след седмица или две ще започнем последната чистка.

— Но всички оперативни зони обезопасени ли са?

— Системите за сигурност в главното управление на Пел са просто смешни. Дадох препоръките си за реконструкция на центъра.

Мазиан кимна.

— Когато работниците свършат с отстраняването на щетите. А безопасността на жителите?

— Изключението, което заслужава внимание, е присъствието на тамдолци в изолирана зона на четвърто ниво в синия сектор. При вдовицата на Константин. Сестрата на Лукас. Тя е безнадежден инвалид и тамдолците са съгласни да сътрудничат във всичко, стига да е гарантирана сигурността ѝ.

— Това е слабо място — рече Мазиан.

— Имам комвръзка с нея. Тя ни помага особено много при разпращането на тамдолците в необходимите райони. Тъкмо в момента имаме полза от нея, както и от брат ѝ.

— Докато са такива обстоятелствата — отвърна Мазиан. — Все същото условие.

Последва обсъждане на подробности, статистики, досадни въпроси, които можеха да обменят помежду си чрез компютъра. Сигни ги изслуша с мрачно лице, усещайки главоболие и повишено кръвно налягане, от което се разширяваха вените на ръцете ѝ, докато старателно си водеше бележки и представяше свои собствени статистики.

Храна, вода, резервни части — щяха да бъдат напълно заредени, всички кораби, които бяха в състояние да избягат, ако се стигнеше дотам. Поправяха големите повреди и продължаваха да извършват по-дребни ремонти, които бяха отлагали по време на операцията. Пълно преоборудване, докато същевременно Флотата се държи възможно най-подвижна.

Доставките представляваха най-голямата трудност. С всяка изминала седмица надеждата, че по-смелите от далекообхватните влекачи ще решат да се мярнат насам, намаляваше. Флотата разполагаше със седем кръстосвача, които държаха станция и планета, но единствено с влекачи на къси разстояния, които да ги снабдяват и които можеха да са единствен източник за някои резервни части — запасите, които самите товарни кораби държаха на борда за собствените си нужди.

Бяха хванати в капан, под обсада, без търгари, които да им помагат, без далекообхватни влекачи, които свободно можеха да се разхождат напред-назад дори през най-тежкото време на войната. Сега вече не се надявах да стигнат до станциите край Старите звезди. Там не бе останало почти нищо ценно, бяха въвн от строя, опустошени, някои вероятно изпаднали в нестабилност, тъй като отдавна, много отдавна орбитата им не е била регулирана. Бойните кораби не можеха сами да пренесат през скок тежкото оборудване, необходимо за сериозните строителни работи там. Без далекообхватните търгари Пел бе единствената функционираща станция, която им бе останала освен Сол.

Нежелани мисли се въртяха в главата на Малори докато седеше в заседателната зала, където се събираха редовно, откакто нещата на Пел взеха да се вкисват. Вдигаше от време на време поглед — към Мазиан, към слабото, угрижено лице на Том Едгър. „Австралия“ на Едгър действаше заедно с „Европа“ много по-често, отколкото останалите — те бяха стар, престар екип. Едгър бе вторият най-висш офицер във — Флотата, докато тя бе третият, но между втори и трети имаше огромна пропаст. Едгър никога не взимаше думата в съвета. Не се изказваше за нищо. Разговаряше насаме с Мазиан, сякаш бе в ролята на съветник на трона. Сигни отдавна подозираше, че бе така. Ако в залата имаше поне един човек, който наистина знаеше какво се крие в съзнанието на Мазиан, това бе Едгър.

Единствената станция освен самата Сол.

Значи бяха трима, които знаеха, даде си тъжно сметка тя, и продължи да мълчи. Бяха изминали дълъг път, за да се превърнат от Флотата на Компанията в това. Щеше да е голяма изненада за онези копелета от Компанията на Земята и на Сол, когато разберат, че войната е стигнала до прага на техния дом — когато завладееха Земята, както бяха сторили с Пел. И седем кръстосвача бяха огромна сила срещу планета, която отдавна се бе отказала от звездните полети, която като Пел разполагаше единствено с влекачи на къси разстояния и командваше няколко бойни кораба с обхват на действие в планетната система. А по петите им щеше да дойде Съюзът. Земята бе като стъклен парник. Не можеше да се бие... и да побеждава.

Но не възнамеряваше да се лиши от сън заради нея. Все повече и повече се убеждаваше, че операцията около Пел се вършеше, за да бъдат заети, че може би Мазиан правеше онова, което тя бе съветвала като намираще работа на войниците, дори на своите екипажи и капитани. Докато истинската операция бе тази на Тамдолу, а също и предложението за мините, влекачите на къси разстояния, събирането на запаси, ремонтите, пресяването на жителите на станцията за идентифициране и хващане на онези бегълци, които можеха да изникнат отнякъде и да помогнат на Съюза. Нейната работа.

Само че тук нямаше търгари, които да бъдат принудени да транспортират хора, и никой кръстосвач не можеше да се превърне в кораб за бежанци. Нямаше място. Не бе чудно, че Мазиан не отказваше да коментира каквото и да е, свързано с плановете за непредвидени случаи, вече влизащи в действие под различни претексти. Сценарият се оформяше от само себе си — разрушаване на главния компютър на станцията, тъй като те разполагаха вече с всички нови кодове; хвърляне в хаос на базата на Тамдолу като се отстрани единственият човек, който бе в състояние да я поддържа, и се избие събралото се множество от хора и тамдолци, така че тамдолците никога повече да не работят за хората; насочване на самата станция по спускаща се орбита. Самите те щяха да се понесат към някоя точка за скок под защитния екран на влекачите на къси разстояния, които можеха да послужат единствено като навигационни пречки. Скок към Старите звезди и веднага още няколко към самата Сол...

Съюзът трябваше да реши дали да спаси за себе си като база станция, пълна с хора, и да се пребори с хаоса на Тамдолу, заради който станцията би умряла от глад, дори ако ѝ се окаже помощ... Или да остави Пел да загине и да се впусне в атака, без да има подсигурен тил, без никаква база зад гърба си, която да се намира по-близко от Викинг.

Копеле, обърна се тя наум към Мазиан, като го изгледа изпод вежди. Типично бе да подготвя ходовете си, изпреварвайки сериозно опозицията, и да мисли за немислимото. Той бе винаги най-добрият. Сигни му се усмихна, докато той даваше сухи, точни заповеди за каталогизиране, и тя със задоволство забеляза как великият Мазиан за момент изгуби нишката си на мисли. После си я възвърна и продължи като от време на време поглеждаше към нея с удивление и все по-голяма топлина.

Сега определено имаше трима, които знаеха.

— Ще бъда открита с вас — каза Малори на мъжете и жените, и прави и наклепали в общата зала на долната палуба, единственото място на „Норвегия“, където тя можеше да събере по-голямата част от войниците и да ги вижда — наблъскани рамо до рамо. — Не им харесваме. На самия Мазиан не му се нрави начина, по който ръководя този кораб. Никой от вас не е попаднал в онзи списък. Никой от нас не е замесен в контрабанда. Изглежда другите екипажи се дразнят и се носят слухове, че списъкът е бил променен, че случаят ми е бил донесен преднамерено заради съперничество между „Норвегия“ и останалите кораби на черния пазар... *Тихо!* Бяха ми дадени заповеди отгоре. Ще излизате в *отпуск* при същия режим и при същите условия като останалите войници, а също и ще *дежурите* по техния график. Няма да коментирам, само ще ви поздравя, че си вършите отлично работата. Още две неща. Почувствах се поласкана от името на целия кораб за това, че нямаше нито едно име от „Норвегия“ в скандала от синия сектор. Второ, искам от вас да избягвате всякакъв спор с други звена, независимо какви слухове се носят и как ви предизвикват. Тук очевидно играе особена завист, за което аз поемам лично отговорност. Явно... е, това може да не го казвам. Въпроси?

Настъпи мъртвешка тишина. Никой не шавна.

— Вярвам, че ще предадете новините на дежурната смяна още преди мен. Лично ви се извинявам за това, което други изглежда смятат за несправедливост към хората под мое командване. Свободни сте.

Все още никой не помръдна. Малори се обърна кръгом и се запъти към асансьора, към основното ниво и собствената си каюта.

— Изхвърлете ги в космоса! — промърмори достатъчно ясно глас зад гърба ѝ. Тя закова на място, без да се обърне.

— „Норвегия“! — извика някой, а друг: — Сигни!

След миг целият кораб закънтя.

Тръгна отново към открития асансьор, пое дълбоко дъх на задоволство, въпреки че походката ѝ остана лека и небрежна. Да изхвърлят в космоса Конрад Мазиан, ако някога си е помислил, че може да сложи ръка върху „Норвегия“. Беше започнала с войниците. Дей Джанц също щеше да има какво да им каже. Това, което заплашваше морала на „Норвегия“, застрашаваше живота им, унищожаваше рефлексите им, изграждани в продължение на години.

Както нея и нейната гордост. Лицето ѝ все още пламтеше, когато влезе в асансьора и натисна бутона. Виковете, които ехтяха в коридорите, ласкаеха гордостта ѝ, а ако признаеше пред себе си, тя не бе по-малка от тази на Мазиан. Наистина спазваше заповедите, но тя бе преценила влиянието си върху войниците и екипажа. Никой не можеше да ѝ дава заповеди относно това, което ставаше на „Норвегия“, вътре в самия кораб. Дори Мазиан.

ГЛАВА ВТОРА

ПЕЛ: ДЕВЕТО НИВО НА ЗЕЛЕНИЯ СЕКТОР: 6.1.53 Г.

Тамдолецът отново бе с него, малка кафява сянка, нещо почти обичайно за девето ниво. Джош се спря в изплашения от бунта коридор, постави крак върху някаква метална отливка и се престори, че оправя езика на обувката си. Тамдолецът докосна ръката му, сбръчка нос като се наведе и го погледна нагоре в лицето.

— Константин-мъж добре?

— Добре е — отговори той. Беше Синия зъб, който вървеше по петите им по цял ден и успяваше да пренесе съобщения до и от майката на Деймън. — Намерили сме добро място, където да се скрием. Засега няма опасност. Деймън е в безопасност и не създава повече проблеми.

Покритата с козина силна ръка потърси неговата и пхна в нея някакъв предмет.

— Ти носи Константин-мъж? Тя дава, казва нужда.

Тамдолецът изчезна в движението по коридора също тъй бързо, както се бе и появил. Джош се изправи, устоя на изкушението да се озърне или да погледне металния предмет, докато не се отдалечи малко по-нататък. Оказа се, че е брошка, чийто метал можеше да е истинско злато. Той я прибра в джоба си — за тях тя представляваше богатство, което можеха да продадат на пазара, без да е нужна карта. С него биха могли да подкупят някой, неподкупен по друг начин — като собственика на сегашното им жилище. Златото можеше да се използва и за друго, освен за бижута. Редките метали струваха колкото човешки живот — така вървеше сега цената им. А приближаваха дни, когато щеше да е нужна все по-голяма убедителност, за да се запази скривалището на Деймън. Майка му явно бе жена с доста здрав и практичен разум. Тя имаше очи и уши — във всеки тамдолец, който се промъкваше безобидно по коридорите, и работеше тяхното отчаяние. Продължаваше да предлага убежище, което Деймън не искаше да

използва, защото не желаше да предизвика претърсване на тамдолската система.

Мрежата се стягаше около тях. Зоната от използвани коридори непрестанно се стесняваше. Инсталираха нова система, нови карти и секторите, които войниците претърсваха, оставаха чисти. Онези, които се намираха в сектор, блокиран от войниците, бяха обграждани и проверявани по списъци на издирвани лица, след което им даваха новите карти — на повечето от тях. Някои просто изчезваха и толкоз. А колкото повече се приближаваше новата система с карти толкова по-силно засягаше пазара. Стойността на картите и документите падна рязко, защото щяха да са валидни само до пълната подмяна на пропуските и хората започваха вече да се смущават от старите. От време на време се вдигаше тревога, безшумна, някъде в компютъра. След това на определено място идваха войници и започваха да издирват някого, сякаш повечето хора в секторите с несигурни системи използваха собствените си карти. Държаха тези зони отворени за проверки на самоличност, караха населението да трепери от страх и всеки да подозира другия. Това служеше на целите на Мазиан.

Но тази обстановка позволяваше на Деймън и Джош да преживяват. Предлаганата от тях услуга бе чистене на карти и тя имаше своя определена цена в системата на черния пазар. Продавач желаше да провери стойността на откраднатата карта, нов купувач искаше да е сигурен, че картата няма да вдигне тревога в компютъра, друг се нуждаеше от банковия код, за да ползва сметката. В баровете и общежитията на доковете не се извършваше проверка на снимките в личните карти. А Деймън разполагаше с нужните кодове за програмиране. Джош също ги бе научил, така че работеха заедно и не им се налагаше да обикалят коридорите твърде често. Бяха си изградили цяла научна стратегия, използваха тамдолските тунели и дори пресичаха границите на секторите.

Синия зъб им бе показал как, — така че на нито един терминал на главния компютър не можеха да се засекат няколко поредни запитвания. Нито веднъж не бяха предизвикали тревога, макар някои от картите да се оказаха особено опасни. Имаха занаят — създаден им по ирония на съдбата от Мазиан. Това им позволяваше да се изхранват, подслоняват и крият благодарение на всички защитни мерки, които пазарът можеше да осигури на безценните си оператори. В момента

имаше пълен джоб с карти като знаеше стойността на всяка от тях в зависимост от степента на осигурения достъп и наличната сума в банката. В повечето случаи в сметките нямаше нищо. Семействата на изчезналите хора бързо се бяха усетили и стационарният компютър бе започнал да уважава исканията им да се блокират сметки от достъп чрез определен код. Поне такъв бе слухът, който се носеше, и навярно бе истина. Повечето карти вече създаваха проблеми. Джош разполагаше с няколко използвани от целия куп и със сбирка от кодове за достъп. Само картите, които бяха принадлежали на хора без семейство или със самостоятелна сметка, все още можеха да се използват.

Забелязваха се обаче признаци на по-бърза промяна. Може би бе игра на въображението му, но днес коридорите на всички нива на зеления сектор изглеждаха по-пълни. Възможно бе да е така. Всички, които не се осмеляваха да се подложат на идентификация и да получат нови карти, продължаваха да се струпват във все по-тясно и тясно пространство. Зеленият и белият оставаха последните отворени сектори, но лично Джош се притесняваше в белия, като не искаше да ходи там повече, отколкото му се налагаше. Самият той не бе чул слухове, но нещо се носеше във въздуха, нещо, което подсказваше, че ще бъде изолирана още една зона. Най-вероятно да е белият сектор.

Зеленият бе секторът с големите зали и с най-малкия брой опасни тесни или безизходни места, където решенията на всичко можеха да се бият за всяка стая и за всеки коридор — ако се стигнеше до схватка. Джош си представяше, че ги очаква по-скоро друг край, когато всички проблеми на Мазиан на Пел щяха да са щателно събрани в последния сектор. Просто можеха да го взривят, да издучат в космоса всички от там, като отворят широко вратите, и те щяха да умрат без никакъв протест и без никакъв шанс.

Няколко луди глави бяха донесли скафандри — най-опасната стока на черния пазар, и се въртяха около тях, въоръжени и с див пламък в очите, като се надяваха да оцелеят противно на всякаква логика. Повечето от тях просто очакваха да умрат. В целия зелен сектор цареше атмосфера на отчаяние, а онези, които най-накрая се бяха примирили с мисълта да се предадат доброволно, се бяха прехвърлили в белия сектор. Зеленият и белият ставаха от ден на ден по-странни, по стените им бяха изписани необичайни лозунги, някои

вулгарни, други религиозни, трети патетични. *Ние живяхме тук,* пишеше на един от тях. И това бе всичко.

Повечето лампи по коридорите бяха счупени, така че навсякъде цареше полумрак и станцията вече не намаляваше осветлението при алтернативната смяна за разлика от основната, тъй като би станало опасно тъмно. Имаше странични коридори, където не светеше нито една лампа и никой не влизаше в тези бърлози, освен ако не принадлежеше към тях... или въпреки писъците си не бе завлечен там. Оформили се бяха банди, които се биеха помежду си за власт. По-слабохарактерните се присламчваха към тях, даваха им всичко, което притежаваха, за да не им бъде сторено нищо лошо и навярно, за да имат възможност да сторят лошо на други. Някои от бандите се бяха зародили още в И-зоната. Други бяха от жители на Пел, образувани за самоотбрана и предприемащи различни бизнес начинания. Джош се страхуваше еднакво и от двата вида, плашеше се най-вече от безразсъдното им насилие. Пусна си брада, остави косата си да порасне, ходеше прегърбен и гледаше по него да полепне колкото се може повече мръсотия, променяше леко лицето си с козметични средства — те също се продаваха на висока цена на черния пазар. Ако имаше нещо забавно в цялата тази мрачна обстановка, то бе, че повечето хора наоколо правеха абсолютно същото. Секцията бе пълна с мъже и жени, които отчаяно се стараеха да не бъдат разпознати и старателно отбягваха да срещнат погледите си, докато треперещи вървяха по коридорите. Срещаха се такива, които налитаха и се опитваха да заплашат, ако наблизко нямаше войници. Но повечето бродеха, свели глави като призраци, носеха се по коридорите с очевидната надежда никой да не викне след тях и да не ги погне.

Навярно външният му вид се бе променил толкова много, че никой вече не го разпознаваше. Все още никой не бе посочил с пръст към него или към Деймън на публично място. Може би на Пел се бе запазила някаква лоялност или просто известността им на черния пазар ги предпазваше. Възможно бе хората, които ги познаваха, прекалено много да се страхуват от каквото и да е било. Някои от бандите бяха свързани с черния пазар.

От време на време по коридорите, включително на девето ниво, минаваха войници, които не представляваха по-рядка гледка от тамдолците, тръгнали да си вършат работата. Зеленият док все още бе

отворен до самия край на белия и „Африка“, а понякога „Атлантик“ или „Пасифик“ заемаха първите му две гнезда, останалите кораби акостираха в синия док. Войниците влизаха и излизаха свободно край хидравличния портал между секциите. Те идваха на зеления и белия док през свободното си време или през дежурство като се смесваха с обречените. А обречените знаеха, че единственото, което трябваше да направят, за да се измъкнат, бе да се приближат до тези войници или да отидат до входовете към прочиствените зони и да се предадат. Някои не вярваха, че хората на Мазиян ще декомпресират сектора просто заради този близък и почти приятелски контакт. Войниците свободно си сваляха броните, разхождаха се наоколо като се смееха и изглеждаха човешки, висяха по баровете — наистина бяха окупирали няколко заведения само за тях, но в други барове се смесваха и понякога поглеждаха с благосклонна усмивка на черния пазар.

Толкова по-лесно щяха да си хванат жертвите, когато им дойдеше времето, помисли си Тали. Все още имаха избор, играеха играта с войниците, изплъзваха се и се съпротивляваха. Но щеше да е достатъчно да се натисне някой бутон в главното управление, без да има личен контакт, без някой да ги наблюдава, когато умират. Всичко щеше да бъде направено чисто и от разстояние.

Джош и Деймън правеха планове, налудничави и безсмислени проекти. Говореше се, че братът на Константин е жив. Смятаха да се промъкнат на някоя от совалките, да я превземат, да слязат на Тамдолу и да се скрият в гората. Шансовете им да откраднат совалка от въоръжените войници бяха не по-големи от тези да се спуснат по въже на Тамдолу, но плановете занимаваха умовете и им вдъхваха надежда.

По-реалистично бе, ако се опитаха да преминат през шлюзовете в прочиствените зони и си пробват късмета със свързаните с аларми врати, разпръснатите навсякъде сили сигурност, проверките на всеки ъгъл и на картите при всякакво движение — такъв бе начинът на живот отгatk. Дело на Малори. Бяха проучили обстановката. „Твърде много мъже-с-пушки — предупредил ги бе Синия зъб. — Техни очи студени.“

Наистина бяха студени.

Междувременно се занимаваха с черния пазар и с Нго.

Джош вървеше към бара на девето зелено ниво, но не през тунелите, към които се отваряше задната врата на заведението на Нго.

Съдържателят никак не обичаше да се използва резервния изход без причина, не искаше в голямата зала да се вижда човек, който да не е влязъл през официалния вход, нито да се задейства тревога в компютъра при такъв достъп. Барът на Нго бе място, където контрабандата процъфтяваше, и като такава се стареше да изглежда по-чисто от останалите. Той бе един от двайсетината барове и увеселителни заведения по протежението на зеления док и входа на девето ниво, които едно време преуспяваха покрай потока от търгари. Картината бе допълнена от поредица общежития, визорни кина, клубове и ресторанти, както и от един необичаен параклис. Сега голяма част от баровете бяха отворени, кината, параклиът и някои от общежитията представляваха изгорели черупки. Но баровете работеха, подобно на Нго, също и ресторантите — възможности Пел все още да изхранва населението си, а храната от черния пазар обогатяваше провизиите, които станцията се съгласяваше да доставя.

Като приближи към предната и винаги широко отворена врата на Нго, Джош се озърна внимателно, без да се издава, като съчетаваше вървенето и оглеждането сякаш бе човек, който просто се чуди кой бар да избере.

Пред очите му внезапно се мярна лице, което накара сърцето му направо да замре. Забави крачка за миг и погледна към бара на Маскари от другата страна на коридора, където деветото ниво се отваряше към дока. Високият мъж, който стоеше пред заведението, изведнъж се стрелна и се вмъкна вътре.

Мрак забули погледа му, споменът толкова ярък, че Тали се препъна и забрави цялата си тактика. Бе уязвим в този момент, обхванат от паника, обърна се сляпо към входа на Нго и влезе сред притъмнената светлина, гърмящата музика и мириса на алкохол, храна и немиата клиентела.

Старият съдържател лично обслужваше бара. Джош отиде до тезгяха, облегна се него и поръча една бутилка. Нго му я даде, без да поиска картата му. Всичко щеше да се уреди по-късно, в задната стаичка. Но ръката на Тали трепна, когато пое бутилката, и Нго се пресегна с бърза реакция и хвана китката му.

— Неприятности ли?

— За малко — излъга той, а това може би не бе и лъжа. — Размина ми се. Проблеми с бандите. Не се безпокой. Никой не ме е

проследил. Нищо открито.

— Дано да си сигурен.

— Няма нищо. Нерви. Просто нерви.

Стисна бутилката и се запъти към задната част на залата, спря за миг пред вратата, която водеше към кухнята, и изчака да се увери, че никой нямаше да забележи излизането му.

Може да беше от хората на Мазиян. Сърцето на Джош все още биеше лудо от срещата. Някой наблюдаваше бара на Нго. Не. Плод на въображението му. Хората на Мазиян нямаше защо да действат толкова прикрито. Отпуши бутилката и отпи от нея — тамдолско вино, евтино средство за успокояване. Гаврътна втора, по-дълга глътка и се почувства по-добре. Случваше му се да има такива пристъпи, макар и не често. Но винаги бяха лоши. Обикновено ги предизвикваше нещо малко и глупаво — мирис, звук, поглеждане за части от секундата по странен начин към познат предмет или незабележителен човек... Притесняваше го най-много, че се случи на обществено място. Възможно бе да привлече внимание. Реши да не излиза повече днес. Не бе сигурен за утре. Отпи трета глътка и вдигна за последен път очи към заетите на дузина маси, после се шмугна в кухнята, където съпругата и сина на Нго приготвяха поръчките. Хвърли им бегъл поглед, отвърнаха му по същия мълчалив начин и той се запъти към склада.

Отвори вратата ръчно.

— Деймън — рече той и завесата на гърба на шкафовете се дръпна.

От там излезе Константин и седна върху металните кутии, служещи им за мебели, под светлината на фенер с батерии, който използваша, за да избягнат строгия контрол за икономии на компютъра и неговата безпогрешна памет. Тали се приближи, отпусна се уморено край Деймън, подаде му бутилката и той отпи. И двамата бяха небръснати и изглеждаха точно като немитите, потиснати тълпи, които се събираха наоколо.

— Закъсня — каза Деймън. — Искаш да получа язва ли?

Джош извади картите от джоба си, нареди ги по памет, направи дребни бележки с мазен молив, преди да ги е забравил. Константин мълчаливо му даде лист хартия и той записа особеностите на всяка една.

Когато свърши, можеше да не напържа повече паметта си. Постава купа карти върху съседна кутия и се пресегна за бутилката с вино. Отпи и я остави отново.

— Срегнах Синия зъб. Каза, че майка ти е добре. Дава ти това.

Бръкна в джоба си за брошката и забеляза как Деймън я пое в ръцете си с онзи тъжен поглед, който издаваше, че тя навярно означаваше нещо много по-ценно за него, отколкото самото злато. Константин кимна мрачно и я прибра. Не говореше много за семейството си, нито за живите, нито за мъртвите, не и при такива спомени.

— Тя знае — рече Деймън, — тя знае какво ни очаква. Може да го види на екраните на визорите си, да го чуе от тамдолците... Синия зъб каза ли нещо по-определено?

— Само това, че майка ти мислела, че брошката може да ни потрябва.

— Нищо за брат ми?

— Не спомена нищо. С тамдолеца не се намирахме на място, на което можехме да разговаряме.

Деймън кимна, пое дълбоко дъх, подпря лакти на коленете си и наведе глава. Живееше заради тези новини. Когато нямаше такива, духът му падаше и той страдаше. И двамата изпитваха болка. Тали имаше усещането, че бе разтворил раната.

— Навън става напечено — съобщи Джош. — Цари голямо безпокойство. Забавих се малко по пътя да се ослушам, но нямаше новини. Всички са изплашени, но никой не знае нищо.

Константин вдигна глава, взе бутилката и изпи почти на една глътка половината от останалото вино.

— Каквото и да решим, трябва да е скоро. Или да отидем в обезопасените зони, или да опитаме със совалката. Не можем да останем тук.

— Или да си направим бърлога в тунелите — отвърна Тали.

Според него това бе единствената реална възможност. Повечето хора изпитваха патологичен страх от тунелите. Малцината, които биха се опитали да ги търсят там, навярно можеха да бъдат отблъснати. Имаха оръжия. Може би щяха да са в състояние да преживеят там. Но не им оставаше никакво време за избор. Перспективата не бе особено примамлива. „А може да имаме късмет — каза си със съжаление

Джош, като погледна Деймън, забил очи в пода в плен на собствените си мисли. — Възможно е те просто да вдигнат във въздуха цялата зона.“

Вратата на склада се отвори. Нго влезе при тях, приближи се и събра картите, прочете бележките, облиза сбръчканата си уста и се намръщи.

— Сигурен ли си?

— Няма грешка.

Нго промърмори недоволно за качеството на стоката, сякаш вината бе тяхна и тръгна да излиза.

— Нго — рече му Деймън, — чух слух, че пазарът ще премине към новите хартийки. Вярно ли е?

— Къде си го чул?

Той вдигна рамене.

— Двама си говореха отпред. Истина ли е, Нго?

— Празни приказки. Ако виждаш начин, по който можеш да бъркаш в новата система, кажи ми.

— Мисля върху това.

Нго измънка нещо под носа си и излезе.

— Наистина ли? — попита Джош.

Константин поклати глава.

— Помислих, че мога да измъкна някаква информация. Нго не иска да каже или просто няма начин да знае това.

— Предполагам, че е последното.

— Аз също. — Сложи ръце върху коленете си, въздъхна и вдигна поглед. — Защо не излезем да си вземем нещо за хапване? Навън няма никой, от когото да се страхуваме, нали?

Споменът, който бе напуснал Джош, се върна с тъмна сила. Той отвори уста да каже нещо, но изведнъж се разнесе тътен, който разклати пода, гръм и трясък заглушиха викането отвън.

— *Порталът!* — възкликна Деймън, скочил на крака.

Продължиха да се чуват викове, истерични писъци, събаряне на столове в залата отпред. Константин се втурна към вратата на склада и Джош хукна с него. Стигнаха до задната врата на бара, където се бяха събрали Нго, съпругата и синът му, пригответи се да излязат. Нго стискаше в ръка бележника си със сделките на черния пазар.

— Не! — възрази Джош. — Чакайте, това трябва да е вратата към белия сектор. Изолирани сме, но в коридора на девето ниво имаше войници. Нямахме да оставят войници тук, ако възнамерявахме да натиснат бутона...

— Интеркомът! — викна жената на Нго.

От апарата в голямата зала се чуваше съобщение. Втурнаха се в тази посока, в зоната на ресторанта, където шепа хора бяха събрани около визора, а един крадец събираше купчина бутилки от бара.

— Хей! — ревна побеснял Нго, мъжът взе още две и побягна.

На екрана се виждаше Джон Лукас. Винаги се появяваше той, когато Мазиан искаше да направи официално съобщение на станцията. Джон се бе превърнал в скелет, в жалък скелет с хлътнали очи.

— ... се изолира — казваше Лукас. — Жители на белия сектор и други, които искат да напуснат зоната, ще бъдат пуснати да си вървят. Отидете до прохода към зеления док и ще ви бъде разрешено да преминете.

— Събират всички нежелани елементи тук — рече Нго. По сбръчканото му лице бе избила пот. — А какво ще стане с нас, които работим тук, господин станционен управител Лукас? Какво ни чака нас, честните хора, които сме хванати тук?

Лукас повтори цялото съобщение. Навярно бе запис, защото едва ли щяха да оставят този човек да говори в предаване на живо.

— Ела! — рече Деймън, като хвана Джош за лакътя.

Излязоха от главната врата и свиха зад ъгъла към зеления док, тръгнаха нагоре по издигащата се платформа, където се бе събрала голяма маса народ да гледа към белия сектор. Не бяха единствените. Виждаха се войници, които се движеха покрай стената между гнездата и крановете.

— Може да има стрелба — промълви Тали. — Деймън, да се махаме отгук!

— Виж портала! Виж портала!

Той погледна натам. Огромните му крила бяха плътно слепени. Проходът за достъп на персонала отстрани не бе отворен. Не се и помръдна.

— Няма да ги пуснат да преминат насам — заяви Константин. — Туй бе лъжа, за да изкарат бегълците на дока от другата страна.

— Да се връщаме! — помоли го Джош.

Някой от войниците стреля, от тяхната страна. Над главите им се разнесе откос, който се заби във витрините на магазините. Хора се развикаха и заблъскаха. Двамата побягнаха заедно с тях, надолу по дока към девето ниво, към входа на бара на Нго, а навалицата се понесе покрай тях по коридора. Неколцина други се опитаха да влязат след тях, но Нго дотича с пръчка и ги прогони, като не преставаше да сипе ругатни по адрес на Деймън и Джош за това, че носят неприятности със себе си.

Затвориха вратата, но тълпата отвън предпочиташе по-скоро да бяга — по пътя на най-малкото съпротивление. Лампите в залата засветиха максимално ярко над хаоса от преобърнати столове и разлети ястия.

Нго и семейството му мълчаливо започнаха да разчистват.

— Дръж! — рече Нго на Джош и му подхвърли мокър, пропит със супа парцал.

Съдържателят отправи втори, свъсен поглед към Деймън, но не му даде нареждания — един Константин все още се ползваше с привилегии. Деймън започна да събира чиниите, да изправя столовете и да бърше заедно с останалите.

Отвън отново настъпи спокойствие, като от време на време се почукваше на вратата. Лица се вглеждаха в тях през пластмасовия прозорец, просто искаха да влязат вътре, изтощени и наплашени хора, които търсеха услугите на заведението.

Нго отвори вратата, като ругаеше и викаше, пусна ги, застана зад бара и започна да раздава напитки без оглед на кредитирането за момента.

— Ще си платите — предупреди той всички и някои по-специално. — Просто седнете и ние ще ви направим сметките.

Някои си тръгнаха, без да платят, други седнаха. Деймън взе бутилка вино и дръпна Джош до маса в най-далечния край, където имаше малка ниша. Там бе обичайното им място, виждаше се входната врата и имаше непосредствен достъп до кухнята и скривалището им. Отново се бе включил музикалния канал на интеркома като предаваше някаква тъжна и романтична мелодия.

Тали подпря глава на ръцете си, прииска му се да може да се напие. Но не биваше. Спохождаха го сънища. Деймън пиеше. Накрая

явно бе погълнал достатъчно, тъй като засенчените му очи придобиха упоена замъгленост, за която Джош му завидя.

— Утре ще изляза — рече Константин. — Прекалено дълго стоях в тази дупка... Ще изляза, може би ще поприказвам с разни хора, ще се постарая да установя контакти. Все трябва да има някой, който още не се е изнесъл от зеления сектор. Някой, който все още дължи известни услуги на рода ми.

Бе опитвал и преди.

— Ще говорим за това — отвърна Джош.

Синът на Нго им сервира вечеря — чорба, разредена доколкото бе възможно. Тали сръбна една лъжица от нея, срита под масата Деймън, който продължаваше да седи замислено. Той вдигна лъжицата си и започна да яде, но съзнанието му изглежда блуждаеше другаде.

Навярно около Елена. Понякога Деймън шепнеше нейното име в съня си. Друг път това на брат си. Или може би мислеше за други неща, за изгубени приятели. За хора, които вероятно бяха мъртви. Нямаше да заговори, Джош го знаеше. Прекарваха дълги часове в мълчание, всеки потънал в своето собствено минало. Тали си припомняше по-щастливи мигове, приятни места, огрения от слънцето път, прашните житни поля на Цитиана, хора, които го бяха обичали, лица, които бе познавал, стари приятели, стари другари, далече от туй място. Часовете се изпълваха с тях, дългите самотни часове, които всеки от двамата прекарваше в криене, нощите, докато музиката от голямата зала на Нго думкаше през стените през повечето време от основния и от алтернативния ден, дразнеща, непрестанна или сладникава и всепроникваща. Открадваха си малко сън през спокойните часове, лежаха бездейно през останалите. Джош не прекъсваше мислите на Деймън, нито пък той неговите. Никога не подценяваха значението им, те представляваха най-добрата утеха, която можеха да имат тук.

Имаше една възможност, която вече не разглеждаха, а именно — всеки от тях да се предаде. През очите им бе лицето на Лукас, тази мъртвешка глава, която предупреждаваше каква е играта на Мазиян с марионетките. Ако Емилио Константин бе все още жив, както се носеше слухът... Макар лично Джош да се питаше дали новината бе добра или лоша. Но мълчеше и по този въпрос.

— Чувам — каза най-сетне Деймън, — че май някои от хората на Мазиян приемат рушвети. Питам се дали не могат да бъдат подкупени за нещо повече от удоволствия. Ако има пропуски в новата им система.

— Това е лудост. Не е в техен интерес. Тук не става въпрос за чувал брашно. Само попитай за нещо такова и те веднага ще ни спипат.

— Навярно си прав.

Джош бутна напред купата и се загледа в ръба ѝ. Не им оставаше много време, това бе всичко. Чрез изолирането им белия сектор те също се оказваха в капан. Сега оставаше единствено да се започне чистка от дока или от първо зелено ниво, при която да приберат склонните да се предадат и да застрелят онези, които не искаха.

След като въдворяха ред в белия сектор, щяха да дойдат и при тях. Разчистването бе започнало.

— Аз ще трябва да се свържа с Флотата — заяви накрая Тали. — По-вероятно е войниците да разпознаят теб, отколкото мен. Стига да не налетя на такива от „Норвегия“...

Деймън замълча за момент, навярно преценявайки шансовете им.

— Нека да опитам нещо друго. Остави ме да помисля. Трябва да има начин да стигнем до совалките. Ще отида да проверя това при докерните бригади, да разбере кой работи там.

Нямаше да успеят. Идеята винаги е била налудничава.

ТЪРГАРСКИ КОРАБ „КРАЯТ НА ПРЕДЕЛА“ В ДЪЛБОКИЯ КОСМОС: 6.1.53 Г.

В системата влезе още един търгар. Не бе необичайно. Елена чу съобщението и стана от койката, прекоси тясното пространство на „Крайт на предела“, за да види какво се забелязва върху сканера на Уес Нейхарт.

— Какво става тук? — запита тънък глас, когато стана възможно.

Товарният кораб бе скочил на значително разстояние, съвсем предпазливо. Щеше да му отнеме известно време докато се измъкне от зоната на скока. Елена седна във второто кресло пред сканера и се намести върху възглавницата му. Надебеляващото ѝ тяло я притесняваше само подсъзнателно, бе неудобство, с което вече е свикнала. Бебето риташе, проявяваше своето вътрешно и непредсказуемо присъствие. Тихо, рече му мислено тя, присви за миг

очи и насочи вниманието си към сканера. Други от рода Нейхарт се събраха наоколо да наблюдават.

— Някой ще ми отговори ли? — запита новодошлият вече от доста по-близо.

— Идентифицирайте се — обади се глас от друг кораб. — Тук е „Малката мечка“, търгари. Вие кои сте? Продължавайте да се приближавате, просто се идентифицирайте.

Времето за отговор почти изтече. Други търгари също се разшаваха. На мостика на „Края на предела“ се струпва цяла тълпа наблюдатели.

— Този не ми харесва — измърмори някой.

— Тук е „Дженевив“ от територията на Съюза, от Фаргон. До нас стигна слух, че става нещо. Какво е положението?

— Нека аз да говоря с тях — намеси се друг глас. — „Дженевив“, тук е „Пикси II“. Искам да говоря с главата на семейството, младежо, чуваш ли?

Настъпи по-дълго мълчание, отколкото би трябвало. Сърцето на Елена започна да бие по-бързо и тя се обърна назад, за да махне изплашено и припряно на Нейхарт, но вече бе вдигната обща тревога и капитанът даде знак на племенника си на компютъра.

— Говори Сам Дентън от „Дженевив“ — отвърна гласът.

— Сам, как се казвам?

— Войници на борда — дойде от „Дженевив“ и гласът бързо замря.

Елена се пресегна бързо към микрофона, докато по всички комканали се чуваха заповеди да се изчаква или да се открие огън.

— „Дженевив“, „Дженевив“, тук е Куен от „Естел“. Отговори!

Никой не стреля. На сканера се виждаха корабите, стотици кораби, които се носеха на орбита около нулевата точка и сега се бяха обърнали да посрещнат нашественика.

— Говори съюзистки лейтенант Марн Оборск — чу се накрая глас. — От борда на „Дженевив“. Този кораб ще се взриви, преди да бъде хванат. На него се намира родът Дентън. Потвърдете вашата самоличност. Родът Куен е мъртъв. „Естел“ е мъртъв кораб. На кой кораб сте вие?

— „Дженевив“, не сте в положение, в което да предявявате искания. Оставете всички Дентън да напуснат кораба.

Настъпи отново дълго мълчание.

— Искам да знам с кого разговарям.

Тя направи нова продължителна пауза. На мостика около нея бушуваше трескава дейност. Насочваха се оръдия, изчисляваха се относителните местоположения, скорости, орбити, възможно тайно изместване като се използват двигателите за влизане в док.

— Говори Куен. Искаме от вас да пуснете всички Дентън да напуснат този кораб. Ще ви кажем следното: ако Съюзът посегне на още един търгар, знайте, че ще плати скъпо и прескъпо. Базата на всеки кораб, нападнал или присвоил търгарски космически съд, ще бъде санкциониран от нашето сдружение. Така се нарича това, което става тук. Ние се разширяваме. Ние превъзхождаме по брой вашите бойни кораби. Ако искате да се пренесе килограм стока където и да е, отсега нататък ще трябва да преговаряте с нас.

— От кой кораб говорите?

Те можеха да започнат да стрелят, вместо да говорят. Трябваше да ги успокои, да ги задържи така. Избърса лицето си и хвърли поглед към Нейхарт, който кимна — компютърът ги държеше на прицел.

— Куен е единственото, което ви е нужно да знаете, лейтенанте. Ние сме много повече от вас. Как открихте това място? От Дентън ли измъкнахте информацията? Или просто някой се е обърнал към вас по погрешка? Чуйте ме какво ще ви кажа: сдружението на търгарите ще преговаря като едно цяло. Ако искате наистина да загазите, посегнете само на още един търгарски кораб. Вие и Флотата на Мазиян може да си правите каквото ви харесва помежду си. Ние обаче не сме Компанията, нито сме Съюзът. Ние сме третата страна в този триъгълник и отсега нататък ще преговаряме от наше собствено име.

— Какво става тук?

— В състояние ли сте да преговаряте или да предадете съобщения на вашата страна?

Последва дълго мълчание.

— Лейтенанте — продължи тя, — когато вашите упълномощени представители пожелаят, ние сме напълно готови да преговаряме. Междувременно бъдете така добър да пуснете рода Дентън. Ако искате да разговаряте разумно с нас, можем да се държим приятелски. От друга страна, ако на някой търгар бъде сторено нещо, ще си платите за това. Обещавам ви го.

Този път чакаха само необходимото време за закъснение.

— Говори Сам Дентън — обади се друг глас. — Наредиха ми да ви съобщя, че този кораб ще завие обратно и че на борда му има достатъчно експлозив. Цялата ми фамилия е тук, Куен. И това е истина.

Изведнъж връзката прекъсна. Елена погледна бързо визора и телеметричните екрани, видя, че те отбелязаха проблясването, което внезапно нарасна, превърна се във взривно кълбо, забележимо дори на визора. Стомахът ѝ се сви и бебето се размърда. Тя сложи ръка върху корема си и се загледа в екраните, повдигна ѝ се, докато пукот продължаваше да изпълва комканалите.

Усети, че някой постави ръка на рамото ѝ — Нейхарт.

— Кой стреля? — попита тя.

— Говори „Пикси II“ — чу се отново глас, нисък и груб. — Ние стреляхме. Приближаваха зенита си към празното пространство, двигателите им се включиха. Твърде много ни разиграваха.

— Разбрано, „Пикси“.

— Ще отидем там — обади се друг кораб. — Ще претърсим областта.

Най-малкото имаше възможност да открият капсула — ако Съюзът бе разрешил на децата от рода Дентън да се скрият там за по-голяма безопасност. Макар да нямаше голяма вероятност капсулата да е оцеляла след такава експлозия.

Както „Естел“ на Маринър. Както тогава. Нямаше да намерят нищо.

Появиха се други мигащи светлинки, призрачни присъствия в мрака на нулевата точка, видими само на сканера, понякога като присветване на движещи се чертички или като сянка на визора, потулваща звездите зад тях. Бяха приятелски — стотици кораби, които се насочваха към зоната за оглед.

— Вече се започна — промълви Нейхарт. — Съюзът няма да стои спокойно.

Но всички го знаеха, още от момента, когато бе тръгнала вестта, от момента, когато търгарите бяха започнали да си предават един на друг къде да отидат и името, което ги събираше — мъртъв кораб и мъртво име от катастрофа, която бе известна на всички. Неизбежно Съюзът щеше да дочуе за това, сигурно вече бе забелязал странното

отсъствие на кораби от неговите станции, на търгари, които не бяха пристигнали по график. Навярно бе изпаднал в паника, регистрирайки изчезвания в области, където не можеше да има военни действия, докато Мазиан бе вързан на Пел. Съюзът бе завладявал търгарски кораби, вече го бе признал, и преди пристигането на онзи кораб може да го бе сторил и с други. Но следващия път щеше да изпрати тук боен кораб — ако можеше да отклони някой от обсадата на Пел.

Вестта се бе разнесла не само из пространството на Съюза. Бе стигнала и до Сол, защото „Уинифред“ реши да използва връзките си на Земята, освободи се от товара, намали масата си, за да скочи възможно най-далеч, и предприе дълго и несигурно пътуване, без да знае какво го очаква в края му. „Разкажете им за Маринър — помолила ги бе Елена. — За Ръсел, за Викинг и за Пел. Накарайте ги да разберат.“ Те чинно изпълниха молбата ѝ, понеже „Уинифред“ бе кораб, дошъл от Земята. Но това бе само жест. Оттам не идваше отговор.

Не намериха капсула, само прах и отломки.

ТАМДОЛУ: СВЕТИЛИЩЕ НА ХАЙЗА: 6.1.53 Г., МЕСТНА НОЩ

Хайза бяха изчезвали и се връщали отново още от самото начало, тихо се бяха присъединявали и напускали сбирката в подножието на паметника с изображенията, движейки се безшумно и сериозно, по един или по двама, отнасяйки се с благоговение към сънуващите, придошли тук с хиляди. Пристигаха през деня и през нощта, носеха храна и вода, вършеха дребни, но необходими неща.

За хората вече имаше куполи, окопаването им бе извършено от тамдолците, компресорите боботеха с ритъма на живота. Грубите, скърпени куполи не бяха красиви, но даваха подслон на възрастните, на децата и на всички останали, когато краткото лято премина в есен, когато небето се покри с облаци, а дните, изпълнени със слънце, и нощите със звезди станаха по-малобройни.

Над тях прелитаха кораби, совалки, които правеха курсове насам-натам, бяха свикнали с това и то не ги плашеше.

„Не трябва да се събирате дори в горите — бе обяснила Милико на Старите с помощта на преводачи. — Техните очи виждат топли неща, даже през дърветата. Хайза може да се скрие дълбоко под земята, о, много дълбоко. Но те виждат дори когато слънцето не грее.“

Очите на тамдолците бяха станали съвсем кръгли при тези нейни думи. Бяха разговаряли помежду си. *Лукасите*, бяха прошепнали те. Но изглежда бяха разбрали.

Милико бе разказвала дни наред на Старите, говорила докато гласът ѝ не бе станал дрезгав и не бе изтощила преводачите си, за да ги накара да проумеят срещу какво са изправени. А когато се бе уморила, чужди ръце бяха потупали нейните, докоснали лицето и, а кръглите очи на хайза я бяха погледнали с огромна нежност, понякога единственото, което можеха да направят.

Колкото до хората, вечер тя отиваше при тях. Там бяха Ито, Ернст и други, които ставаха все по-унили и потиснати — Ито, защото всичките ѝ офицери бяха отишли с Емилио, Ернст, защото бе дребен и не бе избран, а един от най-силните мъже от всички лагери — Нед Кокс, защото не бе отишъл доброволно веднага и сега бе започнал да се срамува. Сякаш имаше някаква зараза, която се разпространяваше между тях, навярно срам, когато чува новините от основната база, които говореха само за нещастие. Стотина души седяха извън куполите като бяха избрали студеното време и дихателите, сякаш чрез отказа от удобствата си доказваха нещо един на друг и на самите себе си. Бяха станали мълчаливи, а очите им, както казваха тамдолците — и студени. Те стояха ден и нощ наред това светилище, край паметника с изображенията на хайза. Не пристъпваха в куполите, в които другите живееха, и с нетърпение очакваха да влязат, когато им дойде редът, защото не можеха да се поберат всички едновременно. Не мърдаха от там, защото всяко отстъпление от мястото щеше да бъде забелязано от небето. Бяха избрали своето убежище и сега не им оставаше нищо друго, освен да седят и да мислят за останалите. Да сравняват себе си. Да мислят.

Да сънуват, наричаха го хайза. Именно за това идваха тук хайза.

„Бъдете разумни — бе им казала Милико още през първите дни, когато бяха най-неспокойни и говореха разпалено за действие. — Трябва да чакаме.“

„Да чакаме какво?“ — бе попитал Кокс и този въпрос бе започнал да я преследва собствените ѝ сънища.

Тази нощ по склона се спускаха хайза, които бяха извикани още преди дни. Тя седеше с другите и отпуснала ръце в скута си, гледаше как дребните, далечни фигури се движат в беззвездния мрак на

равнината. Стомахът и гърло ѝ бяха странно свити. Хайза трябваше да запълнят броя на хората, така че при сканирането на лагера да не бъде забелязано намаляването им. Милико носеше пистолета си във водонепроницаем джоб, беше облечена топло, но все още я полазваха тръпките на неизвестността. Да се грижи за хайза, именно за това бе оставена тук. „Върви“ ѝ бяха казали самите хайза. „Твое сърце боли. Твои очи студени като те.“

Да отиде или да загуби хората, които ръководеше. Тя не можеше да ги задържи по друг начин.

„Страх ли ви е да останете?“ — попитала бе Милико затворилите се в себе си, възрастните, децата, онези мъже и жени, които не приличаха на стоящите отвън, които имаха семейства, близки и обичани, онези, които може би бяха по-разумни. Чувстваше се виновна пред тях. От нея се искаше да ги защитава, а тя не можеше, не бе в състояние дори да води групата отвън — просто изпреварваше общата им лудост. Много от оставащите бяха от И-хората, бежанци, видели твърде много ужаси, твърде уморени, за да имат желание да слязат долу. Милико мислеше, че трябва да са изплашени. Възрастните на хайза можеха да са налудничаво странни и докато жителите на Пел бяха свикнали с тамдолците, тези същества оставаха все така чужди за външни хора. „Не — бе отговорила възрастна жена. — За пръв път след Маринър не изпитвам страх. Тук сме в безопасност. Може би не от пушките, но от страха.“ Други също бяха кимнали, загледани в Милико търпеливо като изображенията върху паметника.

Хайза вече се приближиха към тях — малка група от тамдолци, които дойдоха най-напред при нея и при Ито, застанаха там и погледнаха назад към останалите.

— Виждам ви — рече Милико и те мълчаливо поклатиха глави.

Бяха избрани още няколко души, като хайза заеха местата им, и тръгнаха бавно в мрака, пресякоха коловозите на пътя и се заизкачваха по склона, разминавайки се с други тамдолци. Сто двайсет и трима души щяха да тръгнат тази нощ и толкова хайза щяха да останат в лагера вместо тях. Милико се надяваше, че тамдолците го разбират. Поне така ѝ се струваше — очите на хайза блестяха весело заради шегата, която щяха да изиграят на шпионите от небето.

Поеха по най-прекия път, други пристигащи хайза ги приветстваха радостно. Милико вървеше толкова бързо, колкото бе

възможно, задъхана, замаяна, но решена да не спира, защото никой хайза нямаше да иска почивка. Всички бяха решили да се държат така. Тя започна да залита на последното изкачване към края на гората, подпомагана от младите женски хайза, които притичваха около тях. Една от тях бе Тя-върви-далеч, друга — Вятър-в-гора, и още много, чиито имена не можеше да проумее напълно или хайза не ги казваха. Бе ги нарекла Бързоходка и Шепот, защото те ценяха високо дадените им от хората имена. Милико опита да ги нарече с техните собствени, за да ги поласкае, докато вървяха, но не успяваше да ги произнесе правилно и това караше хайза да изпадат в пристъпи на смях, от който носовете им се сбръчкваха.

Починаха си до изгрева на слънцето сред дърветата и папратите под една скална козирка. Когато се развидели, тръгнаха отново — тя, Ито, Ернст и тамдолците, които ги водеха, докато други хайза водеха останалите по други пътеки през гората. Хайза се движеха така, сякаш на този свят изобщо не съществуваша врагове, правеха си закачки и веднъж устройха засада, от която сърцата им подскочиха — шега на Бързоходка. Милико се смръщи и когато останалите сториха същото, тамдолците доловиха настроението и удивени станаха по-тихи. Милико хвана Шепот за ръката и за пореден път се опита съвсем сериозно да ѝ обясни, макар тя владееше по-слабо езика на хората от другите хайза.

— Виж! — рече отчаяно Милико накрая, хвана една пръчка, изскубна свежи и изсъхнали папрати, за да разчисти място. Очерта върху земята кръг е пръчката. — Лагер на Константин-мъж. — Изтегли линия покрай него. — Река.

Малко вероятно бе, както казваха хората с по-големи познания, какъвто и да е символ да задейства въображението на хайза. Това не отговаряше на техния подход към нещата, линиите и знаците не бяха свързани с никакви действителни обекти.

— Правим кръг, така че наши очи гледат лагер на хората. Виждат Константин. Виждат Скокливеца.

Шепот кимна, обзета внезапно от въодушевление, от което цялото ѝ тяло се разтресе, както бе приклепнала. Посочи обратно в посока на равнината.

— Те... те... те... — рече тя, грабна пръчката и я размаха към небето с жест, наподобяващ заплаха повече от всичко, което Милико бе

виждала някога у хайза. — Те лоши — каза Шепот, хвърли пръчката към небето, подскочи няколко пъти, плесна с ръце и се удари с длани в гърдите. — *Аз приятел Скокливеца.*

Другарка на Скокливеца. Милико се вгледа, започнала най-накрая да разбира в напрегнатото изражение на младата женска. Шепот хвана ръката ѝ и я потупа. Бързоходка я погали по рамото. Всички хайза заговориха помежду си със забързан брътвеж и изглежда изведнъж взеха решение. Разделиха се на двойки и всяка от тях хвана по един човек за ръка.

— Милико! — възпротиви се Ито.

— Довери им се, нека да ги оставим. Хайза няма да се изгубят. Те ще поддържат връзка между нас и ще ни съберат отново заедно, когато трябва. Ще ти пратя съобщение. Очаквай го.

Хайза настойчиво ги задърпаха да се разделят като всеки тръгна в различна посока.

— Пазете се! — рече Ернст и се обърна назад, но скоро дърветата го скриха.

Милико, Ернст и Ито имаха пистолети, които представляваха половината от всичкото оръжие на Тамдолу, като се изключат войниците. Останалите трима въоръжени също идваха. Шест пистолета и малко взривни материали за разчистване на пънове — това бе целият им арсенал. Вървете тихо, не повече от трима заедно, непрестанно бе повтаряла Милико на хайза като се стараеше придвижването им да изглежда нормално на сканерите на военните. И според странната си логика хайза ги бяха взели по трима — тя, Шепот и Бързоходка, трима души и шест тамдолци, а сега три групи по трима се бяха впуснали бързо напред.

Никакви закачки повече. Изведнъж Бързоходка и Шепот бяха станали съвсем сериозни, промъквайки се през гората, като този път на свой ред я предупреждаваха, когато направеше нещо твърде шумно за техните чувствителни уши. Не можеше да стори нищо срещу съскането на дихателя, но внимаваше поне да не счупи някоя клонка като имитираше плъзгащите се стъпки на самите хайза, плавното им спиране и тръгане. Най-накрая я осени тази мисълта, че те учеха нея.

Почиваше си, когато се налагаше, но само тогава. Веднъж падна тежко, прималяла от твърде много ходене, и двете хайза се втурнаха да я хванат, да погалят лицето и косата ѝ. Държаха я, както те се държаха

една друга, обгърнали я с тяхната топлина, защото небето се заоблачаваше и вятърът стана студен. Започна да вали.

Изправи се веднага щом почувства, че може, настоя да продължат с техния ход.

— Добре, добре — рекоха те. — Ти добре.

Следобед срещнаха още хайза, още женски и двама мъжкарци. До последния момент те изобщо не се забелязваха и изведнъж се спуснаха от възвишение в гората като малки кафяви сенки, изскочили изпод дърветата и листата в ситния дъжд, а капките вода блестяха като скъпоценни камъни по козината им. Шепот и Бързоходка им казаха нещо, обгърнали я с ръце и получиха отговор.

— Казва дълъг път тяхно място. Чува. Идва. Много идва. Техни очи топли вижда теб, Михан-тисар.

Бяха дванайсет. Приблжиха се един по един и докоснаха ръцете на Милико, притиснаха я, подскочиха и се поклониха с израз на дълбока почит. После Шепот им обяснява надълго и получи също толкова дълги отговори от тях.

— Те вижда — рече Бързоходка, докато Шепот разговаряше. — Те вижда място на хора. Хайза боли там. Хора боли.

— Трябва да отидем там — каза Милико като сложи ръка на сърцето си. — Всички мои хора отиват там, седят на хълмове, наблюдават. Разбираш ли? Добре ли чуваш?

— Аз чува — отвърна Бързоходка и изглежда преведе.

Другите тръгнаха, поведоха. Какво щяха да направят, когато всички стигнат там, Милико нямаше представа. Лудостта на Ито и на останалите я плашеше. Не бяха в състояние да превземат совалка с шест пистолета, нито с останалите, когато пристигнеха, нямаше как с голи ръце да се хвърлят срещу тежковъоръжени войници в брони. Можеха единствено да наблюдават, да стоят там и да се надяват.

Вървяха през целия ден докато студеният дъжд се процеждаше през листата и вятърът изтърсваше от тях капки върху главите им дори когато не валеше. Потоците бяха придошли и преливаха свободно. Навлизаха във все по-дива гора.

— Място на хора — напомни им накрая Милико, обзета от отчаяние. — Трябва да отидем до лагера на хората.

— Отива място на хора — потвърди Шепот и в следващия миг вече бе изчезнала, втурнала се между дърветата с такава скорост, че

заблуждаваше очите.

— Бяга добре — увери я Бързоходка. — Прави Скокливеца идва далече вземе нея. Много други пада, тя върви.

Милико се намръщи, смутена, тъй като голяма част от бърборенето на хайза бе объркващо. Но Шепот бе хукнала да върши сериозна работа, поне така изглеждаше и тя с мъка продължи да върви нататък.

Най-сетне забеляза пролука сред дърветата, заклатушка се към нея с последни сили, понеже мярна пушек, дима на мелниците, и скоро след това успя да различи бледото мъждукане на купол. Милико падна на колене в края на гората и ѝ бе необходимо известно време да осъзнае къде се намира. Никога преди не бе виждала лагера от такъв ъгъл, от височината на хълмовете. Отпусна се на земята, а Бързоходка я потупа по рамото, защото едва дишаше и очите ѝ се премрежваха. Опипа трите резервни цилиндъра, които държеше в левия си джоб, като се надяваше, че този в маската ѝ не се бе повредил. Даваше си сметка, че може да им се наложи да живеят навън в продължение на седмици и не биваше да ги изразходват.

Слънцето залязваше. Видя как се включиха светлините в лагера и като се добра до края на изгнило покривало, успя да забележи, че под лампите се движеха натоварени фигури, върволица, сновяща напред-назад между мелницата и шосето.

— Тя идва — рече ѝ внезапно Бързоходка и Милико се обърна назад, изведнъж усети отсъствието на останалите, които бяха стояли между дърветата зад гърба им, а сега не се виждаха никакви. Мигна, когато хрустите се разтвориха и Шепот дотича запъхтяна.

— Скокливеца — въздъхна Шепот като се поклащаше с такт с дишането си. — Той боли, той боли тежка работа. Константин-мъж боли. Дава, дава теб.

Държеше парче хартия в мокрия си, покрит с козина юмрук. Милико го взе, разгърна и изглади много внимателно пропитата от влага бележка, докато лекият дъжд я намокри отново и направи хартията още по-крехка. Трябваше да се наведе съвсем близо и да я държи под ъгъл в здрача, за да прочете надрасканите, разкривени думи.

— Тук е доста... зле. Няма да се преструваме, че не е. Стойте там. Дръжте се навън. Моля те. Казах ти какво да правиш. Пръснете се

надалеч от обсега им... Страхувам се... че може би имат... може би искат... искат още работници... Аз съм добре. Моля те, върни се... Пази се от неприятности.

В очите на двете хайза имаше изписано учудване. Знаци върху хартия — това ги смущаваше.

— Някой видя ли те? — попита Милико. — Видяха ли те хора?

Шепот сви устни.

— Аз *тамдолец* — каза тя обидено. — Много тамдолци идва там. Носи чувал, тамдолецо. Донеси брашно, тамдолецо. Скокливеца там, хора виждат мен, не виждат. Кой аз? Аз *тамдолец*. Скокливец казва твой приятел боли тежка работа. Мъже убива мъже. Той казва обича те.

— Аз също го обичам. — Милико пъкна скъпоценната бележка във вътрешния джоб на якето си, приклепнала сред листата с дръпнатата върху главата си качулка и ръка в джоба върху ръкохватката на пистолета.

Не можеха да предприемат нищо без да влошат нещата още повече и да рискуват живота на всички. Дори ако успееш да превземат някой от корабите, това само щеше да предизвика съответно наказание за останалите. Мощна атака. Тук. Край светилището. Живот за живот. Емилио работеше, за да спаси Тамдолу, за да спаси каквото можеше от планетата. И последното нещо, което би искал, бе някаква донкихотска реакция от тяхна страна.

— Бързоходка — обърна се тя към младата женска, — тичай, намери тамдолците, намери всички хора с мен, разбираш ли? Кажи им, че Милико говори с Константин-мъж, казва всички чакат, чакат, не правят проблеми.

Бързоходка се опита да повтори съобщението, запъвайки се, защото не знаеше всички думи. Спокойно, търпеливо, Милико ѝ го обясни още веднъж и накрая тя кимна разбиращо.

— Казва те *седят* — рече възбудено Бързоходка. — Ти говори Константин-мъж.

— Да — отвърна тя, — да.

И Бързоходка хукна.

Тамдолците можеха да идват и да си отиват. Войниците на Мазан не виждаха, както бе казала Шепот, никакви разлики в тях, не можеха да ги разпознаят. И това бе единствената им надежда да

запазят връзката помежду си, да съобщят на техните хора долу, че не са сами. Емилио знаеше, че тя е наоколо. И макар да настояваше, че тя трябва да бъде другаде, навярно намираше известна утеха в присъствието ѝ.

ГЛАВА ТРЕТА

ПЕЛ: ДЕВЕТО НИВО НА ЗЕЛЕНИЯ СЕКТОР: 8.1.53 Г., 18:00 Ч.

Слухове се носеха из целия зелен сектор, но нямаше никакви признаци за блокиране, за претърсване, за неизбежна криза. Войниците се разхождаха и посещаваха обичайните места. Гледащите към доковете барове се тресяха от силната музика и войниците в почивка се отпускаха, пиеха, някои дори видимо замаяни. Джош погледна предпазливо през официалната врата на Нго и се шмугна обратно вътре, когато взвод премина по коридора — всички с брони, трезви и решителни. Това го изнерви донякъде, винаги се притесняваше при такива движения, когато Деймън не бе наоколо. Тали трябваше да изчака в скривалището, тъй като бе негов ред да се поти цял ден в склада на Нго, като се появяваше в залата само за храна. Но сега бе време за вечеря, Константин закъсняваше и той започна да се безпокои силно. Деймън бе настоявал да излезе и вчера, и днес, за да проследи канали, да уреди сделка, да говори с хора и да рискува да си навлече проблеми.

Джош крачеше напред-назад и нервничеше като си даваше сметка, че не трябва и че Нго го гледа начумерено от бара. Опита се да се успокои, отиде небрежно до прозорчето отзад, пхна главата си в кухнята и поръча на сина на Нго вечеря.

— Колко? — попита момчето.

— Една — отвърна той.

Трябваше му предлог да остане в голямата зала. Реши, че когато Деймън се върне, ще може да поиска малко допълнително плюс още една порция. Бяха платежоспособни, единственото удобство на съществуването им. Синът на Нго размаха лъжица насреща, правейки му знак да се разкара.

Тали отиде на обичайната им маса и седна като погледна пак към вратата. Бяха влезли двама души, нищо необикновено. Но те също се оглеждаха наоколо и се насочиха към задната част на залата. Джош сведе глава и се опита да се скрие в сянката. Приличаха на типове от

черния пазар, може би бяха приятели на Нго, но движението им го разтревожи. Спряха край неговата маса, дръпнаха един стол. Той вдигна учудено поглед, когато единият от тях седна, а другият остана прав.

— Тали — рече седналият, млад мъж с изсечено лице, през чиято брадичка минаваше белег от изгаряне. — Вие сте Тали, нали?

— Не познавам никакъв Тали. Припознали сте се.

— Искам да излезем за момент навън. Просто пред вратата.

— Кой сте вие?

— Към вас е насочен пистолет. Съветвам ви да се подчините.

Това бе дългоочакваният кошмар. Помисли какво може да направи, всичко се свеждаше до изпросването на куршум. Всеки ден в зеления сектор умираха хора и единственият закон бяха войниците, но Джош нямаше нужда от тях. Тези не бяха хора на Мазиан. Бяха други.

— Хайде!

Стана от мястото си и се отдръпна от масата. Вторият мъж го хвана за лакътя и го отведе до вратата, навън под ярката светлина на коридора.

— Вижте там! — каза мъжът зад гърба му. — Погледнете към входа точно от другата страна на коридора и ми кажете, ако съм сгрешил човека.

Вдигна очи. Беше мъжът, когото бе видял преди, да го наблюдава. Погледът му се замъгли и взе да му се повдига — условен рефлекс.

Познаваше го. Не се сецаше за името, но познаваше човека. Съпровождащият го хвана пак за лакътя и го поведе направо през коридора в тази посока, докато мъжът отсреща се прибра. Вкара го в тъмната вътрешност на бара на Маскари — сред смесицата от изпарения на алкохол, пот и разтърсваща пода музика. Онези, които стояха на бара, извърнаха глави и можеха да го видят по-добре, отколкото неговите непривикнали очи успяваха да различат в момента. Обзе го паника — не само че може да бъде разпознат, но и усещаше нещо в това място, което *той* познаваше, а не трябва да знае на Пел, не по този начин, не след пропастта, която бе преминал.

Бутнаха го към по-далечния ляв ъгъл на помещението, към едно от затворените сепарета. Там седяха двама души, гузен мъж на средна възраст, който не събуди никаква тревога у него, и другият... другият...

Прилоша му, системата от условни рефлексии бе разбудена против волята му. Опипа да хване облегалката на евтин пластмасов стол и се подпря на нея.

— Знаех си, че си ти — рече мъжът. — Джош, това си ти, нали?

— Габриел — изскочи името от блокираното му минало и цели структури се разклатиха. Олюля се, подпрян на стола, като видя отново в съзнанието си кораба, неговия кораб и неговите спътници... и този човек... този човек сред тях...

— Джесад — поправи го Габриел като го хвана за ръката и го погледна изпитателно. — Джош, как се озова тук?

— Хората на Мазиан.

Беше притиснат в тази ниша със завеса, в усамотено място, в капан. Обърна се, видя, че другите му препречваха пътя навън, а когато върна погледа си обратно към сянката, едва успя да различи лицето на Габриел — същото като на кораба, когато се бяха разделили, когато го бе прехвърлил при Блас на „Чука“, близо до Маринър. Сега същият този мъж постави нежно ръка на рамото му, накара го да седне на стола край малката кръгла маса. Габриел се наведе напред.

— Тук се казвам Джесад. Тези господа са Коледи и Кресич. Мистър Кресич беше съветник на тази станция, когато на нея съществуваше съвет. Бихте ли ни извинили, господа? Искам да поговоря с приятеля си. Изчакайте отвън. Погрижете се да не ни безпокоят.

Другите се оттеглиха и двамата останаха сами в мъждивата светлина на отслабваща крушка. Тали не искаше да остава насаме с този човек. Но любопитството го накара да остане на мястото си повече, отколкото страха от пистолета на Коледи отвън, любопитство с предчувствието за болка и рана.

— Джош? — каза Габриел/Джесад. — Ние сме партньори, нали?

Можеше да го подвежда, можеше да е истина. Поклати безпомощно глава.

— Промиване на мозъка. Паметта ми...

Лицето на Габриел се сви от нескрита болка и той се пресегна, хвана го за ръката.

— Джош, ти дойде, нали? Опитай се да ни вземеш. „Чукът“ ме измъкна, когато нещата се провалиха. Но ти не знаеше това, нали? Ти

се качи на „Хвърчилото“ и те хванаха. Промиване на мозъка... Джош, къде са останалите? Къде са останалите от нас, Кита и...

Поклати глава, обхванат от студ, от празнота.

— Мъртви са. Не мога да си спомня ясно. Паметта ми я няма.

За миг бе на границата да повърне, освободи ръката си и я постави върху устата, облегнал се на масата, като се опитваше да контролира реакциите си.

— Видях те в коридора — заяви Габриел. — Не повярвах на очите си. Но започнах да задавам въпроси. Нго не пожела да каже с кого си, но той също е някой, когото преследват, нали? Имаш приятели тук. Приятел. Не е ли така? Не е един от нашите, а някой друг. Така ли?

Не можеше да мисли. Старите и новите му приятели воюваха помежду си. Стомахът му се бе свил на топка от противоречия. Страхуваше се за Пел — бяха го заложили в него. А работата на Габриел бе да унищожава станции. Габриел бе тук, както се бе намирал на Маринър...

Елена и „Естел“. „Естел“ бе загинала на Маринър.

— Така ли е?

Трепна, премига, гледайки Габриел.

— Имам нужда от теб — изсъска той. — От твоята помощ. От уменията ти...

— Аз бях никой — рече той. Подозрението му, че го лъжат, нарасна още повече. Мъжът го познаваше и твърдеше неща, които не бяха истина, никога не са били. — Не знам за какво говорите.

— Ние бяхме екип, Джош.

— Аз бях бойкомпер на сондата...

— Това са рефлексните записи. — Габриел го хвана за китката и го разтърси грубо. — Ти си Джошуа Тали от специалните служби. Преминал си обучение с рефлексни записи за това. Дойде от лабораториите на Цитиана...

— Имах майка, баща. Живеех на Цитиана с леля си. Тя се казваше...

— Ти идваш от *лабораториите*, Джош. Обучили са те на всички подсъзнателни нива. Пробутали са ти грешни записи, измислица, измама. Нещо, което да изплува на повърхността, лъжи, които да им кажеш и да ги убедиш в тях, ако се наложи. И те са изплували, нали? Прикрили са всичко.

— Имах родители. Обичах ги...

— Ти си мой партньор, Джош. Ние преминахме една и съща програма за подготовка. Обучиха ни за една и съща работа. Ти си моята резерва. Работихме заедно, станция след станция, разузнаване и оперативна намеса.

Тали се освободи от хватката на Габриел, примигна, заслепен от прилива на сълзи. Всичко започна да се разпада, невъзвратимо, фермата, слънчевият пейзаж, детството...

— Ние сме родени в лабораториите — продължи Габриел. — И двамата. Всичко останало, всякакъв друг спомен, е програмиран чрез записи и следващия път могат да ни дадат нещо друго. Цитиана бе реална, аз съм реален, докато не сменят записите. Докато не се превърна в нещо друго. Те са бърникали в съзнанието ти, Джош. Погребали са единственото нещо, което е било реално. Ти си им представил лъжата и тя е изтрила и заместила цялата ти памет. Но истината е това. Ти познаваш компютрите. Оцелял си тук. И познаваш тази станция.

Тали седеше, притиснал устни в опакото на ръката си, по лицето му се стичаха сълзи, но той не плачеше. Бе вцепенен, а сълзите продължаваха да текат.

— Какво искате да направя?

— Какво можеш да направиш? Какви са връзките ти? Те не са сред хората на Мазиян, нали?

— Не.

— Кой са?

Остана така известно време, без да мърда. Сълзите спряха, изворът им пресъхна някъде вътре в него. Цялата му памет изглеждаше празна, в спомените му се смесваха ареста на станцията и някакво много далечно място, бели килии и униформени надзиратели. Най-накрая си даде сметка, че се бе чувствал достатъчно щастлив в ареста, защото той представляваше дом, място, което изглеждаше еднакво от двете страни на фронта на политиката и на войната. Дом.

— Нека приемем, че действам по свой начин — каза той. — Нека допуснем, че говоря с моите хора за свързка, нали така? Мога да успея да ви окажа известна помощ. Това си има цена.

— Каква цена?

Облегна се на стола, кимна към изхода на сепарето, пред който чакаха Коледи и Кресич.

— Вие си имате собствена мрежа, нали? Да предположим, че аз допринеса с моите възможности. Вие с какво разполагате? Да сметнем, че бих могъл да ви доставя почти всичко на тази станция, но нямам ръце, с които да го взема.

— Аз имам такава — отвърна Габриел.

— Аз имам останалото. Има обаче едно нещо, което искам, но не мога да завзема без сила. Совалка. Която да излети и да ме отведе на Тамдолу.

Габриел остана мълчалив известно време.

— Имаш ли такъв достъп?

— Казах, че имам приятел. И искам да се махна оттук.

— Двамата с теб можем да се възползваме от тази възможност.

— И този мой приятел.

— Този, с когото работиш на пазара?

— Мислете си каквото искате. Мога да ви осигуря всякакъв достъп, какъвто ви е необходим. Изгответе план как да ни измъкнете от тази станция.

Габриел кимна бавно.

— Трябва да се връщам — заяви Джош. — Задействайте се. Нямаме много време.

— Сега совалките кацат на червения док.

— Мога да ви отведа там. Мога да ви закарам на всяко място, където поискате. Това, което ни трябва, е сила да го завладеем, когато стигнем там.

— Докато хората на Мазиян са заети?

— Докато са заети. Има начини. — Изглежда продължително Габриел. — Вие ще вдигнете всичко тук във въздуха. Кога?

Мъжът изглежда преценяваше дали изобщо да му отговори.

— Не съм склонен към самоубийство. Искам да се махна оттук не по-малко от който и да е друг, а този път няма шанс „Чукът“ да дойде да ни прибере. Совалка, капсула, всичко, което има вероятност да се задържи достатъчно дълго на орбита...

— Добре — рече Тали. — Знаете къде да ме намерите, нали?

— В момента има ли там совалка в док?

— Ще проверя — отвърна той и стана.

Опипа изхода през засенчената завеса на сепарето и се измъкна сред шума навън, където Коледи, спътникът му и Кресич се надигнаха разтревожени от близка маса. Габриел обаче се бе появил зад гърба му. Оставиха го да си върви. Проправи си път между масите, покрай глави, които останаха наведени над чаши и чинии, покрай рамене, все така извърнати с гръб към него.

Въздухът отвън го удари като стена от студ и светлина. Пое дълбоко дъх, опита се да прочисти главата си, докато паметта му се превръщаше в мрежа от сенки, от проблясъци тук и там, от истина и неистина.

Цитиана бе лъжа. Той също. Част от него действаше като автомат, какъвто си спомняше, че бе обучен да бъде — осъзнаваше инстинкти, на които никога не се бе доверявал, без да знае защо ги притежава. Пое още глътка въздух, опитвайки се да разсъждава логично, докато тялото му се движеше на автопилот по коридора и търсеше някое сигурно убежище.

Едва когато се върна при изстиналата си вечеря в задната част на бара на Нго, когато седна на това познато място с гръб към ъгъла и действителността на Пел продължи все така да изпълва залата пред него, вцепенението започна да го отпуска. Помисли си за Деймън — един живот, едничкият живот, който би имал сили да спаси.

Той убиваше. Създаден бе да го прави. Именно за това изобщо съществуваха такива като него и Габриел. Джошуа и Габриел. Осъзна иронията на имената им, преглътна буцата, заседнала в гърлото му. Лабораториите. Те представляваха бялата пустош, в която бе живял, белотата в сънищата му. Внимателно бе лишен от човечност. Обучен с рефлексни записи — надарен с умения, натъпкан с лъжи, които да разправя за това, че е човек.

Само че тези лъжи имаха един недостатък — бяха заложили в човешка плът, с човешки инстинкти, и на Джош лъжите му бяха харесали.

Преживяваше ги отново в сънищата си.

Изяде вечерята си, която през цялото време засядаше на гърлото му, прокара я надолу със студено кафе, наля си още една чаша от термоса.

Би могъл да измъкне Деймън. Останалите трябваше да умрат. А за да измъкне Константин, се налагаше да си трае. Габриел трябваше

да подмами другите да го последват, да обещае на всички им живот, помощ, която никога нямаше да дойде. Всички щяха да загинат с изключение на него, на Габриел и на Деймън. Запита се как да склони Константин да напусне Пел... дали изобщо би могъл да го убеди. Ако трябваше да използва аргументи — какви аргументи?

Алисия Лукас-Константин. Помисли си за нея, защото тя му бе помогнала, докато помагаше на Деймън. Тя никога нямаше да може да напусне станцията. Пазачите, които му бяха дали пари в болницата; и тамдолецът, който ги следваше навсякъде и се грижеше за тях; и хората, които бяха преживели ада на корабите и на И-зоната; и мъжете, жените, децата...

Заплака, подпрял глава на ръцете си, докато някъде дълбоко в него имаше инстинкти, работещи с хладнокръвна пресметливост, които знаеха как да унищожат място като Пел, знаеха, че туй бе единствената причина за собственото му съществуване.

На останалото вече не вярваше.

Избърса очите си, изпи кафето и продължи да седи и да чака.

СЪЮЗИСТКИ КРЪСТОСВАЧ „ЕДИНСТВО“ В ДЪЛБОКИЯ КОСМОС: 8.1.53 Г.

Заровете се търколиха, спряха на едно и едно и Ейръс вдигна печално рамене, докато Дейин Джейкъби маркира новата сума на точките, а Азов подхвана поредна игра. Двамата пазачи, които винаги дежуреха в главната зала на долната палуба, седяха на пейките край стената и наблюдаваха, младите им и съвършени лица бяха почти безизразни. Той и Джейкъби, а по-рядко и Азов, играеха на въображаеми точки, но за тях щяха да се предоставят истински кредити, когато стигнеха заедно до някоя цивилизована точка. Това, помисли си Сигъст, бе също толкова непредсказуемо, колкото и играта на зарове.

Единственият истински враг бе скуката. Азов стана общителен, облечен в черно и мрачен той седеше на масата и играеше с тях, защото не би се пречупил да играе хазарт с подчинените си. Войниците-манекени навярно се забавляваха някъде другаде. Ейръс не можеше да си го представи. Нищо не ги засягаше, нищо не караше тези тъпи, омразни очи да светнат. Само Азов се присъединяваше от време на време към тях, прекарваха по осем или девет часа на ден в досадно седене в главната зала, защото нямаше никаква работа за

вършене, никаква задача, която да решат. През повечето време седяха в единственото помещение, където им разрешаваха да се държат свободно, и най-накрая си говореха.

Дейин изобщо не се стесняваше да приказва, изливаше тайните на живота си, на работата си, на взаимоотношенията си. Ейръс се противопоставяше на опитите на Джейкъби и на Азов да го накарат да разкаже за родната си планета. Това криеше опасност. Но все пак той говореше — за впечатленията си от кораба, за сегашното положение, за всичко, което смяташе, че е безобидно. За въпроси от правната и икономическата теория, в която и тримата — той, Джейкъби и Азов, имаха някакъв опит. Пошегува се леко за валутата, в която щяха да изплатят залозите си, на което Азов се разсмя с пълен глас. Едва ли би могъл да изрази облекчението си, че има някой, с когото да разговаря, да разменя закачки. Изпитваше привързаност към Дейин — като към някой роднина, което не бе по избор, но все пак неизбежно. И двамата се нуждаеха един от друг, за да запазят разсъдъка си. Накрая започна да развива такова отношение и към Азов като го смяташе за симпатичен и надарен с чувство за хумор. Това криеше опасност и той го знаеше.

Джейкъби спечели следващия кръг. Азов спокойно отбеляза точките, после се обърна към марионетките.

— Жул, ще донесеш ли една бутилка тук?

Единият от тях стана и отиде да изпълни поръчката.

— Мислех, че имат по-скоро номера, а не имена — рече тихо Сигъст. Вече бяха изпили една бутилка. После съжали за откровеността си.

— В Съюза има много неща, които не виждате — каза Азов. — Но може да ви се удаде такава възможност.

Ейръс се засмя и изведнъж го полазиха студени тръпки. *Как?* замръзна на гърлото му. Бяха пили твърде много, и то заедно. Азов никога не издаваше намеренията си, никакви планове след Пел. Допусна изражението му да се промени едва забележимо и в същия момент забеляза същото върху лицето на Азов — взаимен смут, миг, продължил дълго, в забавен каданс, под упойката на алкохола, в който Джейкъби бе трети неволен участник.

Сигъст се засмя отново, на сила, старайки се да не изглежда гузен, облегна се на стола и погледна към Азов.

— Какво, нима те също играят хазарт? — попита той като се опита да придаде на шегата друг смисъл.

Азов присви устни, изгледа го изпод едната си сребриста вежда и се усмихна, сякаш наистина бе развеселен.

„Няма да се върна у дома — помисли си отчаяно Ейръс. — Няма да има предупреждение. Именно това имаше той предвид.“

ПЕЛ: ТАМДОЛСКИ ТУНЕЛИ: 8.1.53 Г., 18:30 Ч.

В тъмното пространство шаваха множество тела. Деймън се ослуша, стресна се, когато чу някой да се движи близо него, и още веднъж, когато ръка докосна неговата в мрака на тунела. Насочи прожектора в тази посока като трепереше от студ.

— Аз Синия зъб — промълви познат глас. — Ти идва види нея?

Деймън се поколеба, остана дълго така, загледан в стълбите, които се простираха като паяжина извън обсега на лампата.

— Не — отвърна със съжаление той. — Не. Аз само ще премина. Бях в белия сектор. Искам само да премина.

— Тя иска ти дойде. Иска. Казва всеки път.

— Не — прошепна дрезгаво като си даваше сметка, че оставаха все по-малко възможности и скоро изобщо нямаше да има шанс. — Не, Сини зъбе. Аз я обичам и затова няма да дойде. Не знаеш ли, че ще е опасно за нея, ако отида там? Ще дойдат мъже-с-пушки. Не мога. Не мога, колкото и много да ми се иска.

Топлата ръка на тамдолеца го погали, задържа се върху неговата.

— Ти казва добро нещо.

Изненада се от такова разсъждение на тамдолец. Константин знаеше, че те имат развито съзнание, но бе удивен от факта, че мисълта им може да следва човешкия начин на разсъждаване. Хвана ръката на тамдолеца и я стисна, благодарен на Синия зъб за присъствието му в момент, когато не му оставаше никаква друга утеха. Седна на металните стъпала, пое спокойно дъх в маската, прие утехата, откъдето можеше да я получи, да се отпусне без страх от неприятелски погледи, с някой, който въпреки всички различия се бе превърнал в приятел. Мъжкарят хайза приклепна на платформата пред него, очите му блестяха от непреките отражения на светлината наоколо, потупа коляното му просто от приятелско чувство.

— Ти ме наблюдаваш — рече Деймън — и то през цялото време.

Синия зъб се поизпъчи леко — потвърждение.

— Хайза са много мили — продължи той. — Много добри.

Тамдонецът килна глава и сбръчка вежди.

— Ти неин бебе. — Семейството представляваше доста трудно понятие за хайза. — Ти бебе 'Лисия.

— Да, бях.

— Тя твой майка.

— Така е.

— 'Милио неин бебе.

— Да, също.

— Аз обича него.

Деймън се усмихна с болка.

— При тебе няма половинчати неща, така ли е, Сини зъбе? Всичко или нищо. Ти си добър другар. Колко души познавате вие, хайза? Познавате ли други хора или само рода Константин? Мисля, че всичките ми приятели са загинали, Сини зъбе. Опитах се да ги намеря. Те или се крият, или са мъртви.

— Прави мои очи тъжни, Деймън-мъж. Може хайза намери, казва нас име тях.

— Някой, който се нарича Дий. Или Ушант, или Мюлер.

— Аз пита. Някой може знае. — Синия зъб постави пръст върху плоския си нос. — Намира тях.

— Как?

Синия зъб протегна предпазливо ръка и поглади порасналата брада върху лицето на Деймън.

— Твой лице като хайза, твой мирис като човек.

Константин се усмихна, развеселен въпреки унинието.

— Де да изглеждах като хайза! Тогавя бих могъл да се разхождам свободно навсякъде. Този път за малко да ме хванат.

— Ти идва тук страх — каза Синия зъб.

— Надушвате ли страха?

— Аз вижда твой очи. Много болка. Мирише кръв, мирише бяга дълго.

Деймън обърна към светлината лакътя си, който бе одран и го болеше. Ръкавът се бе разкъсал и на това място бе пропит от кръв.

— Ударих се в една врата — рече той.

Синия зъб пристъпи напред.

— Аз прави болка спре.

Припомни си как хайза лижеха собствените си рани, поклати глава.

— Не. Но можеш ли да запомниш имената, които ти казах?

— Дий. Ушант. Мюлер.

— Ще ги намериш ли?

— Опита — отговори Синия зъб. — Доведе тях?

— Мен ще ме заведеш при тях. Мъже-с-пушки затварят тунелите в белия сектор, знаеш ли това?

— Знае. Ние тамдолци, ние ходи в големи тунели отвън. Кой гледа нас?

Деймън пое дълбоко дъх под маската, изправи се отново на главозамайващите стълби, прегърна с една ръка тамдолеца и взе в другата прожектора.

— Обичам те — прошепна той.

— Обичам те — каза Синия зъб и се стрелна в мрака, превърна се в едва забележимо движение, в трептене на металните стъпала.

Константин продължи нататък по собствения си път като броеше завоите и нивата. Не трябваше да прави нищо необмислено. Едва му се бе разминало, когато се опита да влезе в белия сектор. Бе задействал аларма. Изпитваше ужасен страх, че тя може да предизвика претърсване на тунелите, неприятности на тамдолците, на майка му, на всички тях. Все още усещаше, че коленете му треперят, макар че не се поколеба да стреля, когато му се бе наложило. Бе стрелял по войник без броня, можеше да го е убил, тъкмо това бе искал.

Повдигаше му се.

И все пак се надяваше, че е успял и тревогата няма да е свързана с неговото име. Че свидетелят бе мъртъв.

Продължаваше да трепери, когато стигна входа за достъп към коридора зад бара на Нго. Влезе в тесния шлюз, свали си маската, използва карта с привилегиите на службата за сигурност, която пазеше само за краен случай. Втората врата се отвори, без да се вдигне тревога. Забърза по тесния, пуст коридор и си послужи с ръчен ключ, за да отвори задната врата на бара.

Съпругата на Нго, застанала пред кухненската маса, се обърна, изгледа го и се втурна в голямата зала. Деймън затвори вратата зад гърба си, отвори тази на склада, за да хвърли вътре дихателната си

маска. В паниката бе забравил да я остави, беше я взел със себе си. Това показваше в какво душевно състояние се намира. Отиде до мивката в кухнята и изми ръцете си, лицето си, опита се да измие от себе си мириса на кръв и на страх, целия спомен.

— Деймън!

— Джош! — Хвърли уморен поглед към вратата на голямата зала, после избърса лицето си с кърпата, която висеше до умивалника. — Неприятности.

Мина покрай Тали и влезе в голямата зала, отиде до бара и се облегна на него.

— Имаш ли бутилка? — попита той Нго.

— Пак влезе от онази врата... — изсъска сърдито съдържателят.

— Налагаше се — отвърна Константин. Джош го хвана внимателно за ръката.

— Не мисли в момента за пиене — рече той. — Деймън, ела тук. Искам да говоря с теб.

Върнаха се обратно в нишата, която бе тяхна територия. Тали го натика в ъгъла, далеч от погледа на другите посетители, които вечеряха в ресторанта. От кухнята, където съпругата и синът на Нго се бяха върнали, се дочуваше потракване на чинии. Помещението миришеше на неизменната чорба на Нго.

— Слушай — рече Джош, когато седнаха, — искам да дойдеш с мен от другата страна на коридора. Намерих връзка, която смятам, че може да ни помогне.

Деймън чу казаното, но му трябваше време, докато значението стигне съзнанието му.

— С кого си говорил? Кого познаваш *ти* тук?

— Аз никого. Става дума за някой, който те е разпознал. Който иска да му помогнеш. Не знам цялата история. Някакъв твой приятел. Има организация, която се простира сред хората от И-зоната и цялата Пел. Редица хора, които знаят, че сигурно си в състояние да им помогнеш с уменията си.

Опита се да го осмисли.

— Знаеш ли колко нищожни са шансовете ни с тълпата от И-зоната срещу войниците? И защо се е обърнал към теб? Защо към теб, Джош? Може би се страхуват, че ще разпозная някои от тях и ще подразбера нещичко. Тази работа не ми харесва.

— Деймън, знаеш с колко време разполагаме. Това е шанс. Вече всичко представлява риск. Ела с мен. Моля те, ела с мен.

— Сигурно ще претърсят целия бял сектор. Вдигнах тревога там, навярно убих човек. Те ще се развилнеят, ще търсят някой, който използва достъпа...

— Тогава колко време ни е останало да го обмисляме? Ако не...
— Тали млъкна, изгледа остро съпругата на Нго, която им донесе купи с чорба и ги сложи на масата. — Ще излизаме. Подгрей я, докато се върнем.

Чифт тъмни очи ги зяпнаха. Жената взе мълчаливо както винаги купите и ги отнесе на друга маса.

— Не ни трябва много време да разберем — каза Джош. — Моля те, Деймън.

— Те какво смятат да направят? Да щурмуват главното управление ли?

— Да вдигнат бунт. Да се доберат до совалка. Да организират съпротива на Тамдолу. Става въпрос за малка група с нас, Деймън, всичко зависи от твоите умения. От компютърните ти умения и познаването на проходите.

— Имат ли пилот?

— Май има някой, който умее, да.

Опита се да събере мислите си. Поклати глава.

— Не.

— Как така не? *Ти* говореше за совалка. *Ти* правеше такива планове.

— Но не и за нов бунт на станцията. Не и ако бъдат убити още хора при осъществяването на план, който никога няма да успее...

— Ела и говори с тях. Или ми нямаш доверие? Деймън, докога можем да чакаме да ни се удаде случай? Ти дори не си чул как стоят нещата.

Константин въздъхна.

— Ще дойда — съгласи се той. — Опасявам се, че съвсем скоро ще започнат да проверяват личните карти и в зеления сектор. Ще говоря с тях. Може би ще намеря по-добро решение. По-мирно. Къде се намира туй място?

— В бара на Маскари.

— От другата страна на коридора?

— Да. Ела.

Минаха между масите, покрай бара.

— Ей, вие! — викна строго Нго, когато се приближиха, и Деймън спря. — Да не се връщате тук, ако ми докарате неприятности. Чувате ли ме? Аз ви помогнах и не искам такава отплата за това. Ясно ли е?

— Ясно — отвърна той.

Нямаше време да изглажда нещата. Джош го чакаше пред външната врата. Излезе навън, огледа се и двамата пресякоха коридора, за да влязат в по-шумното и по-мрачно заведение на Маскари.

От масата вляво от входа стана мъж и се приближи до тях.

— Насам — рече той и понеже Джош го последва без въпроси, Деймън преглътна възраженията си и отиде с тях в дъното на помещението, което бе толкова тъмно, че трудно се заобикаляха столовете.

В закрито от завеса сепаре слабо светеше лампа. Константин и Тали влязоха вътре, но водачът им изчезна.

След малко друг мъж, млад и с белег на лицето се появи в сепарето. Деймън не го познаваше.

— Идват — каза младият мъж и миг след това завесата се разтвори отново, за да пусне още двама в сепарето.

— Кресич — измърмори Деймън. Другият му бе непознат.

— Познавате ли мистър Кресич? — попита новодошлият.

— Само по лице. Вие кой сте?

— Името ми е Джесад. А вие сте мистър Константин, нали? Младият Константин?

Всяко идентифициране го изнервяше. Погледна Джош, бе смутен, че се натъква на противоречия. Предполагаше се, че го познават. Мъжът не трябваше да е изненадан.

— Деймън — рече Тали, — този мъж е от И-зоната. Нека обсъдим подробностите. Седни.

Настани се край малката маса, несигурен и неспокоен, докато другите също заеха местата си. Погледна за втори път към Джош. Вярваше му. Доверил му бе собствения си живот. Щеше да го даде, ако му го поиска, защото сам не знаеше какво да прави с него. А Джош го бе излъгал. Всичко, което знаеше за този човек, потвърждаваше, че лъже.

„Нима сме пряко заплашени?“ — изтръпна Константин, като търсеше причина за това подвеждане.

— За какво предложение говорим? — попита той, а единственото, което искаше, бе да се измъкне отгук, да изведе Тали навън и да разнищи цялата история.

— Когато Джош каза, че има връзки — рече бавно Джесад, — нямах представа какви са. Вие се оказахте нещо много повече, отколкото можех да се надявам.

— Така ли? — Деймън устоя на желанието да погледне към Тали. — На какво по-точно се надявате, мистър Джесад от И-зоната?

— Джош не ви ли каза?

— Джош каза, че сигурно ще искам да говоря с вас.

— За това, по какъв начин да си възвърнете контрол върху тази станция ли?

Константин не промени ни най-малко изражението си.

— Смятате, че разполагате със средства да го сторите?

— Имам хора — намеси се Кресич. — Коледи също. Можем да съберем хиляда души за пет минути.

— Знаете какво ще последва — отвърна Деймън. — Ще ни удавят във войска. Трупове в коридорите, ако не ни издухат всички в космоса.

— Известно е, че те държат цялата станция — заяви спокойно Джесад. — И могат да направят с нея каквото си поискат. Освен вас няма друг виден човек, който да се застъпи за старата Пел. С Лукас е свършено. Той повтаря само това, което Мазиан му даде да прочете. Винаги се движи под охрана. Единият избор е да има трупове в коридорите, наистина. Другият обаче е както са постъпили с Лукас, не е ли така? Да ви дават и на вас готови изказвания, които да прочетете. Ще ви позволят да се сменят с Лукас или изобщо ще се отърват от вас. В крайна сметка те разполагат с Лукас и той се подчинява на заповедите им, нали?

— Много точно го казахте, мистър Джесад.

„Ами по въпроса за совалката?“ — помисли си Константин, като се облегна назад на стола. Обърна се към Джош, който посрещна погледа му с разтревожени очи. Извърна се отново напред.

— Какво предлагате?

— Да ни осигурите достъп до главното управление. Ние ще се погрижим за останалото.

— Така никога няма да успеете — рече Деймън. — Навън има бойни кораби. Не можете да ги спрете като държите главното управление. Те ще ни вдигнат във въздуха, не си ли давате сметка за това?

— Имам начин да успея.

— Обяснете го тогава. Кажете ни точно и ясно какво предлагате и ме оставете да го премисля една нощ.

— Да ви оставим да се разхождате свободно наоколо, след като знаете имена и лица?

— Знаете моето — припомни той на Джесад и получи в отговор леко трепване на очите.

— Повярвай ми — обади се Джош. — Той ще успее.

Отвън се чу трясък, дори през музиката. Завесата се изду навътре — от тялото на Коледи, който падна върху масата с дупка в челото. Кресич скочи с вик на ужас. Деймън се хвърли назад, блъсна се в стената заедно с Джош. Джесад бръкна в джоба си. Письци надвикваха музиката отвън, докато войници с брони и вдигнати пушки застанаха на входа на сепарето.

— Не мърдайте! — заповяда един от тях.

Джесад извади пистолета си. Гръмна пушка и се разнесе мирис на изгоряло, когато Джесад потрепвайки се срина на земята. Константин гледаше объркан и изплашен войниците и насочените към тях дула. До него Тали стоеше неподвижно.

Друг войник довлече още някого за яката — Нго, който изтръпна под погледа на Деймън и сякаш бе готов да повърне.

— Тези ли са? — попита войникът.

Нго кимна.

— Накараха ме да ги скрия. Заплашиха ме. Заплашиха семейството ми. Ние искаме да отидем в белия сектор, ние всички.

— Този кой е? — войникът посочи с глава към Кресич.

— Не знам — отвърна Нго. — Не го познавам. Останалите не ги познавам.

— Изведете ги! — нареди офицерът. — Претърсете ги. Мъртвите също.

Свърши се. Стотици мисли заляха съзнанието на Деймън — да бръкне в джоба си за пистолета, да побегне, преди да го застрелят.

Ами Джош... майка му и брат му...

Хванаха го, обърнаха го към стената и го накараха да разтвори ръце и крака, направиха същото с Тали до него и с Кресич. Претърсиха джобовете му и извадиха картите, пистолета, който сам по себе си бе достатъчен да го екзекутират на място.

Извърнаха го отново с лице към тях, с опрян в стената гръб, и го разгледаха по-внимателно.

— Вие Константин ли сте?

Деймън не отговори. Един войник го удари в корема, той се преви и се хвърли към него с рамото напред, ниско, събори го заедно с един стол под масата. Нечий ботуш го ритна в гърба и бе стъпкан от разразилия се над него бой. Отскубна се от войника, който бе проснал в несвяст, опита се да се изправи на крака до ръба на масата. Край рамото му профуча изстрел и уцели Кресич в стомаха.

Удари го приклад на пушка. Коленете му омекнаха, не можеше да се задържи на крака. Втори удар се стовари върху ръката му, опряна на масата. Той се отдръпна, преви се, когато получи ритник в корема, остана така под ударите, докато го пребиха почти до безсъзнание. После двама го изправиха между тях.

— Джош! — рече той замаяно. — Джош?

Бяха вдигнали и Тали, увиснал също между двама войници, които го разтърсваха, опитвайки се да го върнат в съзнание. Той успя да стъпи на краката си, докато главата му се люшкеше като на пиян. От слепоочието му течеше кръв. Нямаше защо да се занимават с Кресич — той все още мърдаше, ранен в корема, и кръвта му бързо изтичаше. Щяха да го оставят.

Константин се огледа, когато ги изведоха в голямата зала. Нго бе избягал или го бяха откарали. Посетителите се бяха изпарили. Имаше само няколко трупа тук-там и войници с пушки.

Войниците изкараха Деймън и Джош навън, в коридора. Няколко души зяпаха пред бара на Нго докато ги отвеждаха и Константин обърна лице настрана, засрамен от публичността на ареста му.

Помисли си, че ще ги откарат на корабите от другата страна на дока. Но когато завиха покрай ъгъла, водещ към доковете, и се

насочиха наляво, разбра, че отиват другаде. Войниците бяха завзели като щабквартира един бар, който цивитата избягваха.

Музика, опиати, алкохол — всичко, което можеше да се предложи от страна на цивитата, го имаше тук. Деймън оглеждаше вцепенен помещението, в което ги бяха вкарали, изпълнено с ниско стелещ се дим и гърмяща музика. Вътре имаше и бюро, колкото и невероятно да изглеждаше, следа от нещо официално. Войниците ги закараха до него и един мъж, който държеше чаша, седна зад бюрото и вдигна поглед към тях.

— Виж какво си хванахме! — заяви водачът на групата, която ги бе довела. — Флотата издирва тези двамата. Единият е Константин. А тук си имаме един съюзист. Пренастроен, както се носи слух, но Пренастройка е била извършена на Пел.

— Съюзист значи. — Сержантът на бюрото погледна покрай Деймън, усмихвайки се злорадо на Тали. — Как човек като теб е успял да дойде на Пел? Сигурно има какво да ни разправиш, съюзисте?

Джош не каза нищо.

— Аз обаче имам — обади се суров глас от вратата, способен да разклати стените. — Той е собственост на „Норвегия“.

Смехът и разговорите спряха. Новодошлите, носещи брони за разлика от повечето тук, се движеха подчертано рязко, което стресна останалите!

— „Норвегия“ — измърмори някой. — Махайте се оттук, копелета от „Норвегия“!

— Как ти е името? — изрева новодошлият.

— Или ще ни застреляте всичките? — обади се някой друг.

Ниският мъж със силен глас натисна бутона на комапарата върху рамото си и каза нещо, което музиката заглуши, обърна се и махна с ръка на дузината войници след себе си, които се разпръснаха. После бавно огледа останалите в залата.

— Никой от вас не е в състояние да прави каквото и да било. Почистете този бардак! Ако тук има някои от нашите хора, ще им съдери кожата. Има ли?

— Опитай малко по-нататък — викна някой. — Тук е територия на „Австралия“. „Норвегия“ няма никакво право да ни нарежда.

— Незабавно ни предайте арестуваните — нареди ниският мъж.

Никой не помръдна. Войниците на „Норвегия“ вдигнаха дулата на пушките си и от хората на „Австралия“ се разнесоха викове на ужас и гняв. Деймън стоеше със замъглен поглед, когато двама от дузината дойдоха до него и Джош. Груба ръка го хвана за дясното рамо и го издърпа от тази, която го държеше, подкара го към вратата. Тали тръгна без съпротива. Той също. Ако можеха да са заедно до края — това бе единственото, което им бе останало.

— Изведете ги! — ревна дребният мъж на войниците си. Те ги избутаха да излязат по-бързо докато двама от тях останаха край командира си вътре в бара. Едва когато стигнаха коридора към девето ниво, ги пресрещнаха други войници, пак от „Норвегия“.

— Вървете в пункта на „Австралия“ — викна някой на подкреплението, гласът бе женски. — В бара на Макарти. Дей ги държи всички на мушка. Има нужда от повече хора там и то бързо.

Войниците се втурнаха нататък на бегом. Четирима останаха при Деймън и Джош и ги поведоха към входа за достъп до синия док, където стоеше охрана.

— Искаме да минем — рече офицерът на ескорта им. — Там зад нас има опасност от бунт.

Пазачите бяха от „Австралия“. Това се виждаше по надписите и емблемите им. Те с нежелание отвориха аварийната врата и ги пуснаха да преминат.

От другата страна се простираше синият док, където „Норвегия“ заемаше гнездо до „Индия“, „Австралия“ и „Европа“. Деймън вървеше като започна да чувства замайване от раните си. Тук имаше само военни, навсякъде се движеха войници, военни екипажи в работни дрехи товареха кашоните с провизии.

Пред тях зейна ръкавът за достъп към „Норвегия“. Изкачиха се по рампата, влязоха в сковаващия студ на тунела и стигнаха шлюза. Там ги срещнаха други войници с емблемата на „Норвегия“.

— Тали! — рече един с изненадана усмивка. — Добре дошъл отново, Тали!

Джош се отскубна и хукна. Успя да стигне едва до средата на ръкава за достъп, преди да го хванат.

ПЕЛ: „НОРВЕГИЯ“ НА СИННИЯ ДОК: 8.1.53 Г., 19:30 Ч.

Сигни вдигна поглед от бюрото си, после намали шума от интеркома, който предаваше доклади от войниците и на дока и навсякъде другаде. Отправи загадъчна усмивка към охраната и към Тали. Изглеждаше доста зле — небръснат, мръсен, окървавен. Долната му челюст бе започнала да отича.

— Дошъл си да ме видиш ли? — подигра му се тя. — Не мислех, че ще посмееш още веднъж.

— Деймън Константин... те го качиха на борда. Войниците го хванаха. Мислех, че ще искаш да разговаряш с него.

Това я учуди.

— Опитваш се да го предадеш ли, така ли?

— Той е тук. И двамата сме тук. Пуснете го да си върви.

Сигни се облегна назад и го изгледа с любопитство.

— Значи можеш да говориш смислено — рече тя. — Преди никога не говореше.

Сега нямаше какво да каже.

— Те са си поиграли със съзнанието ти — забеляза Малори. — И сега си приятел на Константин, нали?

— Моля ви — каза Джош със слаб глас.

— На какво основание?

— Здрав разум. Той ви е от полза. А те просто ще го убият.

Тя го наблюдаваше под полуспуснатите клепачи.

— Не се ли радваш, че се върна?

Замига светлинка, за повикване, нещо, което комофицерът не можеше да реши сам. Сигни включи звука и пое обаждането.

— Започнал е бой — чу тя. — В бара на Макарти.

— Дей там ли е? — попита Сигни. — Дай ми Дей!

— Зает е — дойде отговор.

Тя махна с ръка на охраната, отказвайки да се занимава повече с Тали. Замига втора лампичка.

— *Малори!* — извика й Джош като го изтласкваха през вратата.

— „Европа“ иска да говори с теб — предаде комофицерът. — Мазиян.

Превключи разговора. Бяха извели Тали — да го заключат някъде, надяваше се.

— Тук е Малори, „Европа“.

— Какво става там?

— Имам неприятности на дока, сър. Джанц се нуждае от нарежданията ми. С ваше разрешение, сър. — И тя му затвори.

— Той *падна* — чуваше по друг канал. — Капитане, *простреляха Дей!*

Сигни сви ръката си в юмрук и я вдигна от апарата.

— Изведете го, изведете го, с кого говоря?

— Тук е Ютъп — отвърна женски глас. — Един от „Австралия“ стреля по Дей.

Натисна друг бутон.

— Свържете ме с Едгър! Бързо!

— Минахме през вратата — обади се гласът на Ютъп. — Изведохме Дей.

— Обща тревога за войниците на „Норвегия“. Имаме неприятности на дока. Излезте там!

— Тук е Едгър — чу тя. — Малори, приберете си копоите!

— Приберете си вашите, Едгър, или ще ги застрелям, ако ги видя. Ранени са Дей Джанц.

— Ще ги спра — рече той и изключи.

„ТРЕВОГА“ гласеше сигналът в коридорите на „Норвегия“, виеше дрезгава сирена, мигаха сини лампи. В офиса ѝ светнаха табла и екрани докато корабът преминаваше в състояние на бойна готовност.

— Идваме — докладва отново Ютъп. — Той още е жив, капитане.

— Докарайте го тук, Ютъп, докарайте го тук.

— Слизам долу, капитане — обади се Граф, тръгнал към дока.

Сигни започна да натиска бутоните като търсеше картина и проклрнаше техниците — някой трябваше да го е включил на визора. Намери го — приближаваща се група, която носеше не само един ранен сред редиците си, войници на „Норвегия“, които изскачаха забързано на дока и заемаха позиции около свързаните към кораба тръби и ръкава за достъп.

— Повикайте лекарите! — нареди тя.

— Лекарите чакат — чу глас и видя позната фигура да се приближава до войниците и да поема командването. Граф бе отвън. Най-накрая си пое по-спокойно дъх.

— „Европа“ е още на линия — напомни ѝ комофицерът. Тя включи този канал.

— Капитан Малори, каква война водите там?

— Все още не знам, сър. Ще разбера, веднага щом прибера войниците си на борда.

— Взели сте арестанти на „Австралия“. Защо?

— Единият е Деймън Константин, сър. Ще се свържа с вас веднага след като чуя Джанц. С ваше разрешение, сър.

— *Малори!*

— Сър?

— „Австралия“ има двама пострадали. Искам доклад.

— Ще ви изпратя, след като успея да науча какво е станало, сър. Междувременно изпращам войници на зеления док, преди да възникне някакъв проблем с цивитата там.

— Хората на „Индия“ са вече на път. Спрете дотук, Малори, и дръжте настрана войниците си. Махнете ги от доковете. Изтеглете ги всичките. Искам да ви видя възможно най-скоро, ясно ли е?

— С доклад. С ваше *разрешение*, сър.

Светлинката угасна с прекъсването на връзката. Сигни удари с юмрук по пулта, блъсна назад стола и се запъти нагоре към миниатюрната операционна в късия коридор пред главния асансьор.

Не беше толкова зле, колкото Малори се опасяваше. Пулсът на Дей бе равномерен след направената му инжекция и не даваше признаци, че умира. Рана в гърдите, няколко изгаряния. Имаше доста кръв, но тя бе виждала и по-тежки случаи. Случайно попадение, в сгъвката на бронята. Отиде до вратата, където стоеше Ютъп, като по цялата ѝ броня от главата до петите имаше размазана кръв.

— Не можете да стоите тук толкова мръсни! — нареди им Малори като ги изтика в коридора. — Кой стреля първи?

— Една кучка от „Австралия“, пияна и разпасана.

— Капитане.

— Капитане — добави със слаб глас Ютъп.

— Ранена ли сте, Ютъп?

— Изгаряния, капитане. Ще вляза да ги почистят, след като свършат с майора и с другите, с ваше разрешение.

— Не ви ли казах да стоите настрана от тази зона?

— Чухме по комвръзката, че са хванали Константин и Тали, капитане. Дежурен бе един сержант и всички вътре бяха пияни като търгари на станция. Майорът влезе вътре и те заявиха, че там не било място за нас.

— Достатъчно — промълви Сигни. — Искам доклад, редник Ютъп. И ще защитя действията ви. Щях да ви одера, ако бяхте отстъпили пред копелетата на Едгър. Цитирайте ме какво съм казала където си пожелаете.

Тръгна по коридора през насъбралите се войници.

— Всичко е наред. Дей е цял. Разкарайте се оттук и оставете лекарите да работят. Върнете се в квартирите си. Аз ще си поприказвам с Едгър, но ако вие или някой друг излезе на доковете, ще ви застрелям със собствената си ръка. Давам ви думата си. *Слизайте долу!*

Разпръснаха се. Малори се върна отпред на мостика, огледа наоколо хората от екипажа, които бяха заели местата си пред станциите. Граф бе там, също доста изцапан с кръв.

— Почисти се — каза му тя. — Гледайте си екраните! Морио, слез долу и разпитай редник Ютъп и всички останали от въпросната група. Искам имената и идентификационните номера на онези войници от „Австралия“. Искам официално оплакване и то веднага.

— Капитане — прие заповедта Морио и припряно тръгна да я изпълнява.

Сигни остана по средата на мостика да се оглежда докато всички глави не се обърнаха към пултовете. Граф бе излязъл да се приведе в ред. Тя се заразхожда напред-назад между редиците, най-сетне си даде сметка какво прави и спря.

Предстоеше ѝ да се изправи пред бюрото на Мазиан. По нейната униформа имаше кръв, кръвта на Дей. Накрая реши да отиде така, без да я почисти.

— Граф поема командването — каза остро Малори. — Макфарлейн, имам нужда от ескорт до „Европа“. Действайте!

Насочи се към асансьора като чу ехото да повтаря заповедта ѝ из коридорите. В коридора пред изхода я пресрещнаха войниците — петнайсет в пълно бойно снаряжение. Излезе, минавайки покрай охраната на рампата за достъп откъм дока. Сигни не носеше броня. Докът бе сигурен и не се предполагаше, че някой би имал нужда от

броя, но в момента тя щеше да се чувства в безопасност, дори ако се разхождаше гола по зеления док.

„ЕВРОПА“ НА СИНИЯ ДОК: 8.1.53 Г., 20:15 Ч.

Мазиан този път не захъсна да се появи. Аудиенцията му бе само с двама — с нея и с Том Едгър, който бе дошъл пръв. Това се очакваше.

— Седни — рече ѝ Мазиан.

Сигни се настани на място от другата страна на заседателната маса срещу Едгър. Мазиан седна начело, подпря се на скръстените си ръце и я изгледа.

— Е, къде е докладът?

— Подготвя се — отвърна тя. — Необходимо ми е време да разпитам войниците и да събера точни идентификации. Дей е записал имена и номера, преди да го ранят.

— По ваша заповед ли е отишъл там?

— Моята постоянна заповед към войниците ми е да не бягат от проблеми, ако те възникнат пред тях. Сър, след инцидента с Гофърт хората ми са подложени на систематичен тормоз. Аз го застрелях, а се отправят нападки към моите подчинени, изблъскват ги, дразнят ги — дребни неща докато някой не се напие толкова, че да не прави разлика между задяване и истински метеж. Питат военнослужеща за номера ѝ и тя направо отказва да го даде. Арестуват я, а тя вади пистолета си и стреля по офицер.

Мазиан погледна към Едгър, после отново към Малори.

— Чух друга история. Че вашите войници са насърчавани да стоят заедно. Че продължават да изпълняват вашите нареждания, дори когато привидно се водят в отпуск. Че се разхождат наоколо във взводове и под ръководството на офицер и така се налагат със сила по доковете. Че цялата операция на войниците и екипажа на „Норвегия“ представлява неподчинение и предизвикателство в директен разрез със заповедите ми.

— Не задължавам с нищо войниците си по време на отпуск. Ако се движат на групи, то е за самозащита. Нападат ги в барове, които са отворени за всички с изключение на хора от „Норвегия“. Именно *такова* поведение се насърчава сред другите екипажи. На бюрото ви е оплакването ми по този въпрос от миналата седмица.

Мазиан продължи все така да я гледа като потропваше по масата пред себе си с бавно, нервно движение на ръката. Накрая извърна очи към Едгър.

— Поколебах се да подам възражение — каза Едгър. — Но тук се оформя нездрава атмосфера. Очевидно съществуват различни виждания за това как се ръководи Флотата като цяло. На някои места се насърчава вярност към кораба — вярност към определени капитани — по причини, които не желая да разнищвам, а може би просто от самите капитани.

Сигни пое въздух и рязко спусна ръцете си надолу край стола, преди да я обземе вледеняващо чувство. Смразяващо повече от всичко. Едгър и Мазиан винаги са били близки, както тя отдавна подозираше, по начин, който не допускаше нейната намеса. Успокои дишането си, облегна се назад, загледа се само в Мазиан. Това бе война. „Норвегия“ никога не се бе разминавала на косъм като сега, когато трябваше да се измъкне от капана на амбицията на Мазиан и тази на Едгър.

— Има нещо много гнило — заяви Малори, — когато започнем да се стреляме един друг. С ваше разрешение, ние сме най-старите във Флотата, най-дълго оцелелите. И ще ви кажа открито, че знам какво става и разигравах театъра, който искахте, продължих да се занимавам с организирането на реда в станцията, която няма да има абсолютно никакво значение, когато Флотата си тръгне. Изпълних тази ваша операция за запълване на времето ни и се справих добре. Не споменах нито дума пред войниците и екипажа ми за това, което знам. И като гледам накъде вървят нещата, на войниците се разрешава да правят каквото ли не, понеже в дългосрочен план то не е важно. Защото Пел е престанала да има значение и нейното оцеляване сега не е в наш интерес. В момента имаме друга цел. Или може би винаги сме я имали и вие стъпка по стъпка ни водихте към нея, за да не ни шокирате твърде много, когато накрая предложите това, което в действителност преследвате, единствения избор, който ни оставихте. Сол, нали? *Земята*. Пътят до нея ще е дълъг и опасен, а когато стигнем там, ни чакат множество проблеми. Флотата... превзема Компанията. Навярно сте прав. Може би е единственото нещо, което трябва да направим. Вероятно е разумно и е започнало да изглежда решение още много отдавна, когато Компанията престана да ни поддържа. Но няма да стигнем до Земята, ако Пел разруши дисциплината, на чиято основа се

гради Флотата от десетилетия. Няма да стигнем там, ако единиците ѝ се уеднаквят и слоят в нещо монолитно, а частите му не могат да работят поотделно. Тъкмо това ще се постигне с подобен тормоз. С нареждане как да ръководя „Норвегия“. Ако се прави така, всичко ще рухне. Вземете на войниците техните емблеми и тяхната принадлежност, тяхната самоличност и техния дух, и всичко ще пропадне. Независимо как го представяте, именно това става навън, когато се принуждава един кораб да се подчини на норми, които противоречат на всички правила, известни на борда му. Когато капитани от тази Флота скрито насърчават войниците си да тормозят моите и те се хващат за тази възможност при липсата на друг противник. Флотата не е съществувала като едно цяло от десетилетия, но това бе нашата сила — свободата на действие да вършим всичко, каквото трябва, покривайки цялото огромно пространство. Направете ни еднакви и ще станем предсказуеми. И тъй като сме останали малко, с нас ще е свършено.

— Удивен съм — каза меко Мазиан, — че някак си *вие* стигате дотам, да настоявате за разделение на екипажите, след като самата се оплаквате от липсата на дисциплина. Вие сте забележителен софист.

— Беше ми заповядано да се приравня с останалите, да променя всяко правило и нареждане, възприети на моя кораб. Войниците ми го възприемат като обида към „Норвегия“ и се възмущават. Какво друго очаквате, сър?

— Отношението на войниците отразява това на командващите ги офицери и на капитана, не е ли тъй? Навярно вие го насърчавате.

— А може би е насърчавано случилото се в бара.

— Сър.

— С цялото ми уважение, сър.

— Хората ви са влезли там и са взели арестанти от ръцете на войниците, които са ги задържали. Това не ви ли прилича на присвояване на заслуги?

— Иззели са арестанти от група пияни войници в отпуск.

— Щаб на дока — промърмори Едгър. — Бъди точна, Малори.

— Войниците бяха пияни и разпасани във_вашия щаб на дока, а единият от задържаните е собственост на „Норвегия“. В този щаб не е имало дежурен офицер. Другият арестуван е ценен за *моята* операция по запълване на времето. Въпросът е защо задържаните са били

изобщо отведени в тъй наречения щаб на дока, вместо в ареста на синия док или на най-близкия кораб, който бе „Африка“.

— Войниците, извършили задържането, са докладвали на сержанта си. Той се е намирал в щаба, когато вашият майор нахълтал там.

— Смятам, че подобно поведение допринася за създаването точно на ситуация, в каквата е бил прострелян майор Джанц. Ако мястото *представява* щаб на дока, тогава майор Джанц е имал пълно право да влезе там и да вземе положението под свой контрол. Но още когато се появява му се казва, че тъй нареченият щаб на дока е запазена територия на „Австралия“. Присъстващият там сержант от „Австралия“ не възразява срещу подобно неподчинение. Нима една военна щабквартира трябва да се счита за лична територия на даден кораб? Не ви ли се струва, че други капитани подклаждат сепаратизма сред своите екипажи?

— Малори! — предупреди я Мазиан.

— Накратко, сър. Майор Джанц дава съответна заповед за прехвърляне на арестантите под негов контрол и не получава никакво съдействие от сержанта на „Австралия“, дори напротив.

— Двама от моите войници са убити в тази схватка — рече Едгър раздражено. — А как е започнала тя, все още се разследва.

— Аз правя същото, капитане. Очаквам доклада всеки момент и ще се погрижа да получите копие от него.

— Капитан Малори — смъмри я Мазиан, — ще предадете този доклад на мен. И то възможно най-бързо. Колкото до арестуваните, не ме интересува какво ще правите с тях. Дали те са тук или там, не е важно. Проблемът е разногласието. *Амбицията* от страна на отделни капитани на Флотата. Независимо дали ви харесва или не, капитан Малори, ще се подчинявате на общите нареждания. Права сте, действали сме поотделно и сега трябва да работим като едно цяло. Някои свободолюбиви духове сред нас срещат проблеми в тази ситуация. Не обичат да се подчиняват на заповеди. А вие сте ми нужна. Прозирате същината на нещата, нали? Да, става дума за Сол. А като ми казахте това, сигурно се надявате да участвате в тесния кръг на съвета, така ли е? Желаете да се допитват до вас. Може би искате да поемете някой ден командването. Много добре. Но за да стигнете дотам, капитане, трябва да се научите да се подчинявате.

Сигни остана спокойна, отвърна открито на погледа на Мазиан.

— И да не знам накъде отивам?

— Вие знаете накъде сме тръгнали. Преди малко го казахте.

— Добре — рече тя тихо. — Не се противопоставям на заповедите. — Изгледа Том Едгар и се обърна пак към Мазиан. — Изпълнявам ги не по-зле от други. Може да не сме работили като партньори в миналото, но имам желание да го направя.

Мазиан кимна, красивото му лице на актьор изразяваше огромна обич и привързаност.

— Добре, добре. Въпросът значи е разрешен.

Изправи се, отиде до страничния шкаф, изтегли бутилка бренди от придържащите я скоби, извади отгоре чаши и наля. Донесе ги на масата пред себе си, после ги побутна към Едгър и Малори.

— Надявам се да сме разрешили проблема веднъж завинаги — каза той и отпи. — И смятам, че ще остане така. Някакви други оплаквания?

Може би Том Едгър имаше някакви. Сигни го видя да се мръщи, отпивайки от огнената течност на брендито. Усмихна му се леко. Едгър не отговори.

— Другият въпрос, който засегнахте — продължи Мазиан, — бе за унищожаването на станцията. Да, така е. Вярвам, че тази информация няма да излезе извън кръга на присъстващите.

„Ето защо е бил театърът!“ — каза си тя.

— Да, сър — отвърна.

— Без формалности. Когато му дойде времето, всички капитани ще получат инструкции. Ти си стратег, в много отношения най-добрият. Щяхме да те въведем в нещата по-рано. Знаеш го. Щеше да е станало вече, ако не бе злополучният инцидент с Гофърт и операцията на черния пазар.

Лицето на Сигни пламна. Тя остави чашата на масата.

— Избухливост, стара приятелко — рече меко Мазиан. — Аз също я притежавам, познавам недостатъците си. Но не мога да те оставя да се отцепиш от мен. Не мога да си го позволя. Подготвяме се за действие. След седмица. Натоварването почти е свършило. И ние ще предприемем действие преди Съюзът да го очаква. Ще вземем инициативата, ще им създадем проблем.

— Пел.

— Точно така. — Той допи брендито си. — Държиш Константин. Той не може да се върне. Трябва да отстраним също и Лукас. Всички оператори, които работят, и онези в ареста. Всеки, който може да се справи с компютъра и главното управление, така че да възвърне равновесието на Пел. Предизвиква се нестабилност на станцията и не се оставя жив никой, който може да я спаси. Най-вече Константин. Той е опасен в две отношения — заради компютъра и заради общественото мнение. Изхвърли го в космоса.

Тя се усмихна напрегнато.

— Кога?

— Той вече представлява проблем. Нищо пред свидетели. Нищо показно. Пори ще се погрижи за другия — за Емилио Константин. Действай чисто, Сигни. Не бива да остане нищо, което да помогне на Съюза. Оттук не трябва да има никакви бежанци.

— Разбирам. Ще се погрижа за отстраняването.

— Ти и Том, въпреки всичките ви дрязги, свършихте добра работа. Безпокоях се много, че нямам контрол върху Константин. Свършихте чудесна работа. Сериозно.

— Знаех какво се готвите да направите — каза с равен глас тя. — Така че компютърът вече е настроен за целта — кодов сигнал може да го извади напълно от строя. Губят ни се още един-двама компютърни оператори. Планирам да разчистя зеления сектор утре. Те или ще се предадат, или ще издухам в космоса целия сектор и така ще реша всички проблеми. Имам снимки на двамата липсващи оператори. Ще прибера доносника Нго и другите като него. Ще ги разпитам и ще се опитам да хвана, когото мога, преди да започнем. Ако агенти могат да ни предадат компютърните специалисти, за да сме абсолютно сигурни, толкова по-добре.

— Моите хора ще помогнат — предложи Едгър.

Тя кимна.

— Така се действа — каза зарадвано Мазиан. — Именно това очаквам от вас двамата, Сигни. Стига сте се карали за надмощие. А сега ще се захванете ли с работата?

Малори допи чашата си и стана. Едгър също се изправи. Тя се усмихна и кимна на Мазиан, но не и на Том, и излезе, стъпвайки леко.

Копеле, помисли си. Не чу стъпките на Едгър зад гърба си. Когато влезе в асансьора и се спусна надолу да вземе ескорта си, бе

сама. Том бе останал да говори с Мазиан. *Продажник.*

Асансьорът я свали до нивото на изхода. Хората ѝ стояха там, където ги бе оставила, като глътнали бастун и внимателно избягваха какъвто и да е спор с войниците от „Европа“, които влизаха и излизаха през помещението. Трима от „Европа“ се подсмиваха, но усмивките им веднага се стопиха, когато я видяха да идва.

Последвана от ескорта си Сигни мина през шлюза надолу към дока, към очакващите я под строй войници.

„НОРВЕГИЯ“ НА СИНИЯ ДОК: 8.1.53 Г., 23:00 Ч. СТАНД.ВР., 11:00 Ч. АЛТ.ВР.

Малори се почувства по-добре, след като успя да си почине, да се изкъпе, да оправи бъркотията на дока и да напише докладите. Не хранеше никакви илюзии, че ще сторят нещо на редничката от „Австралия“, стреляла по Дей, поне не официално. Но за онази жена нямаше да е добре, ако се появеше сама на дока в близост до войници на „Норвегия“, докато бе жива.

Дей бе добре, излязъл от упойка и бесен от яд. Това бе здравословно. Имаше поставена шина на едното ребро, беше му прелято голямо количество кръв, но бе в състояние да се появи на визора и да ругае смислено. Така повдигна и нейния дух. Граф бе при него и имаше списък на офицери и хора от екипажа, готови да отидат да поуспокоят Дей, проява на загриженост, която доста би го смутила, ако разбереше размерите ѝ.

Мир. Още няколко часа, до утре и до операцията в зеления сектор. Сигни вдигна краката си върху леглото, седнала странично зад бюрото в собствената си квартира, и си наля още едно питие. Рядко пиеше второ. Когато го правеше, продължаваше с трето, четвърто и пето. Прииска ѝ се тук да бяха Дей или Граф, да седнат и да поговорят. Би отишла при тях, но главата на Дей бе пълна с пара, която той искаше да изпусне, и щеше да му се вдигне кръвното, ако ѝ разкаже за инцидента. Нямаше да е добре за Дей.

Имаше други неща, които да я разнообразят. Поседя и помисли известно време, колебаейки се кой от двамата да бъде, накрая се свърза с охраната.

— Доведете Константин тук.

Оттатък приеха. Облегна се назад и сръбна от напитката, превключи един след друг каналите на визора, за да се увери, че

навсякъде нещата бяха наред и че напрежението долу на доковете бе уталожено. Питието не успя да я отпусне; имаше нужда да се разхожда напред-назад, а дори и тук нямаше достатъчно пространство за целта. Утре...

Малори отклони мислите си от тази тема. Сто двайсет и осем мъртви цивита при стабилизирането на белия сектор. Щеше да е далеч по-лошо в зеления, където се бяха укрили всички, които наистина имаха причини да се страхуват от идентифициране. Можеха да издихат в космоса целия сектор, ако двамата оператори с компютърни познания не бяха открити навреме, наистина можеха. Решението бе разумно — бърза смърт, макар и незаслужена от всички, начин да са сигурни, че са се справили с всички бегълци, и по-милостива участ за онези хора там, отколкото да бъдат зарязани на падаща станция. „Хансфорд“ в по-голям мащаб — това бе подаръкът, който щяха да оставят на Съюза, гниещи тела и воня, съпътстващата ги ужасна воня...

Вратата се отвори. Вдигна поглед към трима войници и към Константин — измит, облечен в кафяви работни дрехи, с няколко лепенки на лицето, които му бяха сложили лекарите. Не изглеждаше зле, помисли си тя разсеяно, като се облегна на едната си ръка.

— Искате ли да говорим? — попита го тя. — Или какво?

Той не отговори, но и не показа намерение да се спречква. Сигни махна на войниците да излязат. Вратата се затвори и Деймън продължи да стои, гледайки към всичко друго, само не и към нея.

— Къде е Джош Тали? — запита той накрая.

— Някъде на борда на кораба. В шкафа там има чаши. Искате ли да пийнете?

— Искам да бъда пуснат — каза Деймън. — Искам тази станция да бъде върната в ръцете на собственото й законно правителство. Искам сметка за това, колко граждани сте убили.

— О! — възкликна Малори като се засмя за секунда и промени оценката си за младия Константин. Усмихна се кисело и с крак се отблъсна от леглото, отмествайки стола малко назад. Махна с ръка към леглото, посочи му място да седне. — Значи искате — рече тя. — Седнете. *Седнете*, мистър Константин.

Той се подчини. Гледаше я с упорития мрачен поглед на баща си.

— В действителност не си правите такива илюзии, нали? — заяви Сигни.

— Никакви.

Тя кимна като го съжали. Млад. С приятно лице. Интелигентен, добре сложен. Той и Джош доста си приличаха. Повдигаше ѝ се от тази война, която ги погубваше. Млади хора като тях се превръщаха в трупове. Само ако беше някой друг... но името му случайно бе Константин и това го обричаше. Пел щеше да реагира на това име и той трябваше да бъде премахнат.

— Желаете ли питие?

Деймън не отказа. Тя му подаде чашата си и запази бутилката за себе си.

— Джон Лукас играе ролята на ваша марионетка, нали? — попита той.

Нямаше нужда да го измъчва с истината. Кимна.

— Изпълнява заповеди.

— Следващият ви ход ще е да разчистите зеления сектор?

Малори кимна.

— Пуснете ме да говоря по интеркома. Оставете ме да опитам да ги вразумя.

— За да спасите живота си ли? Или да заместите Лукас? Няма да успеете.

— За да спася техния.

Тя го изгледа продължително, мълчаливо.

— Вие няма да се появите пред тях, мистър Константин. Ще изчезнете съвсем тихо. Мисля, че го знаете. — Край бедрото ѝ висеше пистолет. Постави ръката си върху него, преценявайки, че Деймън няма да скочи, но за всеки случай. — Да приемем, че ако открия двама души, няма да издухам в космоса целия сектор. Техните имена са Джеймс Мюлер и Джудит Кроуел. Къде са те? Ако успея да стигна точно до тях, ще бъде спасен живота на много хора.

— Нямам представа.

— Не ги ли познавате?

— Не знам къде се намират. Не мисля, че са сред живите, ако се предполага, че са в зеления сектор. Познавам твърде добре района, щях да съм ги открил досега, ако бяха там.

— Съжалявам за това — каза Сигни. — Ще направя, каквото мога, определени граници. Мога да ви го обещаая. Вие сте цивилизован човек, мистър Константин. Изчезнал вид. Ако можех да намеря начин

да ви измъкна от това, щях да го сторя, но съм притисната от всички страни.

Той не отговори. Като го държеше под око, тя отпи глътка от бутилката. Той сръбна от чашата.

— А как са останалите от семейството ми? — запита той накрая.

Устата ѝ се изкриви.

— Доста добре. В пълна безопасност, мистър Константин. Майка ви прави всичко, което поискаме, а брат ви не представлява опасност там, където се намира. Доставка пристигат навреме, така че нямаме причина да възразяваме срещу присъствието му там долу. Той също е цивилизован човек, за щастие такъв, който няма достъп до големи тълпи и сложни системи на място, където се намират корабите ни в док.

Устните му трепнаха. Изпи останалото в чашата си. Малори се наведе напред и му наля още. Съзнателно рискува да се протегне близо до него. Играеше си със съдбата, така положението им се изравняваше. Време бе да свърши с всичко това. Ако Деймън преживееше утрешния ден, щеше да научи твърде много за нещата, което предстоеше да се случат, а това би било твърде жестоко. Усещаше горчивина в устата си, която брeндитo не можеше да премахне. Бутна бутилката към него.

— Вземете я със себе си — предложи му тя. — Сега ви пускам да се върнете в квартирата си. Моите почитания, мистър Константин.

Някои биха протестирали, биха плакали и умолявали. Други биха се нахвърлили върху нея, за да ускорят неизбежната си участ. Деймън стана и без да докосне бутилката отиде до вратата. Спря и погледна назад, когато тя не се отвори.

Сигни извика дежурния офицер.

— Отведете арестувания. — Чу потвърждението на заповедта и след кратък размисъл добави: — Доведете Джош Тали, когато идвате.

Думите ѝ предизвикаха проблясък на ужас в очите на Константин.

— Знам — каза тя. — Искал е да ме убие. Но оттогава се е променил, нали?

— Той ви помни.

Малори навлажни устните си, усмихна се, после рече без усмивка:

— Той е жив, за да помни. Не е ли така?

— Разрешете ми да говоря с Мазиан.

— Едва ли има полза. А и той няма да се съгласи да ви изслуша. Не знаете ли, Деймън Константин, че той е причината за всичките ви неприятности? Аз получавам заповедите си от него.

— Едно време Флотата принадлежеше на Компанията. Беше *наша*. Вярвахме ви. Станциите, всички ние вярвахме поне във вас, ако не в Компанията. Какво се случи?

Тя погледна неволно надолу, после ѝ се стори трудно да вдигне поглед и да срещне невинните му очи.

— Някой е полудял — каза Константин.

„Напълно възможно“ — помисли си Сигни. Облегна се назад на стола, без да намери какво да му отвърне.

— При Пел се рискува много повече, отколкото при другите станции — поде той. — Пел винаги е била различна. Поне се вслушайте в съвета ми. Оставете брат ми като постоянен управляващ на Тамдолу. Ще получите повече от тамдолците, ако вършите нещата по-бавно. Оставете го да ги ръководи. Не са лесни за разбиране, но и те не ни разбират с лекота. Те ще работят за него. Пуснете ги да правят нещата по техния си начин и ще свършат десет пъти повече работа. Те не се бият. Ще ви дадат всичко, което пожелаете, ако го поискате, вместо да си го вземете сами.

— Брат ви ще бъде оставен там — успокои го тя. Лампата край вратата светна. Малори въведе кода за отварянето ѝ. Бяха довели Джош Тали. Тя остана на мястото си и проследи мълчаливата размяна на погледи, опита им да попитат, без да се задават въпроси...

— Добре ли си? — попита Джош.

Деймън кимна.

— Мистър Константин си тръгва — рече Сигни. — Влез, Джош. Ела.

Той влезе като хвърли разтревожен поглед назад към Деймън. Вратата се затвори помежду. Малори се пресегна още веднъж към бутилката, доля чашата, която Константин бе оставил в края на бюрото.

Джош също бе чист сега и изглеждаше по-добре. Слаб. Бузите му бяха доста хлътнали. Докато очите бяха живи.

— Искаш ли да седнеш? — попита тя.

Не знаеше какво да очаква от него. Винаги се бе съгласявал, с всичко. Сега го наблюдаваше като се опасяваше да не извърши нещо налудничаво, спомняйки си деня, когато бе дошъл да я намери на станцията и ѝ се бе развикал от вратата. Тали седна спокойно, както обикновено.

— За старите времена — рече Сигни и пи. — Този Деймън Константин е свестен човек.

— Да — отвърна Джош.

— Все още ли искаш да ме убиеш?

— Има по-лоши и от теб.

Тя се усмихна мрачно, после усмивката ѝ изчезна.

— Знаеш ли Мюлер и Кроуел? Да познаваш някого, който да се казва така?

— Имената нищо не ми говорят.

— Имаш ли познати на Пел, които могат да боравят със станционния компютър?

— Не.

— Това бе единственият официален въпрос. Съжалявам, че не знаеш. — Отпи от чашата си. — Предполагам, че благосъстоянието на Константин се дължи на доброто ти поведение. Така ли е?

Той не отговори. Но това бе истина. Малори следеше очите му и реши, че наистина е така.

— Просто исках да те питам — каза тя. — Туй е всичко.

— Кой са онези, хората, които търсиш? Защо? Какво са направили?

Въпроси. Тали никога не бе задавал въпроси.

— Приел си добре Пренастройката — рече Сигни. — С какво се занимаваше, когато те спипаха войниците на „Австралия“?

Мълчание.

— Те са мъртви, Джош. Има ли сега някакво значение?

Очите му се замъглиха, старият му разсеян поглед се върна отново. Красив е, помисли си тя, както си бе казвала хиляди пъти. А той бе още един от тези, които не можеше да спаси. Смятала бе, че може, но бе разсъждавала без оглед на състоянието му. Когато отстраняха Константин, той щеше да стане твърде опасен. Утре, помисли Малори. С това трябваше да се свърши утре най-късно.

— Аз съм съюзист — заяви Тали. — Не съм обикновен войник, както показват записите. От специалните служби съм. Вие сама ме доведохте тук. А имаше още един от нас, който сам си бе проправил път насам, както го бе направил и на Маринър. Името му бе Габриел. И той съсипа Пел. Той действаше срещу вас, а не родът Константин. Той и неговите хора убиха семейството на Деймън, заради тях Деймън загуби съпругата си — как точно е станало, нямам представа. Аз не съм му причинил нищо. Но каквото и да сте предположили, властта, която управлява сега станцията, е била подкупена от Габриел да убива. Знаем, понеже познавам използваната тактика. Арестували сте не когото трябва, Малори. Вашият човек Лукас принадлежеше на Габриел, преди да стане ваш.

Алкохолът внезапно се изпари от мозъка ѝ. Продължи да седи с чашата в ръка и да гледа втренчено светлите очи на Джош. Трудно ѝ бе да си поеме дъх.

— Този Габриел... къде е той?

— Мъртъв е. Вие унищожихте водачите на заговора. Неговата група. Мъж на име Коледи, друг, който се казваше Кресич, и Габриел. На станцията бе известен като Джесад. Бяха убити от войниците, които ни арестуваха. Деймън няма представа, не знае абсолютно нищо за това. Мислите ли, че той би се срещнал с тях, ако знаеше, че те са убили баща му?

— Но ти си го закарал там.

— Аз го заведох.

— Той знаеше ли за теб?

— Не.

Сигни пое дълбоко въздух, издиша.

— Смяташ ли, че за нас има значение как Лукас се е добрал дотам? Той ни принадлежи.

— Казвам ви, за да знаете, че е свършено. Че вече няма какво да търсите. Спечелихте. Няма нужда от още убийства.

— Трябва ли да повярвам на думите на един съюзист, че няма повече кого да преследвам?

Не последва отговор. Тали не се измъкна в небитието. Очите му бяха твърде живи, пълни с болка.

— Голям номер ми изигра, Джош.

— Не беше номер. Роден съм да върша това. Цялото ми минало се гради на записи. Не помнех нищо, когато престанаха да се занимават с мен на Ръсел. Аз съм един от онези празни хора, Малори. Нямам нищо истинско. Нищо отвътре. Принадлежа на Съюза, защото мозъкът ми е програмиран така. Не съм верен на никого.

— С изключение на едного, може би.

— Деймън — съгласи се той.

Тя се замисли върху казаното. Пресуши чашата, така че започнаха да я щипят очите.

— Тогава защо го замеси в тази работа с Габриел?

— Мислех, че съм намерил начин да ни измъкне от Пел. Да вземем совалка и да слезем на Тамдолу. Имам предложение към вас.

— Мисля, че го знам.

— Вие имате възможност да качите лесно човек на кораб за Тамдолу. Ако не можете друго, поне го махнете оттук.

— Какво, да не си върне контрола върху Пел?

— Вие сама го казахте. Устата на Лукас се отваря, когато вие ѝ подадете думите. Това е единственото, което желаете. Всичко, което някога сте искали. Изведете го оттук. В безопасност. Какво ви струва?

Той знаеше какво предстои, поне доколкото това засягаше съдбата на Константин. Сигни вдигна поглед към него, после го сведе отново върху чашата.

— За твоята благодарност ли? Предполагаш, че в някой случай мога да съм малоумна, така ли? Значи сделка. Би ли ти повлияло *някакво* обучение с рефлексни записи на паметта?

— Евентуално, предполагам. Какво конкретно имате предвид?

Тя натисна бутона.

— Отведете го.

— Малори... — рече Джош.

— Ще помисля върху предложението ти — каза тя. — Ще го обмисля.

— Мога ли да говоря с него?

Прецени това, накрая кимна.

— Дребна работа. Ще му кажеш ли как са стояли нещата?

— Не — отвърна Тали със слаб глас. — Не искам той да знае нищо. За дребни неща, Малори, ти имам доверие.

— И ме мразиш до смърт.

Той се изправи, поклати глава, погледна надолу към нея. Лампата до вратата светна.

— Вън! — рече Сигни. После се обърна към войника, появил се на вратата: — Сложете го заедно с приятеля му. Осигурете им всички разумни удобства, които поискат.

Джош излезе с пазача. Вратата се затвори и заключи. Малори продължи да седи неподвижно, сетне се размърда, за да изпълне краката си върху леглото.

Хрумнала ѝ бе мисъл, че един Константин би могъл да е полезен на по-късен етап от войната — ако Съюзът лапнеше въдицата, ако завземеше Пел и я възстановеше. Тогава би било добре да изкарат на сцената един Константин, когото държат в ръцете си. Но той не бе като Лукас. От него нямаше полза. Мазиан никога не би се съгласил. Совалката представляваше възможен изход от дилемата. И това нямаше да се разбере, ако Флотата потеглеше скоро. На Съюза щеше да му трябва доста време докато пипне младия Константин в гората. Достатъчно време, така че останалата част от плана да се изпълни: Пел да загине като лиши Съюза от база или да оцелее, предизвиквайки организационни проблеми на Съюза. Идеята на Джош можеше да се осъществи. Би могла. Малори се пресегна и си наля още едно питие, продължи да седи, стискайки чашата така силно, та чак кокалчетата ѝ бяха побелели.

Човек от спецслужбите на Съюза. Направо бе смутена. Вбесена. Иронично развеселена. Не бе лишена съвсем от скромност.

Ето в какво се бе превърнал Задпредела — предателска Флота и планета, която развъждаше същества като Джош.

Които можеха да извършат това, което правеше Тали. Това, което Габриел/Джесад се бе опитал да направи.

Което те самите се подготвяха да сторят.

Седеше със скръстени ръце, загледана в бюрото. Накрая отпи от чашата, протегна ръка и включи вградения компютър. *Разположение на войската?*

В отговор се изредиха места и списъци. Всички се намираха на борда с изключение на дванайсетте, които пазеха подстъпа до самия кораб. Свърза се с терминала на дежурния офицер.

Бен, излез за малко навън и прибери на кораба онази дузина войници, която сме оставили на дока. Не използвай интеркома.

Докладвай ми чрез компютъра, когато свършиш.

Ново запитване. Местонахождение на екипажа?

На екрана се появиха данните. Дежурна бе алтернативната смяна. Граф бе все още при Дей.

Включи интеркома и се обърна най-напред към Граф.

— Иди на мостика — нареди Сигни. — Прати лекар при Дей. Дей, стой мирен.

Започна да въвежда в компютъра пейджърни съобщения до останалите; стигнала бе до бойкомпера Тихо, когато дойде съобщение от дежурния офицер, че задачата е изпълнена. Бойкомпертът потвърди, че е приел. Тя отпи последна глътка и стана като чувстваше главата си учудващо ясна. Поне подът не се клатеше.

Наметна сакото си и излезе, запъти се надолу по коридора към мостика, спря на входа му и се огледа, а събралите се там удивени хора от основния и алтернативния екипаж впериха погледите си в нея.

— Включете корабния интерком — рече тя. — Във всички работни и жилищни помещения, до последния високоговорител.

Комоператорът натисна главния ключ.

— Изгониха ни от доковете — каза Малори, закачайки миниатюрен микрофон на яката си, както правеше, когато изпълняваха обичайни операции. Отиде до собствената си станция — команден пулт до този на Граф, разположен по средата между извитите секции. — Всички са на борда. Екипажът, войниците, всички без изключение. Основната смяна да заеме местата си на пултовете, алтернативната да бъде в готовност. Включете бойните станции. Изтегляме се оттук.

За момент настъпи стреснато мълчание. Никой не помръдна. После внезапно всички се раздвижиха, намествайки се на местата си, включиха контролните уреди и комвръзки, оператори се втурнаха към страничните станции, които бяха изключени при престой в док. Командните табла зажужаха, наклониха се под ъгъл за работа. На тавана замига червена светлина и зави сирена.

— Не разкачайте кораба, откъснете го!

Сигни се отпусна назад в креслото си, закопча колана. Би си сложила също шлем, но не смееше за момента да се довери на реакциите си.

— Мистър Граф, изведете кораба покрай Пел и го ориентирайте в посока... — Пое си дъх. — В никаква посока. Аз ще го поема тогава.

— Чакам инструкции — каза спокойно той. — Ако ни обстрелват, да отвърнем ли на огъня?

— Играта е без правила, мистър Граф. Изкарайте кораба!

По интеркома на кораба се отправяха въпроси, военните офицери от долните палуби искаха да разберат защо е вдигната тревога. Ездачите патрулираха навън. Нямаше кога да ги вика и да се съветва с тях. Изобщо не можеше да ги въведе в обстановката. Граф правеше последни проверки, подготвяше поредица нареждания, сверяваше местоположението на всичко и се уверяваше, че данните са в компютъра. На екраните светна предлаганият курс, спускане към Пел, което минаваше невероятно близо до атмосферата, префучаване покрай планетата и излизане от другата ѝ страна.

— Старт! — обяви Граф.

Последва трясък, блокиране на люка, аварийно откачане и тласък, който ги откъсна от бавното въртене на станцията. Корабът се издигна към зенита и главните двигатели се включиха, изстреляха го през обвивката на Пел. Нещо се удари в корпуса и се плъзна — някаква повлечена връзка. Продължиха да ускоряват, като над тях бе надвиснала тъмната страна на Тамдолу.

— Малори! — ревна глас по междукорабната връзка.

Дежурна бе алтернативната смяна. Капитаните спяха. По доковете се шляеха екипажи и войници, а „Норвегия“ бе откъснала свързващите ръкави...

Сигни стисна зъби докато корабът прелетя покрай далечния ръб на станцията и се насочи по такъв курс на приближаване към планетата, който предизвикваше безпокойство. Притаи дъх, заслушана в проклятията, които пращяха по комвръзката.

На „Пасифик“ и „Атлантик“ бе наредено да го прихванат. Но те нямаха шанс да го засекат по права линия навреме, тъй като останалата част от Флотата се появи помежду им, а „Норвегия“ щеше да влезе под прикритието на Тамдолу. „Австралия“ изскочи от станцията, между тях нямаше нищо и това бе опасността.

— Бойкомпер! Задните щитове! — заповяда тя. — Това е Едгър. Засечи го!

Нямаше потвърждение — Тихо щракна ключовете с бързо движение и светнаха лампички, на екраните се появи картина.

Нямаха ездачи, които да ги прикриват отзад. Нито „Австралия“ за защита отпред. Бойните люкове на „Норвегия“ се затвориха, разделяйки на части кораба. Притеглянето нарасна, докато цилиндърът се синхронизираше за евентуална маневра. По комканала се чу притеснено запитване от един от собствените им ездачи, искаше инструкции. Малори не отговори.

Тамдолу висеше на екрана на визора, а „Норвегия“ продължаваше да ускорява право към нея. Замига тревога за опасно приближаване. „Австралия“ бе по-голям кораб, изложен на по-голям риск.

Екраните и сигналните лампи блеснаха. Бяха под обстрел.

„ЕВРОПА“ НА СИНИЯ ДОК: 24:00 Ч. СТАНД.ВР., 12:00 Ч. АЛТ.ВР.

— *He!* — Мазиян се бе надвесил над своя команден пулт, притиснал с ръка слушалката си, докато на мостика края него вилнееше хаос. — Задръжте на място, останете там да приберете войниците. Предупредете всички войници, че на синия док има пробив. Качете всички войници от зеления док, независимо от кой кораб са. Край.

Чуха се потвърждения. Пел бе в паника, цял един док бе декомпресиран, въздухът изскачаше навън през свързващите ръкави, налягането падаше. Между „Европа“ и „Индия“ летяха отломки, войници, които се бяха намирали на дока, мъртви и вече носещи се в пространството, изсмукани навън, когато тунел за достъп със сечение два на два метра бе откъснат без предупреждение от мястото си. Докът бе празен. Всичко бе изчезнало. Люковете на корабите се бяха затворили автоматично в мига, когато започна декомпресиране, изоставяйки навън дори онези, които бяха най-близо до тях и можеха да се спасят.

— Кеу, докладвай! — рече Мазиян.

— Дадох всички необходими нареждания — отвърна невъзмутимият глас. — Всички войници на Пел се насочват към зеления док.

— На бегом!... Пори, Пори, чувате ли ме още?

— Тук е Пори. Край.

— Предайте следната заповед: да се унищожи базата на Тамдолу и да се избият всички работници.

— Да, сър — отзова се Пори. Гласът му трепереше от гняв. — Разпоредено.

Малори, помисли си Мазиан, дума, която се бе превърнала в проклятие, в ругатня.

Все още не бяха раздадени нареждания, плановете не бяха ясни. Трябваше да приемат най-лошото и да действат съобразно тази възможност. Да лишат станцията от управление. Да приберат войниците — те им бяха нужни — и да избягат... Да унищожат всичко полезно.

Слънцето. Земята. Сега това им оставаше.

А Малори... само веднъж да я пипнат...

ГЛАВНО УПРАВЛЕНИЕ НА ПЕЛ: 24:00 Ч. СТАНД.ВР., 12:00 Ч. АЛТ.ВР.

Джон Лукас извърна очи от картината на разрушението по екраните към хаоса по пултовете за управление. Операторите действаха припряно, за да предадат съобщения за щети до аварийните бригади и службите за сигурност.

— Сър — обърна се към него един от тях, — сър, има войници, които са попаднали в капан в синия сектор, в някакво изолирано помещение. Искат да знаят кога ще можем да ги освободим. Питат колко време ще отнеме.

Джон замръзна. Останал бе без отговори. Не получи никакви нареждания. Наоколо бе само постоянната му охрана, Хейл и другарите му, които непрестанно се намираха край него, ден и нощ, като негов личен кошмар.

Сега бяха насочили пушките си към операторите. Лукас се обърна, погледна към Хейл, за да го помоли да използва комапарата в собствения си шлем за контакт с Флотата, да попита за причината, дали ставаше дума за нападение или за повреда, какво бе накарало един кръстосвач от Флотата да се откъсне над главите им, последван веднага от още трима.

Внезапно Хейл и хората му спряха, всичките в един и същ момент, заслушани в нещо, което само те можеха да чуят. И изведнъж се обърнаха, вдигнаха пушките си.

— *He!* — изпищя Джон.

Те стреляха.

За сън им оставаше съвсем малко време. Спяха, когато можеха, хора и хайза, едните наблъскани в И-купола, другите в мочурището навън, гледаха да се наспят, доколкото им бе възможно, смяна след смяна, както бяха с дрехите си, във все същите полепнали с кал, вонящи одеяла. Мелниците не спираха нито за миг и работата продължаваше денонощно.

Паянтовите врати на шлюза се треснаха една след друга. Емилио продължи да лежи неподвижен, вцепенен, опасенията му се потвърдиха — някакъв звук го бе събудил. Не бе време за ставане, определено бе твърде рано. Струваше му се, че бе легнал да спи само преди минути. Чу трополенето на дъжда отгоре, долови скърцането на множество ботуши по пясъка отвън. Нямахше кацнала совалка; изкарваха навън и двете смени само за товарене.

— Стани и излез! — ревна един войник.

Константин се раздвижи. Чу пъшкания около себе си, докато другите мъже също се разбуждаха, примигваха под силната светлина, която ги заливаше. Изтърколи се от койката, направи гримаса от болката в изтощените мускули и покрити с мехури крака, върху които нахлузи втвърдените от влага ботуши. Започна да го обзема страх заради дребни неща, които не бяха наред, различаваха се от другите среднощни вдигания. Закопча дрехите, облече си якето, опипа около врата си дихателната маска, която винаги висеше там. Отново в лицето му блесна светлина, която предизвика измъчено ръмжене сред околните. Тръгна към вратата с другите, които бяха готови, излезе навън, изкачи се по дървените стъпала на пътеката. Посрещна го още по-ярка светлина. Вдигна ръка, за да закрие очите си.

— Константин, събери тамдолците!

Опита се да види какво става зад прожекторите, очите му се насълзиха; едва втория път успя да различи сенки отгатык, бяха довели и тези от мелниците. Сигурно идваше совалка. Туй трябваше да е. Нямахше нужда от паника.

— Извикай тамдолците!

— Всички навън! — викна някой отвътре.

И двете врати на шлюза се отвориха широко, предизвиквайки потъване на върха на купола, докато останалите бяха изтикани навън

под дулата на пушките.

Нечия ръка, детска, хвана неговата. Погледна надолу. Беше Скокливеца. Тамдолците бяха станали. Всички хайза се бяха събрали, смаяни от осветлението и суровите гласове, които викаха имената им.

— Всички ли излязоха навън? — попита един войник.

— Изкарахме ги всичките — отговори му друг.

Тонът им бе необичаен. Застрашителен. Емилио започна да вижда подробностите странно ясни, като в миг на дълго падане, на катастрофа, времето сякаш забави ход... Дъждът и прожекторите, блестенето на водата върху броните... видя как войниците се придвижват... с вдигнати пушки...

— Да ги нападнем! — извика той и се хвърли върху редицата.

Изстрел порази крака му и той удари цевта, изблъска я встрани, притисна ръцете в броня към бронираното тяло. Събори войника, посегна към маската му, докато юмруци в броня се развъртяха, заудряха го по главата. Други пушки стреляха, на земята край него се сринаха хора. Заграби шепа кал — собственото оръжие на Тамдолу — и я плесна в лицевия панел на шлема, в отвора на дихателя, напипа гърло под пръстените на бронята и го стисна, докато виковете на хора и писъци на тамдолци се разнасяха в дъжда.

Изстрел просвистя над главата му и мъжът под него престана да се съпротивлява. Забърка в калта за пушката и се претърколи с нея. Погледът му срещна друго дуло, което се насочваше към лицето му. Стисна приклада и помете чуждата пушка, преди да го вземе на прицел, а войникът се олюля, поразен и от друга посока, ревна от болката на изгарянето. Изстрелът дойде отзад, близо до купола. Константин стреляше по всичко в броня сред пищенето на тамдолците.

Попадна в лъча на прожектор, бяха го открили. Търкулна се още веднъж и стреля към светлината, без да умее да се прицелва, но тя изгасна.

— Бяга — кресна му тамдолски глас. — Всички бяга. Бързо, бързо.

Опита се да се изправи на крака. Един от хайза го хвана и го повлече докато друг се притече на помощ, отведоха го под прикритието на купола, където бяха намерили убежище собствените му хора. В гърба им стреляха от склона на хълма, от пътеката, която водеше към площадката за кацане, към кораба от Флотата.

— Спрете ги! — викна Емилио на тези от своите хора, които можеха да го чуят. — Отрежете им пътя!

Притича накуцвайки, в локвите край него плеснаха изстрели. Намали ход, останалите опитаха да продължат.

— Ти идва — рече му с писклив глас един тамдолец. — Ти идва мен.

Стреляше, доколкото можеше, като пренебрегна онези хайза, които го караха да се оттегли в гората. Отвърнаха на огъня му и един от неговите хора падна. После долетя стрелба от околните гори и започна да поразява войниците, принуди ги пак да бягат, а Константин закуцука след тях. Войниците бяха стигнали билото на хълма и изчезнаха от другата му страна; навярно бяха повикали помощ, големите оръдия на сондата сигурно щяха да се насочат към пътеката, за да посрещнат хората от Тамдолу в мига, когато излязат на нея. Емилио проклинаше през сълзи, използвайки пушката като патерица, и някои от хората му продължиха да го следват.

— Движете се приведени — извика им той.

Мъчеше се с всички сили да върви нагоре като си представяше как корабът надвисва над хилядите безпомощни, чакащи край паметника с образите. Войниците имаха преднина пред тях, бяха защитени с брони, а когато преваляха този хълм...

Стигнаха билото. Огън пламна в мрака и повечето от хората му се хвърлиха веднага на земята като запълзяха назад към прикритие от изстрелите, срещу които не можеха да се изправят. Константин се преви, пристъпи колкото можа по-напред, легна по корем, за да погледне надолу от хълма под прицела на тежките оръдия. От почвата по склона започна да се надига пара. Видя как войниците се прегрупираха в посока към вдигнатия люк на сондата, движейки се под прикритието на огън, който косеше склона с лъчи, пронизващи дъжда и изпаряващи земя и вода. Войниците можеха да се приберат в безопасност вътре в търбуха на кораба, сондата щеше да се издигне и да ги поразят отгоре, а те не бяха в състояние да направят нищо, *нищо* срещу това.

Сянка се спусна към полето зад редиците на отстъпващите войници, вълна на черен прилив, насочил се към люка. Войниците, чиито фигури се забелязваха на неговия фон, я видяха, стреляха. Сигурно бяха викнали на другите, които започнаха да се обръщат и

Емилио откри огън в гърбовете им със свито сърце, внезапно осъзнал какво бе това, какво *трябваше* да представлява тази друга сила. Изправи се на колене, опита се да стреля по войниците пред отворения люк въпреки лъчите, които бръснеха склона на хълма. Тъмната вълна продължи да напредва, прегазвайки падналите от собствените си редици, стигна до входа и изведнъж отчаяно се дръпна назад.

Взрив избухна в люка, разрасна се и помете войници и нападатели; гърмът стигна до Константин и ужасът го накара да изтръпне до мозъка на костите си. Той се просна по очи в калта и замря там. Стрелбата бе спряла. Настъпи тишина — нямаше повече война, само дъждът барабанеше в локвите.

Тамдолците зад него се разцвърчаха, забърбориха и се разтичаха. Понечи да се изправи на крака с намерението да слезе долу, където част от неговите собствени хора бяха паднали, вдигайки във въздуха онзи люк.

Светлините на сондата блеснаха пак, двигателите й забоботиха и тя откри отново огън като оръдията й помитаха склона.

Корабът бе все още жив. Емилио замаха, бесен към него, без да усеща ръцете, които го хванаха отстрани под мишниците и се опитаха да го отнесат — тамдолци, стараещи се упорито да му помогнат, бърбеха и го молеха.

После спряха и стрелбата, и двигателите на сондата. Тя сякаш замръзна като по нея все още примигваха светлини, но люкът зееше тъмен, почернял от огъня.

Тамдолците издърпаха Константин, обгърнаха го с ръце, когато той се помъчи да застане на краката си, и го повлякоха, щом кракът му поддаде под тежестта на тялото. Тънка ръка на хайза погали бузата му.

— Ти добре, ти добре — примоли се гласът на Скокливеца.

Минаха от другата страна на възвишението, където тамдолците събраха и други мъртви и ранени. Изведнъж от гората към тях се спуснаха човешки фигури, хора и хайза вкупом.

— Емилио! — чу той гласа на Милико.

Зад нея тичаха други — мъже и жени, които бяха оставили в равнината. Напъна се да направи още няколко крачки и я стигна, прегърна я лудо като усещаше в устата си вкуса на отчаянието.

— Ито, Ернст... — рече тя. — Те ги спряха. Взривът блокира люка им.

— Те ще ни унищожат — каза Константин. — Ще извикат по-голям кораб.

— Няма. Имаме подвижна комстанция в гората. Едно съобщение е достатъчно, едно бързо съобщение до комапарата на втора база, който е при събралите се край паметника... и те ще се махнат оттам. Ние ги победихме.

Пусна я, защото му се стори, че ще припадне, олюля се, погледна назад в посока на кораба, невидим от другата страна на хълма. Чу се нов старт на двигателите, застрашителен гръм, отчаян опит на сондата да спаси самата себе си.

— Побързай! — подкани го Милико, помагайки му да върви. Той пристъпи, навсякъде около него се бяха струпали хайза.

— Побързай! — повтаряха тамдолците заобиколили всички хора отново и отново.

Някои вървяха, други бяха носени мълчаливо от хайза. Прекосиха склона и стигнаха до капещите от дъжда дървета от другата страна на хълма, заизкачваха се по възвишенията. Продължаваха да вървят, когато усещанията на Емилио се притъпиха, пред очите му причерня и той падна върху мокрите папрати. Веднага го вдигнаха дузина силни ръце и го понесоха, накрая почти тичаха. В склона на хълма се виждаше дупка, отвор между скалите.

— Милико! — изстена той, подсъзнателно изплашен от тъмния тесен тунел.

Вкараха го вътре и го оставиха на земята, след миг отново го повдигнаха ръце и го задържаха като леко го поклащаха. Гласът на Милико зашепна в ухото му.

— Всичко е наред — успокояваше го тя. — Тунелите ще ни поберат всичките... Дълбоките зимни бърлоги, изкопани под всички хълмове... Всичко е наред.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

„НОРВЕГИЯ“: 00:45 Ч. СТАНД.ВР., 12:45 Ч. АЛТ.ВР.

Оттегляха се. „Австралия“ отклони курса си, „Пасифик“ и „Атлантик“ се бяха дръпнали от пътя. Сигни чу въздишката на облекчение, която се разнесе из мостика, когато комканалите донесоха добри новини, вместо катастрофата, която ги бе преследвала.

— Огледайте всичко внимателно! — разпореди остро тя. — Инспекцията по щетите да действа!

Мостикът се разклати пред погледа ѝ. Навярно от алкохола, макар да се съмняваше. През изминалите няколко минути бяха направили достатъчно опасни маневри, за да изтрезнее.

„Норвегия“ бе почти незасегната. Граф продължаваше официално да командва, но за момент бе оставил да го замества Тершад от алтернативната смяна, за да инспектира телеметричните уреди. Лицето му бе плувнало в пот и изглеждаше сковано от продължителното съсредоточаване. Притеглянето бе освободено от режима на бойна синхронизация, намаля до обичайното равнище с успокояваща стабилност.

Сигни се изправи, заслушана в докладите от далекообхватното сканиране, и изпробва рефлексите си. Стоеше достатъчно здраво на краката си. Огледа се наоколо. Бегли погледи се стрелнаха в нейна посока, върнаха се към пултовете. Тя прочисти гърлото си и включи на общо предаване.

— Говори Малори. Изглежда „Австралия“ реши, че все още е рано да умира. Всички кораби ще се върнат на базата и ще окажат помощ на Мазиан, ще разрушат Пел. Такъв бе планът. После ще се насочат към станция Сол и Земята — според плана. Ще прехвърлят войната там. Но без мен. Вие имате избор. Ако изпълнявате заповедите ми, ще тръгнем по наш собствен път, ще подемем отново това, което винаги сме правили. Ако искате да следвате Мазиан, сигурна съм, че като ме предадете, ще успеете с чест да си възвърнете благоволението му. Тъкмо в момента едва ли има някой друг, който толкова да иска да

му падне в ръцете. Ще отидете да се разправяте с Мазиан, ако повечето от вас го пожелаят. Колкото до мен, аз нямам такова намерение. Никой друг, освен мен, няма да командва „Норвегия“, докато съм в състояние да държа на това.

По интеркома се долови шепот. Всички канали бяха отворени. Мълвенето взе да става по-отчетливо, ритмично. *Сигни... Сигни... Сигни... Сигни...* Обхвана и мостика.

— *Сигни!* — скочи екипажът на крака.

Огледа се, стиснала зъби и решена да запази самообладание. Те бяха нейни. Както и „Норвегия“.

— *Седнете!* — викна им тя. — Да не мислите, че е празник?

Намираха се в опасност. Маневрата на „Австралия“ можеше да е за заблуда. Вече се движеха твърде бързо, за да разчитат особено на сканера, и местоположенията на „Атлантик“ и „Пасифик“ бяха предполагаеми. От размитите компютърни предвиждания на далекообхватния сканер можеше да изскочи внезапно всичко. Освен това наоколо се щураха ездачи.

— Пригответе се за скок! — нареди Малори. — Цел 58 в дълбокия космос. Така ще останем за известно време извън играта.

Собствените ѝ ездачи се намираха все още край Пел. Ако имаха късмет, щяха да успеят да се изплъзват достатъчно дълго. Мазиан щеше да бъде твърде зает, за да се занимава с тях. Ако действаша разумно, щяха да се спотаят, като ѝ вярват, като се надяват, че тя ще се върне да ги прибере, щом има възможност. Такова бе и намерението ѝ. Трябваше да го стори. Имаше ужасна нужда от защитата на ездачите. Ако имаха малко здрав разум, щяха да се пръснат на всички посоки към периферията, когато си дадяха сметка, че „Норвегия“ бяга. Никога досега Сигни не ги бе изоставяла. И Мазиан знаеше това.

Отклони мислите си от тях и се свърза с лечебницата.

— Как е Дей?

— Дей е добре — отвърна ѝ познатият глас на самия Джанц. — Пуснете ме долу.

— За нищо на света. — Тя го изключи и прехвърли на охраната. — Здрави ли са още костите на нашите затворници след всичко това?

— Цели-целенички.

— Доведете ги тук!

Настани се удобно в креслото си, за да следи развитието на събитията, и мислено си начерта пътя им извън плоскостта на звездната система на Пел, извеждащ ги към безопасен скок със скорост, два пъти по-малка от светлинната. Инспекцията по щетите докладва, че бе декомпресирано само едно помещение и малка част от складираното в търбуха на „Норвегия“ се бе разпиляло в студения космос; пробивът обаче не бе в жилищен сектор, нищо сериозно, нищо, което да повлияе на готовността за скок. Нямаше мъртви. Нямаше ранени. Сигни пое по-спокойно дъх.

Време бе да се измъкнат оттук. Вече от около час сигналите за станалото на Пел сигурно се носеха към кораби, които щяха да ги препратят, докато попаднат в сканерите на Съюза. Районът щеше да стане доста нездравословен за странични наблюдатели.

На таблото пред нея светна лампичка. Тя завъртя стола си и застана с лице към затворниците, които бяха въведени през задната врата със завързани отпред ръце — разумна предпазна мярка в тесните коридори на мостика. Досега външен човек не бе стъпвал на мостика на „Норвегия“ — преди тези двамата. Джош Тали и Деймън Константин бяха изключение.

— Помилвани сте — рече Малори. — Предположих, че ще искате да го знаете.

Те навярно не разбраха смисъла на думите ѝ. Погледите им, отправени към нея, бяха пълни с лоши предчувствия.

— Напуснахме Флотата. Отправили сме се към дълбокия космос, към нещо по-добро. Вие ще *оживеете*, Константин.

— С нищо не съм го заслужил.

Тя се засмя за миг.

— Така е. Но се ползвате от тази облага, както виждате.

— Какво стана с Пел?

— Високоговорителите ви са били включени. Чули сте ме. Именно *това* чака Пел и сега Съюзът има избор, нали? Да спаси Пел или да се впусне в лудо преследване на Мазиан. А ние ще се махнем оттук, за да не объркаме нещата.

— Помогнете им! — каза Деймън. — Почакайте, за Бога! Спрете и им помогнете!

Засмя се повторно, изгледа кисело сериозното му лице.

— Какво бихме могли да сторим, Константин? „Норвегия“ няма да вземе никакви бежанци. Не може. Да пуснем вас ли? Не и под носа на Мазиян, нито под този на Съюза. Те моментално ще ни направят на пух и прах...

Но все пак бе възможно — ако се върнеха за ездачите си, минеха покрай Пел...

— Малори — рече Джош, като се приближи до нея толкова, колкото му позволиха пазачите. Опита да се отърси от хватката на ръцете им и тя даде знак да го пуснат. — Малори... Има и друга възможност. Минете на другата страна. Наблизо има кораб, чувате ли ме? Казва се „Чукът“. Можете да се измъкнете. Бихте могли да спрете това... и да получите амнистия.

Нещо явно стигна до съзнанието на Деймън; очите му уплашено погледнаха Тали, после нея.

— Той знае ли? — попита тя Джош.

— Не. Чуйте ме, Малори. Помислете къде ще отидете сега? Колко надалеч и за колко дълго?

— Граф — каза бавно Сигни. — Граф, ще се върнем за ездачите си. Имайте готовност за скок. Когато Мазиян напусне системата, ще влезем направо, може би пътем ще изхвърлим навън този Константин, така че да опита късмета си при Съюза. Някой товарен кораб може да го прибере.

Деймън видимо преглътна, прехапал устни до степен да не се забелязват.

— Известно ви е, че вашият приятел е съюзист — обърна се към него тя. — Не че е бил, разбирате ли? Той е. Агент на Съюза. От спецслужбите. Навярно знае доста неща, които ще са ни от полза в създалата се ситуация. Места, които да избягваме, кои нулеви точки са известни на противника...

— Малори — примоли се Джош.

Тя затвори очи.

— Граф — рече тя. — Този съюзист ми връща здравия разум. Пияна ли съм или това наистина е разумно?

— Те ще ни убият — заяви Граф.

— Същото ще направи и Мазиян — отвърна Сигни. — Войната ще продължи. Ще се прехвърли от тук към Сол. На ново място, където Мазиян може да намери попълнения, да събере сили. Това вече не е

флота. Тя търси какво да заграби, запаси, благодарение на които да продължи. Както и ние по същата причина. А всички нулеви точки, които са ни известни, ги знаят и те. Туй е доста неприятно, Граф.

— Наистина е неприятно — съгласи се Граф.

Погледна Тали, после отново Константин, който криеше надежда под напрегнатото си лице, отчаяно се надяваше. Тя изсумтя презрително и се обърна към Граф, към главния команден пулт.

— Онзи съюзистки наблюдател. Поеми курс към него. Той ще изскочи от сканера, когато долови, че се движим натам. Свържи се с него. Ще си поръчаме една съюзистка флота.

— Ще отидем право към смъртта си, ако междувременно тя се появи наоколо — промърмори Граф.

И това бе истина. Космосът бе широк, но в него съществуваше опасност от сблъскване, колкото по-близо се движеха до онзи определен вектор за излизане от Пел или когато два пресичащи се курса зависеха от далекообхватния сканер.

— Ще рискуваме — каза Сигни. — Използвай повиквателен сигнал.

После върна погледа си върху Джош Тали и Константин. Усмихна се с цялата насъбрала се в нея горчивина.

— Ето че играя играта ти — рече тя на Джош. — По мой начин. Знаеш ли повиквателните им кодове?

— Паметта ми е цялата на дупки — отвърна той.

— Сети се за някой.

— Използвай името ми — предложи Тали. — И това на Габриел.

Малори даде нареждания, после изгледа двамата дълго и замислено.

— Пуснете ги — обърна се накрая тя към пазачите, които ги охраняваха. — Развържете им ръцете.

Те изпълниха заповедта. Сигни извъртя леко креслото си, отклони погледа си за миг към екраните и после го спря обратно на тях, на невероятния факт, че на мостика й присъстват един съюзист и един станцист, пуснати на свобода.

— Намерете си безопасно място — посъветва ги тя. — След момент правим остър завой... а нататък може да стане и по-лошо.

ПЕЛ: ПЪРВО НИВО НА СИНИЯ СЕКТОР, НОМЕР 0475: 01:00 Ч. СТАНД.ВР., 13:00 Ч. АЛТ.ВР.

Чувството за летене ги спохождаше от време на време. Сгушиха се един до друг, а някои хайза в коридора отвън стенеха от страх, но не и тези близо до Слънцето-неин-приятел. Те я държаха, така че да не падне, поне тя да е в безопасност. Дори великото Слънце бе разтърсено и се заклатушка по пътя си. Звездите трепереха в мрака, заобикалящ бялото легло и Сънуващата.

— Недей има страх — прошепна старата Лили като погали челото на Сънуващата. — Недей има страх. Сънувай няма нас опасност, няма опасност.

— Включи звука, Лили — промълви Сънуващата докато очите ѝ оставаха спокойно както винаги. — Къде е Сатина?

— Аз тука — обади се Сатина, проправи си път сред останалите и зае мястото на Лили.

Звукът се усили, човешки гласове, които пищяха и се вайкаха по интеркома, опитвайки се да дават нареждания.

— Това е главното управление — каза Сънуващата. — Сатина, Сатина, всички вие, чуйте ме! Те убиха Джон... повредиха станцията. Те идват... хората на Съюза, много мъже-с-пушки, разбирате ли?

— Не идва тука — възрази Лили като се върна при тях.

— Сатина — продължи Сънуващата, загледана в поклащащите се звезди. — Ще ти кажа пътя... всеки завой, всяка стъпка и ти трябва да го запомниш... Можеш ли да запомниш толкова дълго нещо?

— Аз Разказвача — обяви тя. — Аз помни добре, Слънцето-неин-приятел.

Сънуващата ѝ го описа стъпка по стъпка и самият разказ я изплаши, но съзнанието ѝ бе настроено да запаметява — всяко движение, всяко завиване, всяко дребно указание.

— Върви! — рече ѝ накрая Сънуващата.

Сатина стана и припна, повика Синия зъб, извика останалите, всички хайза в обсега на гласа ѝ.

„НОРВЕГИЯ“: 01:30 Ч. СТАНД.ВР., 13:30 Ч. АЛТ.ВР.

Комвръзката запращя, празните екрани на далекообхватния сканер изведнъж избухнаха и се покриха с точки. „Норвегия“ промени още по-рязко курса си. Сигни се хвана за пулта и за креслото, усети вкус на кръв в устата си. Светнаха червени аварийни лампи, зазвъня тревогата за претоварване. Джош и Деймън се бяха вкопчили отчаяно в

дръжка някъде по средата на една редица, изпуснаха я, плъзнаха се по пода.

— Тук е „Норвегия“, съюзисти, „Норвегия“. Не стреляйте. Не стреляйте. Ако искате да влезете в системата, последвайте ме.

Настъпи задължителната пауза докато сигналът стигне до тях и се върне отговор.

— Продължете по-нататък.

Думи, не изстрели.

— Говори Малори от „Норвегия“. Преминавам към вас, чувате ли ме? Карайте известно време с мен и ще ви дам нужната информация. Мазиан се готви да вдигне Пел във въздуха и да избяга към Сол. Вече е започнал. На борда ми са вашият агент Джошуа Тали и младият. Константин. Ще изгубите една станция, ако не реагирате. Ако не ми вярвате, ще се изправите пред война, водена от Земята.

От другата страна за момент настъпи гробно мълчание. Екранът на бойкомпера светеше и той засичаше противника.

— Говори Азов от „Единство“. Какво е вашето предложение, „Норвегия“? И как да ви повярваме?

— Ние избягахме, получили сте този сигнал. Аз ще поведе отново навътре, а вие ще сте ми ариергард, „Единство“, цялата ваша групировка. Мазиан няма да се съгласи да се бие нито тук, нито някъде наоколо. Не може да си го позволи, разбирате ли ме?

Този път мълчанието бе по-дълго.

— Нареджат се зад нас — съобщи й сканоператорът.

— Възможно най-бързо, мистър Граф!

„Норвегия“ се носеше на границата на катастрофата. От време на време светваха червените сигнали за претоварване, срещу което телата се бунтуваха, сърцата биеха лудо, ръцете трепереха, едва запазвайки необходимия контрол; опитният екипаж издържаше на тази продължителна агония докато бойната синхронизация и инерцията воюваха помежду си. Спокойно и твърдо, задръж по дългата крива, запази, доколкото е възможно, набраната скорост докато се насочваш към Пел... Без съмнение имаха ариергард, Съюзът, който се носеше зад гърба им с максимална скорост — готов да взриви и тях, тъй както възнамеряваше да унищожи Мазиан.

— Давай! — промълви Сигни на Граф. — Продължавай все така, задръж на максимална. Имаме нужда от пълната скорост.

— Опасност на сканера — съобщи им спокоен глас.

На екрана на далекообхватния сканер мигаха мъгляви зелени и златисти петна — препятствия по пътя им, които все още се намираха в паметта на компютъра и се показваха точно там, където той бе запомнил местата им, плюс-минус възможното бавно придвижване на товарен кораб. Влекачи на къси разстояния. Чуваха ги: пискливият тон в паниката зазвуча все по-ниско с тяхното приближаване към корабите.

Граф ги проверя покрай влекачите. „Норвегия“ се стрелна през точките на изчислен от компютъра прав курс и после с червени сигнали се насочи пак към Пел. Съюзистите я следваха по петите и се разминаха с профучаване, от което можеха да спрат сърцата на екипажите на убийствено бавните влекачи. До тях стигна дълбок рев от ужас и изчезна отново.

Норвегия... Норвегия... Норвегия... предаваше непрестанно собственият им компютър и ако техните ездаци бяха оцелели, щяха да долетят при това повикване.

На екрана се появиха постоянни червени точки, твърде бързи, за да са на товарни кораби. Компютърът нададе вой от предупреждения. Срещу тях идваше Мазиан. „Европа“, „Индия“, „Атлантик“, „Африка“, „Пасифик“.

— Къде е „Австралия“? — тросна се Сигни на Граф. Неговият опознавателен код не се бе появил с останалите. — Пази се от тях!

Граф трябваше да е чул. Нямаше време за коментар. Флотата се бе събрала на куп и насочила към тях по курс на сблъсък. Ездачите на кръстосвачите бяха прикрепени към техните корпуси, всички прибори от корабите-майки, готови да скочат — оставен им бе поне този шанс.

— Малори! — чу тя гласът на Мазиан по комвръзката.

Граф го чу също и поведе кораба в главозамайваща маневра, която компютърът превърна в цел за бойкомпера. Дадоха откос по „Европа“, която стреляше по тях и попадения отекнаха по корпуса им. Бяха смазани от ускорението, което се мъчеше да компенсира обратното натоварване, и изведнъж за гърба им избухна огън. Съюзът се бе впуснал в бой, без да се съобразява с тяхната безопасност, без да обръща внимание на техните компютърни сигнали и настървен да порази някого.

— *Бягай!* — нареди тя на главния пулт и „Норвегия“ направи маневра под едва поносим ъгъл като се отказа да участва в тази битка.

Включи се сигнал за тревога. Пред кораба се намираха Пел и Тамдолу, само на няколко минути при субсветлинна скорост.

Продължиха да завиват като компютърът изчисляваше и преизчисляваше курс по допирателната.

На екрана се появи знакът на кръстосвач, намиращ се под тях. „Норвегия“ запази необходимия курс като пултовете горяха в червено, виеше тревога, сблъскването с планетата изглеждаше неизбежно и скоростта им бе твърде голяма, за да я намалят своевременно.

Изневиделица се появиха и други знаци, дребни и образуващи пръстен точно пред носа на кораба.

Норвегия... Норвегия... Норвегия... сигнализира компютърът им. Техните собствени ездачи.

— Дръж така! — викна Малори на Граф над радостните възгласи на мостика.

Компютърът извърши възможно най-тежката маневра, която кръстосвачът би издържал, направо разкъсващ тласък, продължил петшест секунди. Започнаха да намаляват рязко скоростта като през игленото ухо на собствените си ездачи забелязаха „Австралия“, насочен право срещу тях, самият той без ездачи или поне без да ги е разгърнал.

— Таран — рече тя като преглътна вкуса на кръв.

Екраните замигаха в бясна тревога — неизбежно сблъскване и отпред, и отзад, където кораб със субсветлинна скорост се носеше точно зад опашката им, поел същия курс за измъкване от Пел. Шансът за удар бе еднакъв при каквато и да е маневра — отгоре, отдолу или право насреща.

Граф насочи „Норвегия“ надолу; горните станции стреляха и „Австралия“ профуча над тях като полето ѝ хвърли инструментите в хаос. Корпусът изстена и целият кораб подскочи.

Маневрата продължи. Внезапно сигналят изчезна от сканера докато по корпуса им застърга прах.

— Къде са? — ревна Граф на сканоператора.

Сигни прехапа устната си и трепна от болката, всмукна кръвта. „Австралия“ можеше да е изхвърлила екранираща мрежа, можеше да се е взривила. Продължиха да намаляват скоростта, следвайки непроменената ѝ заповед.

— ... покрай Пел — стигна до тях глас от някой ездач, а същевременно собственият им сканер започна да показва картината, когато самите те отминаха опасността. — Изгуби крило... мисля, че Едгър изгуби крило.

Нямаше как да видят, „Австралия“ бе само на екрана на далекообхватния сканер — такъв бе ефектът на екраниращата мрежа, установиха те.

— Подравни се! — нареди Малори на ездачите си.

Чувстваше се по-сигурна с тях около „Норвегия“ като четири допълнителни ръце. Едгър нямаше да рискува да получи още повреди, не и ако бе загубил генераторно крило, най-малкото за да отмъсти.

— Те се готвят за скок — чу Сигни. Гласът бе на съюзист, непознат — с чужд акцент. Изведнъж цялата я полазиха ледени тръпки, давайки си сметка, че вече нищо не можеше да се върне обратно.

Върши всичко докрай, казвал ѝ бе Мазиан, от когото бе научила повечето, което знаеше. *Не върши половинчати неща*.

Тя се отпусна назад в креслото си. В целия кораб цареше мълчание.

ПЕЛ: ПЪРВО НИВО НА СИНИЯ СЕКТОР, НОМЕР 0475

Поне Лили бе останала. Алисия Лукас-Константин зарея поглед по стените, накрая го насочи към малкия пулт, част от излятия бял корпус на самото легло, към двете лампички върху него, едната зелена, другата червена. Сега светеше червената. Бяха на собствено хранване.

Имаше проблеми с електроенергията. Лили навярно не го разбираше; тя си служеше с техниката, но това, което я хранваше, вероятно представляваше загадка за нея. Очите на тамдолката оставаха спокойни, ръката ѝ нежна, милваща косата ѝ — нейният единствен контакт с живите.

Подаръците на Анджели, инфраструктурата около Алисия, се бе оказала упорита колкото собствения ѝ мозък. Екраните продължаваха да сменят картините, машините не спираха да изтласкат кръв във вените ѝ и Лили стоеше край нея.

Имаше бутон за изключване. Ако я помолеше Лили, която нямаше представа, тя щеше да го натисне. Но туй бе жестоко към

тамдолката, която я обичаше и ѝ вярваше.

Не го стори.

„НОРВЕГИЯ“

Деймън внимателно напусна мястото си, опипа замаяно пътя си покрай редиците с контролни уреди и оператори, за да стигне до Малори. Изпитваше болка — едната му ръка бе одрана, прешлените на врата му бяха сковани. Едва ли имаше жива душа на „Норвегия“, на която да ѝ бе спестено това мъчение, не и сред операторите, нито самата Сигни. От своето място пред главния пулт за управление тя извърна студените си очи към него, завъртя креслото си, кимна леко.

— Ето че изпълнихме желанието ви — рече тя. — Съюзът е тук. Сега той няма нужда да преследва Мазиян. Със сигурност знае къде е отишъл. Обзалагам се, че ще оценят колко полезно им е да имат база на Пел. Те ще спасят станцията ви, мистър Константин, вече няма съмнение. Така че е крайно време да се махнем оттук.

— Казахте, че ще ме пуснете — напомни ѝ той.

Очите ѝ помръкнаха.

— Не насилвайте късмета си. Може би ще ви прехвърля заедно със съюзисткия ви приятел на някой търгарски кораб, когато поискам. Ако поискам. Някога.

— Там е моят дом — възрази той. Събрал бе аргументи, но гласът му затрепери, карайки го да забрави всякаква логика. — Родната ми станция... Моето място е там.

— Мястото ви сега не е никъде, мистър Константин.

— Нека поговоря с тях. Ако успея да убедя Съюза за временно примирие, така че да се приближим достатъчно... Познавам станцията. Мога да управлявам системите в главното управление; операторите може би са мъртви. Те са мъртви, нали?

Малори извъртя креслото и се захвана със собствената си работа. Давайки си сметка за опасността, Деймън се наведе напред и постави ръка върху страничната облегалка на креслото ѝ, така че тя да не може да го пренебрегне. Един войник се приближи, но изчака нареждания.

— Капитане, стигнали сте вече дотук. Обръщам се с молба към вас като към офицер на Компанията. Вие *бяхте* такъв. За последен път... за последен път, капитане. Върнете ме на Пел. Ще уредя да напуснете станцията отново, свободни. Заклевам се, че ще го сторя.

Сигни остана дълго мълчалива.

— Нима ще избягате отук победени? — попита я той. — Или предпочитате да си тръгнете спокойно?

Тя се обърна към него и не му бе никак приятно да я погледне в очите.

— Май ви се излиза на разходка, а?

— Върнете ме обратно — отвърна Деймън. — Сега. Докато има смисъл. Или никога. Защото по-късно ще е безсмислено. Тогава няма да е останало нищо, което мога да направя, освен също да умра.

Устните ѝ се свиха. Постоя известно време абсолютно неподвижна, загледана в него.

— Ще направя, каквото мога. До известни граници. Ако те решат да се отнесат към примирието ви така, както мисля, че аз бих се отнесла... — Тя стовари ръката си върху облегалката на креслото. — Това тук е мое. Този кораб. Трябва да го разберете. Тези хора... Бях офицер на Компанията. Всички бяхме. И Съюзът няма да пожелае да ни остави на свобода. Туй, за което ме молите, може да се обърне в престрелка в непосредствена близост до безценната ви станция. Съюзът иска кожата на „Норвегия“. Отчаяно я иска, защото знае какво ще направим. Аз няма как да оцелея, станцисте, защото няма пристанище, в което бих посмяла да вляза. Аз няма да се върна. Никога. Никой от нас. Граф, насочете ни спокойно към Пел.

Деймън се отдръпна, като прецени, че това бе най-разумното, което можеше да стори за момента. Заслуша се в еднопосочната комвръзка, до която имаше достъп — „Норвегия“ съобщаваше на съюзистката флота, че навлиза в системата. Изглежда имаше някакви възражения. „Норвегия“ ги оспори.

Ръка докосна рамото му. Извърна се и видя до себе си Джош.

— Съжалявам — рече Тали.

Той кимна, без да изпитва злоба. Джош бе имал малки възможности за избор.

— Добре, Съюзът те иска — обяви Малори. — Да му бъдеш предаден.

— Ще отида.

— Глупак — сопна му се тя. — Те ще ти промият мозъка, не знаеш ли?

Константин се замисли върху това. Спомни си как Джош бе седял срещу него от другата страна на бюрото и бе поискал документите, за да довърши процеса, започнат на Ръсел. Хората го преживяваха. Както Джош.

— Ще отида — повтори той. Сигни го погледна начумерено.

— Става дума за твоя мозък — каза тя. — Най-малкото докато не попаднеш в ръцете им. — После рече в микрофона: — Говори Малори изглежда не можем да се споразумеем, капитане. Не съм съгласна с вашите условия.

Настъпи дълга пауза. От другата страна мълчаха.

На сканера се появи Пел, над която корабите на Съюза бяха надвиснали като лешояди над мърша. Изглежда един от тях бе влязъл в док. Далекообхватният сканер показваше пръснати червени точки сред златисто петно навън около мините — влекачите на къси разстояния, и самотното местоположение на още един кораб, представен с мигаща светлинка в самия край на обхвата — намиращ се извън обсега на сканера, но все още в паметта на компютъра. Нищо не се движеше, освен четири точки съвсем недалеч от „Норвегия“, които се приближаваха във все по-свита група.

Кръстосвачът бе извършил относително спиране, движение по инерция едновременно с всичко останало в системата.

— Говори Азов от „Единство“ — стигна до тях глас. — Капитан Малори, имате разрешение да влезете в док заедно с вашия пътник, за да го оставите там. Позволяваме ви да се приближите до Пел, гражданите на Съюза ви благодарят за вашето неоченимо съдействие. Съгласни сме да ви допуснем сред Съюзистката флота такива, каквито сте сега, въоръжени и с настоящия ви екипаж. Край.

— Говори Малори. Какво се гарантира на пътника ми?

Граф се наведе към нея. Посочи с пръст нагоре. Из „Норвегия“ отекна чукването на нещо по корпуса ѝ, после затварянето на люк. Деймън погледна разсеяно към сканера.

— Току-що се прибра ездач — рече Джош над рамото му. — Събират ездачите си. Могат да се засилят за скок...

— Капитан Малори — долетя обратно гласът на Азов. — На борда си имам представител на Компанията, който ще ви заповяда да предприемете такива действия...

— Ейръс може да си гледа работата — отвърна тя. — Ще ви кажа какво искам за това, което ви давам. Привилегии за влизане в док по пристанищата на Съюза и документи за свободен достъп. Или може би ще пусна ценният ми пътник да излезе на разходка.

— Можем да обсъдим подробно тези неща по-късно. Пел е в криза. Животът на хората се намира в опасност.

— Разполагате с компютърни специалисти. Нима те не могат да се справят със системата?

Последва ново мълчание.

— Капитане, ще получите каквото искате. Ако обичате да влезете в док, съблюдавайки мерките ни за безопасност, щом желаете тези документи. На станцията има проблеми, свързани с туземните работници. Те питат за Константин.

— Тамдолците! — възкликна Деймън. Изведнъж си представи ужасяваща гледка на тамдолците, изправени срещу войниците на Съюза.

— Изтеглете корабите си от тази станция, капитан Азов. „Единство“ може да остане в док. Аз ще се приближа от другата страна, а вие се погрижете никой от корабите ви да не напусне заетите от вас позиции. Ще стрелям по всичко, което се появи зад опашката ми, без да задавам въпроси.

— Съгласен съм — отвърна Азов.

— Това е лудост — възмути се Граф. — Каква ни е сега печалбата от всичко? Те няма да ни дадат такъв документ.

Малори не отговори.

ГЛАВА ПЕТА

ПЕЛ: БЕЛИЯТ ДОК: 9.1.53 Г., 04:00 Ч. СТАНД.ВР., 16:00 Ч. АЛТ.ВР.

Докерните бригади бяха от съюзистки войници, облечени в работни дрехи, но зелени на цвят, сюрреалистична гледка на Пел. Деймън слезе по рампата зад гърбовете на облечените в брони войници от „Норвегия“, които обграждаха тесен район и охраняваха достъпа до кораба. Отсреща на пустия док се забелязваха други войници в брони — съюзисти. Той пресече безопасната зона, мина през редицата от хора на „Норвегия“ и се насочи сам-самичък през широкото свободно пространство, покрито с разхвърляни боклуци и отломки. Долови вълнение зад гърба си, чу някой да идва подир него и се обърна.

Джош.

— Малори ме изпрати — рече той като го настигна. — Имаш ли нещо против?

Поклати глава, неимоверно зарадван от спътник за там, където отиваше. Джош бръкна в джоба си и му подаде компютърна лента.

— Малори я изпраща — обясни Тали. — Тя е настроила кодовете в компютъра. Казва, че това би помогнало.

Взе ролката и я пхна в джоба на кафявия работен комбинезон на Компанията, който носеше. Съюзисткият ескорт ги чакаше край войниците, облечен в черно и със сребърни значки. Поеха отново нататък и с приближаването им Деймън бе изумен от приликата на тези войници, от тяхната красота. Съвършени хора, всички еднакви на ръст, приличащи си напълно.

— Какви са тези? — попита той Джош.

— От моя вид — отговори Тали. — Не толкова специализирани.

Той преглътна трудно и продължи да върви. Войниците на Съюза ги обградиха и безмълвно ги придружиха по дока. Виждаха се жители на Пел, които стояха тук-там на групички и ги наблюдаваха. *Константин*, чу той да се шепне. *Константин*. Видя надежда в очите на някои и изтръпна като знаеше колко малко можеше да направи. В

някои от зоните, през които преминаха, цареше хаос, цели сектори бяха без осветление, без вентилация, изпълнени със смрадта на изгоряло и на разхвърляните трупове. Усети известен прилив на гравитация, известна нестабилност. Не знаеше какво бе станало в ядрото, с жизнеосигуряващите функции. След известно време системите можеха да излязат необратимо извън строя, когато равновесието им се нарушеше извън определени граници. Лишена от мозък, останала без главно управление, Пел бе деградирала до нивото на ганглии — нервни центрове, които не бяха свързани помежду си, автоматични системи, всяка от които се бореше за живота си. Без контрол и равновесие помежду им те щяха да престанат да функционират — като едно умиращо тяло.

Минаха по коридора на девето синьо ниво, където стояха други войници на Съюза, излязоха на аварийната рампа, където също имаше мъртъвци — тела, покрай които те и ескорта им трябваше да се промъкнат по пътя си нагоре. Изкачването бе дълго, започна от девето ниво и стигна до зона, където бяха разположени войници в брони. Спряха и вдигнаха погледи, застанали един до друг. Не можеха да продължат по-нататък; предводителят на ескорта им свърна встрани и ги преведе през вратата към второ ниво, в коридора на финансовите служби. Там стоеше друга група войници и офицери. Единият от тях, с посребрена от подмладата коса и доста значки върху гърдите, се обърна.

Шокиран Деймън разпозна онези, които бяха застанали непосредствено зад него. Ейръс от Земята. И Дейин Джейкъби. Ако имаше пистолет в ръката си, щеше да застреля този човек. Спря се, втренчил поглед в него, и лицето на Джейкъби силно почервения.

— Мистър Константин — рече офицерът.

— Капитан Азов? — предположи той по отличителните знаци на високия му ранг.

Азов му подаде ръка. Той я пое с горчивина.

— Майор Тали — обърна се Азов към Джош и също му протегна ръката си, която Джош стисна. — Радвам се, че сте отново сред нас.

— Сър — промълви Тали.

— Вярна ли е информацията на Малори? Мазиян към Сол ли пое?

Джош кимна.

— Не ви е излъгала, сър. Мисля, че това е истината.

— Габриел?

— Мъртъв е, сър. Застрелян от хората на Мазиан.

Азов кимна намръщено, погледна Деймън отново в очите.

— Давам ви шанс — каза той. — Мислите ли, че може да въведете отново ред на тази станция?

— Ще опитам — отговори Константин, — ако ме пуснете горе.

— Именно това е проблемът ни в момента — отвърна Азов. — Нямаме достъп там. Туземците са блокирали вратата. Нямаме представа какви щети са нанесли те, нито какво би станало, ако решим да стреляме по тях.

Деймън кимна бавно, погледна назад към вратата, извеждаща на аварийната рампа.

— Джош ще дойде с мен — рече той. — И никой друг. Ще върна равновесието на Пел. Войниците ви могат да дойдат, когато всичко се успокои. Ако почне стрелба, може да загубите станцията, а на този етап не желаете това, нали?

— Не — съгласи се Азов. — Не бихме искали.

Константин кимна и тръгна към вратата. Джош вървеше до него. Високоговорител зад тях започна да отзовава войниците, които заприиждаха от рампата, подчинявайки се на повикването, разминаха се с тях, когато двамата поеха нагоре. Площадката на върха бе празна, вратата към първо синьо ниво бе затворена. Деймън натисна бутона, но той не работеше. Отвори ръчно вратата.

Зад нея седяха тамдолци, сгушили се един до друг, маса, която изпълваше главния коридор и страничните.

— Константин-мъж! — възкликна един то тях като скочи веднага, ранен, както и много други, кървящ от изгаряния. Останалите се изправиха също на крака, протегнаха ръце към Деймън, когато той влезе, за да го докоснат. Подскачаха от радост и викаха на своя си език.

Проби си път през множеството, следван по петите от Джош, през тази обезумяла въртележка. В центъра за управление имаше още тамдолци, които се виждаха зад остъклените му стени, седнали на пода, върху пултовете, заели всяко свободно местенце. Стигна до вратата, потропа на прозореца. Лицата на хайза се вдигнаха, погледнаха го големи кръгли очи, сериозни и спокойни... и изведнъж

светнаха. Тамдолците наскочаха, затанцуваха, заиграха, нададоха кръсъци, заглушени от стъклото.

— Отворете вратата — викна им той. Невъзможно бе да го чуят, но той посочи бутона отстрани, тъй като те я бяха заключили отвътре.

Някой го натисна. Деймън влезе сред тях, за да бъде докоснат и прегърнат, докоснати на свой ред, внезапно усети дръпване, видя ръка, която бе сплела пръсти с неговата и я придърпа върху гърди, покрити с козина.

— Аз Сатина — каза му женската, усмихвайки се. — Мои очи топли, топли, Константин-мъж.

От другата страна стоеше Синия зъб. Тази широка усмивка и този рунтав кожух му бяха познати и той прегърна тамдолеца.

— Твоя майка праща — рече Синия зъб. — Тя добре, Константин-мъж. Тя казва врати затваря стои тук не мърда, прави тях търси Константин-мъж, идва прави добре Тамгоре.

Деймън пое дъх, докосвайки косматите тела, отиде до основния контролен панел, последван от Джош. На пода лежаха трупове. Единият бе Джон Лукас, прострелян в главата. Седна на главния пулт и започна да натиска клавиши, да възстановява. Извади ролката с лентата и се поколеба.

Подарък от Малори. За Пел. За Съюза. Лентата можеше да съдържа какво ли не — капани за Съюза... команда за окончателно разрушаване...

Прокара ръка по челото си, накрая взе решение, постави ролката в устройството. Машината пое лентата, всмукна я необратимо.

Таблата започнаха да приемат нормален вид, светлините по тях станаха зелени. Сред хайза се забеляза раздвижване. Константин вдигна глава, видя върху стъклото отраженията на войници, застанали на входа с вдигнати пушки. И Джош, изправен зад него, извърнал се с лице към тях.

— Не мърдайте от там, където сте! — изкряска им Тали.

Те останаха на място и сведоха дулата. Може би се дължеше на лицето на роден в лабораториите съюзист или на недопускащия възражения глас. Джош им обърна гръб и подпря ръце на облегалката на Деймън.

Деймън Константин продължи трескаво да работи, после хвърли отново бегъл поглед към отраженията върху стъклото.

— Трябва ми комоператор — рече той. — Някой, който да включи каналите на предаване до всички и да говори. Намери ми някой с типичен за Пел акцент. Иначе всичко е наред. Унищожили са част от паметта, изтрили са записи... Но ние едва ли ще имаме нужда от тях, нали?

— За тях няма разлика дали ще е едно или друго име — каза меко Тали, — не е ли така?

— Именно — отвърна Деймън.

Действието на адреналина, който го бе поддържал дотук, започна да отслабва. Забеляза, че ръцете му треперят. Погледна встрани, когато съюзистки оператор се настани зад компулта.

— Не! — реагира той, стана и тръгна към него, за да възрази.

Войниците вдигнаха пушките си.

— Спрете! — извика им Джош и офицерът се поколеба.

После самият Тали се обърна и отстъпи. На входа се бяха появили други съюзисти. Азов и спътниците му.

— Лично съобщение ли, мистър Константин?

— Трябва да извикам специалисти, които да поемат работата — заяви Деймън. — Те ще дойдат, ако чуят глас, който познават.

— Сигурен съм, че е така, мистър Константин. Но не разрешавам. Стойте настрана от комстанцията. Оставете нашите оператори да я обслужват.

— Сър — обади се тихо Джош, — мога ли да се намеся?

— Не и в този случай — отсече Азов. — Ограничете се в рамките на непублични дейности, мистър Константин.

Деймън пое бавно въздух, върна се обратно до пулта, който бе напуснал, и внимателно седна в креслото. Пристигнаха още войници. Хайза се отдръпнаха назад, притиснати към стените и върху пултовете, бърбейки с тихо безпокойство помежду си.

— Разкарайте тези същества отук! — нареди Азов. — Веднага!

— Граждани — поправи го Константин. — Граждани на Пел.

— Каквито и да са.

— Пел — чу се гласът на Малори по интеркома. — Подгответе се за излизане на кораб от док.

— Сър? — запита съюзисткият комоператор.

Азов даде знак да мълчат.

Деймън се облегна и понечи да даде сигнал за тревога. Към него се насочиха дулата на пушки и той размисли. Самият Азов отиде до компулта.

— Малори — рече той, — съветвам ви да си останете на мястото.

За момент настъпи мълчание.

— Азов — отвърна меко гласът, — все си мислех, че крадците нямат чест и достойнство.

— Капитан Малори, вие сте прикрепена към Съюзистката флота, под заповедите сте на Съюза. Приемете го, противното означава метеж.

Отново мълчание. Кое то продължи дълго. Азов прехапа устни. Пресегна се през ръцете на кооператора и въведе свои кодове.

— Капитан Майъс, „Норвегия“ отказва да се подчини. Изтеглете корабите си малко по-навън. — После превключи на канала на Сигни. — Или приемате предложението ни, Малори, или ще останете без пристан. Можете да се отскубнете от дока и да избягате, но ще сте цел номер едно за корабите ни в пространството на Съюза. Може да настигнете Мазиан и да се присъедините към флотата му. Или да тръгнете с нас срещу него.

— На ваше подчинение?

— Изборът е ваш, Малори. Амнистия или преследване до дупка.

Чу се сух смях в отговор.

— Колко дълго още ще остане „Норвегия“ под мое командване, след като на мостика ми дойдат съюзисти? И докога ще са живи моите офицери или който и да е от войниците ми?

— Амнистия, Малори. Или я приемете, или я забравете.

— Като другите ви обещания.

— Станция Пел — намеси се нов глас, доста притеснен. — Тук е „Чукът“. Имаме контакт. Станция Пел, чувате ли? Имаме контакт.

После друг:

— Станция Пел, тук е търгарската флота. Говори Куен от „Естел“. Навлизаме в системата.

Деймън погледна далекообхватния сканер, който бързо обработваше новите данни, приемайки сигнал, тръгнал преди два часа. Елена! Жива, идваща с търгарите. Пресече залата, за да се приближи до комстанцията, получи удар с приклад в корема и залитна към пулта.

Можеха да го застрелят. Можеха да го убият, след като бе стигнал чак дотук. Погледна към Джош. Елена трябваше да получава предаванията от Пел, които отразяваха кризисното положение преди четири часа; от два часа проникваше навътре в системата. Тя щеше да зададе въпроси. Ако не ѝ дадеше вярна информация... ако Елена не получише отговор от познати гласове... сигурно би се държала настрана, сигурно.

Нечии очи се насочиха към екрана на сканера, после вниманието на всички бе приковано в него. Сега се виждаше не една точка, а цял куп. Множество, рояк, невероятна армия от търгари се приближаваше към тях. Константин се вгледа в картината и се облегна на пулта като наблюдаваше прилива, а лицето му се разтегна в усмивка.

— Те са въоръжени — рече той на Азов. — Капитане, това са далекообхватни влекачи и те са добре въоръжени.

Лицето на Азов бе стегнато. Той хвана един микрофон и го включи.

— Говори Азов от флагманския кораб на Съюза „Единство“, главнокомандващ на флотата. Сега Пел е съюзистка военна зона. Стойте настрана, за вашата собствена безопасност. Ако някой кораб се приближи, ще бъде посрещнат с огън.

Започна да мига тревога, на един от панелите от другата страна на контролния център светнаха сигнали за опасност. Деймън погледна към тях и биенето на сърцето му се учести. От белия док идваше предупреждение за предстоящо излизане от док. „Норвегия“. Той се обърна и включи този канал, войникът до него стоеше скован в суматохата.

— „Норвегия“, стойте там! Тук е Константин. Останете на мястото си!

— Повтарям — дойде по комвръзката гласът на Елена със закъснение заради разстоянието. — Приближаваме се за влизане в док. Следихме предаванията ви. Сдружението на търгарите предявява своите права върху Пел и ние я обявяваме за неутрална територия. Приемаме, че ще уважите този наш иск. Предлагаме незабавни преговори или всички търгари от тази флота могат да се изтеглят напълно от пространството на Съюза. В посока към Земята. Смятаме, че това няма да е най-доброто решение за никоя от заинтересованите страни.

Настъпи мълчание, което продължи особено дълго. Азов отпрати поглед към екраните, върху които нашествието се разливаше като вълна. Търгарският кораб „Чукът“ бе престанал да се отличава, тъй като сигналът му бе засенчен от червените точки.

— Имаме какво да обсъдим — каза Азов.

Деймън пое бавно и дълбоко въздух, после го изпусна.

ПЕЛ: ЧЕРВЕНИЯТ ДОК: 9.1.53 Г., 05:30 Ч. СТАНД.ВР., 17:30 Ч. АЛТ.ВР.

Елена излезе с ескорт от въоръжени търгари на дока. Заради бременността си вървеше бавно, а търгарите около нея се стараеха да не я застраши каквато и да е опасност на широкия док. Деймън остана до Джош с представителите на Съюза, докато издържаха и накрая рискува да тръгне насреща ѝ, без да е сигурен дали и едната, и другата страна ще му позволят да стигне до нея. Пушките в ръцете на търгарите се насочиха към него в нервен и заплашителен пръстен и той спря, останал сам насред обширното празно пространство.

Но Елена го видя и лицето ѝ светна, търгарите пристъпиха и редиците им погълнаха Константин, който бе успял да се приближи до нея.

Тя бе търгар, отново сред хора като нея, отсъствала задълго от стабилната палуба на Пел. Дълбоко в съзнанието на Деймън се бе спотайвало съмнение, предчувствие за промяна, но то се изпари като видя лицето ѝ. Целуна я, прегърна я, както и тя него — страхуваше се да не ѝ причини болка. Както силно се бе притиснала в него. Стоеше там сред цяла армия от въоръжени търгари, заобикаляща ги като бляскава мъгла, и вдъхваше нейното ухание, усещаше реалното ѝ присъствие; целуна я отново, като знаеше, че нямаха никакво време за разговори, за въпроси.

— Наложих се да направя голяма обиколка докато се върна у дома — промълви Елена.

Константин се засмя весело, тихо, озърна се наоколо и погледна назад към силите на Съюза, сетне стана сериозен.

— Знаеш ли какво се случи тук?

— Не всичко. Може би до голяма степен. Стояхме там отвън... доста дълго. Чакахме момент, когато няма да им остане друг избор. — Потрепери, прегърна го по-здраво. — Мислех вече, че сме загубили. Тогава Мазиан се изтегли и ние навлязохме в системата, още в същия

момент. Съюзистите си имат проблем, Деймън. Предстои им да се насочат към Сол и трябва да го направят, без да е засегнат нито един от корабите им.

— Можеш да се обзаложиш, че ще го сторят — рече той. — Но не напускай този док. Каквото и да искаш да им кажеш, за каквото и да се налага да преговаряш с тях, настоявай това да стане на дока. Не влизай в никакво по-малко пространство, където Азов може да изправи войниците си между теб и твоите кораби. Не му вярвай.

Тя кимна.

— Разбрано. Ние сме само говорители, Деймън; аз ще защитавам интереси на търгарите. Те искат неутрално пристанище, както са тръгнали да се развиват нещата, и то е Пел. Не мисля, че Пел възразява.

— Не — отвърна Константин. — Пел не възразява. На Пел ѝ е нужно да си поразчисти малко къщата.

За пръв път пое нормално дъх от доста минути насам и проследи погледа на Елена, отправен през дока към Азов, към Джош, застанал до съюзистките войници, очакващи нейното приближаване.

— Вземи десетина души със себе си, а останалите да охраняват този вход. Да видим какво представлява разбирането на Азов за разумност.

— Предоставяне — заяви твърдо, макар и тихо, Елена, подпряла се на една ръка върху масата, — ... на кораба „Чука“ на рода Олвиг; на „Лебедово око“ на неговите собственици; на всички други търгарски кораби, конфискувани от съюзистките военни. Възможно най-строго наказание за превземането и използването на „Дженевив“. Може да възразите, че не сте упълномощени да го направите, но от вас зависят военните решения. Или ще наложим ембарго.

— Ние не признаваме вашата организация.

— Това — намеси се Деймън — трябва да реши Съвета на Съюза. Пел признава тяхното сдружение. А Пел е независима, капитане, склонна да ви осигури пристан в момента, но е в състояние и да ви го откаже. Няма да ми е приятно да взема такова решение. Имаме общ неприятел... но вие ще останете блокиран тук, задълго и в не особено приятна ситуация. А това може да е само началото.

От другата страна на масата, поставена наред открития док и оградена от два полукръга търгари и войници, се забелязаха намръщени лица.

— В наш интерес е — призна Азов — да се уверим, че тази станция няма да се превърне в база за операциите на Мазиан. И ние ще ви сътрудничим за осигуряването на вашата защита, без което... нямате особени шансове, мистър Константин, въпреки всичките ви заплахи.

— Взаимна необходимост — каза спокойно Деймън. — Бъдете сигурни, че отсега нататък никой от корабите на Мазиан няма да е добре дошъл на Пел. Те са разбойници.

— Ние ви направихме услуга — рече Елена. — Търгарски кораби вече се насочиха към Слънцето доста преди Мазиан. Един от тях тръгна достатъчно рано, за да пристигне там пръв, изпреварвайки го не с много, но все пак. Станция Сол ще бъде предупредена, преди Флотата да се появи.

Лицето на Азов се отпусна при тази новина, но не и на мъжа до него — пратеника Ейърс внезапно се усмихна, в очите му блеснаха сълзи.

— Аз съм ви признателен и благодарен — каза Ейърс. — Капитан Азов, бих предложил да обсъдим ситуацията насаме и да предприемем бързи действия.

— Това изглежда разумно — съгласи се Азов. После се отдръпна от масата. — Станцията е в безопасност. Работата ни тук е свършена. Всяка минута е ценна. Ако Сол подготвя посрещане на този разбойник, трябва да сме там, за да го ударим в гръб.

— Пел ще се радва да ви помогне при напускането на доковете — предложи меко Деймън. — Но търгарските кораби, които сте си присвоили, ще бъдат задържани.

— На борда им има наши екипажи, така че те ще дойдат с нас.

— Вземете си екипажите. Тези кораби са собственост на търгарите и ще останат тук. Както и Джош Тали. Той е гражданин на Пел.

— Не — възрази Азов. — Няма да оставя просто така някой от собствените си хора, по ваше искане.

— Джош — рече той като погледна към Тали, който стоеше заедно с останалите съюзистки войници, без да бие на очи сред

тяхната идеално изглеждаща еднаква външност. — Ти какво смяташ по въпроса?

Погледът на Джош се насочи някъде зад Деймън, навярно към Азов, после се върна обратно. Той не отговори.

— Изтеглете войниците и корабите си — каза Константин на Азов. — Ако Джош остане, туй ще е по негово желание. Нека Съюзът освободи тази станция от присъствието си до последния човек. Отсега нататък ще бъдете приемани в док при поискване и след разрешение от станционния управител, каквото ще ви бъде дадено. Но ако цените времето си, съветвам ви да приемете предложението ми и да го изпълните.

Азов се намръщи. Даде знак на офицера, водещ ескорта му, който строи на войниците. Те се оттеглиха нагоре към извития хоризонт, към синия док, където се намираше „Единство“.

А Тали продължаваше да стои на мястото, самичък. Елена стана и го прегърна, Деймън го тупна по рамото.

— Остани тук! — рече той на съпругата си. — Трябва да уредим излизането на един съюзистки кораб от дока. Джош, ела!

— Нейхарт — обърна се Елена към мъжа, застанал най-близо до нея, — погрижете се тези двамата да стигнат непокътнати в главното управление.

Тръгнаха след групата на Съюза, свиха по коридора на девето ниво, докато съюзистите се насочиха към кораба си, после се затичаха. В коридорите се виждаха отворени врати, на чиито прагове бяха застанали жителите на Пел, за да наблюдават какво става. Някои започнаха да викат, да махат, да се радват на последната окупация на търгарите.

— Това са *нашите!* — извика някой. — Това са *нашите!*

Поеха по аварийната рампа, качиха се нагоре на бегом; по пътя ги посрещнаха тамдолци, които се присъединиха към тях като подскачаха и бърбеха приветствия. Цялата шахта на спиралната рампа се огласи от ехото на тамдолските писъци и крясъци, от виковете на хора откъм коридорите докато вестта се разпространяваше от ниво към ниво. Разминаха се с неколцина съюзисти, които се спускаха, следвайки нареждания по интеркома в шлемовете им — сега те биеха твърде много на очи.

Излязоха в коридора на първо синьо ниво. Тамдолците отново бяха завладели главното управление и ги приветстваха с усмивки при влизането през широко отворената врата.

— Вие приятели — попита Синия зъб, — вие приятели, всички?

— Всичко е наред — успокои го Деймън и си проби път през навалищата от неспокойни кафяви тела, за да седне на главния пулт. Погледна назад към Джош, към търгарите. — Някой от вас знае ли как да работи с такъв компютър?

Тали зае мястото до него. Двама от рода Нейхарт се приближиха — първият се настани пред компулта, а вторият се разположи пред друга компютърна конзола. Деймън включи един канал на интеркома.

— „Норвегия“ — каза той, — вие напускате дока най-напред. Вярвам, че ще се измъкнете леко и без провокации. Нямаме нужда от допълнителни усложнения.

— Благодаря, Пел — отвърна му сухият глас на Малори. — Одобрявам приоритета ви.

— Побързайте обаче. Нека собствените ви войници помогнат за разкачването. Ще влезете отново, когато си възвърнем стабилността, и тогава ще си ги приберете. Съгласни ли сте? Те ще са в безопасност.

— Станция Пел — прекъсна ги друг глас — на Азов. — Споразумяхме се да не приемате хората на Мазиан. Този кораб е наш.

Деймън се усмихна.

— Не, капитан Азов. Този кораб е *наш*. Ние, планетата и станцията, сме суверенна общност и освен търгарите, които не са постоянни жители тук, ние поддържаме и милиция. „Норвегия“ представлява флотата на Тамдолу. Ще съм ви благодарен, ако уважавате нашия неутралитет.

— Константин — гласът на Сигни издаваше предупреждение на границата на гнева.

— Излезте от дока и стойте наблизко, капитан Малори. Ще останете да патрулирате, докато Съюзистката флота не напусне пространството ни. Ще останете на орбита и ще изпълнявате нашите заповеди.

— Заповедта е приета — отговори най-накрая тя. — Излизаме на орбита. Ще се отдръпнем и ще разгърнем ездачите си. „Единство“, постарайте се да поемете курс за директно напускане на системата. И предайте моите поздравии на Мазиан.

— Вашите собствени търгари ще са тези — обади се Азов, — които ще пострадат от решението ви, станция Пел. Прибирате кораб, който трябва да напада, за да преживява. Търгарските кораби.

— Вдигайте си чукалата отгук, съюзисти! — отвърна рязко Малори. — Поне може да сте спокойни, че Мазиан няма да ви измести отново. Той няма да припари до Пел докато аз съм наоколо. Вървете да си вършите работата!

— Спокойно! — рече Деймън. — Капитане, напуснете!

Вълна от светлини се разля по пултовете. „Норвегия“ се бе отделила от дока.

ЗВЕЗДНА СИСТЕМА НА ПЕЛ

— Вие също ли? — попита кисело Блас.

Виторио намести по-добре раницата си с оскъдни лични вещи, непохватно се придвижи по тесния коридор към външния шлюз като се прехващаше от една ръкохватка към друга при нулева гравитация заедно с останалите от екипажа, който бе държал „Чука“. Тук долу бе студено и слабо осветено. Усети трептене — долепване на тръба за достъп към техния люк.

— Не изглежда да ми е останал особен избор — отвърна той. — Няма да седя да се разправам с търгарите, сър.

Блас се усмихна криво и се обърна към шлюза, който се отвори, за да ги пропусне по тясната тръба, отвеждаща към чакащия боен кораб. Около тях зейна мрак.

„Единство“ се движеше с постоянно ускорение. Ейърс се бе разположил в едно от удобните кресла с възглавници в главната зала на най-горната, луксозна палуба, покрита с мокет. До него седеше Джейкъби. Можеха да следят поетия курс — цяла редица екрани, покрити с цифри и изображения. Кръстосвачът мина право сред прохода, направен им от търгарските кораби, тесен тунел през заобикалящото ги множество. Най-сетне Азов намери време да се обърне към тях по видеовръзката.

— Всичко наред ли е? — запита ги той.

— Прибираме се у дома — отвърна Ейърс самодоволно. — Ще ви предложи нещо, капитане. В момента Сол и Съюзът имат повече

обединяващи ги, отколкото противопоставящи ги позиции. Затова, когато неизбежно изпратите куриер обратно към Цитиана, включете следното предложение от моята страна: дългосрочно сътрудничество.

— Вашата страна няма интерес към Задпредела — каза Азов.

— Капитане, ще ви изтъкна, че такъв интерес може би тепърва се събужда. И че няма да е от полза на Съюза, ако той не бъде отзивчив и не предложи на Земята своята закрила, както Сдружението на търгарите. В крайна сметка Сдружението вече е изпратило свой вестonosец на Земята. Така Сол ще може да прецени и да направи избора си, нали? Търгарското сдружение. Съюзът. Или Мазиан. Предлагам да обсъдим въпроса. Нови преговори. Изглежда никой от нас няма пълномощията да отстъпи Пел. А се надявам, че ще мога да дам на моето правителство благоприятни препоръки по отношение на вашето.

Елена пристигна заедно с голяма група търгари и застана на вратата на обзетата от страх зала на главното управление докато тамдолците се отдръпнаха настрана с тревога. Но Сатина и Синия зъб я познаха, затанцуваха и я докоснаха от радост. Деймън стана от мястото си, хвана я за ръка и ѝ направи място да седне до него и Джош.

— Май не ме бива за големи изкачвания — рече тя като дишаше тежко. — Трябва да пуснем в действие асансьорната система.

Константин намери време само да я погледне. После насочи поглед отново към екрана на пулта си, откъдето го гледаха тъмните, живи очи на Алисия Лукас, спокойно отпусната върху белите чаршафи. Тя се усмихваше — с едва забележимо движение.

— Току-що успяхме да се свържем с Тамдолу — обясни Деймън на Елена. — Да им предадем информация и те да ни отговорят. От разбита сонда, намираща се край основната база, която молеше Малори за помощ. И от оператор, разположен някъде по-далеч от базата, който каза, че Емилио и Милико са в безопасност. Мястото на оператора е някъде сред хълмовете, но очевидно всички са намерили убежище и са добре. Трябва да изпратя наш кораб долу, а навярно и лекари.

— Нейхарт — каза Елена като погледна към спътниците си.

Един едър търгар кимна.

— Всичко, което ви е необходимо — рече той. — Ще го отнесем долу.

ГЛАВА ШЕСТА

ПЕЛ: ПЪРВО НИВО НА ЗЕЛЕНИЯ СЕКТОР: 29.1.53 Г., 22:00 Ч. СТАНД.ВР., 10:00 Ч. АЛТ.ВР.

Събирането бе странно, дори за Пел; провеждаше се в най-отдалечената част на голямата зала, в зона, където екраниращи прегради позволяваха известно уединение на празнуващите. Деймън седеше, хванал здраво ръката на Елена. Насред масата светеше червеното око на преносима камера, което само по себе си бе присъствие — щеше му се майка му да е сред тях тази вечер така, както винаги бе присъществувала заедно с баща му и всички останали на семейните събирания. Отдясно до него бе Емилио с Милико, а отляво — Джош. До брат му и неговата съпруга се намираше малка група тамдолци, които очевидно смятаха столовете за твърде неудобни и въпреки това бяха очаровани да ги изпробват, както и да вкусят от специалните деликатеси — плодове, чийто сезон не бе сега. В другия край на масата седяха търгарят Нейхарт и Сигни Малори, чийто въоръжен ескорт си почиваше кротко в сенките.

Около тях се носеше музика, бавният танц на звезди и кораби по стените. Голямата зала бе възобновила донякъде работата си — не съвсем като преди, но вече нищо не бе същото.

— Изнасям се отново навън — рече Малори. — Тази нощ. Това, че останах, бе от уважение.

— Накъде? — запита Нейхарт без заобикалки.

— Просто действайте, както ви посъветвах, търгар. Обозначете корабите си като принадлежащи на Сдружението. Вие сте недосегаеми. Освен това засега „Норвегия“ е напълно заредена с провизии.

— Не се отдалечавайте особено много — помоли Деймън. — Честно казано, не вярвам, че Съюзът няма да опита пак да направи нещо. Ще ми се да знам, че сте наблизко.

Сигни се засмя.

— Ако искате, гласувайте го. Но по коридорите ви не вървя без охрана.

— Няма значение — отвърна Константин. — Искаме да сте наблизно.

— Не ме питайте за курса ми — каза тя. — Туй си е моя работа. Имам си места. Стига съм безделничила.

— Ще се опитаме да отидем до Викинг — обяви Нейхарт — и да видим как ще ни посрещнат там. След около месец.

— Може би ще е интересно — съгласи се Малори.

— Късмет на всички ни — пожела Деймън.

ПЕЛ: СИНИЯТ ДОК: 30.1.53 Г., 01:30 Ч. СТАНД.ВР., 13:30 Ч. АЛТ.ВР.

Минаваше обяд на алтернативния ден, доковете бяха почти опустели в тази нетърговска зона. Джош вървеше бързо, обзет от нервност, каквато винаги изпитваше, ако не бе защитен от ескорт. Чувстваше се уязвим, че някой от разхождащите се по дока могат да го разпознаят. Неколцина хайза го наблюдаваха със сериозните си очи. Станционната докерна бригада на четвърто гнездо несъмнено го позна, както и войниците на пост; пушките се вдигнаха към него.

— Трябва да говоря с Малори — каза той.

Познаваше офицера — Дей Джанц. Джанц даде нареждане и един от войниците хвана пушката си в сгъвката на лакътя и направи знак на Тали да тръгне нагоре по рампата за достъп, последва го в ръкава и в шлюза, между забързаните потоци войници в едната или другата посока в коридора и залата със скафандрите. Взеха асансьора и излязоха горе в главния коридор, където екипажът действаше припряно по задачите от последния момент. Познати шумове. Познати миризми. Всичко му бе познато.

Сигни бе на мостика. Джош понечи да влезе, но пазачът отвътре го спря. Малори обаче погледна към него от мястото си близо до командния пулт и изненадващо даде знак на двамата войници да го пуснат.

— Деймън ли те изпраща? — попита тя, когато Тали застана пред нея.

Той поклати глава.

Малори се намръщи, постави съзнателно или не ръката си върху пистолета висящ на хълбока ѝ.

— Тогава какво те води насам?

— Помислих си, че може да имате нужда от компютърен оператор. От някой, който познава пространството на Съюза и то отлично.

Тя прихна от смях.

— Или изстрел, ако не съм нащрек?

— Не заминах със Съюза — каза Джош. — Те щяха да повторят рефлексните записи, да ми дадат ново минало. Да ме изпратят отново в космоса, навярно към станция Сол. Не знам. Но да остана на Пел точно сега... Не мога да го направя. Станцистите... ме познават. Освен това не мога да живея на станция. Няма да се чувствам добре.

— Нищо, което ново промиване на мозъка не би изличило.

— *Не искам* да забравя. Тук имам спомени, приятели. Единственото реално нещо. Всичко, което ценя.

— Значи заминаваш и го изоставяш?

— За известно време — отвърна Тали.

— Говори ли с Деймън за това?

— Преди да дойда тук. Той знае. Както и Елена.

Сигни се облегна на пулта, огледа го замислено от главата до петите, скръстила ръце.

— Защо на „Норвегия“?

Джош вдигна рамене.

— На никоя станция не давате отпуск, нали? Освен тук.

— Не — усмихна се леко тя. — Само тук. Понякога.

— Кораб отива — промълви Лили като гледаше към екраните и милваше косата на Сънуващата.

Корабът се отдръпна от Тамгоре, превъртя се с движение, доста по-различно от маневрите на повечето космически съдове, които идваха и си тръгваха, и се стрелна навън.

— „Норвегия“ — назова я Сънуващата.

— Някой ден — рече Разказвача, която се бе върнала обогатена с множество истории от голямата зала, — някой ден ние отива. Константин дава нас кораби. Ние отива, носи наш Слънце в наш очи, няма страх тъмно, не ние. Ние вижда много, много неща. Бенет, той дава ние идва тук. Константин, той дава, ние върви далече, далече,

далече. Мой пролет идва пак, аз иска върви далече, прави мой гнездо там... Аз намира мой звезда и отива.

Сънуващата се засмя — смехът ѝ бе топъл, сърдечен.

И погледна навън към обширния мрак, където Слънцето вървеше и се усмихваше.

ИЗБОР НА ВЕРНИЯ ЕЗИК

Когато сновете между научна фантастика и фентъзи, трябва да приспособите в съответствие с жанра езика си. Един от любимите ми примери за лошо писане е, когато във фентъзи произведение на историческа тематика се използват думи от XX век. Дразня се, когато чета подобна книга, в която героите използват научни термини или просто си служат в разговор с думи, които днес имат съвсем различно значение. Няма да се оплаквам от такива автори, които пишат съвременен фентъзи със съвременен жаргон, но те ме ядосват, когато попадна на анахронизми. В тях прозира невежеството им.

Освен това е необходимо да се промени и отношението към околната среда. Според мен в научната фантастика обикновено се приема, че когато срещнете някое по-странно явление, от вас се очаква да го разберете. Докато във фентъзито може да му се чудите, може да ви е страх от него, може дори да опитате да му повлияете или да се преборите с него, но съществува възможност явлението да остане напълно неразбираемо за всички. Също така смятам, че неразделна част от фентъзито е етическият елемент. Етиката би могла да е в основата и на научнофантастично произведение, но там нещата често се усложняват от необходимите компромиси, с които на човек му се налага да се съобразява в един реален свят. И във фентъзито има твърде заплетени ситуации около етическия избор, който даден герой трябва да направи, но чрез магия имате възможност да ги промените така, че вариантите да са по-ясно очертани. В доброто фентъзи правилата на морала са много строги и изборът никак не е лек — капанът бавно се затваря и започваме да разбираме в какви големи трудности е загънал героят ни.

Тъй като в много фентъзи произведения основният въпрос е за морала, доста често героите им са млади, още неоформени като личности или в процес на определяне на етическите им норми, през които да правят определени житейски избори. Героите в научната фантастика също водят етически битки, но в повечето случаи те са по-

възрастни и етиката им вече е формирана в общество, което е значително по-близко до разбиранията ни.

За съжаление съществува порочна практика сред много издатели да публикуват книги, на чиито корици са изобразени определени символи, за които се знае, че със сигурност ще привлекат вниманието на определени групи хора и те ще си ги купят. Бих могла да напиша особено сериозен политически трилър и после да поставя еднорог на корицата, но читателите, които автоматично купуват всичко с еднорог на корицата, ужасно ще се шокират, когато навлязат в произведението. Навярно трябва да се откажем от картини на кориците и най-вече да избягваме символи.

Тревожат ме определени неща, които забелязвам в писателския и издателския бранш. Компютрите позволяват да се събира практическа информация толкова бързо, че хора с икономическо образование, които са били обучени да се оправят в по-малко динамична ситуация, сега се опитват да реагират на всеки новополучен бит данни. А голяма част от информацията изглежда относително безсмислена в краткосрочен план. Човек трябва да има поглед върху по-голям период от време. Необходимо е известно време, докато едно сериозно произведение привлече вниманието на сериозните читатели, които са доста по-колебливи в решението си да отидат в книжарница и да дадат пари за книги.

Виждам надежда магазините, специализирани за фантастика, както и изобщо в по-големите, които започват да пазят книгите по-дълго по рафтовете. Освен това се забелязва и определена издателска тенденция, която също би помогнала за това, а именно да се публикуват по-обемисти отделни, самостоятелни произведения. По този начин няма непрестанно да се мъчите да съберете частите на трилогия или по-дълга серия. А аз наистина обичам да пиша самостоятелни книги. Създаването на трилогии или разделянето на произведения ни бе наложено от пазара, докато сега издателите с успех публикуват романи от по 600 или 800 страници и това ни позволява да се отървем от подобно изискване. Да се напише произведение в три части отнема много повече усилия, защото човек трябва да съобразява как да започне втората и третата книга, така че всеки да разбере какво се е случило в предишната. От гледна точка на работата е истинско

мъчение. Предпочитам просто да продължа сюжета, както на мен ми харесва.

Склонна съм да пиша дълги романи, най-малкото понеже така функционира мозъкът ми. Имам редица произведения, в които създавам цели нови светове, а да се стори това, като едновременно се обърне повече внимание и на героите, изисква повече пространство. Не обичам дебелите книги само заради обема им. Знам случаи от бранша на историите на ужаса, когато са карали авторите да добавят още страници, единствено защото издателите били свикнали да работят с книги с определен размер. Всеки път, когато получите нареждане или да съкратите, или да разширите произведение, без оглед на това дали е добре за сюжета, изкуството страда.

Един от неотдавнашните ми романи — „Адски огън“, завършва началния период от серията за Съюза и Сдружението. Още не съм решила дали да продължа да се ровя назад в историята или да разкажа нещо ново за търгарите^[1]. Бих искала да напиша произведение, което да е хронологически след „Цитиана“, но за целта ми е необходимо повече време за работа над него, без да съм притеснена с конкретен срок на завършване. В периферията на съзнанието ми се въртят редица сюжети. Мисля си също, че бих могла да изляза вън от рамките на цикъла и да създам съвсем нова вселена. Тъй или иначе съм свършила достатъчно подготвителна работа в тази насока^[2].

Работя и над сюжет от типа „пръв контакт“^[3]. Хората са кацнали на чужда населена планета, но са загубили войната. Живеят там от 300 години, като предават техническите си познания на местните, но го правят по начин, който се определя от желанието да избегнат предизвикателства към жителите на планетата и собственото си унищожаване. От друга страна обаче, имат нужда от неща, които не могат да получат, ако планетата не е достигнала определено техническо развитие. Интересно е да се създава фонът, но в центъра на вниманието е контактът — от човешка гледна точка — между две цивилизации, които се оказват силно несъвместими в културно отношение. Макар да нямат предпоставки да се спогаждат добре, двете раси са поставени в ситуация, в която са взаимно зависими. Тъй като хората предават технологиите си с определен от самите тях темп, имам възможност да разгледам какъв друг избор е могла да направи в миналото си Земята. Например в случая с железниците и шосетата.

Какво от гледна точка на културата е въздействието на масовия транспорт, основан на железопътна мрежа, в сравнение с по-независимото предприемачество, което е възможно при система от свободни пътища с множество независими оператори?

Мога да разработвам такива идеи, докато поддържам не особено претенциозен сюжет от гледна точка на действието. Това е приятно занимание, защото с него заставам малко встрани от вселената на Съюза и Сдружението. Планът на повествованието е толкова далеч от местата, където се развива всичко друго в нея, че може да се разглежда като напълно самостоятелно произведение.

[1] С романа „Тройна точка“ (1994) става ясно, че авторката е предпочела втората възможност. — Б.пр. ↑

[2] Резултатът е най-новият ѝ самостоятелен роман „Ездач пред портата“ (1995). — Б.пр. ↑

[3] От него вече се появиха „Чужденец“ (1994) и „Нашественик“ (1995), а през есента на 1996 г. излезе третата книга — „Наследник“. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: К. Дж. Чери

Заглавие: Светът на Пел

Преводач: Емануел Икономов

Година на превод: 1996

Издание: първо

Издател: ИК „Камея“; ИК „Аргус“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1996

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полипринт“ — Враца

Редактор: Петър Колев

ISBN: 954-570-026-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1498>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.